NICHOLAS SPARKS

Accidentul

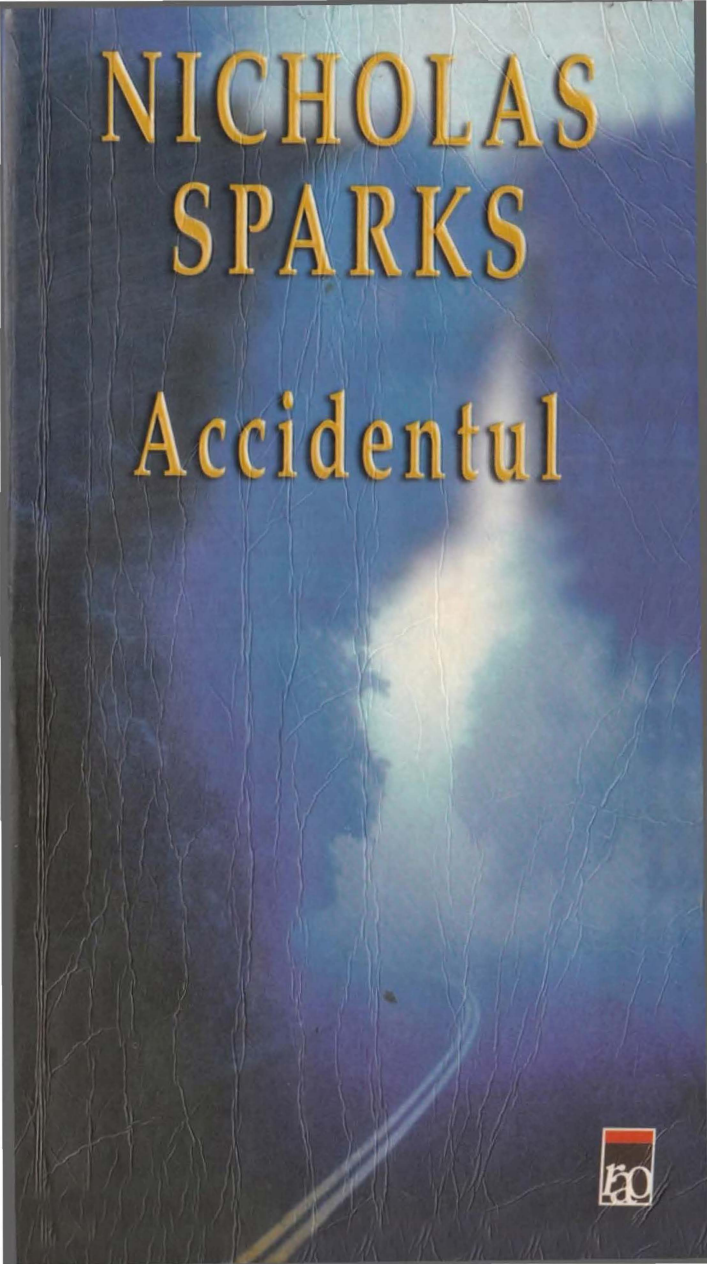

NICHOLAS SPARKS

Accidentul

rao international publishing company

Editura RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 București, ROMÂNIA

NICHOLAS SPARKS
A Bend in the Road
© 2001 by Nicholas Sparks Enterprises, Inc.

Traducere din limba engleză
LUMINIȚA POPESCU

© Rao International Publishing Company, 2002
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

decembrie 2002

ISBN 973-576-445-8

PROLOG

De unde începe, de fapt, o poveste? În viață există rareori începuturi clare, acele momente despre care să putem spune, privind în urmă, că atunci a început totul. Totuși există momente în care destinul intersectează viețile noastre de zi cu zi, punînd în mișcare o serie de evenimente al căror rezultat nu l-ar fi putut prevedea niciodată.

E aproape ora două dimineața și sînt încă treaz. Înainte de asta m-am zvîrcolit în pat timp de aproape o oră încercînd să adorm dar, în cele din urmă, am renunțat. Acum stau la biroul meu, cu stiloul în mînă, meditînd la propria mea întîlnire cu destinul. Nu e ceva neobișnuit pentru mine. Pare singurul lucru la care mă pot gîndi în ultima vreme.

În afară de tic-tacul neobosit al ceasului, care stă pe un raft al bibliotecii, în casă e liniște. Soția mea doarme la etaj și, cum stau așa holbîndu-mă la caietul galben din fața mea, îmi dau seama că nu știu de unde să încep. Nu pentru că n-aș fi sigur de povestea mea, ci, în primul rînd, pentru că nu sînt sigur de ce mă simt obligat s-o spun. Ce cîștigi dacă dezgropi trecutul? În definitiv, întîmplările pe care o să vi le povestesc s-au petrecut în urmă cu treisprezece ani, dar cred că se poate spune că au început cu alți doi ani mai devreme. Cum stau așa, știu că trebuie să încerc s-o spun, dacă nu din alt motiv, măcar pentru a o da, în sfîrșit, uitării.

Amintirile mele legate de acea perioadă îmi sînt împrospătate de cîteva lucruri: un jurnal pe care îl țin de cînd eram copil, un dosar cu articole îngălbenite din ziare, propriile mele cercetări și,

bineînțeles, informațiile publice. Apoi mai e și faptul că, în mintea mea, am retrăit evenimentele acestei povești de sute de ori... Îmi sînt fixate în memorie. Dar, alcătuită doar din aceste lucruri, povestea ar fi incompletă. Au fost implicate și alte persoane și, cu toate că am fost martor la unele evenimente, nu am fost de față la toate. Îmi dau seama că este imposibil să recreezi fiecare sentiment și fiecare gînd din viața unei persoane, dar, c-o fi bine sau rău, asta am să încerc să fac.

Mai presus de orice, aceasta este o poveste de dragoste și, ca multe alte povești de dragoste, povestea de dragoste a lui Miles Ryan și a lui Sarah Andrews își are rădăcinile într-o tragedie. În același timp este și o poveste despre iertare și, după ce o veți termina, sper că o să înțelegeți ce provocări au avut de înfruntat Miles Ryan și Sarah Andrew. Sper că o să înțelegeți și deciziile, fie ele bune sau rele, pe care le-am luat, la fel cum sper că, pînă la urmă, mă veți înțelege și pe mine.

Dar dați-mi voie să fiu limpede: aceasta nu este doar povestea lui Sarah Andrews și a lui Miles Ryan. Dacă povestea aceasta are un început, ea are legătură cu Missy Ryan, iubita din liceu a unui ajutor de șerif dintr-un oraș din Sud.

Missy Ryan, la fel ca soțul ei, Miles, a crescut în New Bern. După cum se spune, era bună și frumoasă, iar Miles a iubit-o din adolescență. Avea părul castaniu-închis și ochii și mai închiși la culoare, și mi s-a spus că vorbea cu un accent care îi făcea pe bărbații din alte zone ale țării să li se înmoaie genunchii. Rîdea cu ușurință, asculta cu interes și deseori atingea brațul persoanei cu care se întîmpla să stea de vorbă, invitînd-o parcă să facă parte din lumea ei. Ca cele mai multe femei din sud avea o voință mai puternică decît s-ar fi putut observa la prima vedere. Ea, nu Miles, conducea casa; de regulă, prietenii lui Miles erau soții prietenelor lui Missy, și viața lor se concentra în jurul familiei lor.

În liceu Missy fusese șefa galeriei sportive. În anul al doilea ea era nu numai drăguță, dar și populară, îl știa pe Miles Ryan, deși el era cu un an mai mare decît ea și nu aveau ore împreună. Asta n-a contat. Prietenii le-au făcut cunoștință și ei au început să se întîlnească în timpul pauzelor de masă sau să stea de vorbă

după meciurile de fotbal. Cînd se întorceau odată acasă, într-un sfîrşit de săptămînă, au stabilit să se ducă împreună la o petrecere. În curînd deveniseră de nedespărţit şi, cîteva luni mai tîrziu, cînd el o invită la balul de absolvire, erau deja îndrăgostiţi.

Ştiu că sînt unii care iau în derîdere ideea că poate exista o dragoste adevărată la o vîrstă atît de fragedă. Totuşi în cazul lui Miles şi Missy ea a existat şi uneori a fost mai puternică decît dragostea trăită la maturitate, pentru că nu a fost domolită de greutăţile vieţii. Au continuat să se întîlnească pînă a terminat Miles liceul şi şi-au rămas credincioşi şi după ce el a plecat la facultate la Universitatea de Stat din Carolina de Nord, iar Missy se pregătea de absolvire. S-a dus după el la USCN în anul următor şi, cînd el a cerut-o în căsătorie, la cină, cu trei ani mai tîrziu, ea a plîns şi a spus da şi şi-a petrecut următoarea oră la telefon, sunîndu-şi familia să le împărtăşească vestea cea bună, în timp ce Miles a rămas să-şi mănînce restul mesei singur. Miles a stat la Raleigh pînă şi-a luat şi Missy licenţa, iar nunta lor, în New Bern, a umplut biserica.

Missy s-a angajat ca funcţionar de împrumuturi la Banca Wachovia, iar Miles şi-a început pregătirea ca să devină ajutor de şerif. Ea era însărcinată în luna a doua cînd a început Miles să lucreze pentru comitatul Craven, patrulînd străzile oraşului care fusese întotdeauna căminul lor. Ca multe alte cupluri tinere şi-au cumpărat prima casă, iar cînd s-a născut fiul lor, Jonah, în ianuarie 1981, Missy i-a aruncat o privire bebeluşului înfofolit în scutece şi a ştiut pe dată că maternitatea era cel mai bun lucru care i se întîmplase în viaţă. Deşi Jonah n-a dormit noaptea pînă la vîrsta de şase luni şi au fost momente cînd îi venea şi ei să ţipe la el cum ţipa el la ea, Missy îl iubea mai mult decît şi-ar fi imaginat vreodată că este posibil.

Era o mamă minunată. Şi-a lăsat serviciul ca să stea tot timpul acasă cu Jonah, îi citea poveşti, se juca cu el şi-l ducea în locurile de joacă unde se întîlnea cu alţi copii. Ar fi putut petrece ore întregi numai uitîndu-se la el. Înainte ca el să împlinească cinci ani, Missy şi-a dat seama că îşi mai dorea un copil, aşa că ea şi Miles au încercat din nou. Cei şapte ani de cînd erau căsătoriţi fuseseră pentru amîndoi cei mai fericiţi din vieţile lor.

Dar în august 1986, cînd avea douăzeci și nouă de ani, Missy Ryan a fost ucisă.

Moartea ei a umbrit lumina din ochii lui Jonah și l-a obsedat pe Miles vreme de doi ani. A pregătit drumul pentru tot ce a urmat.

Așa că, după cum am spus, asta este povestea lui Missy, la fel cum este povestea lui Miles și a lui Sarah. Este și povestea mea.

Și eu am jucat un rol în tot ceea ce s-a întîmplat.

CAPITOLUL 1

În dimineaţa zilei de 29 august 1988, la doi ani şi ceva de la moartea soţiei sale, Miles Ryan stătea pe veranda din spatele casei sale, fumînd o ţigară şi privind soarele care răsărea încet, schimbînd culoarea cerului pe neaşteptate din cenuşiu-închis în portocaliu. În faţa lui se întindea rîul Trent, cu undele sale sălcii ascunse de chiparoşii care creşteau în pîlcuri pe malul apei.

Fumul de la ţigara lui Miles se încolăcea în sus, iar el simţea umezeala ridicîndu-se, îngroşînd aerul. Cu timpul, păsările îşi începură cîntările de dimineaţă şi trilurile lor umplură aerul. Pe rîu trecu o mică barcă de pescuit, pescarul făcu cu mîna, iar Miles îi răspunse cu o uşoară înclinare a capului. Mai mult de-atît nu putea face.

Simţea nevoia unei cafele. Puţină zeamă neagră şi o să se simtă destul de pregătit să înfrunte ziua – să-l trimită pe Jonah la şcoală, să-i ţină în frîu pe localnicii care încălcau legea, să pună anunţuri de evacuare prin tot comitatul şi, totodată, să se ocupe de orice ar mai fi intervenit pe neaşteptate, cum ar fi să o întîlnească pe învăţătoarea lui Jonah mai tîrziu în cursul după-amiezei. Şi ăsta era doar începutul. S-ar putea zice că serile erau şi mai aglomerate. Sînt întotdeauna atîtea de făcut, numai pentru ca gospodăria să funcţioneze normal: facturi de plătit, cumpărături, curăţenie, diverse reparaţii prin casă. Chiar şi în acele clipe rare cînd Miles se trezea că are puţin timp liber la dispoziţie, simţea că trebuie să profite de el imediat, ca să nu piardă ocazia. Repede, găseşte ceva de citit! Grăbeşte-te, ai numai cîteva minute să te odihneşti! Închide ochii, în curînd n-o să mai ai timp! Era destul ca să epuizeze pe oricine, dar ce putea să facă?

Chiar avea nevoie de cafea. Nicotina nu-şi mai făcea efectul şi se gîndi să arunce ţigările, dar, de fapt, nu conta dacă le arunca sau nu. În mintea lui, nu era cu adevărat fumător. Sigur, aprindea cîteva ţigări de-a lungul zilei, dar asta nu se putea numi fumat. Nu era acelaşi lucru cu a termina un pachet pe zi şi nici nu făcuse asta toată viaţa; se apucase după ce a murit Missy şi se putea lăsa oricînd ar fi vrut. Dar de ce s-ar fi sinchisit? La naiba, plămînii lui erau într-o formă bună – chiar săptămîna trecută trebuise să fugă după un hoţ de magazine şi nu avusese nici o problemă să-l prindă pe puşti. Un *fumător* n-ar fi putut face asta.

Şi iarăşi, nu fusese la fel de uşor ca atunci cînd avea douăzeci şi doi de ani. Dar asta fusese cu zece ani în urmă şi chiar dacă avea vîrsta de treizeci şi doi de ani nu însemna că o să înceapă să-şi caute un azil. Îmbătrînea. Şi o şi simţea – era o vreme, la facultate, cînd el şi prietenii lui îşi începeau serile la unsprezece. Şi rămîneau în oraş tot restul nopţii. În ultimii cîţiva ani, cu excepţia nopţilor în care era de serviciu, unsprezece însemna *tîrziu* şi, chiar dacă nu reuşea să adoarmă, se ducea, oricum, la culcare. Nu vedea nici un motiv destul de puternic care să-l facă să-şi dorească să rămînă treaz. Epuizarea devenise o prezenţă permanentă în viaţa lui. Chiar şi în nopţile în care Jonah nu avea coşmaruri – cum se întîmpla din timp în timp de cînd murise Missy – Miles tot se trezea simţindu-se... obosit. Buimac. Lent, ca şi cum s-ar fi mişcat sub apă. De cele mai multe ori atribuia starea asta vieţii agitate pe care o ducea; dar uneori se întreba dacă nu era vorba de ceva mai grav cu el. Citise odată că unul dintre simptomele critice ale depresiei era „letargia inexplicabilă, fără motiv sau cauză". Bineînţeles, în cazul lui exista o cauză...

De ce avea cu adevărat nevoie era o perioadă liniştită într-o căsuţă pe plajă, la Key West, un loc unde să poată pescui calcan sau pur şi simplu să se odihnească într-un hamac, legănîndu-se uşor în timp ce ar fi băut o bere rece, fără să aibă în faţă o decizie mai importantă decît dacă să-şi pună sau nu sandalele cînd se ducea să se plimbe pe plajă cu o femeie drăguţă alături.

Şi asta era o parte a problemei. Singurătatea. Se săturase să fie singur, să se trezească într-un pat pustiu, cu toate că sentimentul

încă îl surprindea. Nu se simţise aşa pînă de curînd. În primul an după moartea lui Missy, Miles nu putea nici măcar să-şi imagineze că ar mai putea iubi din nou o altă femeie. Niciodată. Era ca şi cum nevoia unei prezenţe feminine nici n-ar fi existat, ca şi cum dorinţa şi senzualitatea şi dragostea nu erau mai mult decît nişte posibilităţi teoretice care nu aveau nici o legătură cu lumea reală. Chiar şi după ce reuşise să-şi exteriorizeze şocul şi jalea atît cît să plîngă în fiecare noapte, simţea doar că în viaţa lui ceva era *anapoda* – ca şi cum ar fi luat-o razna din cînd în cînd, dar şi-ar fi revenit imediat şi nu avea nici un motiv să se ambaleze prea mult.

Cele mai multe lucruri, în fond, nu se schimbaseră după înmormîntare. Facturile au continuat să sosească, Jonah trebuia să mănînce, iarba trebuia tunsă. Şi avea în continuare un serviciu. Odată, după prea multe beri, Charlie, cel mai bun prieten şi şeful lui, îl întrebase cum era să-ţi moară nevasta, iar Miles îi răspunsese că era ca şi cum Missy n-ar fi murit cu-adevărat. Era mai mult ca şi cum ea ar fi plecat într-o excursie de sfîrşit de săptămînă cu o prietenă şi i l-ar fi lăsat în grijă pe Jonah cît era plecată.

Timpul trecuse şi, în cele din urmă, la fel trecuse şi amorţeala cu care se obişnuise. În locul ei se instală realitatea. Oricît încerca Miles să-şi vadă mai departe de viaţă, încă se trezea că gîndurile i se îndreaptă spre Missy. I se părea că toate îi amintesc de ea. În special Jonah, care, pe măsură ce creştea, semăna tot mai mult cu ea. Uneori, cînd Miles stătea în uşă, după ce-l învelise pe Jonah, îşi vedea soţia în trăsăturile mici de pe chipul fiului său. Şi trebuia să iasă repede, înainte ca Jonah să-i vadă lacrimile. Dar imaginea îi stăruia în minte ore întregi; îi plăcuse cum arăta Missy cînd dormea, cu părul lung şi castaniu împrăştiat pe pernă, întotdeauna cu un braţ deasupra capului, cu buzele uşor întredeschise, uşoara ridicare şi coborîre a pieptului ei cînd respira. Şi mirosul ei – asta era ceva ce Miles n-o să uite niciodată. În prima dimineaţă de Crăciun după moartea ei, în timp ce stătea în biserică, simţise o undă din parfumul pe care-l folosise şi Missy şi se agăţase de durerea pe care aceasta i-o provocase multă vreme după ce slujba luase sfîrşit, cum se agaţă un om pe cale să se înece de colacul de salvare.

Se agăţa şi de alte lucruri. Imediat după ce se căsătoriseră, el şi Missy obişnuiau să ia prînzul la *Fred şi Clara*, un restaurant

mic din capătul străzii unde se afla banca la care lucra ea. Era izolat, liniştit, şi atmosfera lui tihnită îi făcea cumva pe amîndoi să se simtă ca şi cum nimic n-avea să se schimbe vreodată între ei. Nu s-au dus pe acolo prea des după ce se născuse Jonah, dar Miles a început din nou să se ducă după ce s-a prăpădit ea, ca şi cum ar fi sperat să găsească o rămăşiţă a simţămintelor de-atunci dăinuind în pereţii lambrisaţi. Acasă, la fel, îşi organiza viaţa potrivit lucrurilor pe care le făcea ea. De vreme ce Missy se dusese la băcănie joia după-amiază, tot atunci se ducea şi Miles. Pentru că lui Missy îi plăcea să cultive roşii lîngă casă, le cultiva şi Miles. Missy considerase că Lysol este cel mai bun detergent universal pentru bucătărie, aşa că Miles nu a văzut vreun motiv să folosească altceva. Missy era întotdeauna prezentă în tot ce făcea el.

Dar, la un moment dat, primăvara trecută, sentimentul ăsta a început să se schimbe. S-a întîmplat fără nici un avertisment şi Miles l-a sesizat de îndată ce a apărut. În timp ce mergea cu maşina prin centrul oraşului, se trezi că priveşte fix o tînără pereche care se plimba ţinîndu-se de mînă pe trotuar. Şi, pentru o clipă numai, Miles se imaginä în locul bărbătului, îşi imaginä că femeia ar fi cu el. Sau dacă nu ea, atunci *cineva*... cineva care să-l iubească, nu numai pe el, ci şi pe Jonah. Cineva care să-l facă să rîdă, cineva cu care să împartă o sticlă de vin la o cină tihnită, cineva pe care s-o ţină în braţe şi s-o mîngîie, şi căreia să-i şoptească încet după ce se stingeau luminile. Cineva ca Missy, se gîndi el şi imaginea ei stîrni imediat sentimente de vinovăţie şi trădare, îndeajuns de copleşitoare pentru el ca să-şi alunge imediat din minte perechea cea tînără.

Sau aşa îşi închipui el.

Mai tîrziu, în seara aceea, imediat după ce se strecură în pat, se trezi că se gîndeşte din nou la ei. Şi, cu toate că sentimentele de vinovăţie şi trădare erau încă prezente, nu mai erau la fel de puternice cum fuseseră mai devreme. Şi în clipa aceea Miles îşi dădu seama că a făcut primul pas, chiar dacă unul mic, către împăcarea cu pierderea sa.

Începu să-şi justifice această nouă realitate, spunîndu-şi că acum era văduv, că era normal să aibă sentimentele astea şi că ştia că nimeni nu l-ar dezaproba. Nimeni nu se aştepta ca el să-şi

trăiască restul vieții singur; în ultimele cîteva luni, prietenii se oferiseră chiar să-i aranjeze niște întîlniri. Pe lîngă asta, știa că și Missy ar fi vrut ca el să se căsătorească din nou. Îi spusese așa ceva de mai multe ori – la fel ca cele mai multe cupluri, jucaseră și ei jocul „ce-ar fi dacă", cu toate că nici unul dintre ei nu se gîndise vreodată că li se va întîmpla ceva îngrozitor, amîndoi fuseseră de acord că n-ar fi corect ca Jonah să crească cu un singur părinte. Că n-ar fi corect nici pentru soțul care avea să supraviețuiască. Totuși, i se păru puțin cam prea devreme.

Pe măsură ce trecea vara, gîndul de a-și găsi pe cineva începu să se ivească tot mai des și cu mai mare intensitate. Missy era încă acolo, Missy o să fie întotdeauna acolo... și totuși Miles începu să se gîndească mai serios să-și găsească pe cineva cu care să-și împartă viața. Seara, tîrziu, în timp ce-l mîngîia pe Jonah în balansoarul de pe veranda din spate – ăsta era singurul lucru care părea să-l ajute împotriva coșmarurilor – gîndurile astea păreau mai puternice și urmau întotdeauna același tipic. Că *probabil ar putea* să-și găsească pe cineva se transforma în *probabil ar găsi;* în cele din urmă, devenea *probabil ar trebui*. În această etapă – indiferent cît de mult ar fi vrut să fie altfel – gîndurile lui reveneau la *probabil n-ar găsi*.

Motivul se afla la el în dormitor.

Pe raft, într-un plic umflat, de hîrtie de manila, se afla dosarul cu privire la moartea lui Missy, cel pe care-l alcătuise pentru sine însuși, în lunile care urmaseră înmormîntării ei. Îl ținea acasă ca să nu uite ce se întîmplase, îl ținea ca să-i aducă aminte de munca pe care încă o avea de făcut.

Îl ținea ca să-i amintească de eșecul lui.

Peste cîteva minute, după ce-și strivi țigara de balustradă și intră în casă, Miles își turnă cafeaua de care avea nevoie și traversă holul. Jonah încă dormea cînd el împinse încet ușa și aruncă o privire înăuntru. Bun, mai avea puțin timp. Se îndreptă spre baie.

După ce răsuci robinetul, dușul hurui și șuieră un moment înainte ca apa să înceapă să curgă. Făcu un duș, se bărbieri și se spălă pe dinți. Își trecu un pieptene prin păr, observînd din nou

că părea să aibă mai puțin decît avea odată. Își îmbrăcă în grabă uniforma de șerif; apoi își scoase tocul cu pistolul din dulăpiorul încuiat de deasupra ușii dormitorului și și-l luă și pe acesta. De pe coridor îl auzi pe Jonah foindu-se în camera lui. De data asta Jonah se uită la el cu ochii umflați de somn, de îndată ce Miles intră să vadă ce face. Stătea încă în pat, cu părul ciufulit. Nu se trezise decît de cîteva minute.

Miles zîmbi.

– Bună dimineața, campionule.

Jonah se uită la el din pat, de parcă ar fi fost filmat cu încetinitorul.

– Bună, tati.

– Ești gata de masă?

Jonah își întinse brațele în lături și mormăi încet:

– Îmi dai clătite?

– Nu vrei mai bine niște gofre? Sîntem în întîrziere.

Jonah se aplecă peste marginea patului și-și înșfăcă pantalonii. Miles i-i așezase frumos cu o seară înainte.

– Așa zici în fiecare dimineață.

Miles ridică din umeri.

– Întîrzii tu în fiecare dimineață.

– Atunci, scoală-mă mai devreme.

– Am o idee mai bună – ce-ar fi să te culci cînd îți spun eu?

– Atunci nu mi-e somn. Mi-e somn doar dimineața.

– Nimic nou sub soare.

– Hîm?

– Nu contează, îi răspunse Miles. Arătă spre baie. Nu uita să te piepteni după ce te îmbraci.

– Bine, spuse Jonah.

Majoritatea dimineților erau la fel. Aruncă niște aluat de gofre în prăjitor și-și mai turnă o ceașcă de cafea. Pînă să se îmbrace Jonah și să vină la bucătărie, gofrele îl așteptau pe farfurie, cu un pahar cu lapte alături. Miles le unsese deja cu unt, dar lui Jonah îi plăcea să-și toarne singur siropul. Miles începu să mănînce și timp de un minut nici unul nu spuse nimic. Jonah încă părea pe jumătate adormit și, cu toate că Miles dorea să vorbească cu el, dorea și ca băiatul să fie cît de cît coerent.

După cîteva minute de tăcere prietenoasă, Miles își drese în sfîrșit vocea.

– Ei, și cum merge școala? întrebă el.

Jonah ridică din umeri.

– Bine, cred.

Și întrebarea asta făcea parte din rutina zilnică. Miles îl întreba întotdeauna cum mergea școala; Jonah îi răspundea întotdeauna că mergea bine. Dar mai devreme în dimineața aceea, în timp ce-i pregătea ghiozdanul lui Jonah, Miles găsise un bilet de la învățătoare, prin care ea îl ruga să treacă astăzi pe la școală dacă era posibil. Ceva din formularea biletului îi lăsă impresia că era vorba de ceva mai serios decît obișnuita discuție dintre profesor și părinte.

– Te descurci la ore?

Jonah ridică din umeri.

– Î-hî.

– Îți place învățătoarea?

Jonah dădu din cap printre îmbucături.

– Î-hî, răspunse el din nou.

Miles așteptă să vadă dacă Jonah mai adaugă ceva, dar nu o făcu. Miles se aplecă puțin în față, ca să fie mai aproape.

– Atunci de ce nu mi-ai spus de biletul pe care mi l-a trimis acasă?

– Ce bilet? întrebă Jonah cu inocență.

– Biletul din ghiozdanul tău – cel pe care învățătoarea voia să-l citesc.

Jonah ridică iar din umeri, făcîndu-i să sară în sus și-n jos ca gofrele în prăjitor.

– Cred că am uitat, pur și simplu.

– Cum ai putut să uiți așa ceva?

– Nu știu.

– Știi de ce vrea să mă vadă?

– Nu...

Jonah ezită și Miles știu pe dată că nu-i spunea adevărul.

– Fiule, ai necazuri la școală?

La asta, Jonah clipi și-și ridică privirea. Tatăl lui nu-i spunea „fiule" decît dacă făcea ceva rău.

– Nu, tati. Nu fac niciodată prostii. Pe cuvînt.

– Atunci, despre ce e vorba?

– Nu ştiu.

– Gîndeşte-te.

Jonah se foi pe scaun, ştiind că-l adusese pe taică-său la limita răbdării.

– Păi, cred că s-ar putea să am ceva necazuri cu învăţătura.

– Parcă ai zis că şcoala merge bine.

– Şcoala *merge* bine. Domnişoara Andrews e chiar drăguţă, nu am ce să zic, şi îmi place acolo. Doar că uneori nu înţeleg tot ce se petrece la oră.

– De asta te duci la şcoală. Ca să înveţi.

– Ştiu, răspunse el, dar ea nu e ca doamna Hayes, de anul trecut. Temele pe care ni le dă de făcut sînt *grele*. Pe unele pur şi simplu nu pot să le fac.

Jonah arăta speriat şi stînjenit în acelaşi timp. Miles se întinse şi puse mîna pe umărul fiului său.

– De ce nu mi-ai spus că ai probleme?

Dură mult timp pînă ca Jonah să răspundă.

– Pentru că, spuse el în cele din urmă, n-am vrut să te superi pe mine.

După micul dejun, Miles se asigură că Jonah este pregătit de plecare, îl ajută să-şi pună ghiozdanul în spate şi-l conduse pînă la uşa din faţă. De la micul dejun Jonah nu mai spusese mare lucru. Lăsîndu-se pe vine, Miles îl sărută pe obraz.

– Nu-ţi face griji pentru după-amiază. O să fie bine, da?

– Bine, mormăi Jonah.

– Şi nu uita că te iau eu, aşa că nu te urca în autobuz.

– Bine, spuse el din nou.

– Te iubesc, campionule.

– Şi eu te iubesc, tati.

Miles îşi privi fiul în timp ce se îndrepta spre staţia de autobuz din capătul străzii. Ştia că Missy n-ar fi fost surprinsă cum fusese el de ceea ce se întîmplase în dimineaţa asta. Missy ar fi ştiut deja că Jonah are probleme la şcoală. Missy avusese grijă de lucruri de genul ăsta.

Missy avusese grijă de toate.

CAPITOLUL 2

În seara dinaintea celei în care avea să-l întîlnească pe Miles Ryan, Sarah Andrews mergea pe jos prin cartierul istoric din New Bern, făcînd tot ce-i stătea în putinţă să-şi menţină un ritm constant. Cu toate că voia să profite din plin de exerciţiul fizic – era o pasionată a mersului pe jos, pe care îl practicase în ultimii cinci ani – de cînd se mutase aici constatase că-i era mai greu să o facă. De cîte ori ieşea, găsea ceva nou care o interesa, ceva care o făcea să se oprească şi să se uite cu atenţie.

Fondat în 1710, New Bern era situat pe malurile rîurilor Neuse şi Trent, în partea de est a statului Carolina de Nord. Fiind al doilea oraş ca vechime din stat, servise odată drept capitală, aşa că aici se afla Palatul Tyron, reşedinţa guvernatorului colonial. Distrus de foc în 1798, palatul fusese restaurat în 1954, împreună cu nişte grădini a căror frumuseţe îţi tăia respiraţia, cele mai minunate din Sud. Pe toată suprafaţa, în fiecare primăvară înfloreau lalele şi azalee, iar toamna înfloreau crizantemele. Sarah le vizitase de cum sosise în oraş. Cu toate că grădinile erau acum între anotimpuri, ea părăsi palatul dorindu-şi să fi locuit totuşi mai aproape, astfel încît să poată trece pe acolo în fiecare zi.

Se mutase într-un apartament pitoresc de pe strada Middle, la cîteva cvartale distanţă, chiar în centru. Apartamentul era la etaj şi la cîteva uşi distanţă de farmacia în care, în 1898, Caleb Bradham îşi comercializase pentru prima dată „băutura lui Brad", pe care lumea a ajuns să o cunoască drept Pepsi Cola. După colţ era biserica episcopală, o clădire impunătoare de cărămidă, umbrită de magnolii gigantice, ale cărei uşi se deschiseseră pentru prima oară în 1718. Cînd ieşea din apartament să-şi facă

plimbarea, Sarah trecea pe lîngă amîndouă aceste locuri în drumul ei spre strada Front, unde se înălțau cu grație multe din conacele vechi de peste două sute de ani.

Dar ce admira ea cu adevărat totuși era faptul că cele mai multe case fuseseră restaurate cu eforturi în ultimii cincizeci de ani, cîte una o dată. Spre deosebire de orașul Williamsburg din statul Virginia, care fusese restaurat în mare parte printr-o donație Rockefeller, New Bern apelase la cetățenii săi și ei răspunseseră. Sentimentul comunității îi ademenise aici pe părinții ei acum patru ani; ea nu știuse nimic despre New Bern pînă cînd nu se mutase în oraș în iunie trecut.

Cît se mai plimbă, se gîndi cît de diferit era New Bern față de Baltimore, Maryland, unde se născuse și crescuse și unde locuise pînă în urmă cu cîteva luni. Deși Baltimore își avea propria lui istorie bogată, era, înainte de toate, un oraș mare. New Bern, pe de altă parte, era un orășel din sud, relativ izolat și în mare parte neinteresat să țină pasul cu ritmul tot mai trepidant al vieții din alte părți. Aici oamenii îi făceau cu mîna cînd trecea pe lîngă ei pe stradă și, orice întrebare ar fi pus ea, antrena un răspuns lung și expus pe îndelete, în general presărat cu referințe la oameni de care nu mai auzise pînă atunci, ca și cum toți și toate ar fi avut cumva legătură între ei. De obicei era plăcut, dar alteori o scotea din sărite.

Părinții ei se mutaseră aici după ce tatăl ei se angajase ca administrator de spital la Centrul Medical Regional Craven. Odată terminat divorțul lui Sarah, ei începuseră s-o bată la cap să se mute și ea acolo. Cunoscîndu-și mama, amînase timp de un an. Nu că Sarah nu și-ar fi iubit mama, doar că mama ei putea fi uneori... *obositoare,* dacă se putea spune așa. Totuși, pentru a avea liniște, în cele din urmă le-a ascultat sfatul și pînă acum, din fericire, nu regretase. Era exact de ce avea ea nevoie, dar, oricît de fermecător ar fi fost orașul, nu-și putea închipui nicidecum că ar putea trăi pentru totdeauna acolo.

New Bern, aflase ea aproape imediat, nu era un oraș pentru cei necăsătoriți. Nu erau multe locuri unde să poți cunoaște oameni, iar cei de vîrsta ei pe care-i cunoscuse erau deja căsătoriți, cu copii. Ca în multe orașe din Sud, exista încă o ordine

socială care definea viaţa oraşului. Majoritatea oamenilor fiind căsătoriţi, era dificil pentru o femeie singură să-şi găsească un loc în care să se integreze sau măcar să înceapă s-o facă. Cu atît mai mult pentru una care era divorţată şi cu totul nouă în regiune.

Era, cu toate astea, un loc ideal pentru a creşte copii şi uneori, în timp ce se plimba, lui Sarah îi plăcea să-şi închipuie că lucrurile ar fi putut sta altfel în ceea ce o priveşte pe ea. Ca fată tînără îşi închipuise întotdeauna că va avea genul de viaţă pe care şi-l dorise: căsătorie, copii, un cămin într-un cartier în care familiile să se adune în curtea din spate vinerea seara, după ce munca săptămînii se încheia. Era genul de viaţă pe care o trăise în copilărie şi era genul de viaţă pe care şi-o dorise ca adult. Dar lucrurile nu ieşiseră aşa. În viaţă, rareori ieşeau, ajunsese ea să înţeleagă.

O vreme crezuse totuşi că orice era posibil, mai ales după ce l-a cunoscut pe Michael. Ea îşi termina studiile de pedagogie; Michael tocmai îşi luase masteratul în administrarea afacerilor la Georgetown. Familia lui, una dintre cele mai vechi din Baltimore, făcuse avere din operaţiuni bancare, era extraordinar de bogată şi avea spirit de clan, genul de familie care face parte din consiliile de administraţie ale diverselor corporaţii şi instituie la *contry club*[1] regulamente menite să excludă pe cei pe care-i consideră inferiori. Michael părea totuşi să respingă valorile familiei lui şi era un bărbat după care alergau toate femeile. Cînd intra el într-o încăpere, toată lumea întorcea capul şi, cu toate că ştia ce se întîmplă, calitatea lui cea mai înduioşătoare era că se prefăcea că părerea pe care şi-o făceau alţii despre el nu contează deloc.

Se prefăcea erau, bineînţeles, cuvintele cheie.

Sarah, la fel ca toate prietenele ei, ştia cine e el cînd şi-a făcut apariţia la petrecere şi a fost surprinsă cînd, puţin mai tîrziu în cursul serii, a venit s-o salute. S-au plăcut chiar de la început. Scurta conversaţie a dus la una mai lungă, la o cafea, a doua zi, şi, în cele din urmă, la cină. Curînd se întîlneau cu regularitate, iar ea se îndrăgostise. După un an Michael a cerut-o în căsătorie.

Mama ei a fost de-a dreptul tulburată de veste, dar tatăl ei n-a spus mare lucru, doar că spera ca ea să fie fericită. Poate că bănuia

[1] Club sportiv sau social situat într-o zonă rurală.

ceva sau poate că pur şi simplu nu era pe lume de ieri de-alaltăieri şi ştia că basmele rareori devin realitate. Indiferent care-o fi fost motivul, nu i-a spus nimic la vremea respectivă şi, sincer, nici Sarah n-a stat să se întrebe de ce avea el rezerve, pînă cînd Michael nu i-a cerut să semneze un contract prenupţial. El i-a explicat că familia lui insistase în privinţa asta, dar, cu toate că el a făcut tot ce-a putut ca să arunce vina doar asupra părinţilor lui, o parte din ea bănuia că şi dacă n-ar fi fost ei, ar fi insistat chiar el să facă asta. În ciuda acestui fapt, a semnat documentele. În seara aceea părinţii lui Michael au dat o somptuoasă petrecere de logodnă ca să anunţe oficial viitoarea căsătorie.

Peste şapte luni Sarah şi Micheal erau căsătoriţi. Şi-au petrecut luna de miere în Grecia şi Turcia; cînd s-au întors la Baltimore, s-au mutuat într-o casă la mai puţin de două cvartale distanţă de părinţii lui Michael. Cu toate că nu era nevoită să lucreze, Sarah a început să predea la clasa a doua la o şcoală elementară dintr-un cartier sărac. Surprinzător, Michael o susţinuse total în decizia ei, dar asta era tipic pentru relaţia lor la vremea respectivă. În primii ani de căsătorie, totul părea perfect: ea şi Michael petreceau ore întregi în pat la sfîrşit de săptămînă, stînd de vorbă şi făcînd dragoste, iar el îi împărtăşea visurile lui de a intra în politică într-o bună zi. Aveau un cerc larg de prieteni, în general oameni pe care Michael îi cunoştea de-o viaţă şi aveau întotdeauna de mers la vreo petrecere sau în vreo excursie în afara oraşului la sfîrşitul săptămînii. Timpul liber care le rămînea şi-l petreceau la Washington, ducîndu-se la muzee, la teatru şi plimbîndu-se printre monumentele de la Capitol Mall. Acolo, în timp ce se aflau în Memorialul lui Lincoln, i-a spus Michael lui Sarah că el era pregătit să aibă copii. Ea şi-a aruncat braţele în jurul lui de îndată ce a rostit el cuvintele, ştiind că nimic din ce-ar fi putut el spune n-ar fi făcut-o mai fericită.

Cine poate explica ce s-a întîmplat apoi? La mai multe luni după acea zi binecuvîntată de la Memorialul lui Lincoln, Sarah tot nu era însărcinată. Doctorul i-a spus să nu-şi facă griji, că uneori durează o vreme după ce se renunţă la anticoncepţionale, dar îi sugeră să vină din nou mai tîrziu în cursul anului dacă tot mai aveau probleme.

Au avut şi au fost programate teste. Peste cîteva zile, cînd au venit rezultatele, s-au întîlnit cu doctorul. Cum stăteau amîndoi în faţa lui, o privire a fost suficientă ca să-i dea ei de ştire că ceva nu mergea bine.

Atunci a aflat Sarah că ovarele ei nu puteau produce ovule.

După o săptămînă, Sarah şi Michael au avut prima lor ceartă importantă. Michael nu venise acasă după lucru, iar ea măsurase podeaua în lung şi-n lat în timp ce-l aştepta, întrebîndu-se de ce n-a sunat şi închipuindu-şi că s-a întîmplat ceva groaznic. Cînd a ajuns el acasă, ea era înnebunită şi el era beat.

– Nu sînt proprietatea ta, a fost tot ce i-a spus el în chip de explicaţie şi de acolo cearta a luat rapid amploare.

Şi-au spus lucruri îngrozitoare la furie. Sarah le-a regretat pe toate mai tîrziu în seara aceea; Michael şi-a cerut iertare. Dar după asta a părut mai distant, mai rezervat. Cînd îl presa ea, el nega că ar avea alte sentimente faţă de ea.

– O să fie bine, a spus el, o să trecem peste asta.

În loc să se întîmple asta, lucrurile s-au înrăutăţit constant. Cu fiecare lună care trecea certurile au devenit mai frecvente, distanţa mai mare. Într-o seară, cînd ea a sugerat să adopte un copil, Michael a înlăturat pur şi simplu sugestia cu un gest al mîinii.

– Părinţii mei n-or să accepte asta.

O parte din ea a ştiut că în seara aceea relaţia lor intrase pe un făgaş ireversibil. Nu cuvintele lui au lăsat să se înţeleagă asta, şi nici faptul că el părea să le ţină partea părinţilor lui. A fost expresia de pe chipul lui – cea care i-a spus că, dintr-o dată, el părea să privească problema ca fiind a ei, nu a lor.

La mai puţin de o săptămînă după asta, l-a găsit pe Michael aşezat în sufragerie, cu un pahar de Bourbon alături. După privirea tulbure din ochii lui a înţeles că ăsta nu era primul pahar. Voia divorţul, a început el; era sigur că ea înţelege. Cînd el a terminat de vorbit, Sarah s-a trezit că e incapabilă să-i răspundă şi că nici nu voia s-o facă.

Căsnicia lor luase sfîrşit. Durase mai puţin de trei ani. Sarah avea douăzeci şi şapte.

Următoarele douăsprezece luni au fost ca învăluite în ceață. Toată lumea voia să știe ce se întîmplase; în afara familiei ei, Sarah n-a povestit nimănui.

– Pur și simplu n-a mers, era tot ce spunea ea dacă o întreba cineva.

Pentru că nu știa ce altceva să facă, Sarah și-a continuat munca la școală. Mai petrecea și două ore pe săptămînă stînd de vorbă cu un consilier minunat, Sylvia. Cînd Sylvia i-a recomandat un grup de sprijin, Sarah s-a dus la cîteva întîlniri. În cea mai mare parte a ascultat și a crezut că se simte mai bine. Dar uneori, cînd se afla singură în micul ei apartament începea din nou să plîngă și nu se oprea ore întregi. În timpul uneia din perioadele ei cele mai negre se gîndise chiar la sinucidere, cu toate că nimeni – nici chiar consilierul ei, nici familia – nu știa asta. Atunci a înțeles că trebuia să plece din Baltimore; avea nevoie de un loc unde s-o ia de la capăt. Avea nevoie de un loc unde amintirile să nu fie așa de dureroase, undeva unde nu mai locuise pînă atunci.

Acum, plimbîndu-se pe străzile din New Bern, Sarah făcea tot ce putea să-și continue viața. Încă îi mai era greu uneori, dar nici pe departe atît de greu pe cît îi fusese odată. Părinții ei o ajutau în felul lor – tatăl ei n-a spus absolut nimic despre asta; mama ei decupa articole din reviste care făceau reclamă ultimelor descoperiri medicale, dar fratele ei, Brian, înainte de a pleca să-și înceapă primul an de studii la Universitatea Carolina de Nord, fusese salvatorul vieții ei.

Ca majoritatea adolescenților, era uneori distant și reținut, dar era un ascultător cu adevărat empatic. Dacă ea simțea nevoia să vorbească despre indiferent ce, el îi stătea la dispoziție și acum, că era plecat, îi simțea lipsa. Fuseseră întotdeauna apropiați; ca soră mai mare, ea ajutase la schimbatul scutecelor lui și îi dăduse de mîncare de cîte ori o lăsase mama lor. Mai tîrziu, cînd el s-a dus la școală, ea îl ajutase la lecții, și în timp ce lucra cu el își dăduse seama că dorește să devină profesoară.

Aceasta a fost o decizie pe care n-a regretat-o niciodată. Îi plăcea să predea; îi plăcea să lucreze cu copiii. Ori de cîte ori intra într-o clasă nouă și vedea douăzeci de fețișoare care se uitau

în sus la ea în aşteptare, ştia că îşi alesese cariera potrivită. La început, ca cei mai mulţi învăţători tineri, fusese idealistă, o persoană care credea că fiecare copil o să-i răspundă dacă se străduia ea destul. Din nefericire, încă de atunci aflase că asta nu era posibil. Unii copii, indiferent de motiv, se închideau faţă de tot ce făcea ea, oricît de mult s-ar fi străduit. Asta era cea mai neplăcută parte a muncii ei, singura parte care uneori o ţinea trează noaptea, dar n-o oprea niciodată să încerce din nou.

Sarah îşi şterse transpiraţia de pe frunte, bucurîndu-se că aerul se răcorea în sfîrşit. Soarele scăpăta pe cer şi umbrele se lungeau. Cînd trecu pe lîngă brigada de pompieri, doi pompieri care stăteau în faţă pe nişte scaune de grădină înclinară capul în semn de salut. Din cîte-şi dădea ea seama, în oraşul ăsta nu existau incendii la începutul serii. Îi văzuse în fiecare zi, la aceeaşi oră, aşezaţi în acelaşi loc, în ultimele patru luni.

New Bern.

Viaţa ei, îşi dădu seama, căpătase o simplitate stranie de cînd se mutase aici. Cu toate că uneori îi lipsea animaţia vieţii dintr-un oraş mare, trebuia să recunoască totodată că şi ritmul mai domol îşi avea avantajele lui. În timpul verii îşi petrecuse ore întregi scotocind prin magazinele de antichităţi din centru sau pur şi simplu privind bărcile cu pînze ancorate în spate la Sheraton. Chiar şi acum, cînd începuse din nou şcoala, ea nu se grăbea nicăieri. Muncea şi se plimba şi, în afară de vizitele la părinţii ei, îşi petrecea majoritatea serilor singură, ascultînd muzică clasică şi refăcîndu-şi planurile de lecţie pe care şi le adusese de la Baltimore. Şi se simţea foarte mulţumită aşa.

Pentru că era nouă în şcoală, planurile ei încă mai aveau nevoie de adaptare. Descoperise că mulţi dintre elevii din clasa ei nu erau atît de avansaţi pe cît ar fi trebuit să fie la cele mai multe materii de bază, iar ea trebuia să-şi reducă puţin planurile şi să introducă în ele mai multă recapitulare. Asta n-o surprinsese; fiecare şcoală progresa într-un ritm diferit. Dar se gîndea că pînă la sfîrşitul anului cei mai mulţi elevi aveau să termine cum se cuvine. Era totuşi un elev care o îngrijora în mod deosebit.

Jonah Ryan.

Era un copil destul de drăguț: timid și cuminte, genul de copil pe care îl puteai ușor trece cu vederea. În prima zi de școală el se așezase în ultima bancă și îi răspunsese politicos cînd ea i se adresase, dar munca la Baltimore o învățase să dea o atenție sporită unor asemenea copii. Uneori nu însemna nimic; alteori însemna că ei încearcă să se ascundă. După ce le ceruse elevilor să-i prezinte prima temă, își propusese ca pe-a lui s-o verifice cu grijă. Nu fusese nevoie.

Tema – un scurt paragraf despre ce au făcut în timpul verii – era pentru Sarah un mod de a evalua cît de bine scriau copiii. Majoritatea lucrărilor fuseseră combinația obișnuită de cuvinte ortografiate greșit, propoziții incomplete și scris dezordonat, dar a lui Jonah ieșise în evidență, pur și simplu pentru că el nu făcuse ce le ceruse ea. Își scrisese numele în colțul de sus, dar în loc să scrie un paragraf, făcuse un desen cu el însuși pescuind într-o bărcuță. Cînd îl întrebase de ce nu a făcut ce i s-a cerut, el i-a explicat că doamna Hayes îl lăsase întotdeauna să deseneze, pentru că „nu scriu prea bine".

În capul ei se declanșase imediat alarma. Zîmbise și se aplecase ca să fie mai aproape de el.

– Poți să-mi arăți? îl întrebase.

După un moment, Jonah încuviințase dînd din cap fără tragere de inimă.

În timp ce ceilalți elevi făceau altceva, Sarah s-a așezat lîngă Jonah, care încercă să-i arate tot ce putea. Și-a dat seama repede că era inutil; Jonah nu știa să scrie. Mai tîrziu, în aceeași zi, a constatat că de-abia putea să citească. Nici la aritmetică nu se descurca mai bine. Dacă ar fi trebuit să ghicească în ce clasă e el, fără să-l fi cunoscut deloc, ar fi spus că Jonah de-abia își începea grădinița.

Primul ei gînd a fost că Jonah suferă de o tulburare a capacității de învățare, de exemplu, dislexie. Dar, după ce s-a ocupat de el o săptămînă, n-a mai crezut așa. Nu încurca literele sau cuvintele și înțelegea tot ce-i spunea ea. Odată ce-i arăta cum se face ceva, făcea corect de-atunci încolo. Problema lui, credea ea, provenea din faptul că pur și simplu pînă atunci nu fusese nevoit să lucreze la școală, pentru că învățătoarele nu-l puseseră s-o facă.

Cînd a întrebat vreo două din celelalte învățătoare despre asta, a aflat despre mama lui Jonah și, cu toate că i s-a făcut milă, știa că nu este în interesul nimănui – și în primul rînd nu într-al lui Jonah – să fie lăsat în voia lui, cum făcuseră învățătoarele dinaintea ei. În același timp, nu putea nici să se ocupe numai de el, fiindcă mai avea și alți elevi în clasă. În final, se hotărî să-l cheme pe tatăl lui Jonah la școală și să stea de vorbă cu el despre ceea ce constatase, în speranța că ar putea găsi o cale să-l ajute.

Auzise de Miles Ryan.

Nu multe, dar știa că în cea mai mare parte oamenii îl plăceau și-l respectau și că, mai presus de orice, îi păsa de fiul lui. Asta era bine. Chiar și în scurtul ei răstimp petrecut la catedră, întîlnise părinți cărora nu le păsa de copiii lor, pe care-i priveau mai mult ca pe o povară decît ca pe o binecuvîntare, și întîlnise, de asemenea, părinți care nu credeau despre copilul lor că ar putea face ceva greșit. Cu ambele categorii era imposibil de comunicat. Miles Ryan, din cîte spunea lumea, nu era așa.

La colțul următor, Sarah încetini în sfîrșit, apoi așteptă să treacă două mașini. Traversă strada, îl salută cu mîna pe omul din spatele tejghelei de la farmacie și-și luă poșta înainte de a urca treptele spre apartamentul ei. După ce descuie ușa aruncă o privire grăbită peste corespondență și apoi o puse pe măsuța de lîngă ușă.

În bucătărie, își turnă un pahar de apă de la gheață și și-l duse în dormitor. Se dezbrăcă, aruncîndu-și hainele în coșul de rufe murdare, nerăbdătoare să intre sub duș, cînd observă clipind beculețul de semnalizare al robotului telefonic. Apăsă butonul pentru ascultare și auzi vocea mamei sale, care-i spunea să treacă pe la ei mai tîrziu, dacă n-avea altceva programat. Ca de obicei, vocea îi era ușor neliniștită.

Pe noptieră, lîngă robotul telefonului, era o fotografie a familiei lui Sarah: Maureen și Larry în mijloc, cu Sarah și Brian de-o parte și de alta. Robotul scoase un clic și se porni un al doilea mesaj, tot de la mama ei: „Ei, am crezut că de-acum ai ajuns acasă... începea. Sper că totul e bine..."

Să se ducă sau nu? Avea chef?

De ce nu? hotărî ea în cele din urmă. Oricum n-avea nimic altceva de făcut.

Miles Ryan o luă pe aleea Madame Moore, un drum îngust şi şerpuit care mergea de-a lungul rîului Trent şi a pîrîului Brices, din centrul oraşului New Bern pînă la Pollocksville, un mic tîrg aflat la vreo optsprezece kilometri mai spre sud. Numit la origine după femeia care conducea odinioară unul dintre cele mai faimoase bordeluri din Carolina de Nord, drumul trecea pe lîngă fosta casă de ţară şi pe lîngă locul unde era înmormîntat Richard Dobbs Spaight, un erou al Sudului care semnase Declaraţia de Independenţă. În timpul Războiului Civil, soldaţii unionişti îi dezgropaseră cadavrul şi-i înfipseseră craniul într-o poartă de fier, ca avertisment dat cetăţenilor să nu opună rezistenţă ocupaţiei. În copilărie, povestea asta îl făcuse pe Miles să nu se apropie cu nici un chip de locul acela.

În ciuda frumuseţii şi a relativei lui izolări, drumul pe care apucase nu era pentru copii. Camioane grele, încărcate, care transportau buşteni, huruiau pe el zi şi noapte, iar şoferii aveau tendinţa de a tăia curbele. Ca proprietar de casă într-unul din cartierele de pe marginea drumului, Miles încercase ani de zile să reducă limita de viteză.

Nimeni, cu excepţia lui Missy, nu-l ascultase.

Drumul ăsta îl făcea întotdeauna să se gîndească la ea.

Miles bătu pachetul şi-şi mai scoase o ţigară, o aprinse, apoi coborî geamul. În timp ce aerul cald intra în maşină, în minte îi apăreau imagini simple ale vieţii pe care o trăiseră împreună; dar, ca întotdeauna, imaginile acelea duceau, inexorabil, la ultima lor zi împreună.

Ca o ironie a sorţii, el fusese plecat cea mai mare parte a zilei, o duminică. Se dusese la pescuit cu Charlie Curtis. Părăsise casa dimineaţa devreme şi, cu toate că şi el, şi Charlie veniseră în ziua aceea acasă cu o captură zdravănă, n-a fost destul ca s-o îmblînzească pe nevastă-sa. Missy, cu faţa murdară de pămînt, îşi pusese mîinile în şolduri şi-l fulgerase din priviri din clipa în care ajunsese acasă. N-a spus absolut nimic, dar, e adevărat, nici nu era nevoie. Felul în care se uita la el spunea tot.

Fratele şi cumnata ei urmau să vină de la Atlanta a doua zi şi ea muncise prin casă, încercînd s-o pregătească pentru oaspeţi. Jonah era în pat cu gripă, ceea ce nu uşura lucrurile, fiindcă trebuia să aibă grijă şi de el. Dar nu ăsta era motivul supărării ei; Miles însuşi era cauza.

Cu toate că spusese că n-o deranjează dacă Miles se duce la pescuit, *îl rugase* să se ocupe el sîmbătă de treburile din curte ca să nu mai cadă şi asta tot în grija ei. Dar întîmplarea a făcut ca el să aibă de lucru la serviciu şi, în loc să-l sune pe Charlie şi să se scuze, Miles alesese totuşi să iasă duminică. Charlie îl tachinase întruna toată ziua – „o să dormi pe canapea la noapte" – şi Miles ştia că Charlie avea, probabil, dreptate. Dar munca în curte era muncă în curte, şi pescuitul era pescuit, iar Miles ar fi pus capul pe tăietor că nici fratelui lui Missy, nici soţiei sale nu le-ar fi păsat deloc de cîteva buruieni care creşteau în grădină.

Pe lîngă asta, îşi spusese el, o să se ocupe de toate cînd se întoarce şi chiar avea de gînd s-o facă. N-avusese de gînd să stea toată ziua, dar, ca în multe din expediţiile lui de pescuit, un lucru ducea la altul şi pierduse noţiunea timpului. Cu toate astea, îşi avea discursul pregătit: *Nu-ţi face griji, mă ocup de toate, chiar de-ar fi să dureze toată noaptea şi să muncesc la lumina lanternei*. Ar fi putut avea efect dacă i-ar fi spus şi ei despre planurile lui cînd se dăduse jos din pat de dimineaţă. Dar nu-i spusese şi, pînă să se întoarcă el, ea făcuse cam toată treaba. Tunsese iarba, greblase aleea şi plantase cîteva panseluţe în jurul cutiei poştale. Probabil că îi luase ore întregi, dar a spune că era supărată însemna să te exprimi cu moderaţie. Nici furioasă n-ar fi fost de-ajuns. Era undeva dincolo de starea asta, diferenţa dintre un chibrit aprins şi un foc care pîrjoleşte o pădure, şi el îşi dăduse seama. Îi văzuse expresia asta de cîteva ori în anii de cînd erau căsătoriţi, dar foarte rar. Înghiţi în sec şi se gîndi: *Acum începe*.

– Bună, iubi, spusese el cu sfială, îmi pare rău că am întîrziat atît. Pur şi simplu am pierdut noţiunea timpului.

Exact cînd el se pregătea să-şi înceapă discursul, Missy se răsuci şi-i spuse peste umăr:

– Eu ies să alerg puţin. *Poţi* să te ocupi de asta, nu-i aşa?

Ea se pregătise să ia iarba de pe potecă şi de pe alee; maşina de aspirat iarba stătea pe peluză.

Miles ştia destul ca să nu răspundă.

După ce ea a intrat în casă să se schimbe, Miles a scos sacoşa frigorifică din spatele maşinii şi a dus-o în bucătărie. El încă mai punea captura în frigider cînd ieşi Missy din dormitor.

– Tocmai puneam peştele la loc... începu el, iar Missy îşi încleştă maxilarele.

– Cum rămîne cu ce te-am rugat eu?

– O s-o fac – numai să termin aici, ca să nu se strice peştele.

Missy îşi dădu ochii peste cap.

– Las-o baltă. O fac tot eu cînd mă întorc.

Tonul de martiră. Miles nu putea suporta asta.

– O s-o fac eu, spuse el. Doar am zis c-o fac, nu?

– Aşa cum ai zis şi că te ocupi de peluză înainte să pleci la pescuit?

Ar fi trebuit să-şi muşte limba şi să tacă din gură. Da, îşi petrecuse ziua la pescuit în loc să muncească în jurul casei; da, o dezamăgise. Dar, privind lucrurile obiectiv, nu era chiar *atît* de grav, nu-i aşa? În fond, veneau fratele şi cumnata ei. Nu venea preşedintele. Nu avea nici un motiv să facă pe nebuna pentru atîta lucru.

Mda, ar fi trebuit să-şi ţină gura. Judecînd după cum se uitase ea la el după ce spusese asta, ar fi fost mai bine dacă tăcea. Cînd ea trînti uşa după ce ieşi, Miles auzi ferestrele zăngănind.

Oricum la puţin timp după ce ea plecase, Miles înţelese că a greşit şi regretă ce făcuse. Se purtase ca un nemernic şi ea avusese dreptate să i-o arate.

N-avea să mai aibă însă şansa de a-şi cere iertare.

– Tot mai fumezi, hîm?

Charlie Curtis, şeriful comitatului, se uită la prietenul lui exact în timp ce Miles se aşeza de cealaltă parte a mesei.

– Eu nu fumez, răspunse Miles repede.

Charlie ridică mîinile.

– Ştiu, ştiu, mi-ai spus deja asta. Ei, eu nu zic nimic, dacă tu vrei să te amăgeşti. Dar oricum, am grijă să pun scrumiere cînd vii tu în vizită.

Miles rîse. Charlie era unul dintre puţinii oameni din oraş care încă se mai purta cu el în acelaşi fel în care o făcuse întotdeauna. Erau prieteni de ani de zile; Charlie fusese cel care-i sugerase lui Miles să devină ajutor de şerif şi-l luase sub aripa lui de îndată ce-şi terminase pregătirea. Era mai în vîrstă – împlinea şaizeci şi cinci de ani în martie – şi părul îi era presărat cu fire albe. Luase zece kilograme în ultimii cîţiva ani şi aproape toate i se puseseră pe burtă. Nu era genul de şerif care să-i intimideze pe oameni la simpla vedere, dar era receptiv şi perseverent şi avea un mod al lui de a obţine răspunsurile de care avea nevoie. La ultimele trei alegeri nimeni nu se obosise măcar să candideze împotriva lui.

– Nici n-o să mai vin în vizită, îi răspunse Miles, dacă nu încetezi cu acuzaţiile astea ridicole.

Stăteau într-un separeu din colţ şi chelneriţa, agasată de aglomeraţia de la prînz, le lăsă pe masă o cană mare cu ceai îndulcit şi două pahare, în drumul ei spre masa de alături. Miles turnă ceaiul şi-i împinse paharul lui Charlie spre el.

– Brenda o să fie dezamăgită, spuse Charlie. Ştii că începe să-şi facă griji dacă nu-l aduci pe Jonah din cînd în cînd pe la noi. Luă o sorbitură din pahar. Aşadar, aştepţi cu nerăbdare s-o cunoşti pe Sarah?

Miles ridică privirea.

– Pe cine?

– Pe învăţătoarea lui Jonah.

– Nevastă-ta ţi-a spus asta?

Charlie zîmbi cu superioritate. Brenda lucra la şcoală, la secretariatul directorului şi părea să fie la curent cu tot ce se petrecea.

– Bineînţeles.

– Cum ziceai că o cheamă?

– Brenda, spuse Charlie serios.

Miles se uită la el peste masă şi Charlie simulă o expresie de înţelegere subită.

– Aa... pe învăţătoare, vrei să spui? Sarah. Sarah Andrews.

Miles luă o sorbitură.

– E o învățătoare bună? întrebă el.

– Așa cred. Brenda spune că-i grozavă și copiii o adoră, dar e adevărat și că Brenda îi crede pe toți grozavi. Făcu o pauză de un moment și apoi se aplecă în față, ca și cum se pregătea să-i dezvăluie un secret. Dar a mai spus și că Sarah e atrăgătoare. Că arată foarte bine, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Și ce legătură are asta cu ce vorbim noi?

– A mai spus și că nu e căsătorită.

– Și?

– Și nimic. Charlie deschise un pachețel cu zahăr, rupîndu-l, și-l puse în ceaiul deja îndulcit. Îți spun doar ce-a zis Brenda.

– Aaa, biinee, zise Miles. Nu știu cum aș fi suportat ziua de azi fără ultimele aprecieri ale Brendei.

– Ei, calmează-te, Miles! Știi că stă tot timpul cu grija ta.

– Spune-i că sînt bine.

– La naiba, eu știu. Dar Brenda își face griji. Și știe și ea că fumezi.

– Și o să stăm aici să vorbim despre treburile mele sau mai ai și alt motiv pentru care ai vrut să mă vezi?

– De fapt, am. Dar trebuia să te aduc în starea de spirit potrivită, ca să nu dai cu bîta-n baltă.

– Ce vrei să spui?

Exact cînd rosti el întrebarea, chelnerița puse pe masă două farfurii cu frigărui cu garnitură de varză tocată, comanda lor obișnuită, și Charlie folosi momentul ca să-și adune gîndurile. Mai adăugă puțin sos de oțet peste frigărui și niște piper peste varza tocată. După ce ajunse la concluzia că nu există un mod de a i-o spune cu menajamente, o spuse de-a dreptul:

– Harvey Wellman a hotărît să retragă acuzațiile împotriva lui Otis Timson.

Harvey Wellman era procurorul districtual al comitatului Craven. Vorbise cu Charlie mai devreme în dimineața aceea și se oferise să-i spună el lui Miles, dar Charlie hotărîse că era mai bine să se ocupe el de asta.

Miles ridică privirea spre el.

– Ceee?

– Nu avea dovezi. Beck Swanson suferă brusc de amnezie în legătură cu ce s-a întîmplat.

– Dar am fost acolo…

– Ai ajuns acolo după ce se întîmplase. N-ai *văzut*.

– Dar am văzut sîngele. Am văzut scaunul spart şi masa din mijlocul barului. Am văzut mulţimea care se adunase.

– Ştiu, ştiu. Dar ce voiai să facă Harvey? Beck a jurat sus şi tare că el doar a căzut şi că Otis nici nu l-a atins. A spus că era confuz în noaptea aia, dar acum, după ce i s-a limpezit mintea, îşi aminteşte tot.

Miles îşi pierdu brusc pofta de mîncare şi-şi împinse farfuria într-o parte.

– Dacă m-aş duce din nou acolo, sînt sigur că aş putea găsi pe cineva care a văzut ce s-a întîmplat.

Charlie scutură din cap.

– Ştiu că te rîcîie, dar la ce bun? Doar ştii cîţi din fraţii lui Otis erau acolo în noaptea aia. Or să spună şi ei că nu s-a întîmplat nimic – şi, cine ştie, poate că ei au fost cei care au făcut-o de fapt. Fără mărturia lui Beck, ce opţiuni mai are Harvey? În plus, îl ştii pe Otis. O să facă altceva – trebuie doar să îi dai timp.

– Asta mă şi îngrijorează.

Între Miles şi Otis Timson era o poveste lungă. Rîca începuse cînd Miles devenise ajutor de şerif, cu opt ani în urmă. Îl arestase pe Clyde Timson, tatăl lui Otis, pentru ultraj, cînd îşi aruncase nevasta prin uşa cu plasă a rulotei. Clyde făcuse închisoare pentru asta – deşi nu cît ar fi trebuit – şi, în decursul anilor, cinci din cei şase fii ai săi au făcut de asemenea închisoare, pentru delicte care mergeau de la vînzare de droguri la ultraj şi tîlhărie.

Pentru Miles, Otis reprezenta cel mai mare pericol, pur şi simplu pentru că era cel mai isteţ.

Miles bănuia că Otis era mai mult decît un delincvent mărunt, cum era restul familiei. În primul rînd nu avea înfăţişarea la care te aşteptai. Spre deosebire de fraţii săi, nu avea tatuaje şi-şi tundea părul scurt; fuseseră chiar cazuri cînd avusese şi cîte o slujbă, făcînd muncă necalificată. Nu arăta a delincvent, dar înfăţişarea e înşelătoare. Numele lui se lega indirect de

diverse infracțiuni și oamenii din oraș făceau frecvent speculații cum că el era cel care coordona traficul de droguri în comitat, deși Miles n-avea cum să dovedească asta. Toate raidurile lor rămaseseră fără rezultat, spre frustrarea lui Miles.

De asemenea, Otis știa să poarte pică.

Nu înțelesese pe deplin asta decît după ce se născuse Jonah. Îi arestase pe trei dintre frații lui Otis după ce izbucnise un scandal la o reuniune de-a lor de familie. La o săptămînă după asta, Missy îl legăna pe Jonah, care avea patru luni, în sufragerie, cînd o cărămidă trecu prin fereastră, făcînd-o praf. Aproape i-a lovit și un ciob de sticlă i-a tăiat obrazul lui Jonah. Cu toate că nu putea să dovedească, Miles știa că Otis trebuie să fi avut vreun amestec, așa că și-a făcut apariția la complexul Timson – o serie de case dărăpănate, așezate în semicerc la periferia orașului – cu trei alți colegi ajutoare de șerif, cu armele scoase. Timsonii ieșiseră afară pașnic și, fără un cuvînt, întinseseră mîinile să li se pună cătușe și să fie luați.

În final nu s-au adus acuzații din lipsă de probe. Miles a fost furios și, după ce Timsonii au fost eliberați, l-a înfruntat pe Harvey Wellman în fața biroului lui. S-au certat și aproape că s-au luat la bătaie înainte ca Miles să fie scos cu forța de acolo.

În anii următori au mai fost și alte lucruri: focuri de armă în vecinătate, un incendiu misterios în garajul lui Miles, incidente care semănau mai mult cu isprăvile adolescenților. Dar, iarăși, fără martori Miles nu putea face nimic. De la moartea lui Missy fusese relativ liniște.

Pînă la ultima arestare.

Charlie ridică privirea din farfurie, cu o expresie serioasă.

– Ascultă, noi amîndoi știm că e vinovat ca dracu', dar nici măcar să nu te gîndești să te ocupi de asta singur. Doar nu vrei să ia amploare, cum s-a mai întîmplat. Îl ai pe Jonah la care trebuie să te gîndești și tu nu ești tot timpul cu el să-i porți de grijă.

Miles se uită pe fereastră, în timp ce Charlie continua.

– Uite ce e – el o să facă iar vreo prostie și, dacă se întîmplă așa, eu o să fiu primul care-l saltă. Doar știi asta. Dar nu te apuca să cauți belele – omul ăsta e piază rea. Așa că stai departe de el.

Miles tot nu răspunse.

– Renunţă, ai înţeles?

Charlie vorbea acum ca prieten, dar şi în calitate de şef al lui Miles.

– De ce-mi spui asta?

– Doar ţi-am explicat de ce.

Miles se uită atent la Charlie.

– Dar mai e ceva, nu-i aşa?

Charlie îl privi atent pe Miles.

– Uite ce e... Otis spune că ai devenit brutal cînd l-ai arestat şi a depus o plîngere.

Miles izbi cu palma în masă, iar zgomotul răsună în tot restaurantul. Oamenii de la masa de alături tresăriră şi se întoarseră să se uite la el, dar Miles nu observă.

– Asta-i o porcărie!

Charlie îşi ridică mîinile să-l oprească.

– Ce dracu', ştiu asta şi i-am spus-o şi lui Harvey, şi el n-o să facă nimic. Dar voi nu sînteţi chiar prieteni la cataramă şi el ştie cum eşti tu cînd îţi sare ţandăra. Chiar dacă n-o să-ţi aducă acuzaţii, el crede că e posibil ca Otis să spună adevărul şi el m-a rugat să-ţi spun s-o laşi mai moale.

– Şi ce ar trebui să fac dacă-l văd pe Otis comiţînd un delict? Să mă uit în altă parte?

– La naiba, nu, nu te prosti. Te-aş trage la răspundere chiar eu dacă ai face aşa ceva. Dar lasă-l în pace o vreme, pînă se mai liniştesc lucrurile, dacă ai de ales. Ţi-o spun spre binele tău.

Puţin mai tîrziu Miles oftă.

– Foarte bine, spuse el.

Dar chiar în clipa în care spunea asta ştia că n-o terminase definitiv cu Otis.

CAPITOLUL 3

La trei ore după întîlnirea cu Charlie, Miles opri într-un spațiu de parcare din fața Școlii Elementare Grayton, exact cînd se terminau orele. Trei autobuze școlare așteptau cu motorul pornit și elevii începură să se îndrepte spre ele, adunîndu-se în grupuri de cîte patru-șase. Miles îl văzu pe Jonah exact în clipa în care și fiul său îl văzu pe el. Jonah îi făcu fericit cu mîna și alergă spre mașină. Miles știa că numai peste cîțiva ani, o dată cu adolescența, Jonah n-o să mai facă asta. Jonah îi sări în brațele deschise, iar Miles îl îmbrățișă strîns, bucurîndu-se de apropiere cît mai putea.

– Hei, campionule, cum a fost la școală?

Jonah se trase înapoi.

– A fost bine. Cum a fost la serviciu?

– E mai bine acum, că am terminat.

– Ai arestat pe cineva astăzi?

Miles scutură din cap.

– Astăzi, nu. Poate mîine. Ascultă, n-ai vrea niște înghețată după ce termin aici?

Jonah dădu din cap bucuros și Miles îl lăsă jos.

– Bine. Atunci, așa o să facem. Se aplecă mai mult și-și privi în ochi fiul. Crezi că poți să stai pe terenul de joacă cît vorbesc eu cu învățătoarea ta? Sau vrei să mă aștepți înăuntru?

– Doar nu mai sînt mic, tati. Oricum, și Mark trebuie să stea. Mama lui e la doctor.

Miles ridică privirea și-l văzu pe cel mai bun prieten al lui Jonah așteptînd nerăbdător lîngă un coș de baschet. Miles îi băgă lui Jonah cămașa în pantaloni.

– Bine, staţi împreună, da? Şi să nu plecaţi de aici nici unul.

– Nu plecăm.

– Bine, atunci, dar ai grijă.

Jonah îi dădu ghiozdanul tatălui său şi o luă la fugă. Miles îl aruncă pe scaunul din faţă şi o porni prin spaţiul de parcare, ocolind maşinile. Cîţiva copii îl salutară strigînd, la fel şi cîteva mame care veniseră să-şi ia copiii de la şcoală cu maşinile. Miles se opri să stea de vorbă cu unele dintre ele, aşteptînd pînă ce zarva de afară se mai domoli. O dată ce porniră autobuzele şi plecară şi cele mai multe maşini, învăţătoarele se întoarseră înăuntru. Miles îi aruncă lui Jonah o ultimă privire înainte de a intra după ele în şcoală.

De îndată ce intră în clădire fu izbit de un val de aer fierbinte. Şcoala era veche de aproape patruzeci de ani şi, cu toate că sistemul de ventilaţie fusese înlocuit de mai multe ori în decursul timpului, nu făcea faţă sarcinii în primele cîteva săptămîni de şcoală, cînd încă mai era vară. Miles simţi aproape imediat că începe să transpire şi trase de piepţii cămăşii, făcîndu-şi vînt în timp ce străbătea coridorul. Clasa lui Jonah, ştia, era în colţul îndepărtat. Cînd ajunse acolo, clasa era goală.

O clipă crezu că a intrat în altă clasă, dar numele copiilor de pe foaia-catalog îi confirmară că se afla unde trebuia. Se uită la ceas şi, înţelegînd că ajunsese cu cîteva minute mai devreme, începu să se plimbe prin clasă. Văzu un exerciţiu mîzgălit pe tablă, pupitrele aranjate în şiruri ordonate, o masă dreptunghiulară plină de cartoane şi lipici universal. Pe un perete erau cîteva compuneri scurte şi Miles o căuta pe a lui Jonah cînd auzi o voce în spatele lui.

– Îmi pare rău că am întîrziat. M-am dus să las nişte lucruri în cancelarie.

Atunci o văzu Miles pentru prima oară pe Sarah Andrews.

În clipa aceea nici un fior nu-i ridică părul la ceafă, nici o presimţire nu izbucni ca un foc de artificii; nu avu nici un semn prevestitor şi, privind înapoi – avînd în vedere toate cele care aveau să urmeze – a fost întotdeauna uimit de asta. Totuşi, avea să-şi aducă întotdeauna aminte de surpriza lui faţă de faptul că Charlie avusese dreptate: ea *era* atrăgătoare. Nu strălucitoare

precum o vedetă, dar categoric o femeie care făcea capetele bărbaților să se întoarcă atunci cînd trecea. Părul ei blond era tuns cu grijă pînă deasupra umerilor, într-un mod care părea și elegant și ușor de întreținut. Purta o fustă lungă și o bluză galbenă, fața îi era îmbujorată de căldură, dar ochii ei albaștri păreau să răspîndească prospețime de parcă tocmai și-ar fi petrecut ziua odihnindu-se pe plajă.

– Nu-i nimic, spuse el în cele din urmă. Oricum am ajuns puțin mai devreme. Întinse mîna. Sînt Miles Ryan.

În timp ce el vorbea, ochii lui Sarah coborîră scurt spre tocul pistolului. Miles mai văzuse expresia asta înainte – o expresie neliniștită – dar pînă să spună el ceva ea îi întîlni privirea și zîmbi. Îi strînse mîna ca și cum n-ar fi avut importanță.

– Eu sînt Sarah Andrews. Mă bucur că ați putut veni astăzi. De-abia după ce v-am trimis biletul acasă mi-am amintit că nu v-am dat posibilitatea să reprogramați întîlnirea asta dacă cumva nu puteați veni astăzi.

– N-a fost o problemă. Șeful meu a putut s-o rezolve.

Ea dădu din cap, cu ochii în ochii lui.

– Charlie Curtis, nu? O cunosc pe soția lui, Brenda. Ea m-a ajutat să înțeleg cum merg lucrurile pe-aici.

– Aveți grijă – o să vă amețească vorbind despre toate, dacă o lăsați.

Sarah rîse.

– Mi-am dat seama. Dar a fost grozavă, serios. Întotdeauna ești puțin intimidat cînd ești nou într-un loc, dar ea s-a întrecut pe sine încercînd să mă facă să mă simt de-a casei.

– E o doamnă bună la suflet.

Un moment nici unul nu mai spuse nimic și stătură unul lîngă celălalt, iar Miles simți că ea nu mai era atît de degajată acum, cînd conversația de complezență se încheiase. Ea ocoli catedra, părînd gata să treacă la lucruri serioase. Începu să frunzărească hîrtii, uitîndu-se atent prin diverse vrafuri și căutîndu-le pe cele de care avea nevoie. Afară, soarele își făcu apariția din spatele unui nor și intră oblic pe fereastră, bătînd direct în ei. Temperatura păru să crească instantaneu, iar Miles trase din nou de cămașă. Sarah ridică ochii și se uită la el.

– Ştiu că e cald... Am avut de gînd să aduc aici un ventilator, dar încă n-am reuşit să fac rost de unul.

– Mă descurc.

Exact cînd spuse asta simţi cum transpiraţia începe să-i şiroiască în jos pe piept şi pe spinare.

– Ei bine, vă dau posibilitatea să alegeţi. Puteţi trage un scaun, să stăm de vorbă aici şi eventual să leşinăm amîndoi sau să ne ducem afară, unde e puţin mai răcoare. Sînt mese de picnic la umbră.

– Se poate?

– Dacă nu vă deranjează.

– Nu, nu mă deranjează deloc. În plus, Jonah e pe terenul de joacă şi aş putea să-l mai supraveghez puţin.

Ea dădu aprobator din cap.

– Bine. Daţi-mi voie să mă asigur că am luat tot...

Peste un minut părăseau clasa, străbăteau coridorul şi ieşeau pe uşă.

– De cît timp sînteţi în oraş? o întrebă Miles în cele din urmă.

– Din iunie.

– Cum vă place?

Ea îi aruncă o privire.

– E cam prea liniştit, dar e plăcut.

– De unde aţi venit?

– Din Baltimore. Acolo am crescut, dar... Făcu o pauză. Simţeam nevoia de o schimbare.

Miles dădu din cap.

– Pot să înţeleg asta. Uneori şi eu simt că aş vrea să plec în altă parte.

Chipul ei exprima un fel de înţelegere în momentul în care spuse el asta, şi Miles ştiu pe dată că ea auzise despre Missy. Totuşi, nu spuse nimic.

După ce ce se aşezară la masa de picnic, Miles reuşi să se uite mai bine la ea. De aproape, cu soarele bătînd pieziş printre pomii care făceau umbră, pielea ei arăta netedă, aproape iradiind lumină. *Sarah Andrews*, îşi zise el pe loc, *n-a avut niciodată coşuri în adolescenţă*.

– Deci... spuse el, să vă spun domnişoară Andrews?

– Nu, Sarah e bine.

– Bine, Sarah...

El se opri şi Sarah sfîrşi fraza în locul lui.

– Te întrebi de ce am vrut să stăm de vorbă?

– La asta mă gîndeam.

Sarah se uită în dosarul din faţa ei, apoi ridică din nou privirea.

– Ei bine, dă-mi voie să încep prin a-ţi spune ce mult mă bucur să-l am pe Jonah în clasa mea. E un băieţel minunat – întotdeauna e primul care se oferă cînd am nevoie de ceva şi se poartă frumos şi cu ceilalţi elevi. E politicos şi extrem de bine crescut pentru vîrsta lui.

Miles se uită la ea cu prudenţă.

– De ce oare am impresia că porţi discuţia către o veste proastă?

– E chiar aşa de evident?

– Ştiu şi eu... oarecum, recunoscu Miles, iar Sarah rîse timid.

– Îmi pare rău, dar am vrut să ştii că nu e totul de rău. Spune-mi, a pomenit Jonah ceva despre ce se întîmplă?

– Nu, pînă la micul dejun azi-dimineaţă. Cînd l-am întrebat de ce vrei să stai de vorbă cu mine, mi-a spus doar că are unele probleme la învăţătură.

– Înţeleg.

Se opri un moment, ca şi cum ar fi încercat să-şi adune gîndurile.

– Mă faci să mă neliniştesc, zise Miles în cele din urmă. Doar nu crezi că e ceva serios, nu?

– Păi... ezită ea. Nu-mi place că trebuie să-ţi spun, dar cred că este. Jonah nu are unele probleme la învăţătură. Jonah are probleme *mari* la învăţătură.

Miles se încruntă.

– Mari?

– Jonah, spuse ea calm, e în urmă la citit, la scris, ortografie şi matematică – aproape la tot. Ca să fiu sinceră, nu cred că e pregătit pentru clasa a doua.

Miles se uită la ea, neştiind ce să spună.

Sarah continuă:

– Ştiu că ţi-e greu să auzi aşa ceva. Crede-mă, nici eu n-aş vrea să aud asta dacă ar fi vorba de fiul meu. De aceea am vrut să fiu sigură înainte de a sta de vorbă cu tine. Uită-te...

Sarah deschise dosarul şi-i dădu lui Miles un teanc de hîrtii. Lucrările lui Jonah. Miles se uită prin hîrtii – două lucrări de matematică fără un singur răspuns corect, vreo două pagini în care i se ceruse să scrie un paragraf (Jonah reuşise să mîzgălească vreo cîteva cuvinte ilizibile) şi trei scurte texte de citire la care, de asemenea, Jonah nu făcuse nimic. După un moment lung, împinse dosarul spre Miles.

– Poţi să le ţii pe toate. Mie nu-mi mai trebuie.

– Nu sînt sigur că vreau să-l păstrez, spuse el, încă şocat.

Sarah se aplecă uşor în faţă.

– Vreuna din învăţătoarele lui de dinainte ţi-a spus vreodată că are probleme?

– Nu, niciodată.

– Nimic?

Miles se uită altundeva. În partea cealaltă a curţii îl vedea pe Jonah dîndu-se pe toboganul de pe locul de joacă, cu Mark venind imediat în urma lui. Îşi apropie mîinile.

– Mama lui Jonah a murit exact înainte să înceapă el grădiniţa. Am ştiut că uneori Jonah îşi punea capul pe bancă şi plîngea şi eram toţi îngrijoraţi din cauza asta. Dar învăţătoarea nu mi-a spus nimic despre cum învaţă. Carnetul de note arăta că se descurcă foarte bine. Acelaşi lucru s-a întîmplat şi anul trecut.

– L-ai verificat vreodată să vezi ce lucra la şcoală?

– N-avea niciodată nimic de arătat. În afară de proiectele pe care le făcea.

Acum, bineînţeles, asta îi suna pînă şi lui ridicol. De ce, atunci, nu observase dinainte? *Puţin prea ocupat cu propria ta viaţă, hîm?* îi răspunse o voce din interior.

Miles oftă, supărat pe sine însuşi, supărat pe şcoală. Sarah părea să-i citească gîndurile.

– Ştiu că te întrebi cum de s-a putut întîmpla aşa ceva şi ai tot dreptul să fii supărat. Învăţătoarele lui Jonah aveau

responsabilitatea de a-l învăța, dar n-au făcut-o. Sînt sigură că nu s-a întîmplat cu rea intenție – probabil că totul a început pentru că nimeni n-a vrut să-l preseze prea tare.

Miles se gîndi la asta o vreme.

– Asta e *nemaipomenit*, mormăi el.

– Uite ce e, spuse Sarah. Nu te-am chemat doar ca să-ți dau vești proaste. Dacă aș face numai acest lucru, ar însemna că-mi neglijez *propria* responsabilitate. Am vrut să discut despre cel mai bun mod de a-l ajuta pe Jonah. Nu vreau să rămînă în urmă anul ăsta și, cu puțin efort în plus, nici nu cred că se va întîmpla așa. Poate încă să recupereze.

Trecu o vreme pînă cînd spusele ei își atinseră ținta și, cînd el ridică ochii, Sarah dădu din cap.

– Jonah e foarte inteligent. O dată ce învață ceva, ține minte. Are doar nevoie de puțin mai multă muncă decît pot face eu cu el în clasă.

– Deci ce înseamnă asta?

– Are nevoie de ajutor după școală.

– Cum ar fi un meditator?

Sarah își netezi fusta lungă.

– E o idee să-i iei un meditator, dar ar putea fi costisitor, mai ales cînd te gîndești că Jonah are nevoie de ajutor ca să învețe lucrurile de bază. Aici nu vorbim despre algebră – în clipa de față facem adunări cu numere formate dintr-o singură cifră, cum ar fi doi plus trei. În privința cititului, are nevoie doar de mai mult exercițiu. Același lucru cu scrisul, are nevoie să-l exerseze. Dacă n-ai bani de aruncat pe fereastră, ar fi probabil mai bine să faci tu asta.

– Eu?

– Nu e chiar atît de greu. Îi citești, îl pui și pe el să-ți citească, îl ajuți la teme, lucruri de genul ăsta. Nu cred că o să ai probleme cu vreo temă dată de mine.

– Nu mi-ai văzut carnetele de note de cînd eram eu mic.

Sarah zîmbi înainte de a continua.

– Poate că un program fix ar fi, de asemenea, util. Am observat că cel mai bine copiii își amintesc lucrurile atunci cînd

există o rutină. Şi, în plus, rutina asigură, de obicei, consecvenţa, şi el de asta are nevoie.

Miles se aşează mai bine în scaun.

– Nu e atît de uşor pe cît pare. Programul meu variază. Uneori vin acasă la patru, alteori nu ajung acasă decît după ce Jonah a adormit deja.

– Cine îl supraveghează după şcoală?

– Doamna Knowlson, vecina noastră. E grozavă, dar nu ştiu dacă ar fi în stare să facă teme cu el în fiecare zi. E trecută de optzeci de ani.

– Dar altcineva? Vreo rudă sau aşa ceva?

Miles scutură din cap.

– Părinţii lui Missy s-au mutat în Florida după ce a murit ea, aşa că nu sînt disponibili. Mama mea a murit cînd am terminat eu liceul şi, imediat după ce am plecat eu la facultate, tata şi-a luat şi el picioarele la spinare. Jumătate din timp nici măcar nu ştiu unde este. Jonah şi cu mine am fost cam singuri în ultimii doi ani. Să nu mă înţelegi greşit – e un copil grozav şi uneori mă simt norocos că îl am numai pentru mine. Dar alteori nu mă pot împiedica să cred că ar fi fost mai uşor dacă părinţii lui Missy ar fi rămas în oraş sau dacă tata ar fi mai uşor de găsit.

– Pentru ceva de genul ăsta, vrei să spui?

– Exact, răspunse el şi Sarah rîse din nou.

Lui îi plăcea rîsul ei. Avea un sunet inocent, genul pe care el îl asocia cu vîrsta la care copiii încă nu au realizat că lumea nu înseamnă doar distracţie şi joacă.

– Măcar iei asta în serios, spuse Sarah. Nu pot să-ţi spun de cîte ori am avut o asemenea conversaţie cu părinţi care fie nu voiau să creadă, fie dădeau vina pe mine.

– Ţi se întîmplă des?

– Mai des decît poţi să-ţi închipui. Înainte de a-ţi trimite biletul acela acasă, chiar am stat de vorbă cu Brenda despre cum e mai bine să-ţi spun.

– Şi ea ce-a zis?

– Mi-a spus să nu-mi fac griji, că n-o să reacţionezi disproporţionat. Că, în primul rînd, o să te îngrijorezi pentru Jonah şi

că o să fii deschis la ce-ţi spun. Pe urmă mi-a spus că nu trebuie să mă sperii deloc, chiar dacă porţi pistol.

Miles fu îngrozit.

– Nu se poate să-ţi fi spus aşa ceva.

– Ba da, dar ar fi trebuit să fii acolo s-o vezi cînd mi-a spus-o.

– Trebuie să stau de vorbă cu ea.

– Nu, te rog. Era evident că-i place de tine. Mi-a spus şi asta.

– Brendei îi place de toată lumea.

În clipa aceea Miles îl auzi pe Jonah strigîndu-i lui Mark să-l prindă. În ciuda căldurii, cei doi băieţi se fugăreau pe terenul de joacă, agăţîndu-se de nişte stîlpi înainte de a se răsuci să pornească în cealaltă direcţie.

– Nu-mi vine să cred cîtă energie au, se minună Sarah. Au făcut acelaşi lucru şi astăzi la prînz.

– Crede-mă, ştiu. Nu-mi mai aduc aminte cînd m-am simţit aşa ultima dată.

– Ei, fii serios, doar nu eşti aşa de bătrîn! Ai cîţi ani? Patruzeci? Patruzeci şi cinci?

Miles arătă din nou îngrozit şi Sarah îi făcu cu ochiul.

– Te tachinam doar, adăugă ea.

Miles îşi şterse fruntea cu prefăcută uşurare, surprins să-şi dea seama că-i făcea plăcere conversaţia. Dintr-un motiv oarecare, i se părea că ea aproape flirtează cu el şi-i plăcea mai mult decît credea că s-ar fi cuvenit.

– Cred că trebuie să-ţi mulţumesc.

– Pentru puţin, răspunse ea, încercînd şi nereuşind să-şi ascundă zîmbetul ironic de pe chip. Dar acum... Făcu o pauză. Unde rămăsesem?

– Îmi spuneai că îmi arăt vîrsta.

– Înainte de asta... Aa, da, vorbeam despre programul tău şi îmi spuneai că e imposibil să fixezi ceva.

– N-am spus că e imposibil. Doar că n-o să fie uşor.

– Cînd eşti liber după-amiaza?

– De obicei, miercurea şi vinerea.

În timp ce Miles încerca să găsească o soluţie, Sarah păru să ajungă la o decizie.

– Ei, de obicei nu fac asta, dar îţi propun ceva, spuse ea încet. Doar dacă n-ai nimic împotrivă, bineînţeles.

Miles ridică sprîncenele.

– Ce-mi propui?

– O să lucrez eu cu Jonah după ore în celelalte trei zile, dacă-mi promiţi că faci acelaşi lucru în cele două zile cînd ai liber.

El nu-şi putu ascunde uimirea.

– Ai face aşa ceva?

– Nu pentru orice elev. Dar, cum ţi-am spus, Jonah e un copil drăguţ şi a trecut printr-o perioadă grea în ultimii doi ani. Aş fi bucuroasă să-l ajut.

– Serios?

– Nu fi atît de surprins! Cei mai mulţi învăţători sînt foarte dedicaţi muncii lor. Pe lîngă asta, de obicei stau oricum în şcoală pînă la patru, aşa că n-o să-mi fie deloc greu.

Pentru că Miles nu răspunse imediat, Sarah tăcu.

– Nu am de gînd să fac oferta asta de mai multe ori, aşa că trebuie să te hotărăşti dacă accepţi sau nu, spuse ea în cele din urmă.

Miles păru aproape stînjenit.

– Mulţumesc, spuse el serios. Nici nu pot să-ţi spun cît îţi sînt de recunoscător.

– Cu plăcere. Dar am nevoie de un lucru totuşi ca s-o pot face cum trebuie. Gîndeşte-te la asta ca fiind onorariul meu.

– Ce anume?

– Un ventilator. Şi vezi să fie unul bun. Arătă din cap spre şcoală. Înăuntru e ca un cuptor.

– S-a făcut.

Peste douăzeci de minute, după ce ea şi Miles îşi luaseră la revedere, Sarah era din nou în clasă. În timp ce-şi strîngea lucrurile, constată că se gîndeşte la Jonah şi la cum ar putea să-l ajute mai bine. Era un lucru bun că s-a oferit, îşi zise ea. Asta o s-o facă mai receptivă la posibilităţile lui în clasă şi o să fie capabilă să-l îndrume mai bine şi pe Miles cînd o să lucreze cu fiul lui. E adevărat, însemna ceva muncă în plus, dar era cel mai bun

lucru pentru Jonah, chiar dacă nu intrase în planurile ei. Şi nici nu se gîndise la asta dinainte – pînă nu rostise cuvintele.

Încă mai încerca să-şi dea seama de ce o făcuse.

Fără să vrea, se gîndea şi la Miles. Cu siguranţă nu era cum se aşteptase ea. Cînd îi spusese Brenda că e şerif, îşi imaginase imediat o caricatură a poliţistului sudist: supraponderal, cu pantalonii atîrnînd, cu ochelari mici de soare cu lentile-oglindă, cu gura plină de tutun de mestecat. Şi-l imaginase intrînd legănat în clasă, cu degetele mari agăţate în betelia pantalonilor şi întrebînd tărăgănat: *Ei, ia să vedem, despre ce ai vrut să stai de vorbă cu mine, domniţă?* Dar Miles nu era deloc aşa.

Pe deasupra, mai era şi bărbat bine. Nu ca Michael, brunet şi fascinant, întotdeauna pus la punct, ci cu un farmec mai natural, mai necăutat. Chipul lui avea o oarecare asprime, ca şi cum ar fi petrecut multe ore la soare în copilărie. Dar, împotriva celor spuse de ea, el nu arăta de patruzeci de ani şi asta o surprinsese.

N-ar fi trebuit. În fond, Jonah n-avea decît şapte ani şi ştia că Missy Ryan murise tînără. Bănuia că imaginea ei greşită avea legătură cu ideea *în sine* că soţia lui murise. Nu-şi putea închipui că aşa ceva i se întîmplase cuiva de vîrsta ei. Nu era drept; părea ceva care ieşea din ordinea firească a lucrurilor.

Sarah se mai gîndea încă la toate astea cînd aruncă o ultimă privire prin clasă, să se asigure că-şi luase tot ce-i trebuia. Îşi scoase poşeta din sertarul de jos al catedrei, şi-o puse pe umăr, luă restul de lucruri sub braţul celălalt, apoi stinse lumina şi ieşi.

În timp ce se ducea spre maşină simţi o urmă de dezamăgire cînd văzu că Miles plecase deja. Mustrîndu-se singură pentru gîndurile ei, îşi aminti că un văduv ca Miles nu ar avea gînduri asemănătoare în legătură cu învăţătoarea fiului său.

Sarah Andrews habar n-avea cît de mult greşeşte.

CAPITOLUL 4

La lumina slabă a lămpii de pe biroul meu, tăieturile din ziare par mai vechi decît sînt. Deşi îngălbenite şi şifonate, arată ciudat de grele, ca şi cum ar fi împovărate de greutatea vieţii mele de atunci.

Există cîteva adevăruri simple în viaţă şi acesta e unul dintre ele: de cîte ori cineva moare tînăr şi în mod tragic, povestea stîrneşte întotdeauna interesul, mai ales într-un oraş mic, unde toată lumea se cunoaşte cu toată lumea.

Cînd a murit Missy Ryan, ştirea a ocupat prima pagina şi s-au auzit exclamaţii de groază în toate bucătăriile din New Bern cînd au fost deschise ziarele în dimineaţa următoare. Era un articol mare şi trei fotografii: una cu scena accidentului şi alte două care o înfăţişau pe Missy aşa cum fusese ea: o femeie frumoasă. Au mai apărut două articole lungi în zilele care au urmat, pe măsură ce s-au dat publicităţii şi alte informaţii, şi la început toată lumea era încrezătoare că se va soluţiona cazul.

La aproximativ o lună după eveniment a mai apărut încă un articol pe prima pagină, anunţînd că fusese oferită o recompensă de către consiliul local pentru orice informaţie referitoare la caz; şi cu asta încrederea a început să scadă. Şi, cum se întîmplă cu orice eveniment de senzaţie, şi interesul. Oamenii din oraş nu mai vorbeau despre asta atît de des, numele lui Missy apărea în discuţii din ce în ce mai rar. Cu timpul a mai apărut un articol, de data asta în pagina a treia, repetînd ceea ce spuseseră cele cîteva dinainte şi cerînd din nou oricui deţinea vreo informaţie să se prezinte la poliţie. După asta, n-a mai fost nimic.

Articolele urmăriseră același tipar, povestind ceea ce se știa sigur și zugrăvind faptele într-un mod simplu și direct: într-o seară caldă de vară, în 1986, Missy Ryan – iubita din liceu a unui șerif local și mamă a unui copil – a ieșit să alerge, chiar cînd se înserа. Doi oameni o văzuseră alergînd pe aleea Madame Moore la cîteva minute după ce pornise; fiecare din ei fusese interogat mai tîrziu de patrula poliției de circulație. Restul articolelor se refereau la evenimentele petrecute în seara aceea. Ceea ce totuși nu menționa nici unul din ele, era cum își petrecuse Miles ultimele cîteva ore înainte de a afla, în cele din urmă, ce se întîmplase.

Orele acelea, sînt sigur, sînt cele pe care Miles o să și le amintească întotdeauna, de vreme ce au fost ultimele ore de normalitate pe care le-a trăit. Miles a scos iarba de pe potecă și de pe aleea pentru mașină, după cum îl rugase Missy, apoi a intrat înăuntru. A făcut puțină ordine în bucătărie, și-a petrecut ceva timp cu Jonah și, în cele din urmă, l-a dus la culcare. Foarte probabil s-a uitat la ceas la fiecare cîteva minute după ce Missy ar fi trebuit să ajungă acasă. La început o fi bănuit că Missy s-a oprit să stea de vorbă cu cineva cunoscut, așa cum făcea uneori, și probabil că se dojenise singur că se gîndește la ce-i mai rău.

Minutele au devenit o oră, apoi două și Missy tot nu se întorsese. Miles era deja suficient de îngrijorat încît să-i dea un telefon lui Charlie. L-a rugat să verifice drumul pe care își făcea de obicei alergarea Missy, pentru că Jonah dormea deja și el nu voia să-l lase singur în casă. Charlie i-a spus că se duce cu plăcere.

Și peste o oră – timp în care Miles dăduse telefon tuturor celor care ar fi putut ști ceva – Charlie era la ușa lui. O adusese cu el și pe soția lui, Brenda, ca să rămînă cu Jonah, și ea stătea în spatele lui, cu ochii roșii.

– Ar fi bine să vii, îi spusese Charlie cu blîndețe. A avut loc un accident.

După expresia de pe chipul lui, sînt sigur că Miles a înțeles exact ce încerca Charlie să-i spună. Restul nopții și-l amintea ca printr-o ceață cumplită.

Ce nu știau atunci nici Miles, nici Charlie, dar avea să dezvăluie mai tîrziu ancheta, a fost că nu existase nici un martor

la accidentul cu părăsirea locului faptei, care-i luase viața lui Missy. Și că nici n-avea să apară nimeni cu vreo mărturisire. În luna care urmă, patrula poliției de circulație luă declarații tuturor persoanelor din zonă; căutară orice dovadă care ar fi putut duce la vreun fir, scotocind prin tufișuri, evaluînd probele de la fața locului, umblînd prin barurile și restaurantele din zonă și întrebînd dacă vreun client care părăsise beat nu plecase cumva în jurul orei accidentului. În final, dosarul cazului se făcuse gros și greu, înregistrînd tot ce aflaseră ei – ceea ce, pînă la urmă, nu era în esență cu nimic mai mult decît știa Miles în clipa în care deschisese ușa și-l văzuse pe Charlie în verandă.

Miles Ryan rămăsese văduv la vîrsta de treizeci de ani.

CAPITOLUL 5

În mașină, crîmpeie de amintiri legate de ziua în care murise Missy îi reveneau lui Miles în memorie la fel cum se întîmplase și mai devreme, cînd trecuse pe aleea Madame Moore, înainte de a lua prînzul cu Charlie. Cu toate acestea gîndurile lui, în loc să urmeze aceeași traiectorie – de la ziua petrecută la pescuit la cearta cu Missy și tot ce a rezultat din asta – se îndreptau acum spre Jonah și Sarah Andrews.

Cufundat în gînduri, nu-și dădu seama cît au mers în tăcere, dar probabil că fusese destul de mult, pentru ca Jonah să devină agitat. În vreme ce aștepta ca tatăl său să vorbească, mintea lui începu să se concentreze asupra posibilelor pedepse pe care i le-ar fi putut da, fiecare mai rea ca precendenta. Își tot trăgea înainte și înapoi fermoarul ghiozdanului, pînă ce Miles întinse mîna și și-o așeză peste a fiului său, făcîndu-l să se oprească. Totuși, tatăl său nu a spus nimic și, după ce își făcu, în sfîrșit, curaj, Jonah se uită la Miles cu ochii mari și gata să izbucnească în plîns.

– Am încurcat-o, tati?

– Nu.

– Ai vorbit cu domnișoara Andrews mult timp.

– Am avut multe de vorbit.

Jonah înghiți în sec.

– Ați vorbit despre școală?

Miles aprobă din cap și Jonah se uită din nou spre ghiozdan, simțind că i se face rău de la stomac și dorindu-și să-și poată ocupa mîinile cu ceva.

– Ba am încurcat-o *rău*, mormăi el.

Peste cîteva minute, stînd pe o bancă afară la *Regina Laptelui*, Jonah îşi termina cornetul de îngheţată, cu braţul tatălui său în jurul umerilor. Stăteau de vorbă de zece minute şi, cel puţin din punctul de vedere al lui Jonah, lucrurile nu stăteau nici măcar pe jumătate atît de rău pe cît se temuse el. Tatăl lui nu ţipase, nu-l ameninţase şi cel mai bine era că nici nu-l pedepsise. În loc de toate astea, Miles îl întrebase pe Jonah despre fostele lui învăţătoare şi despre ce îl puseseră – sau nu-l puseseră – ele să facă; Jonah îi explicase cu sinceritate că, o dată ce rămăsese în urmă, îi fusese prea ruşine ca să mai ceară ajutorul. Vorbiseră despre materiile la care Jonah avea probleme – după cum spusese Sarah erau, practic, toate – şi el promise că o să se străduiască mai mult de-acum încolo. Miles spuse şi el că o să-l ajute şi că, dacă totul mergea bine, o să recupereze rapid. În mare, Jonah credea că a avut noroc.

Ce nu înţelesese el era că tatăl lui nu terminase încă.

– Dar pentru că ai rămas atît de mult în urmă, continuă Miles calm, va trebui să rămîi la şcoală după ore, cîteva zile pe săptămînă, astfel ca domnişoara Andrews să te poată ajuta.

Dură puţin pînă ce Jonah pricepu sensul cuvintelor şi apoi ridică privirea spre tatăl său.

– După ore?

Miles dădu din cap.

– A spus că o să recuperezi mai repede aşa.

– Parcă ai zis că o să mă ajuţi tu.

– O să te ajut şi eu, dar nu pot în fiecare zi. Trebuie să mai şi lucrez, aşa că domnişoara Andrews a spus că o să te ajute şi ea.

– Dar... după ore?! întrebă el din nou, cu o notă de rugăminte în voce.

– De trei ori pe săptămînă.

– Dar... tată... Aruncă restul îngheţatei la gunoi. Nu vreau să rămîn după ore.

– Nu te-am întrebat dacă vrei. În afară de asta, ai fi putut să-mi spui pînă acum că ai probleme. Dacă ai fi făcut aşa, poate că n-ai fi ajuns aici.

Jonah se încruntă.

– Dar, tată...

– Ascultă, știu că ai prefera să faci un milion de alte lucruri, dar o vreme o să-l faci pe ăsta. N-ai de ales și, gîndește-te, ar fi putut fi mai rău.

– Cuuum? întrebă el, cîntînd oarecum silaba, așa cum făcea întotdeauna cînd nu voia să creadă ce-i spunea Miles.

– Păi, ar fi putut să vrea să lucreze cu tine și la sfîrșit de săptămînă. Dacă ar fi fost așa, n-ai mai fi putut să joci fotbal.

Jonah se aplecă în față, sprijinindu-și bărbia în mîini.

– Bine, spuse el în cele din urmă cu un oftat și o expresie mohorîtă. O să stau.

Miles zîmbi, gîndind: *N-aveai de ales.*

– Bravo, campionule!

Mai tîrziu în seara aceea Miles se aplecă deasupra patului lui Jonah, trăgîndu-i în sus pătura. Pleoapele băiatului erau grele și Miles își trecu mîna prin părul fiului său înainte de a-l săruta pe obraz.

– E tîrziu. Culcă-te.

Arăta atît de mic în pat, atît de mulțumit! Miles se asigură că lumina de veghe a lui Jonah era aprinsă, apoi întinse mîna spre veioza de lîngă pat. Jonah se forță să deschidă ochii, deși se putea spune dintr-o privire că n-o să rămînă așa mult timp.

– Tati?

– Da?

– Mulțumesc că nu te-ai supărat pe mine astăzi.

Miles zîmbi.

– Cu plăcere.

– Și... tati?

– Da?

Jonah ridică mîna să-și șteargă nasul. Lîngă pernă avea un ursuleț pe care i-l dăduse Missy cînd împlinise trei ani. Încă mai dormea cu el în fiecare noapte.

– Mă bucur că domnișoara Andrews vrea să mă ajute.

– Serios? îl întrebă Miles, surprins.

– E drăguță.

Miles stinse lumina.

– Da, aşa mi-am zis şi eu. Acum culcă-te, da?
– Da. Tati?
– Da?
– Te iubesc.
Miles simţi un nod în gît.
– Şi eu te iubesc, Jonah.

Peste cîteva ore, exact înainte de patru dimineaţa, lui Jonah i-au revenit coşmarurile.

Ca tînguirea cuiva care se prăbuşeşte de pe o stîncă, ţipetele lui Jonah îl făcură pe Miles să sară imediat din somn. Ieşi din dormitor clătinîndu-se pe jumătate adormit, aproape că se împiedică în drum de o jucărie şi nu se dezmeticise încă bine, cînd îl luă în braţe pe băiatul care încă mai dormea. Începu să-i vorbească în şoaptă în timp ce-l ducea pe veranda din spate. Era, ajunsese să afle, singurul lucru care-l putea linişti. În cîteva clipe, suspinele se reduseră la un scîncet, iar Miles era bucuros nu numai pentru că avea un acru de teren în jurul casei, ci şi pentru că vecina cea mai apropiată – doamna Knowlson – era tare de urechi.

În aerul umed şi înceţoşat, Miles îl legăna pe Jonah dintr-o parte în alta, continuînd să-i vorbească în şoaptă la ureche. Apa încet mişcătoare, peste care luna îşi revărsa strălucirea, părea o potecă de lumină. Cu ramurile stejarilor atîrnînd şi trunchiurile, parcă văruite, ale chiparoşilor înşiruiţi de-a lungul malurilor, privelişte era liniştitoare, de o frumuseţe de dincolo de timp. Vălurile unduitoare de muşchi spaniol nu făceau decît să accentueze sentimentul că această parte de lume nu se schimbase de o mie de ani.

Pînă ce respiraţia lui Jonah intră din nou într-un ritm regulat şi profund, se făcuse aproape cinci dimineaţa şi Miles ştia că nu va mai putea dormi. Aşa că, după ce-l puse pe Jonah înapoi în pat, se duse în bucătărie şi pregăti un ibric de cafea. Aşezat la masă, se frecă la ochi şi pe faţă, să-şi pună sîngele din nou în mişcare, apoi ridică privirea. Dincolo de fereastră, cerul începea să sclipească argintiu la orizont şi ţăndări de zori se strecurau printre pomi.

Miles se trezi că se gîndeşte din nou la Sarah Andrews.

Era atras de ea, asta era sigur. Nu reacționase atît de puternic față de o femeie de o vreme care părea o eternitate. Fusese atras de Missy, bineînțeles, dar asta fusese cu cincisprezece ani în urmă. Cu o viață în urmă. Și nu se putea spune că nu se mai simțise atras de Missy în ultimii ani ai căsătoriei lor, pentru că se simțise. Dar atracția fusese cumva diferită. Dragostea de la început, pe care o simțise cînd o cunoscuse pe Missy – dorința adolescentină disperată de a afla tot ce se putea despre ea – fusese înlocuită de ceva mai profund și mai matur, cu anii. Cu Missy nu fuseseră surprize. Știa cum arăta imediat ce se dădea jos din pat dimineața, îi văzuse extenuarea întipărită în fiecare trăsătură a chipului după ce îl născuse pe Jonah. O cunoștea – îi știa sentimentele, temerile, lucrurile care-i plăceau și care nu. Dar atracția asta pentru Sarah părea... *nouă* și îl făcea și pe el să se simtă nou, ca și cum orice ar fi fost posibil. Nu-și dăduse seama cît de mult îi lipsise sentimentul acesta.

Dar încotro se îndrepta? Asta era partea de care încă nu era sigur. Nu putea prevedea ce se va petrece între el și Sarah, dacă se va petrece ceva. Nu știa nimic despre ea; în final, s-ar putea să nu fie deloc compatibili. Erau o mie de lucruri care puteau condamna o relație, și el nu era orb la asta.

Totuși, fusese atras de ea...

Miles scutură din cap, îndepărtînd gîndul. N-avea nici un motiv să zăbovească asupra lui, exceptînd faptul că atracția asta îi amintise încă o dată că voia s-o ia de la început. Voia iar să găsească pe cineva; nu voia să-și petreacă restul vieții singur. Știa că unii oameni puteau face asta. Erau aici, în oraș, oameni care își pierduseră soțul sau soția și nu se recăsătoriseră niciodată. Cît fusese căsătorit, nu simțise vreodată că i-ar fi lipsit ceva. Nu se uita la prietenii lui necăsătoriți dorindu-și să poată duce viața lor – să aibă întîlniri, să curteze fete, să se îndrăgostească și să-i treacă dragostea după cum se schimbau anotimpurile. Nu era el așa. Îi plăcea să fie soț, îi plăcea să fie tată, îi plăcea stabilitatea care venea cu toate astea și voia să le aibă din nou.

Dar probabil că n-o să...

Miles oftă și se uită din nou pe fereastră. Mai multă lumină în partea de jos a cerului, care deasupra era încă întunecat. Se

ridică de la masă şi străbătu coridorul ca să îi arunce o privire lui Jonah, care încă dormea, apoi deschise uşa propriului dormitor. În penumbră, vedea fotografiile pe care le înrămase, aşezate pe scrin şi pe consola patului. Deşi nu putea distinge trăsăturile, nu avea nevoie să le vadă clar ca să ştie ce erau: Missy pe veranda din spate, ţinînd în mînă un buchet de flori sălbatice; Missy şi Jonah, cu chipurile apropiate de obiectiv, zîmbind cu gura pînă la urechi; Missy şi Miles străbătînd culoarul bisericii spre altar...

Miles intră şi se aşeză pe pat. Lîngă fotografie se afla plicul de manila cu informaţiile pe care le compilase el însuşi, în timpul liber. Pentru că şerifii nu aveau jurisdicţie asupra accidentelor de circulaţie – şi nici nu i s-ar fi permis să facă investigaţii chiar dacă ar fi avut – călcase pe urmele patrulei poliţiei de circulaţie, interogînd aceiaşi oameni, punînd aceleaşi întrebări şi cernînd aceleaşi informaţii. Ştiind prin ce trecuse el, nimeni nu refuzase să coopereze, dar în final nu aflase mai mult decît ancheta oficială. Acum dosarul stătea pe consola patului, provocîndu-l pe Miles să afle cine condusese maşina în noaptea aceea.

Dar asta nu părea probabil, nu *mai* părea probabil, indiferent cît de mult voia Miles să pedepsească persoana care-i distrusese viaţa. Şi, să fie clar: exact asta voia să facă. Voia s-o facă să plătească scump pentru ce făcuse; era datoria lui, atît ca soţ, cît şi ca persoană care jurase să apere legea. Ochi pentru ochi – nu aşa se spunea în Biblie?

Astăzi, la fel ca în majoritatea dimineţilor, Miles se uită fix la dosar, fără să se mai obosească să-l deschidă, şi se trezi că şi-l imaginează pe omul care o făcuse, derulînd aceleaşi scenarii ca de fiecare dată şi începînd întotdeauna cu aceeaşi întrebare.

Dacă a fost un accident, de ce să fugi dacă nu făceai nimic rău?

Singurul motiv care-i trecea prin minte era că omul fusese beat, cineva care se întorcea de la vreo petrecere sau cineva care-şi făcuse obiceiul să bea prea mult la fiecare sfîrşit de săptămînă. Un bărbat, probabil trecut de treizeci sau de patruzeci de ani. Deşi nu erau probe care să susţină ipoteza asta, aşa şi-l imagina el întotdeauna. Cu ochii minţii, Miles îl vedea cum merge dintr-o parte în alta a drumului, conducînd prea repede şi smucind de volan, creierul său prelucra totul cu încetinitorul.

Poate că se întindea după încă o bere, una pe care o ţinea între picioare, exact cînd o zărise pe Missy, în ultima secundă. Sau poate că n-o văzuse deloc. Poate că doar simţise izbitura şi simţise maşina zguduindu-se din cauza impactului. Chiar şi atunci, şoferul nu intrase în panică. Nu erau urme de cauciucuri pe şosea, chiar dacă şoferul se oprise să vadă ce-a făcut. Probele – informaţie care nu apăruse în nici unul dintre articole – arătau lucrul ăsta.

Nu conta.

Nimeni altcineva nu văzuse nimic. Nu erau alte maşini pe drum, nu fusese nimeni pe-afară să-şi plimbe cîinele sau să oprească aspersoarele. Chiar şi în starea lui de beţie, şoferul ştiuse că Missy era moartă şi că avea în faţă cel puţin o acuzaţie de omor din culpă, poate chiar omor deosebit de grav, dacă avea antecedente. Dosar penal. Închisoare. Viaţă după gratii. Gîndurile astea şi altele mai înspăimîntătoare îi alergaseră, probabil, prin cap, îndemnîndu-l să plece de acolo, înainte să-l vadă cineva. Şi aşa şi făcuse, fără să se sinchisească măcar de jalea pe care o lăsa în urma lui.

Fusese ori asta, ori cineva care o călcase pe Missy intenţionat.

Vreun sociopat care omora pentru emoţiile pe care le simţea. Auzise de asemenea oameni.

Sau care o omorîse ca să se răzbune pe Miles Ryan.

Era şerif; îşi făcuse duşmani. Arestase oameni şi depusese mărturie împotriva lor. Ajutase să fie trimişi mulţi oameni la închisoare.

Unul dintre ei?

Lista era nesfîrşită, un exerciţiu de paranoia.

Oftă deschizînd, în cele din urmă, dosarul şi trezindu-se cufundat în paginile lui.

Era un detaliu în legătură cu accidentul care părea să nu se potrivească în context şi, în cursul anilor, Miles mîzgălise mai multe semne de întrebare în dreptul lui. Aflase de asta cînd fusese dus la locul accidentului.

În mod straniu, cine-o fi condus maşina aia învelise trupul lui Missy cu o pătură.

Detaliul ăsta nu ajunsese niciodată în ziare.

O vreme au sperat că pătura va furniza unele indicii cu privire la identitatea şoferului. Nu fusese aşa. Era o pătură care se găsea în toate trusele de urgenţă, genul care se vindea într-un pachet standard, împreună cu alte diverse articole, la aproape orice magazin de articole auto sau în orice supermagazin din ţară. Lucrul ăsta nu dusese nicăieri.

Dar... *de ce?*

De ce să acopere trupul, apoi să fugă? Nu avea sens. Cînd ridicase problema faţă de Charlie, acesta spusese ceva care-l obseda pe Miles pînă-n ziua de azi: „E ca şi cum şoferul a încercat să se scuze".

Sau să ne inducă în eroare?

Miles nu ştia ce să creadă.

Dar o să-l găsească pe şofer, oricît de improbabil ar părea, pur şi simplu pentru că nu se dădea bătut. Atunci şi numai atunci se putea vedea continuîndu-şi viaţa.

CAPITOLUL 6

Vineri seara, la trei zile după ce se întîlnise cu Miles Ryan, Sarah Andrews era singură în camera ei de zi, trăgînd de al doilea pahar de vin şi simţindu-se cum nu se poate mai mizerabil. Cu toate că ştia că vinul n-o s-o ajute, ştia, de asemenea, că o să-şi toarne şi al treilea pahar de îndată ce-l va termina pe acesta. Nu fusese niciodată o băutoare, dar avusese o zi proastă.

În clipa asta, nu voia decît să se elibereze.

Ciudat, ziua nu începuse rău. Se simţise destul de bine de dimineaţă cînd se trezise şi chiar şi în timpul micului dejun, dar după asta ziua se degradase rapid. La un moment dat, în noaptea precedentă, boilerul din apartamentul ei se stricase şi fusese nevoită să facă duş cu apă rece înainte de a pleca la şcoală. Cînd a ajuns acolo, trei dintre cei patru elevi din primele bănci erau răciţi şi toată ziua cînd nu făceau tămbălău au tuşit şi au strănutat în direcţia ei. Restul clasei s-a luat după ei şi ea nu reuşise să lucreze cu ei nici jumătate din ce-şi propusese. După ore rămăsese să mai lucreze, dar cînd, în sfîrşit, era gata să plece acasă, unul din cauciucurile de la maşină era dezumflat. A trebuit să cheme depanarea şi a aşteptat aproape o oră pînă să apară ei. Între timp, străzile erau deja blocate pentru Festivalul Crizantemelor de la sfîrşitul săptămînii şi fusese nevoită să parcheze maşina la trei cvartale distanţă de casă. Pe urmă, ca să pună capac la toate, la nici zece minute după ce intrase pe uşă, o sunase o cunoştinţă din Baltimore, ca să-i spună că Michael se căsătoreşte din nou în decembrie.

Atunci destupase vinul.

Acum, simțind, în sfîrșit, efectele alcoolului, Sarah se trezi că-și dorește ca cei de la depanare să fi întîrziat mai mult cu cauciucul ei, ca să nu fi fost acasă să răspundă la telefon cînd a sunat. Nu era prietenă apropiată cu femeia respectivă – se întîlniseră cu diverse ocazii în societate, pentru că la început fusese prietenă cu familia lui Michael – și nu avea idee de ce simțise imboldul de a-i spune cum stau lucrurile. Și cu toate că îi dăduse informația cu amestecul cuvenit de compasiune și neîncredere, Sarah nu se putea împiedica să nu și-o închipuie pe femeia aia închizînd telefonul și apoi povestindu-i imediat lui Michael cum a reacționat ea. Slavă Domnului că-și păstrase calmul.

Dar asta fusese cu două pahare de vin în urmă și acum nu-i mai era atît de ușor. Nu voia să audă de Michael. Erau divorțați, despărțiți prin lege și prin opțiune și, spre deosebire de alte cupluri divorțate, nu mai stătuseră de vorbă de cînd se întîlniseră ultima oară în biroul avocatului, cu aproape un an în urmă. La vremea respectivă, ea se considerase norocoasă să scape de el și semnase pur și simplu hîrtiile fără un cuvînt. Durerea și supărarea fuseseră înlocuite de un soi de apatie, care izvora din înțelegerea paralizantă a faptului că, de fapt, nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat. După asta, el n-o mai sunase și nu-i mai scrisese, și nici ea n-o făcuse. Ea a pierdut contactul cu familia și cu prietenii lui, el nu a manifestat nici un interes față de ai ei. În multe privințe, i se părea că era aproape ca și cum n-ar fi fost deloc căsătoriți. Cel puțin așa și-a spus ea.

Și acum el se căsătorea din nou.

N-ar fi trebuit s-o deranjeze. N-ar fi trebuit să-i pese de fel.

Dar îi păsa și o deranja și asta. Dacă așa ceva era posibil, era mai supărată de faptul că iminenta lui căsătorie o afectează, decît de viitoarea căsătorie în sine. Știuse tot timpul că Michael o să se însoare din nou; îi spusese chiar el.

Atunci fusese prima oară cînd urîse într-adevăr pe cineva.

Dar ura adevărată, cea care-ți făcea stomacul să se răsucească, nu era posibilă fără o legătură emoțională. Nu l-ar fi urît pe Michael nici pe departe atît de mult, dacă nu l-ar fi iubit mai întîi. În mod naiv, poate, își imaginase că vor fi întotdeauna un cuplu. În fond, își făcuseră jurămintele și promiseseră

să se iubească unul pe celălalt pentru totdeauna, iar ea se trăgea dintr-un lung şir de familii care exact asta făcuseră. Părinţii ei erau căsătoriţi de aproape treizeci şi cinci de ani; ambele perechi de bunici se apropiau de şaizeci. Chiar şi după ce au apărut problemele lor, Sarah credea că ea şi Michael or să le calce pe urme. Ştia că n-o să le fie uşor, dar nu se simţise niciodată în viaţa ei mai lipsită de însemnătate ca atunci cînd el optase pentru concepţiile familiei lui, preferîndu-le promisiunii făcute ei.

Dar n-ar fi necăjită acum dacă s-ar fi vindecat de el...

Sarah îşi termină paharul şi se ridică de pe canapea nevrînd să creadă, refuzînd să creadă. Se vindecase de el. Dacă s-ar întoarce la ea chiar acum, tîrîndu-se în genunchi şi implorînd-o să-l ierte, nu l-ar mai primi înapoi. N-avea decît să se însoare cu cine dracu' voia, ei nu-i păsa.

În bucătărie îşi turnă al treilea pahar de vin.

Michael se căsătorea din nou.

Îi era ciudă pe ea însăşi, dar simţi că-i dau lacrimile. Nu voia să mai plîngă, dar vechile vise mor greu. Cînd îşi lăsă jos paharul, încercînd să se adune, îl puse prea aproape de marginea chiuvetei şi el se răsturnă, spărgîndu-se numaidecît. Băgă mîna să scoată cioburile de sticlă şi se înţepă la deget, care începu să sîngereze.

Încă ceva se adăuga unei zile absolut îngrozitoare.

Expiră cu putere şi-şi apăsă dosul mîinii peste ochi, impunîndu-şi să nu plîngă.

– Eşti sigură că eşti bine?

Cu mulţimea care le înghesuia din toate părţile, cuvintele se pierdeau din cînd în cînd şi lui Sarah i se părea că ascultă ceva care venea de foarte departe.

– Îţi spun a treia oară, mamă, sînt bine. Zău.

Maureen întinse mîna şi dădu la o parte părul de pe faţa lui Sarah.

– Arăţi puţin cam palidă, de parcă te-ai fi îmbolnăvit de ceva.

– Sînt puţin obosită. M-am culcat tîrziu, am stat să lucrez.

Deşi nu-i plăcea s-o mintă pe mama ei, Sarah nu voia să-i povestească despre sticla de vin din seara dinainte. Mama ei

de-abia dacă înțelegea de ce beau oamenii de obicei, iar dacă Sarah i-ar mai fi spus și că a fost singură, mama ei n-ar fi făcut decît să-și muște buzele de îngrijorare, înainte de a se lansa într-o serie de întrebări la care Sarah n-avea chef să răspundă.

Era o sîmbătă splendidă și zona din centru mișuna de lume. Festivalul Mamelor era în plină desfășurare și Maureen dorise să-și petreacă ziua scotocind dughenele și magazinele de antichități de pe strada Middle. Din moment ce Larry voia să se uite la meciul de fotbal dintre echipele statului Carolina de Nord și Michigan, Sarah se oferise să-i țină companie. Se gîndise că ar putea fi distractiv și probabil că ar fi fost, dacă n-ar fi avut acea cumplită durere de cap pe care nici aspirina n-o putuse calma. În timp ce vorbeau, Sarah examina o ramă veche de fotografii, care fusese restaurată cu grijă, totuși nu suficient încît să justifice prețul.

– Într-o vineri? întrebă mama ei.

– O amînasem de mai multă vreme și aseară mi s-a părut un moment potrivit.

Mama ei se apropie aplecîndu-se și prefăcîndu-se că examinează rama.

– Ai fost acasă peste noapte?

– Î-hîm. De ce?

– Pentru că te-am sunat de vreo două ori și telefonul a sunat în gol.

– L-am scos din priză.

– A-ha. Un timp am crezut că s-ar putea să fi ieșit cu cineva.

– Cu cine?

Maureen ridică din umeri.

– Nu știu... cu cineva.

Sarah se uită la ea peste marginea ochelarilor de soare.

– Mamă, hai să n-o luăm iar de la capăt.

– Eu nu iau nimic de la capăt, răspunse ea defensiv. Apoi, coborîndu-și vocea, ca și cum ar fi vorbit singură, continuă: Dar am presupus că ai hotărît să ieși. Obișnuiai să ieși mult, știi...

Pe lîngă faptul că de îngrijorare se prăbușea într-o prăpastie fără fund, mama lui Sarah mai putea și să joace perfect rolul părintelui chinuit de vinovăție. Erau momente cînd Sarah avea

nevoie de asta – puţină milă n-a făcut rău nimănui, niciodată – dar acum nu era unul dintre ele. Proprietara dughenei, o femeie în vîrstă, care stătea pe un scaun sub o umbrelă mare, îşi ridică sprîncenele, gustînd în mod evident mica scenă. Încruntarea lui Sarah se adînci. Se îndepărtă de dugheană în timp ce mama ei continua să vorbească, iar după o clipă Maureen veni după ea.

– Ce s-a întîmplat?

Tonul mamei ei o făcu pe Sarah să se oprească şi să se uite la ea.

– Nu s-a întîmplat nimic. Doar că n-am chef să mai aud cît eşti de îngrijorată din cauza mea. După o vreme, te saturi.

Gura lui Maureen se deschise uşor şi rămase aşa. Văzînd expresia rănită a mamei ei, Sarah îşi regretă cuvintele, dar nu se putuse abţine. Oricum, nu astăzi.

– Uite ce e, îmi pare rău, mamă. N-ar fi trebuit să mă răstesc la tine.

Maureen îşi luă fiica de mînă.

– Ce se întîmplă, Sarah? Şi de data asta, să-mi spui adevărul. Te cunosc prea bine. S-a întîmplat ceva, nu-i aşa?

O strînse uşor de mînă pe Sarah, care se uita în altă parte. De jur împrejurul lor oameni necunoscuţi îşi vedeau de treburi, absorbiţi în propriile lor conversaţii.

– Michael se căsătoreşte din nou, spuse Sarah încet.

După ce se convinse că a auzit bine, Maureen o strînse pe fiica ei în braţe.

– Of, Sarah... îmi pare rău, şopti ea.

Altceva nu era de spus.

Cîteva minute mai tîrziu, stăteau pe o bancă din parcul ce dădea spre port, în josul străzii unde era adunată mulţimea de oameni. Se îndreptaseră într-acolo inconştient; pur şi simplu merseseră pînă cînd n-au mai avut unde să se ducă mai departe, apoi au găsit un loc unde să se aşeze.

Pe urmă au stat mult timp de vorbă sau, mai degrabă, a vorbit Sarah. Maureen mai mult a ascultat, incapabilă să-şi ascundă îngrijorarea. Ochii i se deschideau mari şi, din cînd în cînd, se umpleau de lacrimi; o strînse pe Sarah de mînă de vreo şase ori.

– Oof... e *îngrozitor*, spuse ea, parcă a suta oară. Ce zi *îngrozitoare!*

– Aşa mi-am zis şi eu.

– Ei... oare ar fi de vreun folos să-ţi spun să vezi partea bună a lucrurilor?

– Nu există nici o parte bună, mamă.

– Bineînţeles că există.

Sarah îşi ridică cu scepticism o sprînceană.

– Cum ar fi... ?

– Păi, poţi să fii sigură că n-or să locuiască aici după ce se căsătoresc. Tatăl tău ar avea grijă să fie unşi cu smoală şi tăvăliţi prin pene.

În ciuda stării ei de spirit, Sarah rîse.

– Mulţumesc mult. Dacă îl mai văd vreodată, îi spun cu siguranţă.

Maureen făcu o pauză.

– Sper că n-ai de gînd aşa ceva. Să-l mai vezi, vreau să spun.

Sarah scutură din cap.

– Nu, dacă pot evita.

– Bine. După tot ce ţi-a făcut, n-ar trebui.

Sarah dădu doar din cap înainte de a se sprijini de spătarul băncii.

– Ia spune, mai ai veşti de la Brian în ultima vreme? întrebă ea, schimbînd subiectul. Nu e niciodată acasă cînd îi dau eu telefon.

Maureen acceptă schimbarea de subiect fără să se plîngă.

– Am vorbit cu el acum vreo două zile, dar ştii cum e. Uneori, ultimul lucru de care ai chef e să vorbeşti cu părinţii. Nu stă prea mult la telefon.

– Îşi face prieteni?

– Sînt sigură că da.

Sarah privi pierdută peste apă, gîndindu-se un moment la fratele ei. Apoi întrebă:

– Cum se mai simte tata?

– La fel. Şi-a făcut un control la începutul săptămînii şi se pare că e bine. Şi nu mai este la fel de obosit cum era.

– Mai face gimnastică?

– Nu cît ar trebui, dar îmi promite mereu că se apucă serios.

– Spune-i că am zis eu că trebuie.

– O să-i spun. Dar e încăpățînat, îl știi. Ar fi mai bine să-i spui tu. Dacă-i spun eu, crede că-l cicălesc.

– Și-l cicălești?

– Bineînțeles că nu, răspunse ea repede. Doar că îmi fac griji pentru el.

În portul de agrement, o barcă mare cu pînze se îndrepta încet spre rîul Neuse și amîndouă au privit-o în tăcere. În curînd podul o să se deschidă pivotînd, ca să-i permită trecerea, și pe ambele părți traficul va fi redeschis. Sarah învățase că, dacă era vreodată în întîrziere la vreo întîlnire programată, putea pretinde că „a rămas blocată la pod". Toată lumea din oraș, de la doctori la judecători, accepta scuza asta fără întrebări, doar pentru că o foloseau ei înșiși.

– E plăcut să te aud rîzînd din nou, murmură Maureen peste o clipă.

Sarah se uită la ea pieziș.

– Nu fi atît de surprinsă! A fost o vreme cînd nu mai rîdeai. O lungă vreme. Maureen mîngîie încet genunchiul lui Sarah. Nu-l lăsa pe Michael să-ți mai facă rău, da? Ai trecut de asta – adu-ți aminte.

Sarah dădu din cap aproape imperceptibil, iar Maureen își continuă monologul pe care Sarah, practic, îl învățase de-acum pe de rost.

– Și viața ta merge înainte. Într-o zi o să găsești pe cineva care să te iubească așa cum ești.

– Mamă... o întrerupse Sarah, lungind cuvîntul și scuturînd din cap.

Conversațiile lor din ultimele zile păreau să revină tot timpul la asta.

O dată, se abținu și mama ei. Se întinse din nou după mîna lui Sarah și, cu toate că la început Sarah și-o retrase, ea nu se lăsă pînă ce fiica ei nu cedă.

– Nu mă pot împiedica să nu-mi doresc să fii fericită, spuse ea. Poți să înțelegi asta?

Sarah se sili să zîmbească, sperînd ca asta s-o mulțumească pe mama ei.

– Da, mamă, înțeleg.

CAPITOLUL 7

Luni pentru Jonah începu programul care avea să-i domine în mare măsură viaţa în următoarele cîteva luni. Cînd sună clopoţelul, punînd oficial capăt zilei de şcoală, Jonah ieşi împreună cu prietenii săi, dar îşi lăsă ghiozdanul în clasă. Sarah, la fel ca toate celelalte învăţătoare, ieşi afară să se asigure că cei mici se urcau în maşinile care-i aşteptau şi în autobuzele potrivite. După ce s-au urcat toţi în autobuze şi maşinile au început să plece, Sarah se duse spre locul unde stătea Jonah . El se uita cu jind după prietenii lui care plecau.

– Pun pariu că-ţi doreşti să nu fi trebuit să rămîi, aşa e?

Jonah aprobă din cap.

– N-o să fie aşa de rău. Am adus de-acasă nişte biscuiţi ca să fie mai uşor.

El se gîndi la asta.

– Ce fel de biscuiţi? o întrebă sceptic.

– Oreos. Cînd eram eu la şcoală, mama mea îmi dădea întotdeauna doi cînd ajungeam acasă. Zicea că e răsplata mea pentru că învăţ bine.

– Doamnei Knowlson îi place să-mi dea felii de măr.

– Preferi să-ţi aduc mere mîine?

– În nici un caz, spuse el serios. Biscuiţii Oreos sînt mult mai buni.

Ea făcu semn în direcţia şcolii.

– Haide. Eşti gata să începem?

– Cred că da, mormăi el.

Sarah se întinse să-l ia de mînă.

Jonah ridică ochii spre ea.

– Staţi puţin... aveţi şi lapte?

– Pot să-ţi aduc de la bufet, dacă vrei.

Cu asta, Jonah o luă de mînă şi-i zîmbi o clipă înainte de a intra amîndoi înapoi înăuntru.

În timp ce Sarah şi Jonah se ţineau de mînă şi intrau împreună în clasă, Miles Ryan se ascundea în spatele maşinii şi băga mîna după pistol, chiar înainte ca ecoul ultimei împuşcături să se stingă. Şi avea intenţia să rămînă acolo pînă îşi dădea seama ce se întîmplă.

Nimic nu-i făcea inima să bată mai tare ca focul de armă – instinctul de autoconservare îl surprindea întotdeauna pe Miles, atît prin intensitatea, cît şi prin rapiditatea sa. Adrenalina părea să-i intre în organism ca şi cum ar fi fost conectat la o perfuzie gigantică, invizibilă. Îşi simţea inima bubuind şi palmele îi erau umede de transpiraţie.

Dacă era nevoie, putea să dea un telefon şi să spună că avea probleme şi în mai puţin de cîteva minute ar fi fost înconjurat de toţi ofiţerii de poliţie din comitat. Dar deocamdată amîna. Un motiv era că nu credea că focurile de armă erau îndreptate împotriva lui. Că le auzise, nu încăpea îndoială, dar răsunaseră înfundat, ca şi cum ar fi venit de undeva, din fundul casei.

Dacă s-ar fi aflat lîngă altă casă, ar fi dat apelul, închipuindu-şi că vreun conflict casnic oarecare a degenerat. Dar era la locuinţa Gregory, o casă dărăpănată, de lemn, acoperită de *kudzu*, de la periferia oraşului New Bern. În cursul anilor se degradase şi acum era complet abandonată, aşa cum fusese de cînd era Miles copil. În cea mai mare parte a timpului nu se sinchisea nimeni de locul ăsta. Podelele erau atît de vechi şi de putrede, încît ar fi putut ceda în orice clipă, iar prin spărturile din acoperiş turna ploaia. De asemenea, casa era uşor lăsată într-o parte, dînd impresia că într-o bună zi o rafală puternică de vînt o s-o răstoarne. Cu toate că în New Bern nu exista o problemă cu vagabonzii, chiar şi puţinii care erau pe-acolo ştiau destul ca să evite locul din cauza pericolului pe care îl reprezenta.

Dar acum, nici mai mult nici mai puţin decît la lumina zilei, auzi că încep din nou împuşcăturile – nu de la o armă de calibru

mare, ci, probabil, de la una de douăzeci şi doi, iar el bănuia că explicaţia era una simplă, care nu reprezenta o mare ameninţare pentru el.

Totuşi, nu era prost să-şi asume vreun risc. Deschise portiera, se aplecă în faţă peste scaun şi apăsă un buton la radio, astfel încît să-i fie amplificată vocea şi să răsune destul de tare ca să fie auzită de cei din casă.

– Vă vorbeşte şeriful, spuse el calm şi rar. Dacă aţi cam terminat, băieţi, v-aş ruga să ieşiţi afară ca să stau de vorbă cu voi. Şi v-aş fi recunoscător dacă aţi lăsa armele deoparte.

Cu asta, împuşcăturile se opriră cu desăvîrşire. După cîteva minute, Miles văzu un cap ivindu-se pe una din ferestrele din faţă. Băiatul n-avea mai mult de vreo doisprezece ani.

– N-o să tragi în noi, nu-i aşa? strigă el, vădit înspăimîntat.

– Nu, n-o să trag. Lăsaţi armele lîngă uşă şi coborîţi pînă aici să stau de vorbă cu voi.

Timp de un minut Miles nu auzi nimic, de parcă puştii dinăuntru ar fi stat să se întrebe dacă s-o ia sau nu la goană. Nu erau copii răi, Miles ştia, doar puţin cam provinciali pentru lumea de azi. Era sigur că ar fi preferat să fugă decît să-i ducă Miles acasă şi să aibă o discuţie cu părinţii lor.

– Acum, ieşiţi, spuse Miles la microfon. Vreau doar să stăm de vorbă.

În cele din urmă, peste încă un minut, doi băieţi – al doilea cu cîţiva ani mai mic decît primul – se iviră de fiecare parte a deschizăturii unde fusese uşa din faţă. Mişcîndu-se cu o încetineală exagerată, îşi lăsară armele într-o parte şi, cu mîinile ridicate, ieşiră. Miles îşi stăpîni un zîmbet. Tremurau, erau palizi şi arătau de parcă ar fi crezut că vor deveni ţinta unor exerciţii de tir în orice clipă. O dată ce coborîră treptele rupte, el ieşi din spatele maşinii şi îşi puse pistolul în toc. Cînd îl văzură, copiii se împleticiră o secundă, apoi continuară să înainteze încet. Erau amîndoi îmbrăcaţi în blugi ponosiţi şi adidaşi scîlciaţi şi erau murdari pe faţă şi pe mîini. Copii de la ţară. În timp ce se apropiau, continuau să-şi ţină mîinile deasupra capetelor, cu coatele rigide. Evident, văzuseră prea multe filme.

Cînd ajunseră mai aproape, Miles văzu că amîndoi plîngeau.

Şeriful se sprijini de maşină şi-şi încrucişă braţele.

– Voi, băieţi, vînaţi ceva?

Cel mai mic – de zece ani, ghici Miles – se uită la cel mai mare, care-i întîlni privirea. Era limpede că sînt fraţi.

– Da, domnule, răspunseră ei la unison.

– Ce e acolo, în casă?

Se uitară din nou unul la altul.

– Vrăbii, spuseră ei în cele din urmă, iar Miles dădu din cap.

– Puteţi lăsa mîinile jos.

Ei se uitară din nou unul la altul. Apoi îşi coborîră braţele.

– Sînteţi siguri că nu vînaţi bufniţe?

– Nu, domnule, spuse repede băiatul mai mare. Doar vrăbii. Sînt o grămadă înăuntru.

Miles dădu din nou din cap.

– Vrăbii, hîm?

– Da, domnule.

El arătă în direcţia puştilor.

– Alea sînt de calibrul două'ş'doi?

– Da, domnule.

– E cam mult pentru vrăbii, nu-i aşa?

De data asta, privirile lor erau vinovate. Miles se uită la ei cu seriozitate.

– Acum, fiţi atenţi... dacă vînaţi bufniţe, nu sînt prea încîntat. Mie îmi plac bufniţele. Mănîncă şoareci şi şobolani şi chiar şi şerpi, şi prefer să am în preajma mea o bufniţă decît oricare din animalele astea, mai ales în curte. Dar sînt destul de sigur, după toate împuşcăturile alea, că deocamdată n-aţi nimerit-o, nu-i aşa?

După un moment, cel mai mic scutură din cap.

– Atunci, să nu mai încercaţi, da? spuse el cu o voce care nu avea nici o notă de dezaprobare. E periculos să trageţi acolo, cu autostrada atît de aproape. Este şi împotriva legii. Şi locul ăsta nu e pentru copii. Stă să cadă şi aţi putea să vă accidentaţi. Ei, şi nici n-aţi vrea să stau de vorbă cu părinţii voştri, nu-i aşa?

– Nu, domnule.

– Atunci, să nu mai necăjiţi bufniţa aia, da? Dacă vă dau drumul, vreau să spun.

– Nu, domnule.

Miles se uită la ei fără să spună nimic, asigurîndu-se că îi poate crede, apoi arătă din cap spre casele cele mai apropiate.

– Locuiţi acolo?

– Da, domnule.

– Aţi venit pe jos sau pe biciclete?

– Pe jos.

– Atunci, să vă spun ceva – eu vă iau puştile şi voi doi vă urcaţi pe bancheta din spate. Vă duc acasă cu maşina şi vă las în capătul străzii. Şi vă iert de data asta, dar, dacă vă mai prind vreodată aici, o să le spun părinţilor voştri că v-am mai prins şi v-am avertizat şi că trebuie să vă salt pe amîndoi, clar?

Deşi făcuseră ochii mari auzind ameninţarea asta, amîndoi dădură din cap cu recunoştinţă.

După ce-i lăsă acasă, Miles se întoarse la şcoală, nerăbdător să-l vadă pe Jonah. Fără îndoială că băiatul o să vrea să audă totul despre ceea ce se întîmplase, dar Miles voia să afle mai întîi cum merseseră lucrurile la şcoală în ziua aceea.

Şi, fără să vrea, nu-şi putu reţine un fior de plăcere la gîndul că o s-o vadă iar pe Sarah Andrews.

–Tati! ţipă Jonah, alergînd spre Miles.

Miles se lăsă în jos ca să-şi prindă fiul exact cînd acesta sări. Cu colţul ochiului văzu că Sarah îl urmase afară oarecum mai liniştită. Jonah se trase înapoi să se uite la el.

– Ai arestat pe cineva astăzi?

Miles zîmbi cu gura pînă la urechi şi scutură din cap.

– Deocamdată nu, dar încă n-am terminat. Cum a mers la şcoală astăzi?

– Bine. Domnişoara Andrews mi-a dat biscuiţi.

– Serios? întrebă el, încercînd să se uite la ea în timp ce se apropia, fără să fie prea evident.

– Oreos. Din ăia buni – Double Stuf.

– Ei, ce să zic, nici nu poţi pretinde mai mult, spuse el. Dar cu meditaţiile cum a fost?

Jonah se încruntă.

– Cu ce?

– Cum te-a ajutat domnişoara Andrews la lecţii?

– A fost frumos – am jucat jocuri.

– Jocuri?

– Îți explic mai tîrziu, spuse Sarah apropiindu-se, dar am început bine.

Auzindu-i vocea, Miles se răsuci s-o privească și avu din nou o surpriză plăcută. Purta tot o fustă lungă și o bluză, nimic ieșit din comun, dar cînd zîmbea Miles simțea aceeași palpitație stranie pe care o trăise cînd o întîlnise prima dată. Îl uimi faptul că data trecută nu-și dăduse seama pe deplin cît era de drăguță. Da, a recunoscut că e atrăgătoare – și aceleași trăsături îi sărira din nou în ochi, părul ca mătasea de porumb, fața cu osatură delicată, ochii de culoarea peruzelelor – dar astăzi arăta oarecum mai dulce, expresia îi era caldă și aproape familiară.

Miles îl lăsă pe Jonah jos.

– Jonah, vrei să te duci să mă aștepți în mașină cît vorbesc eu vreo două minute cu domnișoara Andrews?

– Bine, spuse el dezinvolt.

Apoi, luîndu-l prin surprindere pe Miles, Jonah se apropie și-o îmbrățișă pe Sarah – care-i răspunse la rîndul ei cu o îmbrățișare – înainte de a se îndepărta.

Odată Jonah plecat, Miles se uită la ea curios.

– Voi doi se pare că vă înțelegeți de minune.

– Am petrecut bine astăzi.

– Așa se pare. Dacă aș fi știut că mîncați biscuiți și jucați jocuri, nu mi-aș mai fi făcut atîtea griji pentru el.

– Ei... orice are efect e bun, zise ea. Dar înainte de-ați face prea multe griji, vreau să știi că jocurile erau, de fapt, exerciții de citit. Cartonașe cu silabe.

– Mi-am închipuit eu că era ceva mai mult în asta. Cum s-a descurcat?

– Bine. Are mult de recuperat, dar a mers bine. Făcu o pauză. E un copil grozav – zău că da. Știu că am mai spus asta, dar vreau să nu uiți din cauza a ceea ce se petrece. Și e evident că te adoră.

– Mulțumesc, spuse el simplu, cu sinceritate.

– Cu plăcere.

Cînd ea îi zîmbi din nou, Miles se întoarse, sperînd ca ea să nu-şi dea seama la ce se gîndise el mai devreme şi în acelaşi timp sperînd ca totuşi să-şi dea seama.

– Aa, mulţumesc pentru ventilator, fiindcă a venit vorba de mulţumiri, continuă ea după o pauză, referindu-se la ventilatorul de dimensiuni industriale pe care i-l lăsase el în clasă mai devreme în dimineaţa aceea.

– Nici o problemă, murmură el, sfîşiat între dorinţa de a rămîne să vorbească cu ea şi cea de a fugi de valul de emoţie care părea să-l năpădească din senin.

O clipă nici unul din ei nu spuse nimic. Tăcerea stînjenitoare se prelungi pînă ce Miles se mută de pe un picior pe celălalt şi, în cele din urmă, murmură:

– Ei... cred că ar fi bine să-l duc pe Jonah acasă.

– Bine.

– Avem treabă.

– Bine, spuse ea din nou.

– Mai e ceva ce ar trebui să ştiu?

– Nu-mi vine nimic în minte.

– Bine, atunci. Făcu o pauză şi-şi băgă mîinile în buzunare. Cred că ar fi mai bine să îl duc pe Jonah acasă.

Ea dădu din cap cu seriozitate.

– Ai mai spus asta.

– Da?

– Da.

Sarah îşi aranjă după ureche o şuviţă de păr care se desfăcuse. Dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica prea bine, găsea că modul lui de a-şi lua rămas-bun era adorabil, aproape fermecător. Se deosebea de bărbaţii pe care-i cunoscuse la Baltimore, cei care-şi făceau cumpărăturile la Brooks Brothers şi cărora nu li se întîmpla niciodată să nu-şi găsească cuvintele. În lunile care au urmat divorţului ei, începuseră chiar să i se pară atît de asemănători, de parcă ar fi fost nişte copii la indigo ale bărbatului perfect.

– Ei bine, atunci, spuse Miles, uitînd de orice în afară de nevoia de a pleca. Mulţumesc încă o dată.

Şi, cu asta, se îndepărtă în direcţia maşinii, strigîndu-l pe Jonah din mers.

Ultima lui imagine fu Sarah în picioare în curtea şcolii, făcînd cu mîna spre maşina care pleca, cu un zîmbet nedumerit pe chip.

În săptămînile următoare, Miles începu să aştepte cu nerăbdare s-o vadă pe Sarah după orele de şcoală, cu un entuziasm nestăvilit pe care nu-l mai trăise din adolescenţă. Se gîndea mereu la ea şi uneori chiar în cele mai ciudate situaţii – stînd într-un magazin de alimente în timp ce alegea un pachet de cotlete de porc, oprit la semafor în trafic sau cînd tundea iarba de pe peluză. O dată sau de două ori se gîndi la ea în timp ce făcea duş şi se trezi întrebîndu-se care erau obiceiurile ei de dimineaţă. Lucruri ridicole. Mînca fulgi de cereale sau pîine prăjită cu gem? Bea cafea sau prefera ceaiul de plante? După duş îşi înfăşura capul în prosop şi se farda sau îşi aranja părul imediat?

Uneori încerca să şi-o imagineze în clasă, stînd în faţa elevilor cu creta în mînă, alteori se întreba cum îşi petrece timpul după şcoală. Deşi făceau puţină conversaţie de cîte ori se întîlneau, nu era destul pentru a-şi satisface curiozitatea crescîndă. Nu ştia mai nimic despre trecutul ei şi, cu toate că erau momente cînd ar fi vrut s-o întrebe, se reţinuse pînă acum din simplul motiv că habar n-avea cum să facă. „Astăzi l-am pus pe Jonah să lucreze în special la ortografie şi a mers foarte bine" ar fi putut spune ea, şi cum ar fi putut continua el? „Bravo. Şi, fiindcă a venit vorba de ortografie, spune-mi – îţi înfăşori capul în prosop după duş?"

Alţi bărbaţi se pricepeau la genul ăsta de lucruri, dar să fie al naibii dacă el ştia cum se face. O dată, într-un moment de curaj provenit din vreo două beri, aproape că-i dăduse telefon. N-avea nici un motiv s-o sune şi, cu toate că nu ştia ce să-i spună, sperase că o să-i vină ceva în minte, că un fulger din ceruri o să-i insufle spirit şi charismă. Şi-o imaginase rîzînd la lucrurile pe care i le-ar fi spus el, fiind plăcut impresionată de farmecul lui. Mersese pînă la a-i căuta numele în cartea de telefon şi chiar

formase primele trei cifre înainte să-l lase nervii şi să pună receptorul la loc, în furcă.

Dacă nu era acasă? N-avea cum s-o farmece dacă ea nici măcar nu era acolo să răspundă la telefon, iar el cu siguranţă nu şi-ar fi înregistrat vorbăria pe robot pentru posteritate. Bănuia că ar fi putut să închidă dacă îi răspundea robotul, dar asta era o reacţie de puşti, nu-i aşa? Şi ce s-ar fi întîmplat dacă, Doamne fereşte, ea *era* acasă, dar avea la ea un alt bărbat? Era, îşi dădu el seama, o certă posibilitate. Mai auzise cîte ceva la serviciu de la alţi bărbaţi necăsătoriţi care prinseseră de veste că e singură şi, dacă ştiau ei, ştiau atunci cu siguranţă şi ceilalţi. Vorba se răspîndea şi în curînd bărbaţii singuri or să stea pe capul ei, folosindu-şi *propriul* lor spirit şi farmec, dacă cumva n-o făcuseră deja.

Dumnezeule, intra în criză de timp.

Data viitoare cînd puse mîna pe telefon ajunse la a şasea cifră înainte de a-l cuprinde timiditatea.

În noaptea aceea, întins în pat, se întrebă ce naiba nu era în regulă cu el.

Într-o duminică dis-de-dimineaţă, la sfîrşitul lui septembrie, cam la o lună după ce o cunoscuse pe Sarah Andrews, Miles stătea pe terenul liceului H.J. Macdonald Junior, uitîndu-se la Jonah care juca fotbal. Cu excepţia pescuitului, eventual, lui Jonah îi plăcea să joace fotbal mai presus de orice altceva, şi juca bine. Missy fusese întotdeauna o sportivă, chiar mai mult decît Miles, şi de la ea moştenise Jonah atît agilitatea, cît şi coordonarea. De la el, după cum spunea Miles pe un ton obişnuit oricui îl întreba, moştenise viteza. Drept rezultat, Jonah era urgie pe teren. La vîrsta lui, Jonah nu juca mai mult de jumătate de meci, deoarece toţi ceilalţi din echipă trebuiau să joace aceeaşi perioadă de timp. Cu toate acestea, de obicei Jonah înscria cele mai multe, dacă nu chiar toate golurile echipei. În primele patru meciuri marcase de douăzeci şi şapte de ori. E adevărat, erau numai trei jucători într-o echipă, nu se permiteau portari şi jumătate dintre copii nici nu ştiau măcar încotro trebuie să dea cu piciorul în minge, dar douăzeci şi şapte de goluri era un rezultat

excepțional. Aproape de fiecare dată cînd Jonah atingea mingea, o făcea să zboare pe tot terenul și o băga în plasă.

Cu adevărat ilară era izbucnirea de mîndrie pe care o trăia Miles cînd se uita la jocul lui Jonah. Îi *plăcea enorm*, tresărea în taină de bucurie cînd înscria Jonah, chiar dacă știa că nu era decît un fenomen trecător și nu reprezenta o mare ispravă. Copiii se maturizau în ritmuri diferite, iar unii copii exersau cu mai multă silință. Jonah erau maturizat din punct de vedere fizic și lui nu-i plăcea să se antreneze; era doar o problemă de timp pînă cînd ceilalți aveau să-l ajungă din urmă.

Dar în meciul ăsta, pînă la sfîrșitul primului sfert, Jonah deja marcase patru goluri. În al doilea sfert, cu Jonah în rezervă, echipa adversă înscrisese patru goluri și luase conducerea. În al treilea sfert, Jonah mai înscrisese două goluri și un coechipier încă unul, totalizînd treizeci și trei pentru tot anul, nu că ar fi numărat cineva. La începutul celui de-al patrulea sfert echipa lui Jonah era condusă cu 8 la 7, iar Miles își încrucișă brațele și scrută mulțimea, făcînd tot ce putea ca să arate ca și cum nici măcar nu-și dădea seama că fără Jonah echipa ar fi făcută praf.

La naiba, asta era distracție!

Miles era atît de pierdut în reveria lui, încît trecu un moment pînă să audă vocea care i se adresa.

– Ai făcut pariu la meciul ăsta, domnule șerif Ryan? întrebă Sarah în timp ce se apropia de el zîmbind larg. Pari cam agitat.

– Nu, nici un pariu. Doar gust meciul, răspunse el.

– Ei, ai grijă. Aproape că nu mai ai unghii. Nu mi-ar plăcea să te văd mutilîndu-te accidental.

– Nu-mi mușcam unghiile.

– Nu acum, spuse ea. Dar ai făcut-o.

– Cred că ai vedenii, contracară el, întrebîndu-se dacă ea flirta din nou cu el. Deci... Își împinse în sus cozorocul șepcii de base-ball. Nu mă așteptam să te văd aici.

Îmbrăcată în pantaloni scurți și purtînd ochelari de soare, ea arăta mai tînără decît de obicei.

– Jonah mi-a spus că are meci în week-end-ul ăsta și m-a întrebat dacă aș vrea să vin.

– Serios? întrebă Miles curios.

– Joi. A zis că o să-mi placă, dar am avut cumva impresia că, de fapt, vrea să-l văd făcînd ceva la care este bun.

Fii binecuvîntat, Jonah!

– Acum e aproape de sfîrşit. Ai pierdut cea mai mare parte.

– N-am ştiut care e terenul. Nu ştiam că sînt atîtea meciuri organizate aici. Şi, de la distanţă, toţi copiii ăştia arată la fel.

– Ştiu. Uneori şi eu găsesc greu terenul pe care jucăm noi.

Se auzi fluierul şi Jonah dădu un şut mingii spre un coechipier. Dar mingea trecu de el şi se rostogoli imediat afară din teren. Cineva din echipa adversă alergă după ea, iar Jonah aruncă o privire spre tatăl lui. Cînd o văzu pe Sarah, îi făcu semn cu mîna, iar ea îi răspunse cu entuziasm. Apoi, cu o expresie hotărîtă, Jonah îşi reluă poziţia şi aşteptă ca mingea să fie repusă în joc de la margine. După o clipă, el şi toţi ceilalţi de pe teren alergau din nou după minge.

– Şi cum merge?

– Face un meci bun.

– Mark spune că el e cel mai bun jucător de pe teren.

– Ei... ezită Miles, străduindu-se să pară modest.

Sarah rîse.

– Mark nu vorbea despre tine. Jonah e cel care joacă.

– Ştiu asta, spuse Miles.

– Dar te gîndeşti că aşchia nu sare departe de trunchi, hîm?

– Ei... spuse Miles în lipsa unui răspuns inteligent.

Sarah îşi ridică o sprînceană, vădit amuzată.

Unde erau spiritul şi charisma pe care conta el?

– Spune-mi – ai jucat fotbal în copilărie? îl întrebă ea.

– *Nici măcar nu se juca* fotbal din ăsta cînd eram eu copil. Am făcut sporturile tradiţionale – fotbal american, baschet, base-ball. Dar, chiar şi dacă s-ar fi jucat pe-atunci fotbal european, nu cred că aş fi jucat. Eram pornit împotriva sporturilor în care trebuia să baţi mingea cu capul.

– Dar nu te deranjează la Jonah, corect?

– Sigur, cîtă vreme lui îi place. Tu ai jucat ceva vreodată?

– Nu. Nu prea am fost sportivă, dar cînd m-am dus la facultate am început să merg mult pe jos. Colega mea de cameră m-a făcut să-mi placă.

El se uită la ea strîngînd din ochi.

– Să mergi pe jos?

– E mai greu decît pare dacă mențiu un ritm alert.

– Îl mai practici?

– În fiecare zi. Am un traseu de cinci kilometri pe care îl urmez. E un exercițiu bun și mă ajută să mă destind. Ar trebui să încerci și tu.

– Cu tot timpul meu liber?

– Sigur. De ce nu?

– Dacă aș merge pe jos cinci kilometri, probabil că aș avea dureri de nu m-aș mai putea da jos din pat a doua zi. Asta presupunînd că aș putea merge atît.

Ea îl privi cercetător.

– Ai putea, spuse ea. S-ar putea să fii nevoit să te lași de fumat, dar ai putea.

– Eu nu fumez, protestă el.

– Știu. Mi-a spus Brenda.

Zîmbi larg și, după un moment, Miles nu se putu împiedica să nu zîmbească și el. Totuși, înainte de a mai spune și altceva, răsună un vuiet de urale și se întoarseră amîndoi să-l vadă pe Jonah cum se desprinde din grup, străbate terenul în fugă și mai înscrie un gol, aducînd scorul la egalitate. În timp ce coechipierii lui Jonah năvăleau în jurul lui, Miles și Sarah se ridicară împreună în tribună, bătînd din palme și aclamîndu-l pe același băiețel.

– Ți-a plăcut? o întrebă Miles.

O conducea pe Sarah spre mașina ei, în timp ce Jonah stătea la coadă la bufet cu colegii lui. Meciul fusese cîștigat de echipa lui Jonah, iar după meci Jonah alergase la Sarah s-o întrebe dacă îi văzuse golul. Cînd ea îi răspunsese că-l văzuse, lui Jonah i se luminase fața și se repezise s-o îmbrățișeze înainte de a o lua la fugă pentru a se duce din nou la prietenii lui. Surprinzător, Miles fusese aproape ignorat, dar faptul că Jonah ținea la Sarah – și invers – îi dădea o ciudată satisfacție.

– A fost distractiv, recunoscu ea. Totuși, îmi pare rău că n-am văzut tot meciul.

În lumina soarelui de început de după-amiază, pielea ei strălucea sub bronzul pe care încă îl mai avea din timpul verii.

– E foarte bine. Jonah nu mai putea de bucurie că ai venit totuşi. Se uită la ea pieziş. Şi ce mai ai în program pentru restul zilei?

– Mă întîlnesc cu mama să luăm prînzul în centru.

– Unde?

– La *Fred şi Clara*, parcă. E un local mic chiar după colţul locuinţei mele.

– Îl ştiu. E grozav.

Ajunseră la maşina ei, un Nissan Sentra, şi Sarah începu să scotocească prin poşetă după chei. În timp ce ea căuta, Miles se trezi că nu-şi poate lua ochii de la ea. Cu ochelarii de soare aşezaţi bine pe nas, semăna mai mult cu o fată de la oraş, ceea ce şi era de fapt, decît cu cineva de la ţară. Şi dacă mai puneai la socoteală şi şortul de blugi decolorat şi picioarele lungi, sigur nu arăta ca nici una din profesoarele pe care le avusese vreodată Miles pînă să termine şcoala.

În spatele lor o autocamionetă albă începu să dea înapoi. Şoferul făcu cu mîna şi Miles îi răspunse la gest, exact cînd Sarah ridică din nou privirea.

– Îl cunoşti?

– E un oraş mic. Cunosc pe toată lumea.

– Trebuie să fie reconfortant.

– Uneori este, alteori nu este. Dacă ai secrete, nu-i ăsta locul potrivit, cu siguranţă.

Un moment Sarah se întrebă dacă vorbea despre el însuşi. Înainte ca ea să se dumirească, Miles continuă.

– Ei, vreau să-ţi mai mulţumesc încă o dată pentru tot ce faci pentru Jonah .

– Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti de fiecare dată cînd ne vedem.

– Ştiu. Dar am remarcat o schimbare mare la el în aceste cîteva săptămîni care au trecut.

– Şi eu la fel. Recuperează foarte repede, mai repede chiar decît mi-am închipuit. Chiar a început să citească cu voce tare la oră săptămîna asta.

– Nu mă mir㠖 Are o învăţătoare bună.

Spre mirarea lui Miles, Sarah chiar roşi.

– Are şi un tată bun.

Lui îi plăcu asta.

Şi-i plăcu şi privirea pe care i-o aruncă ea cînd o spuse.

Ca şi cum n-ar fi ştiut ce să facă în continuare, Sarah se juca cu cheile. Alese una şi descuie portiera. În timp ce o deschidea, Miles făcu un mic pas înapoi.

– Şi cît timp crezi că mai trebuie să stea după ore? o întrebă el.

Vorbeşte mai departe. N-o lăsa încă să plece.

– Încă nu-mi dau seama. Dar mai trebuie, o vreme. De ce? Vrei să începi deja să mai reduci puţin programul?

– Nu, continuă el. Am întrebat şi eu.

Ea dădu din cap, aşteptînd să vadă dacă el mai zice ceva, dar el tăcu.

– Bine, spuse ea în sfîrşit. O să continuăm ca pînă acum încă o lună şi o să vedem cum merge. E bine aşa?

– Parcă ar fi un plan, acceptă el.

Un moment nici unul din ei nu mai zise nimic, iar în tăcerea care se lăsă Sarah se uită la ceas.

– Uite, sînt puţin în întîrziere, spuse ea pe ton de scuză, iar Miles dădu din cap.

– Ştiu că trebuie să pleci, spuse el, dorindu-şi totuşi ca ea să nu plece încă. Ar fi vrut să mai stea de vorbă. Ar fi vrut să afle tot ce putea despre ea.

De fapt, te gîndeşti că a venit timpul s-o inviţi în oraş.

Şi fără timiditãţi de data asta. Fără să închizi telefonul, fără să te învîrţi în jurul cozii. Ia-ţi inima-n dinţi! Fii bărbat! Dă-i drumul!

Îşi făcu curaj, ştiind că e pregătit... dar... dar... cum ar trebui s-o facă? Sfinte Dumnezeule, trecuse mult timp de cînd nu mai fusese într-o situaţie ca asta. S-o invite la cină sau la prînz? Sau poate la un film? Sau... În timp ce Sarah se pregătea să se urce în maşină, mintea lui căuta şi cerceta cu înfrigurare, încercînd să găsească vreo cale de-a o mai reţine lîngă el pînă se lămurea ce să facă.

– Stai puţin... înainte să pleci... pot să te întreb ceva? izbucni el.

– Bineînțeles.

Se uită la el întrebător.

Miles își bagă mîinile în buzunare, simțind cum îi tremură stomacul, simțindu-se din nou de șaptesprezece ani. Înghiți în sec.

– Deci... începu el.

Mintea îi alerga, rotițele se învîrteau cît puteau de repede.

– Da?

Sarah știu instinctiv ce urmează.

Miles inspiră adînc și spuse primul și singurul lucru care-i trecu prin minte:

– Cum merge ventilatorul ăla?

Ea se holbă la el cu o expresie perplexă pe chip:

– Ventilatorul? repetă ea.

Miles se simți de parcă tocmai ar fi înghițit o tonă de plumb. *Ventilatorul? La ce dracu' se gîndea? Ventilatorul? Asta-i tot ce putea să spună?*

Era ca și cum creierul lui și-ar fi luat brusc vacanță, dar în ruptul capului nu se putea opri...

– Da... știi... ventilatorul pe care ți l-am adus în clasă.

– Merge bine, spuse ea, nesigură.

– Pentru că pot să-ți aduc altul dacă nu-ți place.

Ea întinse mîna și-i atinse brațul, cu o expresie de îngrijorare pe chip.

– Te simți bine?

– Da, perfect, spuse el serios. Voiam doar să fiu sigur că ești mulțumită de ventilator.

– Ai ales unul bun, nu-ți face griji.

– Bine, spuse el, sperînd și rugîndu-se ca un trăsnet din ceruri să-l lovească pe loc și să-l lase mort acolo.

Ventilatorul?

După ce ea ieși din parcare, Miles rămase nemișcat, dorindu-și să poată da ceasul înapoi și să șteargă tot ce se petrecuse. Ar fi vrut să găsească cea mai apropiată stîncă și să se strecoare sub ea, un loc întunecos și ferit unde să se poată ascunde de lume pentru totdeauna. Slavă Domnului că nu fusese nimeni pe-aproape să-l audă!

În afară de Sarah.

Tot restul zilei, sfîrşitul conversaţiei lor i se derulă în cap, ca un cîntec auzit de dimineaţă la radio.

Cum merge ventilatorul ăla?... Pot să-ţi aduc altul dacă nu-ţi place... Voiam doar să fiu sigur că eşti mulţumită de ventilator...

Era dureros, fizic dureros, să-şi aducă aminte. Şi, indiferent, ce mai făcu în după-amiaza aceea, amintirea pîndea chiar la suprafaţă, aşteptînd să izbucnească şi să-l umilească. Şi a doua zi se întîmplă acelaşi lucru. Se trezi din somn cu sentimentul că ceva era anapoda... ceva... şi buum! Amintirea se ivi din nou, chinuindu-l. Tresări şi simţi iar plumb în măruntaie. Apoi îşi trase perna peste cap.

CAPITOLUL 8

– Aşadar, cum îţi place pînă acum? o întrebă Brenda.

Era luni şi Brenda şi Sarah stăteau la o masă de picnic afară, aceeaşi la care Sarah stătuse cu Miles cu o lună în urmă. Brenda cumpărase prînzul de la Pollock Street Deli, care, după părerea ei, făcea cele mai bune sandviciuri din oraş.

– O să ne dea ocazia să mai pălăvrăgim, spusese ea, făcîndu-i cu ochiul, înainte de a da fuga la magazin.

Cu toate că asta nu era prima oară cînd aveau ocazia să pălăvrăgească, cum zicea Brenda, conversaţiile lor fuseseră, de obicei, relativ scurte şi impersonale: unde erau depozitate rechizitele, cu cine trebuia să vorbească pentru a mai primi două pupitre noi, lucruri de genul ăsta. Bineînţeles, Brenda fusese cea pe care Sarah o întrebase prima despre Jonah şi Miles şi, pentru că ştia că Brenda le este apropiată, înţelegea şi că prînzul ăsta era o încercare a Brendei de a afla ce şi dacă se petrecea ceva.

– Te referi la munca la şcoală? E altfel decît ce făceam la Baltimore, dar îmi place.

– Ai lucrat în cartierul sărac, aşa-i?

– Am lucrat la periferia oraşului Baltimore timp de patru ani.

– Cum a fost?

Sarah îşi despachetă sandviciul.

– Nu atît de rău cum probabil îţi închipui tu. Copiii sînt copii, indiferent de unde provin, mai ales cînd sînt mici. Cartierul poate fi dur, dar te obişnuieşti într-un fel şi înveţi să fii prudent. Eu n-am avut niciodată probleme. Iar oamenii cu care am lucrat au fost grozavi. E uşor să te uiţi la note şi să-ţi închipui că

profesorii nu-şi dau interesul, dar nu e aşa. Au fost o mulţime de oameni pe care i-am respectat cu adevărat.

– Cum de te-ai hotărît să lucrezi acolo? Fostul tău soţ a fost şi el profesor?

– Nu, răspunse ea simplu.

Pentru un moment, Brenda văzu în ochii lui Sarah durerea, care dispăru însă aproape de îndată ce observă ea.

Sarah îşi deschise cutia de Pepsi fără zahăr.

– El e bancher în domeniul investiţiilor. Sau a fost... Nu ştiu cu ce se mai ocupă în ultima vreme. Divorţul nostru n-a fost chiar unul amical, dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Îmi pare rău să aud asta, spuse ea, şi îmi pare încă şi mai rău că am deschis subiectul.

– Să nu-ţi pară. N-ai ştiut. Făcu o pauză înainte de a afişa un zîmbet leneş. Sau ai ştiut? întrebă ea.

Brenda făcu ochii mari.

– Nu, n-am ştiut.

Sarah se uită la ea, aşteptînd.

– Vorbesc serios, zise Brenda din nou.

– Nimic?

Brenda se foi uşor pe scaun.

– Păi, poate că am auzit nişte lucruri, recunoscu ea, ruşinată, iar Sarah rîse.

– Mi-am închipuit. Primul lucru care mi s-a spus cînd m-am mutat aici a fost că tu ştii tot ce se petrece.

– Nu ştiu *tot*, spuse Brenda, prefăcîndu-se indignată. Şi, în ciuda a ceea ce ai fi putut auzi despre mine, nici nu spun mai departe ceea ce chiar *ştiu*. Dacă cineva mă roagă să păstrez ceva numai pentru mine, aşa fac. Îşi bătu urechea cu degetul şi îşi coborî vocea. Te doare mintea ce lucruri ştiu despre unii oameni, spuse ea, dar dacă mi s-au spus în chip de confidenţă, aşa rămîn.

– Îmi spui asta ca să am încredere în tine?

– Bineînţeles, spuse ea. Aruncă o privire în jur, apoi se aplecă peste masă. Acum dă-i drumul!

Sarah zîmbi larg, iar Brenda îi făcu cu mîna, în timp ce continuă:

– Glumesc, bineînțeles. Și pentru viitor – de vreme ce lucrăm împreună – ține minte că nu mă simt ofensată dacă îmi spui că am depășit măsura. Uneori îmi dau drumul și pun întrebări fără să mă gîndesc prea bine, dar nu vreau să-i rănesc pe oameni. Zău că nu.

– Destul de corect, spuse Sarah, satisfăcută.

Brenda își luă sandviciul.

– Și pentru că ești nouă în oraș și nu ne cunoaștem prea bine, n-o să te întreb nimic care să pară prea personal.

– Mulțumesc.

– În afară de asta, oricum nu e treaba mea.

– Așa e.

Brenda făcu o pauză înainte de a lua o îmbucătură.

– Dar dacă ai întrebări în legătură cu cineva, te rog nu ezita să mă întrebi.

– Bine, spuse Sarah degajată.

– Vreau să spun că știu ce înseamnă să fii nou în oraș și să te simți ca și cum ai fi pe dinafară și ai privi înăuntru.

– Sînt sigură că știi.

O clipă nici una din ele nu spuse nimic.

– Așadar...

Brenda rosti silaba așteptînd.

– Așadar..., spuse Sarah drept răspuns, știind exact ce voia Brenda.

Urmă din nou o perioadă de tăcere.

– Așadar... ai întrebări despre... *cineva?* o îmboldi Brenda.

– Îmmm... spuse Sarah, părînd să stea pe gînduri. Apoi, scuturînd din cap, răspunse: De fapt, nu am.

– Oh, zise Brenda, incapabilă să-și ascundă dezamăgirea.

Sarah zîmbi de încercarea Brendei de a fi subtilă.

– Ei, poate că e cineva despre care aș vrea să te întreb...

Făcu o pauză, lăsînd întrebarea să treneze, iar Brenda arăta ca un copil care despachetează un cadou de Crăciun.

– Da? șopti ea, iar vocea îi suna aproape disperată.

– Ei... Sarah privi în jur. Ce mi-ai putea spune despre... Bob Bostrum?

Brenda rămase cu gura căscată.

– Bob... intendentul?

Sarah încuviinţă din cap.

– E tare drăguţ.

– Are şaptezeci şi patru de ani, spuse Brenda, ca trăsnită.

– E însurat? întrebă Sarah.

– E însurat de cincizeci de ani. Are nouă copii.

– Of, ce păcat, spuse Sarah.

Brenda se holbă la ea şi Sarah scutură din cap. După o clipă, ridică privirea şi întîlni privirea Brendei cu o sclipire în ochi.

– Ei, presupun că nu-mi mai rămîne atunci decît Miles Ryan. Ce poţi să-mi spui despre el?

Dură un moment pînă ce Brenda păru să înţeleagă, apoi se uită la Sarah cu atenţie.

– Dacă nu te-aş cunoaşte, aş crede că mă tachinezi.

Sarah îi făcu cu ochiul.

– Nu e nevoie să mă cunoşti: recunosc. E una din slăbiciunile mele să-i tachinez pe oameni.

– Şi te pricepi la asta. Brenda făcu o pauză de o clipă, apoi zîmbi. Dar acum, fiindcă a venit vorba de Miles Ryan... aud că voi doi v-aţi văzut destul de des. Nu numai după ore, ci şi la sfîrşitul săptămînii.

– Ştii că am lucrat cu Jonah, iar el m-a rugat să mă duc să-l văd jucînd fotbal.

– Nimic mai mult de-atît?

Cum Sarah nu-i răspunse imediat, Brenda continuă, de data asta cu o privire atotştiutoare.

– Bine... despre Miles. Şi-a pierdut soţia acum vreo doi ani într-un accident de maşină. Cu părăsirea locului faptei. A fost cel mai trist lucru pe care l-am văzut vreodată. O iubea cu adevărat şi multă vreme după asta nu şi-a venit în fire. Era iubita lui din liceu. Brenda făcu o pauză şi-şi puse sandviciul deoparte. Şoferul a scăpat.

Sarah dădu din cap. Auzise deja frînturi din povestea asta.

– A fost realmente foarte lovit. Mai ales ca şerif. A luat-o ca pe un eşec personal. Nu numai că nu a existat o rezolvare a cazului, dar s-a considerat el însuşi vinovat. După asta s-a izolat oarecum de lume.

Brenda își împreună mîinile cînd văzu expresia lui Sarah.

– Știu că pare îngrozitor și chiar a fost. Dar în ultima vreme e mult mai aproape de cum era el odată, ca și cum ar ieși din nou din carapace, și nu pot să-ți spun ce bine-mi pare să văd asta. E chiar un om minunat. E bun, e răbdător, ar face orice pentru prieteni. Și cel mai frumos lucru, își iubește fiul.

Ezită.

– Dar? o întrebă Sarah în cele din urmă.

Brenda ridică din umeri.

– Nu există nici un „dar" în privința lui. E un om bun și nu spun asta doar pentru că-mi place mie. Îl cunosc de mult timp. E unul din bărbații ăia rari care atunci cînd iubesc o fac din toată inima.

Sarah dădu din cap.

– Asta e rar, spuse ea serios.

– E adevărat. Și încearcă să-ți amintești de asta dacă tu și Miles o să fiți apropiați.

– De ce?

Brenda se uită în altă parte.

– Pentru că, spuse ea simplu, n-aș vrea să sufere din nou.

*

Mai tîrziu, în cursul zilei, Sarah se trezi gîndindu-se la Miles. O emoționa să vadă că în viața lui Miles existau oameni care țineau atît de mult al el. Nu rude, ci *prieteni*.

Știuse că Miles dorise s-o invite să iasă împreună după meciul de fotbal. Felul în care flirtase și în care se tot apropiase îi făcuseră intenția clară.

Dar în final, n-o invitase.

La vremea respectivă, i se păruse amuzant. Chicotise cînd se gîndise la asta, în timp ce se îndepărta cu mașina – dar nu rîdea de Miles, cît rîdea de cît de complicat făcuse el să pară totul. Încercase, Dumnezeu știe că încercase, dar, dintr-un motiv oarecare, nu fusese în stare să spună cuvintele. Și acum, după ce vorbise cu Brenda, credea că înțelege.

Miles n-o invitase pentru că nu știa *cum*. În toată viața lui de adult, probabil că nu fusese niciodată în situația de a invita o femeie în oraș – soția lui fusese iubita lui din liceu. Sarah nu credea că a mai cunoscut pe cineva ca el în Baltimore, care la treizeci de ani să nu mai fi invitat pe cineva la cină sau la un film. Ciudat, găsea că este înduioșător.

Și, poate, recunoscu în sinea ei, găsea asta și oarecum liniștitor, pentru că nici ea nu era altfel.

Începuse să iasă cu Michael cînd avea douăzeci și trei de ani; divorțaseră cînd avea douăzeci și șapte. De atunci ieșise numai de cîteva ori, ultima oară cu un tip care se cam grăbise. După asta își spusese că încă nu era pregătită. Și poate că nu era, dar timpul petrecut cu Miles Ryan de curînd îi reamintise că, în ultimii doi ani, fusese singură.

În clasă îi era de obicei ușor să evite astfel de gînduri. Stînd în fața tablei se putea concentra complet asupra elevilor, a acelor chipuri mici care o priveau cu uimire. Ajunsese să se gîndească la ei ca la copiii *ei* și voia să fie sigură că au toate șansele de succes în viață.

Astăzi totuși se trezi în mod neobișnuit abătută și, cînd clopoțelul sună sfîrșitul orelor, mai zăbovi pe-afară, pînă cînd, în cele din urmă, Jonah veni la ea. O luă de mînă.

– Vă simțiți bine, domnișoară Andrews?

– Mă simt bine, spuse ea absentă.

– Nu arătați prea bine.

Ea zîmbi.

– Ai stat de vorbă cu mama mea?

– Hîm?

– Nu contează. Ești gata să începem?

– Mai aveți biscuiți?

– Bineînțeles.

– Atunci, să mergem, spuse el.

În timp ce se duceau spre clasă, Sarah observă că Jonah nu-i dădea drumul la mînă. Cînd ea i-o strînse, el răspunse strîngîndu-i-o la rîndul lui; mîna lui mică era complet acoperită de-a ei.

Era aproape destul ca s-o facă să simtă că viața ei merită trăită.

Aproape.

Cînd Jonah şi Sarah ieşiră din şcoală după meditaţii, Miles stătea sprijinit de maşină ca de obicei, dar de data asta de-abia dacă se uită spre Sarah în timp ce Jonah alerga la el să-l îmbrăţişeze. După schimbul lor obişnuit de replici – despre serviciu şi şcoală şi aşa mai departe – Jonah se urcă în maşină fără să i se spună. Cînd Sarah se apropie de el, Miles se uită în altă parte.

– Te gîndeşti la modalităţi de apărare a siguranţei cetăţenilor, domnule ofiţer Ryan? Arăţi de parcă încerci să salvezi lumea, spuse ea degajată.

El scutură din cap.

– Nu, sînt doar puţin preocupat.

– Îmi dau seama.

De fapt, nu avusese o zi prea proastă. Pînă cînd fusese nevoit să dea ochii cu Sarah. În maşină, se rugase ca ea să fi uitat cît de ridicol fusese el ieri, după meci.

– Cum s-a descurcat Jonah astăzi? o întrebă el, îndepărtînd gîndurile acelea.

– A avut o zi foarte bună. Mîine o să-i dau nişte caiete speciale de lucru care chiar par să fie utile. O să-ţi însemn paginile.

– Bine, spuse el simplu.

Cînd ea îi zîmbi, el se mută de pe un picior pe celălalt, gîndindu-se la cît era de drăgălaşă.

Şi la ce trebuie să creadă ea despre el.

Îşi îndesă mîinile în buzunare.

– M-am simţit bine la meci, spuse Sarah.

– Mă bucur.

– Jonah m-a întrebat dacă o să mai vin să-l văd. Te-ar deranja?

– Nu, deloc, spuse Miles. Totuşi, nu ştiu la ce oră joacă. Programul e acasă, pe frigider.

Ea se uită la el cu atenţie, întrebîndu-se de ce părea deodată atît de distant.

– Dacă preferi să nu vin, n-ai decît să-mi spui.

– Nu, e bine, spuse el, dacă te-a invitat Jonah să vii, atunci trebuie, neapărat. Adică, dacă vrei, bineînţeles.

– Eşti sigur?

– Mda. Mîine îți spun la ce oră e meciul. Apoi, înainte de a se împotmoli, adăugă: în afară de asta, mi-ar face și mie plăcere.

Nu se așteptase nici el s-o spună. Fără îndoială că dorise s-o spună. Dar iată-l din nou flecărind necontrolat...

– Serios? îl întrebă ea.

Miles înghiți în sec.

– Mda, spuse el, străduindu-se să nu strice totul acum. Mi-ar face plăcere.

Sarah zîmbi. Undeva, în interior, simțea un fior de nerăbdare.

– Atunci vin sigur. Totuși, ar fi ceva...

O, nu...

– Ce anume?

Sarah îi întîlni privirea.

– Mai ții minte cînd m-ai întrebat de ventilator?

La cuvîntul *ventilator,* toate sentimentele pe care le trăise la sfîrșitul săptămînii îi reveniră, ca și cum ar fi încasat un pumn în stomac.

– Da? zise el prudent.

– Sînt liberă și vineri seara, dacă te mai interesează.

Trecu numai o clipă pînă să înțeleagă sensul cuvintelor ei.

– Mă interesează, spuse el și zîmbi cu gura pînă la urechi.

CAPITOLUL 9

Joi seara – cu o seară înainte de ziua Z, cum începuse s-o numească în mintea lui – Miles stătea în pat cu Jonah, dînd o carte de la unul la celălalt astfel încît fiecare să citească cîte o pagină. Se sprijineau de perne, cu păturile trase. Părul lui Jonah era încă ud de la baie şi Miles simţea mirosul şamponului pe care-l folosea el. Mirosul era dulce şi nepervertit, ca şi cum s-ar fi spălat mai mult decît murdăria.

La mijlocul unei pagini pe care o citea Miles, Jonah ridică brusc privirea spre el.

– Ţie ţi-e dor de mami?

Miles lăsă cartea jos şi-l cuprinse pe Jonah cu un braţ. Trecuseră cîteva luni de cînd pomenise ultima oară de Missy fără să fie mai întîi întrebat.

– Da, răspunse el. Îmi este.

Jonah trase de materialul pijamalei, făcînd două maşini de pompieri să se ciocnească.

– Te gîndeşti la ea?

– Tot timpul, spuse el.

– Şi eu mă gîndesc la ea, zise Jonah încet. Uneori, cînd sînt în pat... Se încruntă şi ridică ochii spre Miles. Îmi vin în minte imagini...

Lăsă propoziţia neterminată.

– Ca într-un film?

– Oarecum. Dar nu chiar. E mai mult ca o poză, ştii? Dar nu pot s-o văd chiar mereu.

Miles îşi strînse fiul mai aproape.

– Asta te întristează?

– Nu știu. Cîteodată.

– Nu-i ruşine să te întristezi. Toată lumea se întristează din cînd în cînd. Chiar şi eu.

– Dar tu eşti mare.

– Şi oamenii mari se întristează.

Jonah păru să cîntărească asta în timp ce făcea maşinile de pompieri să se ciocnească din nou. Materialul moale de flanel, fără cusături, se mişca ritmic dintr-o parte în alta, foşnind.

– Tati?

– Da?

– O să te însori cu domnişoara Andrews?

Sprîncenele lui Miles se ridicară.

– Nu m-am gîndit la asta, spuse el cinstit.

– Dar aveţi o întîlnire, aşa-i? Asta nu înseamnă că vă căsătoriţi?

Miles nu se putu împiedica să nu zîmbească.

– Cine ţi-a spus asta?

– Nişte copii mai mari de la şcoală. Spuneau că mai întîi îţi dai întîlniri şi pe urmă te căsătoreşti.

– Păi, zise Miles, au oarecum dreptate, dar, pe de altă parte, e şi greşit. Numai pentru că iau masa cu domnişoara Andrews, nu înseamnă că ne şi căsătorim. Nu înseamnă decît că vrem să stăm puţin de vorbă ca să ne cunoaştem mai bine unul pe celălalt. Cîteodată oamenilor mari le place să facă asta.

– De ce?

Crede-mă, fiule, o să înţelegi peste cîţiva ani.

– Le face plăcere. Este ca şi cum... ei, ştii cum te joci cu prietenii tăi? Cînd faceţi glume şi rîdeţi de toate alea şi vă simţiţi bine? Exact aşa e şi la o întîlnire.

– Aha, zise Jonah. Arăta mai serios decît ar fi trebuit să arate un copil de şapte ani. O să vorbiţi despre mine?

– Probabil, puţin. Dar nu-ţi face griji. O să fie numai de bine.

– Cum ar fi?

– Ei, poate o să vorbim despre meciul de fotbal. Sau poate o să-i povestesc ce bun eşti la pescuit. Şi o să vorbim despre ce isteţ eşti...

Jonah scutură deodată din cap, cu sprîncenele încruntate.

– Eu nu sînt isteț.

– Bineînțeles că ești. Ești foarte isteț și domnișoara Andrews crede și ea la fel.

– Dar sînt singurul din clasa mea care trebuie să rămînă după ore.

– Da, ei... nu-i grav. Și eu a trebuit să rămîn după ore cînd eram mic.

Asta păru să-i capteze atenția.

– Zău?

– Da. Numai că eu n-a trebuit să fac acest lucru doar cîteva luni, a trebuit să-l fac timp de doi ani.

– Doi ani?

Miles aprobă din cap ca să-și întărească spusele.

– În fiecare zi.

– Vai, spuse el, dar trebuie să fi fost chiar bătut în cap dacă a trebuit să stai timp de doi ani.

Nu asta voiam eu să spun, dar cred că, dacă te face să te simți mai bine, o las așa.

– Tu ești un băiețel deștept și să nu uiți niciodată asta, da?

– Domnișoara Andrews chiar ți-a spus că sînt isteț?

– Îmi spune în fiecare zi.

Jonah zîmbi.

– E o învățătoare bună.

– Eu așa cred, dar îmi pare bine că și tu crezi la fel.

Jonah făcu o pauză și mașinile de pompieri începură să se ciocnească din nou.

– Crezi că e drăguță? întrebă el cu inocență.

O, Doamne, de unde scoate toate astea?

– Păi...

– Eu cred că e drăguță, declară Jonah.

Își ridică genunchii și se întinse după carte, ca să înceapă să citească din nou.

– Mă face să mă gîndesc la mami cîteodată.

Nici cu prețul vieții Miles n-ar fi știut ce să spună.

Nici Sarah, deși într-un context cu totul diferit. Trebui să se gîndească un moment înainte de a găsi tonul potrivit.

– N-am nici o idee, mamă. Nu l-am întrebat niciodată.

– Dar e şerif, nu-i aşa?

– Da... dar nu e exact genul de subiect care să fi apărut în discuţie.

Mama ei se întrebase cu voce tare dacă Miles împuşcase vreodată pe cineva.

– Ei, eram şi eu curioasă, ştii? În ziua de azi vezi toate emisiunile astea la televizor şi, după cîte mai citesc şi prin ziare, nu m-ar mira. E o meserie periculoasă.

Sarah închise ochii şi-i ţinu aşa. Încă de cînd pomenise întîmplător că o să iasă cu Miles, mama ei o sunase de cîteva ori pe zi, punîndu-i zeci de întrebări, la care Sarah de-abia dacă putea să răspundă.

– O să-l întreb din partea ta, bine?

Mama ei trase adînc aer în piept.

– Nu, cum o să faci aşa ceva? Nu vreau să-ţi stric relaţia de la primul pas.

– N-ai ce să strici, mamă. Încă nici n-am ieşit cu el.

– Dar ai zis că e drăguţ, nu?

Sarah îşi frecă ochii, obosită.

– Da, mamă. E drăguţ.

– Ei, atunci adu-ţi aminte cît de important este să faci impresie bună de prima dată.

– Ştiu, mamă.

– Şi ai grijă să te îmbraci bine. Nu-mi pasă ce scriu revistele alea, e important să arăţi ca o doamnă cînd ieşi cu un bărbat. Cum se îmbracă unele femei în ziua de astăzi...

În timp ce mama ei îi dădea înainte, Sarah îşi imagină cum ar închide ea telefonul, dar în loc de asta începu să-şi sorteze corespondenţa. Facturi, diverse formulare de comandă prin poştă, o cerere-tip pentru o carte de credit Visa. Prinsă de treaba asta, nu-şi dădu seama că mama ei se oprise din vorbit şi părea să aştepte ca ea să-i răspundă.

– Da, mamă, spuse Sarah mecanic.

– Asculţi ce-ţi spun?

– Bineînţeles că ascult.

– Atunci, treceţi pe-aici, da?

Am crezut că vorbești despre cum trebuie să mă îmbrac... Sarah se străduí să-și imagineze ce spusese mama ei.

– Vrei să zici să-l aduc la voi în vizită? întrebă ea în cele din urmă.

– Sînt sigură că tatălui tău i-ar plăcea să-l cunoască.

– Păi... nu știu dacă o să avem timp.

– Dar tocmai mi-ai spus că nici măcar nu ești sigură ce-o să faceți.

– O să vedem, mamă. Dar te rog să nu-ți faci nici un plan în mod deosebit, pentru că nu-ți pot promite nimic.

La celălalt capăt se lăsă o tăcere îndelungată.

– Oh, spuse ea. Apoi încercă altă abordare: Mă gîndeam doar că mi-ar face plăcere cel puțin să am ocazia să-l salut.

Sarah începu din nou să-și sorteze corespondența.

– Nu-ți promit nimic. Cum ai spus și tu, nu vreau să stric nimic din planurile pe care și le-o fi făcut el. Poți să înțelegi asta, nu-i așa?

–Cred că da, spuse ea, evident dezamăgită. Dar chiar dacă nu poți să vii, o să mă suni să-mi spui cum a mers, da?

– Da, mamă, o să te sun.

– Și sper să te simți bine.

– O să mă simt bine.

– Dar nu *prea* bine...

– Înțeleg, spuse Sarah, întrerupînd-o.

– Vreau să spun că e *prima* voastră întîlnire.

– Înțeleg, mamă, spuse Sarah, mai categoric de această dată.

– Ei... bine, atunci. Tonul îi era aproape ușurat. Cred că te las. Doar dacă nu mai e ceva despre care vrei să vorbim.

– Nu, cred că am vorbit despre toate.

Nu se știe cum, chiar și după asta, conversația mai dură încă zece minute.

Mai tîrziu, în seara aceea, după ce Jonah adormise, Miles bagă o casetă veche în video și se instală să-i privească pe Missy și pe Jonah jucîndu-se pe plaja de lîngă Fort Macon. Jonah era încă mic, de-abia mergea în picioare, n-avea mai mult de trei ani și nimic nu-i plăcea mai mult decît să se joace cu camioanele pe

drumurile provizorii pe care i le netezea Missy cu mîinile. Missy avea douăzeci şi şase de ani – în bikini albastru arăta mai mult a studentă decît a ceea ce era, o mămică.

În film ea îi făcu semn lui Miles să lase aparatul de filmat şi să vină să se joace cu ei, dar în dimineaţa aceea, îşi aminti el, îl interesa mai mult să stea doar şi să se uite. Îi plăcea să-i privească împreună; îi plăcea felul în care îl făcea să se simtă, ştiind că Missy îl iubea pe Jonah într-un mod pe care el nu-l trăise niciodată. Părinţii lui nu fuseseră prea afectuoşi. Nu erau oameni răi, doar că nu se simţeau în largul lor să-şi exprime sentimentele, nici chiar faţă de propriul lor copil; şi pentru că mama lui murise, iar tatăl lui începuse să călătorească, se simţea aproape ca şi cum nu i-ar fi cunoscut vreodată. Miles se întreba uneori dacă el ar fi fost acelaşi fără să fi intrat Missy în viaţa lui.

Missy începu să sape o groapă cu o lopăţică mică de plastic, la vreun metru de marginea apei, apoi începu să-şi folosească mîinile ca să o facă mai repede. În genunchi, ea era de aceeaşi înălţime cu Jonah şi cînd văzu ce făcea, el veni lîngă ea, gesticulînd şi arătînd cu mîna, ca un arhitect în primele etape de construcţie a unei clădiri. Missy zîmbea şi vorbea cu el – sunetul era însă estompat de nesfîrşitul muget al valurilor – şi Miles nu înţelegea ce-şi spuneau. Nisipul ieşea cocoloaşe, se înălţa în jurul ei pe măsură ce ea săpa mai adînc şi după o vreme ea îi făcu semn lui Jonah să intre în groapă. Cu genunchii strînşi la piept, începea – mai greu, dar suficient – şi Missy începu să umple groapa, trăgînd şi nivelînd nisipul în jurul trupului micuţ al lui Jonah. În cîteva minute era acoperit pînă la gît: o broască ţestoasă de nisip cu un cap de băieţel ivindu-se deasupra.

Missy mai adăugă nisip ici-colo, acoperindu-i braţele şi degetele. Jonah îşi mişcă degetele, făcînd să cadă nişte nisip, iar Missy încercă din nou. În timp ce ea adăuga ultimii pumni, Jonah făcu acelaşi lucru, iar Missy rîse. Îi puse un pumn de nisip umed pe cap şi el rămase nemişcat. Ea se aplecă şi-l sărută, iar Miles se uită cum buzele lui formau cuvintele „Te iubesc, mami".

Gura ei se mişcă răspunzînd „Şi eu te iubesc". Ştiind că Jonah o să rămînă nemişcat cîteva minute, ea îşi îndreptă atenţia spre Miles.

El îi spusese ceva şi ea zîmbise – din nou cuvintele se pierduseră. În fundal, peste umărul ei, se vedeau doar cîţiva oameni. Era de-abia luna mai, cu o săptămînă înainte să înceapă să vină masiv lumea, şi într-o zi din cursul săptămînii, dacă ţinea el minte bine. Missy se uită dintr-o parte în alta şi se ridică în picioare. Îşi puse o mînă în şold, pe cealaltă la ceafă, uitîndu-se la el cu ochii pe jumătate închişi, erotic şi lasciv. Apoi îşi abandonă poza, rîse din nou ca şi cum ar fi fost jenată şi se apropie de el. Sărută obiectivul aparatului de filmat.

Caseta se sfîrşea aici.

Casetele astea erau preţioase pentru Miles. Le ţinea într-o cutie ignifugă pe care o cumpărase după înmormîntare; le privise pe toate de zeci de ori. În ele, Missy trăia din nou; o vedea mişcîndu-se, îi auzea sunetul vocii. O auzea rîzînd din nou.

Jonah nu se uita la casete, nu se uitase niciodată. Miles se îndoia că ştia măcar de ele, de vreme ce fusese atît de mic atunci cînd fuseseră făcute majoritatea lor. Miles nu mai filmase după ce murise Missy din acelaşi motiv pentru care încetase să facă multe alte lucruri. Efortul era prea mare pentru el. Nu voia să-şi amintească nimic din perioada de viaţă imediat următoare morţii ei.

Nu era sigur de ce simţise imboldul să se uite la casete astă-seară. Poate din cauza comentariului lui Jonah de mai devreme, poate pentru că ziua de mîine avea să aducă ceva nou în viaţa lui pentru prima dată după ceea ce părea o eternitate. Indiferent ce se va întîmpla cu Sarah în viitor, lucrurile se schimbau. El se schimba.

De ce, atunci, părea totul atît de înspăimîntător?

Răspunsul părea să vină spre el din ecranul pîlpîitor al televizorului.

Poate, părea să spună, pentru că nu aflase niciodată ce s-a întîmplat, de fapt, cu Missy.

CAPITOLUL 10

Înmormîntarea lui Missy Ryan a avut loc miercuri dimineaţă la biserica episcopală din centrul oraşului New Bern. În biserică aveau loc cinci sute de oameni, dar acum nu era destul de încăpătoare. Unii stăteau în picioare, iar alţii se îngrămădiseră în jurul uşilor exterioare, luîndu-şi rămas-bun de unde puteau.

Îmi aduc aminte că începuse să plouă în dimineaţa aceea. Nu era o ploaie puternică, dar a durat mult, genul de ploaie de sfîrşit de vară care răcoreşte pămîntul şi aduce umezeală. Ceaţa plutea exact deasupra solului, eterică şi spectrală; pe stradă se formaseră băltoace. Am stat să mă uit în timp ce o paradă de umbrele negre, ţinute de oameni îmbrăcaţi în negru, se mişca încet înainte, ca şi cum cei îndoliaţi ar fi mers prin zăpadă.

În biserică l-am văzut pe Miles Ryan stînd drept în rîndul din faţă. Îl ţinea pe Jonah de mînă. Jonah avea cinci ani atunci, era destul de mare să înţeleagă că mama lui a murit, dar nu destul de mare să înţeleagă că n-o s-o mai vadă niciodată. Părea mai mult derutat decît trist. Tatăl lui stătea cu buzele strînse şi palid, în timp ce oamenii se apropiau de el unul după altul să-i strîngă mîna sau să-l îmbrăţişeze. Cu toate că părea să-i vină greu să se uite direct la oameni, nici nu plîngea, nici nu tremura. M-am întors şi m-am dus spre fundul bisericii. Nu i-am spus nimic.

N-o să uit niciodată mirosul, mirosul de lemn vechi şi de lumînări aprinse, pe care-l simţeam de unde eram aşezat, în spate. Cineva cînta încet la chitară lîngă altar. Lîngă mine s-a aşezat o femeie, urmată după un moment de soţul ei. Ţinea în mînă un pachet de batiste de hîrtie pe care le folosea să-şi tamponeze din cînd în cînd colţul ochilor. Soţul ei îi puse mîna pe genunchi, cu

gura strînsă într-o linie dreaptă. Spre deosebire de vestibul, unde lumea încă se aduna, în biserică era liniște, cu excepția suspinelor de plîns. Nimeni nu vorbea; nimeni nu părea să știe ce să spună.

Atunci am simțit că îmi vine să vomit.

M-am luptat cu greața, simțind cum mi se îmbrobonează fruntea de transpirație. Îmi simțeam mîinile umede și lipicioase și nu știam ce să fac cu ele. Nu doream să mă aflu acolo. Nu dorisem să vin. Mai mult ca orice, doream să mă scol și să plec.

Am rămas.

O dată ce a început slujba, am constatat că mi-e greu să mă concentrez. Dacă m-ai întreba astăzi ce a zis pastorul sau ce a spus fratele lui Missy în cuvîntul de elogiere, nu ți-aș putea povesti. Nu mă puteam gîndi decît că Missy Ryan n-ar fi trebuit să moară.

După slujbă a urmat o procesiune lungă pînă la cimitirul Crîngul de cedri; a fost însoțită, după cum am presupus eu, de toți șerifii și ofițerii de poliție din comitat. Am așteptat pînă ce și-au pornit aproape toți mașinile, apoi am intrat și eu în șir, urmînd mașina care era drept în fața mea. Farurile erau aprinse. Ca un robot, le-am aprins și eu pe ale mele.

În timp ce mergeam cu mașinile, a început să plouă mai tare. Ștergătoarele mele împingeau ploaia dintr-o parte în alta.

Cimitirul era la numai cîteva minute depărtare.

Oamenii au parcat, umbrelele s-au deschis, lumea a lipăit iar prin bălțoace, apropiindu-se din toate direcțiile. I-am urmat orbește și am rămas în spate în timp ce mulțimea se aduna lîngă mormînt. I-am văzut din nou pe Miles și pe Jonah; stăteau cu capetele plecate, ploaia îi uda leoarcă. Sicriul a fost adus lîngă mormînt, înconjurat de sute de buchete.

M-am gîndit din nou că nu doream să mă aflu acolo. N-ar fi trebuit să vin. Nu am ce căuta aici.

Dar aveam.

Împins de obligație, nu am avut de ales. Trebuia să-l văd pe Miles, trebuia să-l văd pe Jonah.

Chiar și atunci, am știut că viețile noastre se vor împleti pentru totdeauna.

Trebuia să fiu acolo, înțelegeți.

Eu eram, la urma urmei, cel care se aflase la volanul mașinii.

CAPITOLUL 11

Ziua de vineri a adus primul aer cu adevărat rece de toamnă. De dimineață, o brumă ușoară pudrase fiecare petic de iarbă. Stejarii, tufele de merișor și magnoliile nu-și începuseră încă lenta trecere a culorilor spre galben și arămiu și acum, cînd ziua era pe sfîrșite, Sarah se uita cum lumina soarelui se cerne printre frunze, aruncînd umbre de-a lungul trotuarului.

Miles o să ajungă nu peste mult timp, iar ea se gîndise din cînd în cînd la asta toată ziua. Datorită celor trei mesaje de pe robotul telefonului, știa că și mama ei se gîndise la asta – poate puțin prea mult, după părerea lui Sarah. Mama ei vorbise fără oprire neuitînd – i se părea lui Sarah – nici un amănunt. „Și fii atentă diseară, ia-ți o jachetă. Doar nu vrei să te-alegi cu o pneumonie. Cu răcoarea asta, e posibil, să știi", așa începea unul și după aceea continua dîndu-i tot felul de sfaturi interesante, cum ar fi nu se fardeze prea tare sau să nu-și pună bijuterii fanteziste „ca nu cumva să-și facă el vreo impresie greșită" sau să se asigure că ciorapii de mătase pe care-i purta nu au fire duse („Nimic nu arată mai rău, să știi"). Al doilea mesaj începea prin a-l relua pe primul și părea mai alarmat, ca și cum mama ei ar fi știut că intră în criză de timp și nu-și mai poate transmite întreaga experiență de viață pe care o acumulase de-a lungul anilor. „Cînd am spus jachetă m-am gîndit la ceva elegant. Ceva ușor. Știu că s-ar putea să răcești, dar trebuie să arăți bine. Și, pentru numele lui Dumnezeu, indiferent ce faci, n-o pune pe aia verde, mare și lungă, care îți place ție atît de mult. O fi ținînd cald, dar e urîtă de mama focului..." Cînd auzi vocea mamei sale și la al treilea mesaj, de data asta *cu adevărat* agitată,

explicîndu-i importanţa citirii ziarului „ca să aveţi despre ce vorbi", Sarah apăsă pur şi simplu pe butonul de ştergere, fără să se mai obosească să asculte restul.

Avea o întîlnire pentru care trebuia să se pregătească.

Peste o oră, Sarah îl văzu pe fereastră pe Miles venind de după colţ, cu o cutie lungă sub braţ. Se opri o clipă, de parcă ar fi vrut să se asigure că a ajuns unde trebuia, apoi deschise uşa de la parter şi dispăru în interior. În timp ce-l auzea cum urcă scările, ea îşi netezi rochia neagră de cocteil cu care, în cele din urmă, se hotărîse să se îmbrace, apoi deschise uşa.

Sarah îi zîmbi.

– Nu, ai venit exact la timp. Te-am văzut eu venind.

Miles trase adînc aer în piept.

– Arăţi minunat, spuse el.

– Mulţumesc. Arătă cu mîna spre cutie. E pentru mine?

El încuviinţă din cap şi i-o dădu. Înăuntru erau şase trandafiri galbeni.

– Cîte unul pentru fiecare săptămînă în care ai lucrat cu Jonah.

– Ce drăguţ, spuse ea cu sinceritate. Mama mea o să fie impresionată.

– Mama ta?

Ea zîmbi.

– O să-ţi povestesc despre ea mai tîrziu. Intră, eu o să caut ceva în care să-i pun.

Miles păşi înăuntru şi aruncă o privire rapidă prin apartamentul ei. Era fermecător – mai mic decît îşi închipuise el că o să fie, dar surprinzător de primitor, şi cele mai multe piese de mobilier se potriveau cu ambianţa. Era o canapea care părea comodă, cu ramă de lemn, măsuţe cu un lustru estompat, aproape modern, un balansoar hodorogit într-un colţ, sub o lampă care părea veche de o sută de ani – chiar şi învelitoarea de petice aruncată peste spătarul balansoarului arăta ca din secolul trecut.

În bucătărie, Sarah deschise dulapul de deasupra chiuvetei, împinse într-o parte nişte castroane şi scoase o vază mică de cristal pe care o umplu cu apă.

– Ai o casă drăguţă, spuse el.

Sarah ridică privirea.

– Mulţumesc. Şi mie îmi place.

– Ai decorat-o singură?

– În cea mai mare parte. Am adus unele lucruri de la Baltimore, dar, după ce am văzut toate magazinele astea de antichităţi, am hotărît să le înlocuiesc pe cele mai multe. Sînt cîteva magazine grozave pe-aici.

Miles îşi trecu mîna peste un birou vechi cu oblon, de lîngă fereastră, apoi trase perdelele să arunce o privire afară.

– Îţi place să locuieşti în centru?

Din sertar, Sarah scoase un foarfece şi începu să taie oblic cozile florilor.

– Da, dar să-ţi spun ceva, gălăgia de aici mă ţine trează toată noaptea. Toată aglomeraţia, toţi oamenii ăia care ţipă şi se bat, care petrec pînă la ziuă. Mă şi mir că mai adorm.

– E chiar atît de linişte, hîm?

Ea aranjă florile în vază, una cîte una.

– Ăsta e primul loc în care am locuit vreodată şi în care toată lumea pare să se ducă la culcare la ora nouă. Imediat ce apune soarele, locul acesta arată ca un oraş fantomă, dar pun pariu că tocmai de-asta munca ta e destul de uşoară, nu?

– Ca să fiu cinstit, nu are legătură cu mine. Cu excepţia anunţurilor de evacuare, jurisdicţia mea se termină la marginea oraşului. În general, eu lucrez la ţară.

– Alergi după vitezomanii ăia pentru care e vestit Sudul? întrebă ea, şăgalnic.

Miles scutură din cap.

– Nu, nici asta nu ţine de mine. Asta cade în sarcina patrulei de circulaţie.

– Adică, ce vrei să spui, de fapt, e că nu faci mare lucru...

– Exact, îi cîntă el în strună. În afară de lecţii, nu mă pot gîndi la ceva mai incitant.

Ea rîse şi împinse vaza spre centrul bufetului.

– Sînt foarte frumoşi. Mulţumesc. Ocoli bufetul şi se întinse după poşetă. Aşadar, unde ne ducem?

– Chiar după colţ. La Conacul Harvey. A, şi e puţin răcoare afară, aşa că ar trebui poate să-ţi pui o jachetă, spuse el, uitîndu-se la rochia ei fără mîneci.

Sarah se duse la şifonier, amintindu-şi de cuvintele mamei ei din mesajul de pe robotul telefonului şi dorindu-şi să nu-l fi ascultat. Nu putea suferi frigul şi era unul din acei oameni care răcesc foarte uşor. Dar, în loc s-o ia pe „aia verde, mare şi lungă" care i-ar fi ţinut cald, alese o jachetă uşoară care se asorta cu rochia, ceva care ar fi făcut-o pe mama ei să dea din cap aprobator. Elegantă. Cînd şi-o puse, Miles se uită la ea ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar nu se pricepea cum.

– S-a întîmplat ceva? îl întrebă ea în timp ce şi-o băga pe mîneci.

– Păi... e frig afară. Eşti sigură că nu vrei ceva mai călduros?

– Nu te-ar deranja?

– De ce să mă deranjeze?

Ea îşi schimbă bucuroasă jacheta (cu aia verde, mare şi lungă), iar Miles o ajută să şi-o pună. Peste puţin, după ce încuie uşa de la intrare, coborau treptele. De îndată ce ieşiră, frigul o ciupi pe Sarah de obraji, iar ea îşi îndesă repede mîinile în buzunare.

– Nu crezi că ar fi fost prea rece pentru jacheta cealaltă?

– Categoric, spuse ea, zîmbind recunoscătoare. Dar asta nu se asortează cu rochia.

– Prefer să te simţi bine. Şi, în plus, asta îţi vine bine.

Asta o făcu să-l adore. *Ai auzit, mamă?*

O porniră în josul străzii şi, după cîţiva paşi – spre surprinderea ei, dar şi a lui pe Miles, ea îşi scoase o mînă din buzunar şi îl luă de braţ.

– Aşa deci, spuse ea, hai să-ţi povestesc despre mama.

La masă, cîteva minute mai tîrziu, Miles nu-şi putu stăpîni un hohot de rîs.

– Pare grozavă.

– Ţie îţi vine uşor să vorbeşti. Nu-i mama ta.

– E doar modul ei de a-ţi arăta că te iubeşte.

– Ştiu. Dar ar fi mai uşor dacă nu şi-ar face întotdeauna atîtea griji. Uneori mi se pare că o face dinadins doar ca să mă scoată pe mine din sărite.

În ciuda evidentei ei exasperări, Sarah arăta absolut luminoasă sub scînteierea pîlpîitoare a lumînărilor, îşi zise Miles.

Conacul Harvey era unul din cele mai bune restaurante din oraş. La origine un cămin datînd din anul 1790, era acum un refugiu romantic. În timpul restaurării şi redecorării în vederea actualei destinaţii, proprietarii s-au hotărît să păstreze în cea mai mare parte planurile iniţiale ale casei. Miles şi Sarah au fost conduşi sus pe o scară arcuită şi invitaţi să ia loc în ceea ce fusese odinioară biblioteca. Luminată discret, încăperea era de dimensiuni medii, cu podele de stejar roşu şi plafon cu ornamente complicate de cositor. De-a lungul a doi pereţi erau rafturi de mahon, pline de cărţi; de-a lungul celui de-al treilea perete, căminul arunca o licărire eterică. Sarah şi Miles erau aşezaţi în colţul de lîngă fereastră. Nu mai erau decît cinci mese şi, cu toate că erau ocupate, oamenii vorbeau în şoaptă.

– Îhîm... cred că ai dreptate, spuse Miles. Mama ta stă trează noaptea, gîndindu-se la noi moduri de a te chinui pe tine.

– Parcă ai zis că nu v-aţi cunoscut.

Miles chicoti.

– Ei, măcar e prin preajmă. Aşa cum ţi-am spus cînd ne-am întîlnit prima dată, eu de-abia dacă mai am ocazia să vorbesc cu tata.

– Unde este acum?

– N-am nici cea mai vagă idee. Am primit o carte poştală acum vreo două luni, din Charleston, dar n-am cum să ştiu dacă mai e acolo. De obicei nu stă atîta timp într-un loc, nu dă telefoane şi rareori mai vine prin oraş. Nu ne-a văzut, pe mine şi pe Jonah, de ani de zile.

– Nu pot să-mi imaginez aşa ceva.

– Aşa e el, n-ai ce-i face, dar e adevărat că nici cît am fost mic nu era tocmai un model de afecţiune. Jumătate din timp aveam impresia că nu-i făcea plăcere să ne aibă lîngă el.

– Să *ne* aibă?

– Pe mine şi pe mama.

– N-o iubea?

– N-am idee.

– Ei, haide...

– Vorbesc serios. Ea era gravidă cînd s-au căsătorit şi n-aş putea să spun cinstit că au fost făcuţi unul pentru altul. Parcă jucau tot timpul cald şi rece – într-o zi erau îndrăgostiţi la nebunie unul de celălalt, iar a doua zi ea-i arunca hainele pe peluza din faţă şi-i spunea că nu mai are ce căuta înapoi. Şi cînd a murit ea, el a luat-o din loc cît a putut de repede. Şi-a părăsit serviciul, a vîndut casa, şi-a cumpărat o barcă şi mi-a spus că avea de gînd să vadă lumea. Şi habar n-avea despre navigaţia cu pînze. Zicea că o să înveţe atît cît are nevoie pe măsură ce umblă şi presupun că aşa a fost.

Sarah se încruntă.

– Asta e puţin cam ciudat.

– Nu pentru el. Ca să fiu sincer, pe mine nu m-a surprins deloc, dar ar fi trebuit să-l cunoşti ca să înţelegi ce vreau să spun. Scutură uşor din cap, ca dezgustat.

– Cum a murit mama ta? îl întrebă Sarah cu blîndeţe.

O expresie stranie, parcă închisă, îi traversă chipul şi Sarah regretă imediat că a deschis subiectul. Se aplecă în faţă:

– Îmi pare rău – a fost nedelicat din partea mea. N-ar fi trebuit să te întreb.

– Nu-i nimic, spuse Miles încet. Nu mă deranjează. A trecut mult timp de atunci, aşa că nu mi-e greu să vorbesc despre asta. Doar că nu mi s-a mai întîmplat de ani de zile. Nici nu mai ţin minte de cînd nu m-a mai întrebat cineva despre mama.

Miles bătu darabana cu degetele în masă înainte de a se aşeza mai drept în scaun. Vorbi pe un ton normal, ca şi cum ar fi povestit despre cineva pe care nu-l cunoscuse. Sarah recunoscu tonul: aşa vorbea ea acum despre Michael.

– Mama a început să aibă dureri abdominale. Cîteodată nici nu putea să doarmă noaptea. Cred că în sinea ei ştia cît este de grav, dar pînă să se ducă la doctor, cancerul îi prinsese pancreasul şi ficatul. N-a mai putut face nimeni nimic. S-a stins la mai puţin de trei săptămîni.

– Îmi pare rău, zise ea, neştiind ce altceva să spună.

– Şi mie, zise el. Cred că ţi-ar fi plăcut de ea.

– Sînt sigură că da.

Fură întrerupţi de chelnerul care se apropie de masă să le ia comanda de băuturi. Ca la un semnal, şi Sarah şi Miles se întinseră după meniuri şi le citiră repede.

– Şi ce e bun, deci? îl întrebă ea.

– De fapt, totul.

– Nici o recomandare specială?

– Eu o să iau probabil vreun antricot de vreun fel.

– De ce oare nu mă mir㠀?

El ridică privirea.

– Ai ceva împotriva antricoatelor?

– Deloc. Doar că nu mi-ai făcut impresia că ai fi genul de bărbat care ia tofu şi salată. Închise meniul. Eu, pe de altă parte, trebuie să am grijă de silueta mea tinerească.

– Atunci, ce iei?

Ea zîmbi.

– Un antricot.

Miles îşi închise meniul şi-l împinse deoparte spre marginea mesei.

– Ei, şi acum că mi-am povestit viaţa, ce-ar fi să-mi spui şi tu ceva despre a ta? Cum a fost să creşti în familia ta?

Sarah îşi aşeză meniul peste al lui.

– Spre deosebire de ce ai trăit tu, părinţii mei *chiar au fost* un model de afecţiune. Locuiam într-o suburbie, la marginea oraşului Baltimore în cea mai tipică dintre case – cu patru dormitoare, două săli de baie, tot dichisul, pînă la verandă, grădină de flori şi gărduleţ alb. Mă duceam la şcoală cu autobuzul împreună cu vecinii mei, mă jucam în curtea din faţă la sfîrşitul de săptămînă cît era ziua de lungă şi aveam cea mai mare colecţie de păpuşi Barbie din tot cvartalul. Tata lucra de la nouă la cinci şi îşi punea costum în fiecare zi, mama stătea acasă şi nu cred că am văzut-o vreodată fără şorţ. Şi casa noastră mirosea întotdeauna ca o brutărie. Mama făcea biscuiţi pentru mine şi fratele meu în fiecare zi şi noi îi mîncam în bucătărie şi povesteam ce învăţasem în ziua aia.

– Pare frumos.

– Era. Mama era grozavă cînd eram noi mici. Era genul de mamă la care fug şi alţi copii dacă se lovesc sau dacă dau de vreun bucluc oarecare. De-abia cînd ne-am mai mărit eu şi fratele meu, a început să fie aşa exagerată în privinţa mea.

Miles ridică ambele sprîncene.

– Ei, oare s-a schimbat ea sau a fost întotdeauna exagerată şi erai tu prea mică pentru a-ţi da seama?

– Asta seamănă cu ceva ce-ar spune Sylvia.

– Sylvia?

– O prietenă de-a mea, spuse ea evaziv, o prietenă bună.

Dacă Miles îi simţi ezitarea, nu lăsă să se observe.

Le sosiră băuturile şi chelnerul le luă comanda. De îndată ce plecă el, Miles se aplecă înainte, apropiindu-şi faţa de a ei.

– Cum e fratele tău?

– Brian? E un copil bun. Pot să jur, e mai matur decît majoritatea oamenilor cu care lucrez eu. Dar e timid şi nu se prea pricepe să se apropie de oameni. Are tendinţa de a fi puţin interiorizat, dar cînd sîntem împreună ne înţelegem din priviri şi aşa a fost întotdeauna. Ăsta e unul din principalele motive pentru care m-am mutat aici. Doream să-mi petrec mai mult timp cu el înainte să plece la facultate. A început de curînd la UCN.

Miles încuviinţă din cap.

– Aşadar e mult mai mic decît tine, spuse el şi Sarah ridică ochii.

– Nu cu *mult* mai mic.

– Ei, oricum... destul. Tu cîţi ani ai, patruzeci? Patruzeci şi cinci? spuse el, repetînd ce-i spusese ea lui cînd făcuseră cunoştinţă.

Ea rîse.

– O fată trebuie să fie mereu în gardă, cînd e cu tine.

– Pun pariu că le spui asta tuturor bărbaţilor cu care te întîlneşti.

– De fapt, mi-am cam ieşit din mînă, spuse ea. Nu prea m-am întîlnit cu mulţi de la divorţ încoace.

Miles îşi lăsă jos paharul.

– Glumeşti, nu?

– Nu.

– O fată ca tine? Sînt sigur că ai avut o mulțime de invitații.

– Asta nu înseamnă că spun da.

– Faci nazuri? o tachină Miles.

– Nu, spuse ea. Doar că n-am vrut să fac pe nimeni să sufere.

– Așadar frîngi inimile?

Ea nu răspunse imediat, ochii ei priveau în jos, spre masă.

– Nu, nu frîng inimile, spuse încet. Eu am inima frîntă.

Cuvintele ei îl surprinseră. Miles căută o replică ușoară, dar, după ce-i văzu expresia, se hotărî să nu spună absolut nimic. Timp de cîteva momente Sarah păru pierdută într-o lume numai a ei. În cele din urmă se întoarse spre Miles cu un zîmbet aproape stînjenit.

– Îmi pare rău. Ți-am cam stricat dispoziția, nu?

– Nu, deloc, răspunse Miles repede. Se întinse peste masă și o strînse ușor de mînă. Pe lîngă asta, ar trebui să-ți dai seama că dispoziția mea nu se strică așa de ușor, continuă el. Ei, dacă mi-ai fi aruncat băutura în față și m-ai fi făcut nemernic...

În ciuda evidentei ei tensiuni, Sarah rîse.

– Atunci ar fi fost vreo problemă? îl întrebă, simțind cum se relaxează.

– Probabil, spuse el făcîndu-i cu ochiul. Dar chiar și atunci – ținînd cont că este prima întîlnire și toate celelalte – aș fi putut trece și asta cu vederea.

Era zece și jumătate cînd terminară masa și, cînd ieșiră afară, Sarah era sigură că ar fi dorit ca întîlnirea lor să nu ia încă sfîrșit. Cina fusese minunată, conversația lor stropită din belșug de o sticlă de vin roșu excelent. Ar fi vrut să petreacă mai mult timp cu Miles, dar nu era încă pregătită să-l invite sus, în apartamentul ei. În spatele lor, la numai cîțiva metri distanță, motorul unei mașini pocnea ușor în timp ce se răcea, iar sunetele erau înfundate și sporadice.

– N-ai vrea să ne ducem spre Taverna? o întrebă Miles. Nu e prea departe.

Ea încuviință dînd din cap și își strînse jacheta pe ea, în timp ce porniră agale pe trotuar, mergînd aproape unul de altul.

Trotuarele erau pustii şi trecură pe lîngă galerii de artă şi magazine de antichităţi, pe lîngă biroul unei agenţii imobiliare, o patiserie, o librărie, dar nimic nu mai era deschis.

– Unde anume e localul ăsta?

– În direcţia asta, spuse el, făcînd un semn cu braţul. În susul străzii şi după colţ.

– N-am auzit niciodată de el.

– Nu mă mir. E un local preferat de oamenii de pe-aici şi proprietarul consideră că, dacă nu ştii de el, probabil că oricum nu ţi-ai găsi locul acolo.

– Şi atunci cum de le merg afacerile?

– Se descurcă, răspunse el pe un ton enigmatic.

Peste un minut, dădură colţul. Cu toate că pe stradă erau parcate mai multe maşini, alte semne de viaţă nu se vedeau. Era aproape sinistru. Cam pe la jumătatea cvartalului, Miles opri în capătul unei mici alei ce se deschidea între două clădiri, dintre care una părea aproape abandonată. Spre partea din fund, cam la vreo doisprezece metri în spate, se clătina strîmb un bec.

– Aici este, spuse el.

Sarah ezită şi Miles o luă de mînă, conducînd-o pe alee şi oprindu-se în cele din urmă sub bec. Deasupra uşii ferecate era scris cu carioca numele localului. Dinăuntru se auzea muzică.

– Impresionant, spuse ea.

– Doar ce-i mai bun pentru tine.

– Simt oare o notă de sarcasm?

Miles rîse şi împinse uşa să o deschidă, conducînd-o pe Sarah înăuntru.

Construit în ceea ce părea a fi o clădire abandonată, Taverna era un loc dărăpănat şi care mirosea slab a lemn plin de putregai, dar era surprinzător de spaţioasă. În spate se aflau patru mese de biliard, dincolo de lămpile strălucitoare care făceau reclamă la diferite sortimente de bere; de-a lungul peretului îndepărtat era un bar lung. Un tonomat de modă veche flanca uşa, iar în restul localului erau risipite la întîmplare vreo douăsprezece mese. Podeaua era de ciment, iar scaunele de lemn erau de mai multe feluri, dar asta părea să nu aibă importanţă.

Era ticsit.

Oamenii umpleau barul şi mesele; în jurul meselor de biliard se aduna şi se risipea lumea. Două femei, fardate prea intens, se sprijineau de tonomat, iar trupurile lor, cu îmbrăcămintea foarte mulată, se unduiau în ritm în timp ce citeau titlurile, şi se gîndeau ce melodie să pună în continuare.

Miles privi în jur, amuzat.

– Surprinzător, nu?

– N-aş fi crezut, dacă nu vedeam cu ochii mei. E atît de aglomerat!

– Aşa e la fiecare sfîrşit de săptămînă.

Examină rapid din priviri încăperea, căutînd un loc unde să se aşeze.

– Sînt nişte locuri în spate... veni ea cu ideea.

– Alea sînt pentru cei care joacă biliard.

– Ei, şi nu vrei să joci o partidă?

– Biliard?

– De ce nu? E o masă liberă. În plus, acolo în spate e probabil mai linişte.

– S-a făcut. Stai să aranjez cu barmanul. Vrei să bei ceva?

– O bere Coors Light, dacă au.

– Sînt sigur că au. Ne întîlnim la masă, da?

După aceea, Miles se îndreptă spre bar, croindu-şi drum prin mulţimea de oameni. Făcîndu-şi loc între două scaune, ridică o mînă să-i atragă atenţia barmanului. Dată fiind mulţimea de oameni care aşteptau, se părea că ar putea să dureze o vreme.

Era cald şi Sarah îşi scoase jacheta. În timp ce o împăturea, auzi uşa deschizîndu-se în spatele ei. Privind peste umăr, făcu un pas într-o parte pentru a face loc să treacă doi bărbaţi. Primul, cu tatuaje şi păr lung, arăta de-a dreptul periculos; al doilea, îmbrăcat în blugi şi cu o bluză polo, n-ar fi putut fi mai diferit, şi ea se întrebă ce puteau avea în comun.

Asta pînă ce se uită mai atent. Atunci îşi dădu seama că cel de-al doilea o speria mai mult decît primul. Ceva din expresia lui, ţinuta lui, păreau infinit mai ameninţătoare.

Fu recunoscătoare cînd primul trecu pe lîngă ea fără să pară că o observă. Celălalt însă se opri puţin cînd se apropie şi îi putu simţi ochii aţintiţi asupra ei.

– Nu te-am mai văzut pe-aici pînă acum. Cum te cheamă? o întrebă el deodată.

Ea putea simți cum o cîntărește din priviri.

– Sylvia, minți ea.

– Pot să-ți ofer ceva de băut?

– Nu, mulțumesc, răspunse ea, scuturînd din cap.

– Atunci, vrei să vii să stai cu mine și cu fratele meu?

– Sînt cu cineva, spuse ea.

– Eu nu văd pe nimeni.

– E la bar.

– Haide, Otis! strigă bărbatul cu tatuaj.

Otis îl ignoră, cu ochii țintă la Sarah.

– Ești sigură că nu vrei ceva de băut, Sylvia?

– Foarte sigură, spuse ea.

– De ce nu? o întrebă el.

Dintr-un motiv oarecare, cu toate că vorbele îi ieșeau calm din gură, ea simțea un curent ascuns de furie.

– Ți-am spus – sînt cu cineva, zise ea făcînd un pas înapoi.

– Haide, Otis! Tre' să beau ceva!

Otis Timson aruncă o privire spre direcția de unde răsuna glasul, apoi se întoarse din nou spre Sarah și zîmbi, ca și cum s-ar fi aflat la un cocteil și nu într-o bombă.

– Sînt pe-aici, dacă te răzgîndești, Sylvia, spuse el mieros.

De îndată ce el plecă, Sarah expiră cu zgomot și plonjă în mulțime, îndreptîndu-se spre mesele de biliard și îndepărtîndu-se de el cît putu de mult. Cînd ajunse acolo, își puse haina pe unul din scaunele neocupate și peste o clipă sosi și Miles cu berea. O privire i-a fost de ajuns să-și dea seama că se întîmplase ceva.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă el, dîndu-i sticla de Coors.

– Un nemernic a încercat să mă agațe. M-au cam trecut fiorii. Am uitat cum e în locuri ca ăsta.

Expresia lui Miles se întunecă ușor.

– A făcut ceva?

– Nimic prea grav ca să nu mă pot descurca.

El păru să-i cîntărească răspunsul.

– Ești sigură?

Sarah ezită.

– Da, sînt sigură, spuse ea în cele din urmă. Apoi, emoţionată de grija lui, îşi ciocni sticla de a lui, scoţîndu-şi incidentul din minte. Acum, vrei să dai cu bila sau încep eu?

După ce-şi scoase jacheta şi-şi suflecă mînecile, Miles luă două tacuri dintr-un rastel de pe perete.

– Regulile sînt destul de simple, începu Miles. Bilele de la unu la şapte sînt întregi, bilele de la nouă la cincisprezece sînt jumătăţi.

– Ştiu, spuse ea, făcînd un semn cu mîna spre el.

El ridică privirea, surprins.

– Ai mai jucat?

– Cred că toată lumea a mai jucat măcar o dată.

Miles îi dădu tacul.

– Atunci, cred că eşti pregătită. Vrei să spargi tu? Sau eu?

– Nu, sparge tu.

Sarah se uită cum Miles înconjoară masa, dînd în acelaşi timp cu cretă pe vîrful tacului. Apoi, aplecîndu-se deasupra mesei, trase tacul în spate şi lovi bila cu precizie. Se auzi un pocnet puternic, bilele se răspîndiră pe masă, iar bila patru se rostogoli spre buzunarul din colţ şi căzu înăuntru, dispărînd. Miles ridică privirea.

– Asta înseamnă că sînt bun.

– Nu m-am îndoit nici o clipă, spuse ea.

Miles examină masa, hotărîndu-se asupra următoarei lovituri şi, încă o dată, Sarah se gîndi cît de diferit era Miles de Michael. Michael nu juca niciodată biliard şi cu siguranţă n-ar fi adus-o niciodată pe Sarah într-un asemenea loc. Nu s-ar fi simţit în largul lui aici, nu s-ar fi potrivit – aşa cum Miles nu s-ar fi potrivit deloc în lumea pe care o frecventase Sarah.

Şi totuşi, aşa cum stătea în faţa ei, cu mînecile cămăşii suflecate, Sarah nu se putea împiedica să nu recunoască atracţia pe care o simţea pentru el. Spre deosebire de mulţi alţi oameni care beau prea multă bere la pizza pe care o mîncau seara, Miles părea aproape slab. Nu avea înfăţişarea clasică a unei vedete de cinema, dar talia îi era subţire, abdomenul plat, iar umerii laţi stîrneau un sentiment de încredere. Dar era mai mult de atît. Era ceva în ochii lui, în expresia de pe chip, care vorbea despre

încercările prin care trecuse în ultimii doi ani, ceva pe care îl recunoştea şi ea cînd se uita în oglindă.

Tonomatul tăcu o clipă, apoi începu din nou să cînte, *Born in the USA* de Bruce Springsteen. Aerul era îmbîcsit de fum de ţigară, în ciuda ventilatoarelor din tavan care se învîrteau deasupra lor. Sarah auzea de jur împrejurul lor hohotele groase ale altora care rîdeau şi făceau bancuri şi totuşi, cînd se uita la Miles, i se părea că sînt singuri. Miles băgă altă bilă.

Cu un ochi exersat, se uită pe masă la felul cum se aşezaseră bilele. Ocoli spre partea cealaltă a mesei şi mai lovi o dată, dar de data asta rată gaura. Văzînd că era rîndul ei, Sarah îşi lăsă berea deoparte şi-şi luă tacul. Miles se întinse după cretă şi i-o oferi ei.

– Ai o poziţie bună acolo, spuse el, arătînd din cap spre colţul mesei. E exact la marginea buzunarului.

– Am văzut, spuse ea, dînd cu cretă pe vîrful tacului şi apoi punînd creta deoparte.

Se uită la masă şi nu se aşeză imediat în poziţia de lovire. Ca şi cum i-ar fi simţit ezitarea, Miles îşi sprijini tacul de unul din scaune.

– Vrei să-ţi arăt cum să-ţi ţii mîna pe masă? se oferi el, camaradereşte.

– Sigur.

– Bine, atunci, spuse el. Fă un cerc cu arătătorul, aşa, şi ţine celelelte trei degete pe masă.

– Aşa? întrebă ea, imitîndu-l.

– Cam aşa...

El se apropie şi, de îndată ce se întinse spre mîna ei, sprijinindu-se uşor de ea în acelaşi timp, ea simţi cum tresare ceva în interiorul ei, un şoc uşor care pornea din abdomen şi iradia în afară. Îi simţea mîinile calde în timp ce el îi aranja degetele. În ciuda fumului şi a aerului stătut, îi simţea mirosul loţiunii după ras, o aromă curată, masculină.

– Nu aşa, ţine arătătorul mai rigid. N-ai nevoie de prea mult loc, altfel pierzi controlul loviturii, spuse el.

– Cum e acum? întrebă ea, gîndindu-se la cît de mult îi plăcea să-l simtă aproape de ea.

– Mai bine, spuse el serios, nebăgînd de seamă ce simţea ea. Îi lăsă mai mult spaţiu. Acum, cînd retragi tacul, fă-o încet şi încearcă să-l ţii drept şi să nu-l mişti cînd loveşti bila. Şi, ţine minte, nu trebuie s-o loveşti tare. Bila e chiar la margine şi nu vrei să ratezi.

Sarah a făcut cum îi spusese el. Lovitura plecă şnur şi, aşa cum prevăzuse Miles, bila nouă intră în gaură. Bila de tac se rostogoli şi se opri în mijlocul mesei.

– Grozav, spuse el, arătînd spre ea. Acum ai o poziţie bună cu bila paisprezece.

– Serios? întrebă ea.

– Da, chiar acolo. Doar ţinteşte-o şi fă din nou acelaşi lucru...

Aşa făcu, fără să se grăbească. După ce bila paisprezece căzu în buzunar, bila de tac păru să se aşeze de asemenea perfect pentru următoarea lovitură. Miles făcu ochii mari de uimire. Sarah ridică privirea spre el, ştiind că îşi dorea să-l simtă iar aproape.

– Asta parcă nu a mers aşa de lin ca prima, spuse ea. Te deranjează dacă îmi mai arăţi încă o dată?

– Nu, deloc, spuse el repede.

Din nou se aplecă peste ea şi-i potrivi mîna pe masă; din nou ea îi simţi loţiunea. Din nou momentul păru încărcat de tensiune, dar de data asta păru să o simtă şi Miles care zăbovi, fără să fie nevoie, în timp ce se sprijinea de ea. Era ceva ameţitor şi îndrăzneţ în felul în care se atingeau, ceva... *minunat*. Miles trase adînc aer în piept.

– Bun, ia încearcă acum, spuse el, trăgîndu-se în spatele ei, ca şi cum avea nevoie de mai mult loc.

Cu o lovitură sigură, bila unsprezece intră în buzunar.

– Cred că ai învăţat, spuse Miles şi se întinse după berea lui.

Sarah ocoli masa pentru lovitura următoare.

În timp ce făcea asta, el o privi. Observă totul – modul graţios în care mergea, curbele dulci ale trupului ei cînd îşi luă din nou poziţia, pielea atît de netedă, încît părea aproape ireală. Cînd Sarah îşi trecu o mînă prin păr, dîndu-şi-l după ureche, el luă o sorbitură, întrebîndu-se de ce naiba o lăsase fostul ei soţ să plece. Era probabil orb sau idiot, sau poate amîndouă. Peste o clipă,

bila doisprezece cădea în buzunar. *Ritm susținut*, se gîndi el, încercînd să se concentreze din nou asupra jocului.

Următoarele cîteva minute, Sarah făcu să pară totul ușor. Băgă și numărul zece în gaură, după ce bila se rostogoli de-a lungul marginii tot drumul pînă la buzunar.

Proptit de perete, cu un picior încrucișat peste celălalt, Miles răsucea tacul în mîini și aștepta.

Bila treisprezece căzu în buzunarul lateral la o lovitură ușoară.

La asta, el se încruntă ușor. Ciudat că încă nu ratase nici o lovitură...

Bila cincisprezece, la o lovitură care putea fi descrisă drept una norocoasă din lateral, o urmă peste un moment pe numărul treisprezece și el trebui să se împotrivească impulsului de a-și scoate pachetul de țigări din jachetă.

Mai rămăsese numai bila opt, iar Sarah se îndepărtă de masă și se întinse după cretă.

– Acum o țintesc pe opt, nu? întrebă ea.

Miles se foi ușor.

– Da, dar trebuie s-o bagi în gaură.

– Bine, spuse ea. Ocoli masa pînă ce ajunse cu spatele la el. Arătă cu tacul. Cred că o să dau în buzunarul din colț, atunci.

O lovitură lungă, care avea nevoie de puțin unghi să-și atingă ținta. Posibilă, dar grea. Sarah se aplecă peste masă.

– Ai grijă să nu ratezi, adăugă Miles. Dacă ratezi, cîștig eu.

– N-o să ratez, șopti ea pentru sine.

Sarah lovi bila. Peste un moment, numărul opt căzu în buzunar, iar Sarah se îndreptă și se întoarse spre el, cu un zîmbet larg pe chip.

– O-ho, îți vine să crezi?

Miles încă se uita la buzunarul din colț.

– Frumoasă lovitură, spuse el, aproape nevenindu-i să creadă.

– Norocul începătorului, spuse ea nepăsătoare. Vrei să mai jucăm unul?

– Mda... cred că da, spuse el nesigur. Ai dat cîteva lovituri chiar bune.

– Mulţumesc, spuse ea.

Miles îşi termină berea înainte de a aşeza din nou bilele. Sparse, băgă una în gaură, dar dădu greş cu a doua lovitură.

Cu o ridicare din umeri plină de compasiune, Sarah începu să-şi joace bilele fără să rateze măcar o dată. Pînă să termine, Miles stătu pur şi simplu la locul lui de lîngă perete şi se uită cu ochii mari la ea. Pusese deoparte tacul cam pe la jumătatea partidei şi mai comandase două beri unei chelneriţe care trecea pe-acolo.

– Cred că am fost tras pe sfoară, spuse el atotştiutor.

– Cred că ai dreptate, spuse ea venind spre el. Dar cel puţin n-am jucat pe bani. Dacă ar fi fost aşa, n-aş fi lăsat să se vadă.

Miles scutură capul cu uimire.

– Unde ai învăţat să joci aşa?

– De la tata. Întotdeauna am avut masă de biliard acasă. Jucam tot timpul amîndoi.

– Şi de ce nu m-ai oprit cînd îţi arătam cum să loveşti înainte să mă fac de rîs?

– Păi... păreai atît de hotărît să mă ajuţi, încît n-am vrut să te jignesc.

– Doamne, îţi mulţumesc.

Îi dădu o bere şi, cînd ea o luă, degetele lor se atinseră uşor. Miles înghiţi în sec.

La naiba, ce drăguţă era! Apropie-te, hai, mai mult!

Înainte să se poată gîndi mai bine la asta, se auzi un zgomot uşor în spatele lui. Miles se întoarse după sunet.

– Şi ce mai faci, domnule şerif Ryan?

Se încordă automat la întrebarea lui Otis Timson. Fratele lui Otis stătea chiar în spatele lui, ţinînd în mînă o bere, cu ochii sticloşi. Otis o salută pe Sarah în bătaie de joc, iar ea făcu un pas mic spre Miles, îndepărtîndu-se de Otis.

– Dar *dumneavoastră* ce mai faceţi? Mă bucur să vă văd din nou.

Miles urmări privirea lui Otis spre Sarah.

– Ăsta-i tipul de care ţi-am spus mai devreme, spuse ea în şoaptă.

Otis ridică sprîncenele, dar nu spuse nimic.

– Ce dracu' vrei, Otis? zise Miles precaut, amintindu-şi ce-i spusese Charlie.

– Nu vreau nimic, răspunse Otis. Voiam doar să te salut.

Miles se întoarse.

– Vrei să mergem la bar? o întrebă el pe Sarah.

– Sigur, acceptă ea.

– Mda, duceţi-vă. Nu vreau să-ţi tulbur întîlnirea, spuse Otis. Ai dat de o fătucă frumoasă, spuse el. Se pare că ţi-ai găsit pe altcineva.

Miles tresări şi Sarah văzu cît de mult îl duruse comentariul. Miles deschise gura să răspundă, dar nu ieşi nici un sunet. Îşi strînse pumnii, dar trase aer în piept şi, în loc să lovească, se întoarse spre Sarah.

– Hai să mergem, spuse el.

Din tonul lui răzbătea o furie pe care ea n-o mai auzise pînă atunci.

– Aa, şi, să nu uit, adăugă Otis. Toată chestia aia cu Harvey... Nu-ţi face griji din cauza asta! L-am rugat să nu te ia prea tare.

Simţind scandalul, începuse să se adune lumea în jurul lor. Miles se uită urît la Otis, care-i întoarse privirea fără să se clintească. Fratele lui Otis se mişcase lateral, ca şi cum s-ar fi pregătit să intervină dacă era nevoie.

– Hai să mergem, spuse Sarah puţin mai categoric, făcînd tot ce putea ca situaţia să nu scape şi mai mult de sub control. Îl luă pe Miles de braţ şi-l trase. Haide... te rog, Miles! îl imploră ea.

Era destul ca să-i capteze atenţia. Sarah înşfăcă jachetele lor, băgîndu-le sub braţ, în timp ce-l trăgea prin mulţime. Oamenii se dădeau la o parte din faţa lor şi peste un minut erau afară. Miles se scutură de mîna pe care i-o ţinea ea pe braţ, furios pe Otis, furios pe sine pentru că aproape îşi ieşise din fire, şi porni întins pe alee, spre stradă. Sarah îl urma la cîţiva paşi în spate, oprindu-se puţin să-şi pună jacheta.

– Miles... aşteaptă...

Trecu un moment pînă cînd Miles păru să o audă şi să se oprească, în sfîrşit, privind în pămînt. Cînd ea se apropie, întinzîndu-i jacheta, el nu păru să observe.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat, spuse el, incapabil să se uite la ea.

– Tu n-ai făcut nimic, Miles, zise ea. Cum el nu răspunse, Sarah se apropie mai mult. Te simţi bine? îl întrebă ea încet.

– Mda... mă simt bine.

Vocea îi era atît de coborîtă, încît de-abia îl auzea. Pentru o clipă, el arătă exact ca Jonah cînd îi dădea prea mult de lucru.

– Nu arăţi ca şi cum te-ai simţi bine, spuse ea în cele din urmă. De fapt, arăţi chiar îngrozitor.

În ciuda furiei, Miles rîse înfundat.

– Mulţumesc mult.

Pe stradă trecu o maşină, căutînd un loc de parcare. O ţigară zbură pe fereastră şi ateriză în rigolă. Era mai frig acum, prea frig să stai locului, şi Miles se întinse după jachetă şi şi-o puse. Fără un cuvînt, porniră pe stradă. O dată ce ajunseră la colţ, Sarah rupse tăcerea.

– Pot să te întreb ce-a fost cu toată chestia asta?

După un moment Miles ridică din umeri.

– E o poveste lungă.

– Aşa sînt, de obicei, poveştile.

Au mai mers puţin, paşii lor fiind singurii care răsunau pe străzi.

– S-au întîmplat nişte lucruri între noi, începu Miles în cele din urmă. Şi nu foarte bune.

– Asta mi-am imaginat şi eu, spuse ea. Nu sînt chiar tîmpită, să ştii.

Miles nu reacţionă.

– Uite ce e, dacă preferi să nu vorbeşti despre asta...

Îi dădea lui Miles o portiţă de scăpare şi el aproape că vru să profite de ea. În loc de asta, îşi înfundă mîinile în buzunare şi închise puţin ochii. În următoarele cîteva minute îi povesti lui Sarah totul – despre arestările din cursul anilor, despre vandalismul din jurul casei sale, despre tăietura din obrazul lui Jonah – sfîrşind cu cea mai recentă arestare şi chiar şi cu avertismentul lui Charlie. În timp ce el vorbea, se întoarseră, străbătînd centrul şi trecînd pe lîngă magazinele închise şi pe lîngă biserica episcopală, traversînd în cele din urmă strada Front şi îndreptîndu-se

spre parc către Union Point. Pe tot acest parcurs, Sarah ascultă în liniște. Cînd el termină, ea ridică privirea spre el.

– Îmi pare rău că te-am oprit, îi spuse ea încet. Ar fi trebuit să te las să-l bați măr.

– Nu, îmi pare bine că m-ai oprit. Nu merită.

Trecură de clubul femeilor în vîrstă, odinioară un loc cochet de întîlnire, dar abandonat de multă vreme, iar ruinele clădirii păreau să încurajeze tăcerea, aproape ca și cum s-ar fi aflat într-un cimitir. Anii de inundații provocate de rîul Neuse făcuseră clădirea de nelocuit aproape pentru oricine, cu excepția păsărilor și a altor viețuitoare sălbatice.

O dată ce Miles și Sarah se apropiară de mal, se opriră să se uite la apele de culoarea smoalei ale rîului Neuse care curgea încet prin fața lor. Apa plesnea încet în marna din lungul malurilor, într-un ritm constant.

– Povestește-mi despre Missy, spuse ea în cele din urmă, rupînd tăcerea care se lăsase peste ei.

– Missy?

– Mi-ar plăcea să știu cum era ea, spuse Sarah cu sinceritate. Ea este o parte importantă din ceea ce ești tu, dar nu știu nimic despre ea.

După un moment, Miles scutură din cap.

– N-aș ști de unde să încep.

– Ei... ce-ți lipsește cel mai mult?

Peste rîu, cam la un kilometru și jumătate depărtare, el vedea pîlpîind luminile de pe verande, ca niște vîrfuri de ac strălucitoare care păreau agățate în aer ca licuricii în nopțile fierbinți de vară.

– Mi-e dor să o am în preajma mea, începu el. Doar să fie acolo cînd mă întorc de la serviciu sau să mă trezesc lîngă ea, sau s-o văd în bucătărie, sau afară în curte – oriunde. Chiar dacă nu aveam prea mult timp, însemna mult să știu că era acolo cînd aveam nevoie de ea. Și era. Am fost căsătoriți destulă vreme ca să fi trecut prin toate etapele prin care trec cuplurile – bune și nu prea bune și chiar rele – și ajunseserăm la un mod de viață care era bun pentru amîndoi. Eram amîndoi tineri cînd ne-am început viața împreună și cunoșteam oameni care s-au căsătorit cam tot pe-atunci. După șapte ani, o mulțime de prieteni divorțaseră și

unii chiar se şi recăsătoriseră. Se întoarse dinspre rîu cu faţa la ea. Dar noi am reuşit, ştii? Mă uit în urmă şi asta e ceva de care sînt mîndru, pentru că ştiu cît e de rar. N-am regretat niciodată faptul că m-am însurat cu ea. Niciodată.

Miles îşi drese vocea.

– Ne petreceam ore întregi doar stînd de vorbă despre toate cele sau despre nimic anume. Nici nu conta, de fapt. Îi plăceau cărţile şi-mi povestea despre ce citea şi o făcea într-un fel care mă determina şi pe mine să vreau să le citesc. Îmi aduc aminte că avea obiceiul de a citi în pat şi uneori mă trezeam în toiul nopţii şi ea dormea tun cu cartea pe noptieră şi veioza încă aprinsă. Trebuia să mă scol din pat ca s-o sting. Asta se întîmpla mai des după ce s-a născut Jonah – era tot timpul obosită, dar chiar şi atunci avea un mod de a se purta ca şi cum n-ar fi fost. Era minunată cu el. Îmi aduc aminte cînd a început Jonah să încerce să meargă. Avea vreo şapte luni, ceea ce însemna prea devreme. Vreau să spun că nici măcar nu se putea tîrî încă, dar voia să meargă. Şi-a petrecut săptămîni întregi umblînd aplecată prin toată casa, ca el să se poată ţine de degetele ei, numai pentru că aşa îi plăcea lui. Şi seara o durea spatele atît de tare, încît nici n-ar fi fost în stare să mai meargă a doua zi dacă nu i-aş fi făcut eu masaj. Dar, ştii...

Cînd întîlni ochii lui Sarah, făcu o pauză.

– Nu se plîngea niciodată. Cred că-i era dat să fie aşa. Îmi spunea că-şi doreşte să aibă patru copii, dar după Jonah eu am tot găsit scuze cum că nu era timpul potrivit dintr-un motiv sau altul, pînă ce a pus piciorul în prag. Voia ca Jonah să aibă fraţi şi surori şi mi-am dat seama că şi eu voiam la fel. Ştiu din experienţă cît de greu este să fii singur la părinţi şi-mi doresc s-o fi ascultat mai din vreme. Pentru Jonah, vreau să spun.

Sarah înghiţi înainte de a-l strînge de braţ în semn de sprijin.

– Din cîte-mi povesteşti, a fost minunată.

Pe rîu, un trauler îşi făcea drum în susul canalului, cu motoarele vuind. Cînd briza bătu spre el, Miles prinse un iz vag de şampon de caprifoi, cel pe care-l folosea ea.

O vreme au stat într-o tăcere prietenoasă, mîngîierea pe care o găsea fiecare din ei în prezența celuilalt învăluindu-i ca o pătură călduroasă în întuneric și izolîndu-i de restul lumii.

Se făcea tîrziu de-acum. Era timpul să sfîrșească seara. Oricît ar fi vrut el ca seara asta să dureze veșnic, știa că nu se poate. Doamna Knowlson îl aștepta să se întoarcă acasă pînă la miezul nopții.

– Ar trebui să plecăm, spuse el.

Peste cinci minute, în fața casei ei, Sarah îi dădu drumul brațului ca să-și poată căuta cheile.

– M-am simțit bine în seara asta, spuse ea.

– Și eu la fel.

– Și o să te văd mîine?

Doar după o clipă își aminti că venea și ea la meciul lui Jonah.

– Să nu uiți – începe la nouă.

– Știi pe care teren?

– N-am idee, dar o să fiu acolo. O să mă uit după tine.

În scurta tăcere care urmă, Sarah se gîndi că Miles ar putea încerca s-o sărute, dar el o surprinse făcînd un mic pas înapoi.

– Ascultă... trebuie să plec...

– Știu, spuse ea, deopotrivă bucuroasă și dezamăgită că el n-a încercat. Ai grijă cum conduci.

Sarah îl urmări cu privirea cotind spre o mică autocamionetă argintie, deschizînd ușa și suindu-se la volan. Îi mai făcu o dată cu mîna înainte ca el să pornească motorul.

Ea rămase pe trotuar privindu-i luminile din spate multă vreme după ce el a dispăruse din vedere.

CAPITOLUL 12

Sarah reuşi să ajungă la meciul de fotbal în dimineaţa următoare cu cîteva minute înainte de începerea jocului. Îmbrăcată în blugi şi cizme, cu un pulover gros cu guler pe gît şi ochelari de soare, ieşea în evidenţă printre părinţii cu înfăţişări istovite. Cum de putea să arate ţinuta ei în acelaşi timp şi sport şi elegantă îl depăşea pe Miles.

Jonah, care dădea cu piciorul în minge împreună cu un grup de prieteni, o descoperi din partea cealaltă a terenului şi dădu fuga să o îmbrăţişeze. O luă de mînă şi o tîrî spre Miles.

– Uite pe cine am găsit, tati, spunea el peste un minut. A venit domnişoara Andrews.

– Văd, îi răspunse Miles, ciufulindu-i lui Jonah părul cu mîna.

– Părea rătăcită, continuă Jonah. Aşa că m-am dus s-o salvez.

– Ce m-aş face eu fără tine, campionule?

Se uită la Sarah. *Eşti frumoasă şi fermecătoare, şi nu mă pot împiedica să nu mă gîndesc la seara trecută.*

Dar nu, nu spuse asta. Oricum, nu chiar aşa. Tot ce auzi Sarah fu:

– Bună, ce mai faci?

– Bine, răspunse ea. E totuşi puţin cam devreme pentru dimineţile mele de la sfîrşitul săptămînii. Mă simt de parcă m-aş fi dus la lucru.

Peste umărul ei, Miles văzu echipa care începea să se adune şi folosi asta drept scuză ca să scape de privirea ei.

– Jonah, cred că tocmai a sosit antrenorul tău...

Capul lui Jonah se răsuci şi începu să se lupte cu flanela de corp înainte ca Miles să-l ajute să şi-o scoată. Cînd capul îi fu afară, Miles puse flanela sub braţ.

– Unde-i mingea mea?

– Parcă mai adineauri dădeai în ea cu piciorul.

– Mda.

– Şi atunci unde e?

– Nu ştiu.

Miles se lăsă într-un genunchi şi începu să-i bage lui Jonah tricoul în pantaloni.

– O s-o găsim mai tîrziu. Oricum, nu cred să ai nevoie de ea acum.

– Dar antrenorul a spus s-o aduc pentru încălzire.

– Împrumut-o şi tu pe-a altcuiva.

– Şi atunci ăla cu ce o să se încălzească?

Era o undă de îngrijorare în tonul lui.

– O să te descurci. Du-te. Antrenorul aşteaptă.

– Eşti sigur?

– Ai încredere în mine.

– Dar...

– Du-te! Pe tine te aşteaptă.

Peste un moment, după ce stătuse să chibzuiască dacă tatăl lui avea sau nu dreptate, Jonah o porni în sfîrşit spre echipa lui. Sarah urmărise totul cu un zîmbet fascinat, savurînd schimbul lor de replici.

Miles făcu un semn spre geantă.

– Vrei o ceaşcă de cafea? Am adus un termos.

– Nu, mi-e bine. Am băut un ceai înainte să vin aici.

– De plante?

– De fapt, marca Earl Grey.

– Cu pîine prăjită şi jeleu?

– Nu, cu fulgi de cereale. De ce?

Miles dădu din cap.

– Din curiozitate.

Răsună un fluier şi echipele începură să se adune pe tuşă, pregătindu-se de joc.

– Pot să te întreb ceva?

– Doar dacă nu e despre micul dejun, contracară ea.

– Ar putea să ţi se pară straniu.

– Oare de ce nu sînt surprinsă?

Miles îşi drese vocea.

–Ei bine, mă întrebam dacă îţi înfăşori capul în prosop după ce faci duş.

Sarah rămase cu gura căscată.

– Poftim?

– Ştii, după duş. Îţi înfăşori capul sau îţi aranjezi părul imediat?

Ea se uită la el concentrată.

– Eşti ciudat.

– Aşa se spune.

– Cine spune asta?

– Lumea.

– Aha!

Fluierul răsună din nou şi începu jocul.

– Vasăzică... aşa faci? insistă el.

– Da, spuse ea în cele din urmă cu un rîs nedumerit. Îmi înfăşor capul în prosop.

El dădu din cap, satisfăcut.

– Aşa m-am gîndit şi eu.

– Te-ai gîndit vreodată să mai reduci cofeina?

Miles scutură din cap.

– Niciodată.

– Ar trebui.

El mai luă o sorbitură ca să-şi ascundă plăcerea.

– Mi s-a mai spus.

Peste patruzeci de minute meciul se încheiase şi, în ciuda tuturor eforturilor lui Jonah, echipa lui pierduse, dar cu toate astea el nu părea necăjit. După ce-şi plesni palmele cu ceilalţi jucători, Jonah alergă spre taică-său, cu prietenul său Mark venind chiar în spatele lui.

– Voi doi aţi jucat bine, îi asigură Miles pe amîndoi băieţii.

Se auziră mulţumiri confuze din partea amîndurora, înainte ca Jonah să-l tragă pe taică-său de pulover.

– Ei, tati?

– Da?

– Mark m-a invitat să rămîn la el peste noapte.

Miles se uită la Mark pentru confirmare.

– Aşa e?

Mark încuviinţă din cap.

– Mama e de acord, dar puteţi sta de vorbă cu ea, dacă vreţi. E acolo. Vine şi Zach.

– Hai, tati! Te rog. Îmi fac treburile imediat ce mă întorc acasă, adăugă Jonah. Fac şi în plus.

Miles ezită. Nu erau probleme... dar, în acelaşi timp, erau. Îi plăcea să-l aibă pe Jonah în preajmă. Casa o să fie pustie fără el.

– Bine, dacă tu chiar vrei să te duci.

Jonah zîmbi emoţionat, nemaiaşteptîndu-l să termine.

– Mulţumesc, tati. Eşti cel mai bun.

– Mulţumesc, domnule Ryan, spuse şi Mark. Haide, Jonah! Să mergem să-i spunem mamei că te lasă.

O luară la fugă, împingîndu-se unul pe celălalt şi virînd prin mulţime, rîzînd tot timpul. Miles se întoarse spre Sarah, care se uita în urma lor.

– Pare zdrobit că n-o să mă vadă diseară.

– Absolut neconsolat, aprobă Sarah cu o înclinare a capului.

– Trebuia să închiriem o casetă video şi să o vedem împreună.

Sarah ridică din umeri.

– Trebuie să fie îngrozitor să fii dat uitării atît de repede.

Miles rîse. Era mort după ea, nu încăpea îndoială. Făcut terci.

– Ei, de vreme ce am rămas singur...

– Da?

– Ei... vreau să spun...

Sprîncenele ei se ridicară şi se uită la el cu şiretenie.

– Vrei să mă întrebi din nou despre ventilatorul ăla?

El zîmbi larg. N-o să-l lase niciodată să uite chestia aia.

– Dacă nu faci altceva, spuse el cu un aer de prefăcută încredere.

– La ce te gîndeşti?

– Nu la o partidă de biliard, cu siguranţă.

Sarah rîse.

– Ce zici dacă te invit la cină la mine acasă?

– Ceai şi fulgi de cereale? o înţepă el.

Ea dădu din cap.

– Categoric. Şi promit să-mi pun prosopul pe cap.

Miles rîse din nou. Nu merita aşa ceva. Chiar nu merita.

– Hei, tati?

Miles îşi împinse şapca de base-ball mai mult spre ceafă şi ridică privirea. Erau în curte, greblînd primele frunze căzute din anul acela.

– Mda?

– Îmi pare rău că nu stau cu tine diseară să ne uităm la filmul închiriat. Am uitat pînă adineaori. Eşti supărat pe mine?

Miles zîmbi.

– Nu. Nu sînt supărat deloc.

– Şi o să închiriezi totuşi una?

Miles scutură din cap.

– Probabil că nu.

– Atunci, tu ce-o să faci?

Puse grebla deoparte, îşi scoase şapca şi-şi şterse fruntea cu dosul mîinii.

– De fapt, cred că probabil o să mă întîlnesc cu domnişoara Andrews diseară.

– Iar?

Miles se întrebă cît trebuia să-i spună în momentul de faţă.

– Ne-am simţit bine data trecută.

– Ce-aţi făcut?

– Am luat cina. Am stat de vorbă. Am mers la o plimbare.

– Atît?

– Cam atît.

– Pare plictisitor.

– Presupun că ar fi trebuit să fii acolo ca să înţelegi.

Jonah se gîndi la asta un moment.

– Asta e altă întîlnire?

– Oarecum.

– Aha. Dădu din cap, apoi se uită în altă parte. Presupun că asta înseamnă că-ţi place de ea, aşa-i?

Miles se apropie de Jonah, lăsîndu-se pe vine pînă ce ochii le ajunseră la acelaşi nivel.

– Ea şi cu mine sîntem doar prieteni acum, asta e tot.

Jonah păru să chibzuiască la asta un moment. Miles îl luă în braţe şi-l strînse la piept.

– Te iubesc, Jonah, spuse el.

– Şi eu te iubesc, tati.

– Eşti un copil bun.

– Ştiu.

Miles rîse şi se ridică în picioare, întinzîndu-se din nou după greblă.

– Hei, tati?

– Mda?

– Mi s-a cam făcut foame.

– Ce vrei să mănînci?

– Putem să mergem la McDonald's?

– Sigur. N-am mai fost acolo de-o vreme.

– Aş vrea Happy Meal.

– Nu crezi că eşti un pic prea mare pentru asta?

– N-am decît şapte ani, tati.

– Of, aşa e, spuse el ca şi cum ar fi uitat. Bine, hai să mergem înăuntru să ne spălăm.

Porniră spre casă şi Miles îl înconjură pe Jonah cu braţul. După cîţiva paşi, Jonah ridică privirea.

– Hei, tati?

– Mda?

Jonah merse în tăcere cîţiva paşi.

– Nu mă supăr dacă îţi place de domnişoara Andrews.

Miles se uită în jos, surprins.

– Vorbeşti serios?

– Mda, spuse el grav. Pentru că eu cred că şi ei îi place de tine.

Sentimentul acesta deveni din ce în ce mai puternic pe măsură ce Miles şi Sarah se văzură mai mult.

Toată luna octombrie se întîlniră de vreo şase ori, pe lîngă ocaziile cînd se vedeau la şcoală.

Stăteau de vorbă ore întregi, o lua de mînă cînd se plimbau şi, cu toate că relaţia lor nu devenise încă fizică, exista totuşi în conversaţiile lor un fior senzual ascuns pe care nici unul nu l-ar fi putut nega.

Cu cîteva zile înainte de Halloween, după meciul final de fotbal al acelui sezon, Miles o întrebă pe Sarah dacă voia să-i ţină companie la plimbarea fantomelor din noaptea aceea. Era ziua de naştere a lui Mark şi Jonah rămînea la el peste noapte.

– Ce-i asta? îl întrebă ea.

– Faci turul unora dintre reşedinţele istorice şi asculţi poveşti cu fantome.

– Asta fac oamenii în oraşele mici?

– Putem face ori asta, ori să stăm la mine pe verandă, să mestecăm nişte tutun şi să cîntăm la banjo.

Ea rîse.

– Cred că aleg prima variantă.

– M-am gîndit eu c-aşa o să faci. Te iau la şapte.

– O să te aştept cu răsuflarea tăiată. Luăm cina la mine după asta?

– Ar fi grozav. Dar să ştii că dacă îmi tot pregăteşti masa, o să ajung un răsfăţat.

– Nu-i nimic, spuse ea, făcîndu-i cu ochiul. Puţin răsfăţ n-a făcut rău nimănui, niciodată.

CAPITOLUL 13

– Așa că spune-mi, zise Miles pe cînd plecau din casa lui Sarah mai tîrziu în noaptea aceea, ce-ți lipsește aici cel mai mult?

– Galeriile de artă, muzeele, concertele. Restaurantele care să fie deschise și mai tîrziu de nouă seara.

Miles rîse.

– Dar de ce-ți este cel mai dor?

Sarah își băgă brațul pe sub al lui.

– Îmi lipsesc bistrourile. Știi – mici cafenele unde puteam să stau și să-mi sorb ceaiul în timp ce citeam ziarul de duminică. Era plăcut să poți face asta în centrul orașului. Era într-un fel ca o mică oază, pentru că toată lumea care trecea pe lîngă tine pe stradă părea să se grăbească undeva.

Merseră în tăcere timp de cîteva momente.

– Știi, poți să faci asta și aici, îi spuse Miles în cele din urmă.

– Serios?

– Sigur. Este un loc din ăsta chiar acolo, pe strada Broad.

– Nu l-am văzut niciodată.

– Ei, nu e chiar un bistrou.

– Atunci, ce este?

El ridică din umeri.

– E o stație de benzină, dar are o bancă frumoasă afară și sînt sigur că dacă-ți aduci pliculețul de ceai, ar putea să-ți facă rost și de o ceașcă de apă fiartă.

Ea chicoti.

– Pare ispititor.

Pe cînd traversau strada, au ajuns din urmă un grup de oameni care în mod evident luau parte la sărbătoare. Îmbrăcați în

haine de epocă, arătau ca din secolul al optsprezecelea – femeile cu fuste groase şi grele, bărbaţii în pantaloni negri şi cizme înalte, gulere înalte şi pălării cu boruri largi. La colţ se despărţiră în două grupuri distincte şi se îndreptară în direcţii opuse. Miles şi Sarah urmară grupul mai mic.

– Ai trăit întotdeauna aici, nu? îl întrebă Sarah.

– Cu excepţia anilor cînd am fost la facultate.

– Ai vrut vreodată să te muţi? Să trăieşti o experienţă nouă?

– Cum ar fi bistrourile?

Ea îl lovi cu cotul în joacă.

– Nu, nu doar asta. Oraşele mari au o vibraţie, îţi dau o senzaţie incitantă pe care n-o poţi găsi într-un oraş mic.

– Nu mă îndoiesc. Dar, ca să fiu cinstit, nu m-au interesat niciodată lucrurile astea. N-am nevoie de aşa ceva ca să fiu fericit. Un loc plăcut şi liniştit unde să mă relaxez la sfîrşitul zilei, peisaje frumoase, cîţiva prieteni buni. Ce altceva mai contează?

– Ce a însemnat să creşti aici?

– Ai văzut vreodată *Emisiunea lui Andy Griffith?* Mayberry?

– Ei, cine n-a văzut-o?

– Cam aşa a fost. New Bern nu era chiar atît de mic, bineînţeles, dar avea acel aer de oraş mic, ştii? Unde lucrurile par sigure? Îmi aduc aminte de cînd eram mic – aveam şapte sau opt ani – şi o porneam cu prietenii mei la pescuit sau în expediţie sau doar ieşeam să ne jucăm afară şi nu mai veneam acasă pînă la cină. Şi părinţii mei nu-şi făceau griji deloc pentru că nu aveau de ce. Alteori făceam tabără acolo jos, lîngă rîu, cît era noaptea de lungă şi gîndul că ni s-ar fi putut întîmpla ceva rău nici măcar nu ne trecea prin cap. Este un mod minunat de a-ţi trăi copilăria şi aş vrea ca şi Jonah să aibă şansa de a creşte astfel.

– L-ai lăsa pe Jonah să doarmă în cort afară din oraş, lîngă rîu, toată noaptea?

– Nici gînd, spuse el. Lucrurile s-au schimbat, pînă şi în micul New Bern.

Cînd ajunseră la colţ, o maşină opri chiar lîngă ei. În capătul străzii grupuri de oameni se plimbau în sus şi-n jos pe aleile caselor.

– Sîntem prieteni, da? întrebă Miles.

– Mie aşa îmi place să cred.

– Te superi dacă-ţi pun o întrebare?

– Cred că depinde de întrebare.

– Cum era fostul tău soţ?

Ea îi aruncă o privire, surprinsă.

– Fostul meu soţ?

– Mă întrebam şi eu. Nu l-ai pomenit niciodată de cînd stăm de vorbă.

Sarah nu spuse nimic, concentrată dintr-o dată asupra trotuarului din faţa ei.

– Dacă preferi să nu-mi răspunzi, nu trebuie s-o faci, continuă Miles. Sînt sigur că oricum nu mi-ar schimba impresia pe care mi-am făcut-o despre el.

– Şi ce impresie ţi-ai făcut?

– Nu-mi place de el.

Sarah rîse.

– De ce spui asta?

– Pentru că nici ţie nu-ţi place de el.

– Eşti foarte perspicace.

– De-asta lucrez în poliţie. Îşi ciocăni tîmpla şi-i făcu cu ochiul. Pot observa indicii pe care oamenii obişnuiţi le trec cu vederea.

Ea zîmbi şi-l strînse de braţ mai tare.

– Bine... fostul meu soţ. Îl chema Michael King şi ne-am întîlnit imediat după ce-şi luase diploma în administrarea afacerilor. Am fost căsătoriţi timp de trei ani. Era bogat, educat şi arăta bine...

Le enumeră pe toate astea una după alta şi, cînd ea făcu o pauză, Miles încuviinţă din cap.

– Îhîm... Înţeleg de ce nu-ţi place tipul.

– Nu m-ai lăsat să termin.

– Mai e ceva?

– Vrei să auzi?

– Îmi pare rău. Spune mai departe.

Ea ezită înainte de a continua.

– Ei bine, primii doi ani am fost fericiţi. Eu, cel puţin, am fost. Aveam un apartament frumos, ne petreceam tot timpul liber împreună şi credeam că-l cunosc. Dar nu-l cunoşteam. Nu cu

adevărat, oricum. La sfîrşit ne certam tot timpul, de-abia dacă ne mai vorbeam şi... şi pur şi simplu n-a mers, termină ea repede.

– Chiar aşa? o întrebă el.

– Chiar aşa, spuse ea.

– Îl mai vezi?

– Nu.

– Ai vrea?

– Nu.

– E chiar atît de rău?

– Mai rău.

– Îmi pare rău că am deschis subiectul, spuse el.

– Să nu-ţi pară. Mi-e mult mai bine fără el.

– Şi cînd ţi-ai dat seama că s-a terminat?

– Cînd mi-a dat hîrtiile pentru divorţ.

– N-ai simţit că urma aşa ceva?

– Nu.

– Ştiam că nu-mi place omul ăsta.

Mai ştia şi că ea nu-i spusese totul.

Ea zîmbi cu recunoştinţă.

– Poate că de asta ne înţelegem atît de bine. Vedem lucrurile în acelaşi fel.

– Cu excepţia, bineînţeles, a fascinaţiei de a trăi într-un oraş mic, corect?

– N-am spus niciodată că nu-mi place aici.

– Dar te-ai vedea trăind într-un loc ca ăsta?

– Vrei să spui pentru totdeauna?

– Ei, haide, trebuie să recunoşti că e frumos.

– Este. Ţi-am spus deja.

– Dar nu e de tine? Pe termen lung, vreau să spun?

– Cred că depinde.

– De ce?

Ea îi zîmbi.

– De care ar fi motivul pentru care aş rămîne.

Uitîndu-se fix la ea, nu se putu împiedica să-şi imagineze că vorbele ei erau fie o invitaţie, fie o promisiune.

Luna îşi începu lentul arc ascendent de seară, sclipind galben şi apoi portocaliu, în vreme ce poleia marginea decolorată a

acoperişului de la vechea reşedinţă Travis-Banner, prima lor oprire din plimbarea fantomelor. Casa era o clădire victoriană veche, cu două etaje, de jur-împrejur cu verande care aveau o disperată nevoie de zugrăveală. Pe verandă se adunase o mică mulţime, în timp ce două femei, îmbrăcate în vrăjitoare, stăteau lîngă un cazan mare din care serveau cidru de mere şi se prefăceau că-l invocă pe primul proprietar al casei, un bărbat despre care se presupunea că rămăsese fără cap într-un accident la tăiat buşteni. Uşa din faţă a casei era deschisă; dinăuntru răzbăteau sunete slabe ca din tunelul groazei: ţipete înspăimîntate şi scîrţîituri de uşi, bufnituri ciudate şi rîsete sardonice. Deodată, cele două vrăjitoare îşi plecară capetele, pe verandă se stinseră luminile şi în holul din spatele lor îşi făcu dramatic apariţia o fantomă fără cap – o formă înnegrită îmbrăcată într-o capă, cu braţele întinse şi oase în locul unde ar fi trebuit să se afle mîinile. O femeie ţipă şi-şi scăpă cana de cidru pe verandă. Sarah se apropie instinctiv de Miles, întorcîndu-se pe jumătate spre el, în timp ce-l apucă de braţ şi-l strînse cu o putere care-l surprinse. De aproape părul ei arăta moale şi, cu toate că era de altă culoare decît al lui Missy, îi amintea ce senzaţie îi dădea părul lui Missy cînd i-l pieptăna cu degetele cînd stăteau seara amîndoi. Peste un minut, la incantaţiile mormăite ale vrăjitoarelor, fantoma dispăru şi luminile se reaprinseră. Cu rîsete nervoase, publicul se risipi.

În următoarele aproximativ două ore Miles şi Sarah vizitară mai multe case vechi. La unele au fost invitaţi înăuntru să facă un tur rapid; la altele au rămas în hol sau au stat în grădină şi li s-au spus poveşti despre istoria casei. Miles mai făcuse turul înainte şi, pe măsură ce treceau de la o casă la alta, îi sugeră locuri de un interes deosebit şi o delectă cu poveşti despre case care nu făceau parte din plimbarea fantomelor anul acesta.

Străbătură alei de ciment crăpat, vorbind în şoaptă, savurînd seara. Cu vremea, mulţimea începu să se subţieze şi o parte din case începură să se închidă pentru noapte. Cînd Sarah îl întrebă dacă era pregătit să ia cina, Miles scutură din cap.

– Mai avem o oprire, spuse el.

O conduse în josul străzii, ținînd-o de mînă și mîngîindu-i-o ușor cu degetul mare. Cînd trecură pe lîngă unul din nucii americani uriași, se auzi strigătul unei bufnițe care apoi tăcu din nou. Mai sus, un grup de oameni îmbrăcați în fantome se îngrămădeau într-o trăsură. La colț, Miles arătă spre o casă mare, cu două etaje, aceasta fiind lipsită de aglomerația la care se aștepta ea. Ferestrele erau complet negre, ca și cum ar fi avut obloane prin interior. În schimb, singura lumină era dată de douăsprezece lumînări așezate de-a lungul balustradei verandei, iar lîngă ușa din față se afla o mică bancă de lemn. Lîngă bancă stătea o femeie bătrînă într-un balansoar, cu o pătură înfășurată peste picioare. În lumina spectrală, arăta aproape ca un manechin; părul îi era alb și rar, trupul slăbuț și fragil. Pielea părea translucidă sub sclipirea pîlpîitoare a lumînărilor, iar fața îi era adînc ridată, ca luciul crăpat al unei cești vechi de porțelan. Miles și Sarah se așezară pe leagănul de pe verandă, în timp ce bătrîna îi studia.

– Bună ziua, domnișoară Harkins, spuse Miles încet, ați avut multă lume în seara asta?

– La fel ca de obicei, răspunse domnișoara Harkins. Vocea îi era hîrîită, ca a unui fumător de-o viață. Știi cum se-ntîmplă. Își miji ochii spre Miles, ca și cum ar fi încercat să-l deslușească de la depărtare. Așadar ai venit să auzi povestea lui Harris și a lui Kathryn Presser, nu-i așa?

– M-am gîndit că ea ar trebui s-o audă, răspunse Miles solemn.

Pentru un moment ochii domnișoarei Harkins scăpărară și se întinse după ceașca de ceai care era lîngă ea.

Miles își trecu brațul în jurul umerilor lui Sarah, trăgînd-o mai aproape. Sarah simți cum atingerea lui o relaxează.

– O să-ți placă, îi șopti Miles. Răsuflarea lui pe ureche făcu să-i treacă un fior pe sub piele.

Îmi place deja, se gîndi ea.

Domnișoara Harkins puse ceașca deoparte. Cînd vorbi, vocea îi era o șoaptă:

Povestea asta-i cu stafii
Și dragoste nefericită.

Tu, care-asculţi, acum vei şti
De-i dragoste şi ţi-e sortită.

Sarah furişă o privire rapidă spre Miles.

– Harris Presser, începu tacticos domnişoara Harkins, s-a născut în 1843 în familia proprietarului unui mic magazin de lumînări din centrul oraşului New Bern. Ca mulţi alţi tineri de pe timpul ăla, Harris a vrut să servească Confederaţia cînd a început Războiul pentru Independenţa Sudului. Pentru că era unicul lor fiu, atît mama, cît şi tatăl lui l-au implorat să nu plece. Ascultîndu-le dorinţa, Harris Presser şi-a pecetluit soarta irevocabil.

Aici, domnişoara Harkins făcu o pauză şi se uită la ei:

– S-a îndrăgostit, spuse ea încet.

Pentru o fracţiune de secundă, Sarah se întrebă dacă domnişoara Harkins se referea şi la ei. Sprîncenele domnişoarei Harkins se ridicară uşor, ca şi cum ea i-ar fi ghicit gîndurile lui Sarah, iar Sarah îşi feri privirea.

– Kathryn Purdy n-avea decît şaptesprezece ani şi, la fel ca Harris, era singură la părinţi. Familia ei era proprietara hotelului şi a joagărului, şi erau cei mai bogaţi oameni din oraş. Nu erau în relaţii cu familia Presser, dar şi unii şi alţii au fost dintre cei care au rămas în oraş după ce New Bern a căzut în faţa forţelor unioniste în 1862. În ciuda războiului şi a ocupaţiei, Harris şi Kathryn au început să se întîlnească pe malul rîului Neuse seara, la începutul verii, doar ca să stea de vorbă, însă în cele din urmă părinţii lui Kathryn au aflat. Au fost furioşi şi i-au interzis fiicei lor să se mai vadă cu Harris, pentru că cei din familia Presser erau socotiţi oameni de rînd, dar rezultatul a fost că asta i-a legat şi mai mult pe tineri. Numai că nu le era uşor să se întîlnească. Cu timpul, au născocit un plan, ca să scape de ochii vigilenţi ai părinţilor lui Kathryn. Harris stătea în magazinul de lumînări al părinţilor lui, în capătul străzii, aşteptînd semnalul. Dacă părinţii ei se duceau la culcare, Kathryn punea o lumînare aprinsă pe pervazul ferestrei ei, iar Harris se strecura acolo. Se căţăra în stejarul uriaş care se afla chiar în faţa geamului ei şi o

ajuta să iasă. În felul ăsta s-au întîlnit cît au putut de des şi, pe măsură ce lunile treceau, s-au îndrăgostit din ce în ce mai tare.

Domnişoara Harkins mai luă o sorbitură de ceai, apoi îşi miji uşor ochii. Vocea ei căpătă un ton prevestitor.

– De-acum forţele unioniste îşi consolidau dominaţia asupra Sudului – veştile din Virginia erau de rău augur şi se auzeau zvonuri cum că generalul Lee urma să se retragă cu armata din nordul Virginiei şi să încerce să recucerească Carolina de Nord pentru Confederaţie. A fost instituită interdicţia de circulaţie şi oricine era prins afară seara era împuşcat, în special bărbaţii tineri. Nemaiputînd acum să se întîlnească cu Kathryn, Harris a aranjat să lucreze pînă seara tîrziu în magazinul părinţilor săi, aprinzîndu-şi propria lumînare la fereastra prăvăliei, ca să ştie Kathryn că lui îi era dor s-o vadă. Asta a durat săptămîni întregi, pînă ce într-o zi i-a trimis pe ascuns o scrisoare lui Kathryn, printr-un pastor milos, cerîndu-i să fugă cu el. Dacă răspunsul ei era da, ea trebuia să pună două lumînări la fereastră – una care însemna că era de acord, iar a doua ca semnal al momentului cînd ar fi fost sigur pentru el să vină şi s-o ia. În noaptea aceea au fost aprinse două lumînări şi, în ciuda tuturor sorţilor potrivnici, s-au căsătorit sub luna plină şi au fost cununaţi de acelaşi pastor bun la suflet care dusese şi scrisoarea. Toţi îşi riscaseră viaţa în numele dragostei.

Dar, din nefericire, părinţii lui Kathryn au descoperit altă scrisoare secretă scrisă de Harris. Furioşi, au pus-o pe Kathryn în faţa faptelor, iar ea le-a spus sfidătoare că nu puteau face nimic. Din păcate, avea dreptate numai în parte.

Peste cîteva zile, tatăl lui Kathryn, care avea o relaţie de afaceri cu un colonel unionist care răspundea de ocupaţie, l-a contactat pe acesta şi l-a informat că în mijlocul lor era un spion confederat, cineva aflat în legătură cu generalul Lee şi care-i transmitea informaţii secrete despre sistemul de apărare al oraşului. În lumina zvonurilor despre probabila invazie a lui Lee, Harris a fost arestat în magazinul părinţilor lui. Înainte de a fi dus la spînzurătoare, a cerut o favoare – să fie aprinsă o lumînare la fereastra prăvăliei sale – şi i s-a acordat. În seara aceea Harris a fost spînzurat de ramurile stejarului uriaş din faţa geamului lui

Kathryn. Ea a rămas cu inima zdrobită şi a ştiut că răspunzător era tatăl ei.

S-a dus la prăvălia părinţilor lui Harris şi a cerut lumînarea care fusese aprinsă la fereastră în noaptea în care a fost spînzurat Harris. Copleşiţi de jale, ei de-abia dacă au priceput ce însemna cererea ei bizară, dar ea le-a explicat că voia ceva care să-i amintească de „tînărul atît de bun care fusese întotdeauna atît de curtenitor cu ea". I-au dat-o şi în noaptea aceea ea a aprins ambele lumînări şi le-a pus pe pervazul ferestrei. Părinţii ei au găsit-o a doua zi. Se sinucisese spînzurîndu-se de acelaşi stejar uriaş.

Pe verandă, Miles o trase pe Sarah mai aproape de el.

– Cum îţi place pînă acum? îi şopti el.

– Şşş, îi răspunse ea. Ajungem la partea cu fantome, cred.

– Lumînările alea au ars toată noaptea şi a doua zi, pînă ce n-au mai rămas decît nişte mucuri de ceară. Şi tot ardeau. Pînă noaptea următoare, şi încă una. Au ars timp de trei zile, adică atîta cît au fost căsătoriţi Kathryn şi Harris, şi apoi s-au stins. Anul următor, de comemorarea cununiei lui Harris şi a lui Kathryn, camera nefolosită a lui Kathryn a luat foc în mod misterios, dar casa a scăpat. Familia Purdy a fost urmărită de ghinion, au pierdut hotelul, iar joagărul le-a fost luat pentru plata datoriilor. Ruinaţi financiar, părinţii lui Kathryn s-au mutat din oraş, dar...

Domnişoara Harkins se aplecă înainte, cu o sclipire poznaşă în ochi. Vocea îi coborî şi deveni şoaptă:

– Din cînd în cînd, oamenii jură că văd două lumînări aprinse la fereastra de sus. Alţii jură că e numai una... dar că alta arde într-o altă casă părăsită din capătul străzii. Şi chiar şi acum, după mai mult de o sută de ani, oamenii încă pretind că văd lumînări aprinse la ferestrele unora din casele abandonate de pe-aici. Şi ce e curios: singurii care le văd sînt tinere perechi de îndrăgostiţi. Dacă voi doi o să le vedeţi sau nu, depinde de ce simţiţi unul pentru celălalt.

Domnişoara Harkins închise ochii, ca şi cum ar fi vrut să spună că povestea a secătuit-o. Timp de un minut nu se mişcă, iar Sarah şi Miles rămaseseră încremeniţi pe loc, temîndu-se să rupă vraja. Apoi ea deschise în sfîrşit ochii şi întinse mîna după ceai.

După ce-şi luară la revedere, Miles şi Sarah coborîră treptele verandei şi se întoarseră pe aleea acoperită de pietriş. Miles o luă din nou pe Sarah de mînă cînd se apropiară de stradă. Ca şi cum s-ar fi aflat încă sub vraja poveştii domnişoarei Harkins, nici Miles, nici Sarah nu spuseră nimic multă vreme.

– Mă bucur că am fost aici, spuse Sarah în cele din urmă.

– Deci ţi-a plăcut?

– Oricărei femei îi plac poveştile romantice.

Dădură colţul şi se apropiară de strada Front; în faţa lor, printre case, se zărea rîul, alunecînd încet, sclipind întunecat.

– Eşti gata de masă?

– Într-un minut, zise el încetinind pasul, apoi oprindu-se de tot.

Ea se uită la el. Peste umăr, vedea gîzele fîlfîind în jurul luminii unui felinar. Miles privea fix în depărtare, spre rîu, iar Sarah îi urmări privirea, dar nu văzu nimic ieşit din comun.

– Ce este? îl întrebă ea.

Miles scutură din cap, încercînd să-şi limpezească gîndurile. Voia să pornească din nou, dar constată că nu poate. În loc de asta, făcu un pas spre Sarah, trăgînd-o încet spre el. Sarah se apropie de el, cu un nod în stomac. Cînd Miles se aplecă spre ea, ea închise ochii, iar cînd feţele li se apropiară, fu ca şi cum nimic altceva nu conta pe lume.

Sărutul dură, dură şi, cînd în cele din urmă se îndepărtară, Miles o luă în braţe. Îşi îngropă faţa de gîtul ei, apoi îi sărută scobitura umărului. Umezeala limbii lui o făcu să se cutremure şi ea se aplecă mai mult spre el, bucurîndu-se de refugiul protector al braţelor lui, în timp ce în jurul lor restul lumii mergea mai departe.

Peste cîteva minute mergeau din nou spre apartamentul ei, vorbind încet, degetul lui mare mişcîndu-se uşor peste dosul mîinii ei.

Odată intraţi, Miles îşi puse haina pe spătarul scaunului, în timp ce Sarah se îndreptă spre bucătărie. El se întrebă dacă ea ştie că o urmărea cu privirea.

– Şi ce avem la cină? o întrebă el.

Sarah deschise uşa frigiderului şi scoase o cratiţă mare acoperită cu folie de staniol.

– *Lasagna*, pîine franţuzească şi o salată. E bine?

– Grozav. Pot să te ajut cu ceva?

– E totul aproape gata, răspunse Sarah în timp ce punea cratiţa în cuptor. Tot ce mi-a rămas de făcut e să încălzesc asta în cuptor vreo jumătate de oră. Dar, dacă vrei, poţi să aprinzi focul. Şi să destupi vinul – e pe bufet.

– Nici o problemă, spuse el.

– Vin şi eu la tine, în sufragerie, în cîteva minute, strigă Sarah în timp ce se îndrepta spre dormitor.

În dormitor, Sarah luă o perie şi începu să şi-o treacă prin păr.

Indiferent cît ar fi vrut să nu recunoască asta, sărutul o lăsase puţin tulburată. Simţea că în seara asta era un punct de cotitură în relaţia lor şi era speriată. Ştia că trebuie să-i spună lui Miles motivul real al prăbuşirii căsniciei ei, dar nu îi era uşor să vorbească despre asta. În special cu cineva la care ţinea.

Indiferent cît de mult ţinea şi el la ea, şi ea ştia asta, n-avea de unde să-şi dea seama care o să fie reacţia lui sau dacă o să-i schimbe sentimentele faţă de ea. Nu spusese el că şi-ar fi dorit ca Jonah să aibă un frate sau o soră? Ar vrea să renunţe la asta?

Sarah se văzu în oglindă.

N-ar fi vrut să facă asta acum, dar ştia că dacă relaţia lor avea să meargă mai departe, trebuia să-i spună acum. Mai mult decît orice, nu dorea ca istoria să se repete, nu voia să facă şi Miles ce făcuse Michael. N-ar fi putut trece din nou prin asta.

Sarah îşi termină de periat părul, îşi verifică machiajul din obişnuinţă şi, hotărîndu-se să-i spună lui Miles adevărul, vru să iasă din dormitor. Dar în loc să se îndrepte spre uşă, se aşeză brusc pe marginea patului. Era, într-adevăr, pregătită pentru asta?

În clipa de faţă, răspunsul la întrebarea asta o înspăimînta mai mult decît ar fi putut spune.

Cînd în sfîrşit ieşi din dormitor, focul ardea trosnind. Miles se întorcea din bucătărie, cu sticla de vin în mînă.

– M-am gîndit că o să avem nevoie de asta, zise el, ridicînd sticla puţin mai sus.

– Cred că probabil e o idee bună, fu de acord Sarah.

Modul în care o spuse i se păru lui Miles puțin distant și atunci ezită. Sarah se așeză confortabil pe canapea și, după un moment, el puse vinul pe măsuța pentru cafea și se așeză lîngă ea. Mult timp Sarah stătu doar și-și bău vinul în tăcere. În cele din urmă, Miles se întinse și-o luă de mînă.

– Te simți bine? o întrebă el.

Sarah își roti ușor vinul în pahar.

– E ceva ce încă nu ți-am spus, zise ea încet.

Miles auzea huruitul mașinilor care treceau prin fața apartamentului ei. Buștenii din șemineu trosniră, aruncînd o ploaie de scîntei care urcară pe horn. Pe pereți dansau umbre.

Sarah își ridică un picior și și-l strînse sub ea. Miles, știind că ea își adună gîndurile, o privi în tăcere, apoi o strînse încurajator de mînă.

Asta păru s-o readucă în prezent. Miles văzu flăcările licărindu-i în ochi.

– Ești un om bun, Miles, spuse ea, și aceste cîteva săptămîni au însemnat într-adevăr mult pentru mine.

Se opri din nou.

Lui Miles nu-i plăcea cum sună asta și se întrebă ce se întîmplase în cele cîteva minute cît stătuse ea în dormitor. În timp ce se uita la ea, simți cum începe să i se strîngă stomacul.

– Mai ții minte cînd m-ai întrebat despre fostul meu soț?

Miles încuviință din cap.

– Nu ți-am terminat povestea. Mai e ceva în plus pe lîngă ce ți-am spus și... și nu știu exact cum să ți-o spun.

– De ce?

Ea privi spre foc.

– Pentru că mi-e frică de ce-ai putea gîndi.

Ca șerif, îi trecură prin cap mai multe idei – că fostul ei soț fusese agresiv, că îi făcuse rău în vreun fel, că ea ieșise din relație traumatizată în vreun fel. Divorțul era întotdeuna dureros, dar felul în care arăta ea sugera că era mai mult decît atît în povestea asta.

El zîmbi sperînd într-o reacție oarecare, dar nu se întîmplă nimic.

– Ascultă, Sarah, spuse el în cele din urmă, nu trebuie să-mi spui nimic dacă nu vrei. N-o să te mai întreb despre asta. E treaba ta şi am aflat destule despre tine în ultimele cîteva săptămîni ca să ştiu ce fel de om eşti şi pentru mine asta e tot ce contează. N-am nevoie să ştiu totul despre tine – şi, ca să fiu cinstit, mă îndoiesc că indiferent ce mi-ai spune tu ar putea să schimbe ceea ce simt pentru tine.

Sarah zîmbi, dar ochii ei refuzară să-i întîlnească pe ai lui.

– Mai ţii minte cînd te-am întrebat despre Missy? îl întrebă ea.

– Da.

– Mai ţii minte ce mi-ai spus despre ea?

Miles încuviinţă din cap.

– Şi eu îmi aduc aminte. Pentru prima oară ochii ei îi întîlniră pe ai lui. Vreau să ştii că eu n-o să pot fi niciodată ca ea.

Miles se încruntă.

– Ştiu asta, spuse el. Şi nici nu mă aştept ca tu...

Ea ridică mîinile.

– Nu, Miles – m-ai înţeles greşit. Nu că eu aş crede că te simţi atras de mine pentru că aş semăna cu Missy. Ştiu că nu e cazul. Dar nu m-am exprimat destul de limpede.

– Atunci ce este? o întrebă el.

– Mai ţii minte cînd mi-ai spus ce mamă bună era ea? Şi cît de mult vă doreaţi voi doi ca Jonah să mai aibă fraţi? Făcu o pauză, dar nu aşteptă un răspuns. Eu n-o să pot fi niciodată aşa. Ăsta e motivul pentru care m-a părăsit Michael. Ochii ei se fixară în sfîrşit într-ai lui. N-am putut rămîne însărcinată. Dar n-a fost din cauza lui, Miles. A fost din cauza mea. Şi apoi, ca şi cînd ar fi vrut să clarifice lucrurile o dată pentru totdeauna, în caz că el n-ar fi înţeles, o mai spuse iar, pe şleau. Nu pot să am copii. Niciodată.

Miles nu spuse nimic şi, după un lung moment de tăcere, Sarah continuă:

– Nu-ţi poţi imagina ce a însemnat să aflu acest lucru. Totul părea o ironie a sorţii, ştii? Îmi petrecusem cîţiva ani, după ce-am împlinit douăzeci, încercînd să nu rămîn gravidă. Intram în panică dacă uitam să-mi iau pilula anticoncepţională. Nici măcar nu mi-a trecut vreodată prin minte că n-aş putea avea copii.

– Cum ai aflat?

– În modul obişnuit. Pur şi simplu nu se întîmpla. În cele din urmă ne-am dus să facem testele. Atunci am aflat.

– Îmi pare rău, fu tot ce se putu gîndi Miles să spună.

– Şi mie. Expiră cu putere, ca şi cum încă nu i-ar fi venit să creadă. Şi la fel şi lui Michael. Dar el n-a putut accepta. I-am spus că puteam totuşi să adoptăm, şi eu aş fi fost foarte împăcată cu asta, dar el nu a vrut nici măcar să ia în considerare această posibilitate, din cauza familiei lui.

– Glumeşti...

Sarah scutură din cap.

– Aş vrea eu! Privind în urmă, cred că n-ar fi trebuit să fiu surprinsă. Cînd am început să ieşim împreună, îmi spunea că sînt singura femeie desăvîrşită pe care a întîlnit-o vreodată. Şi de îndată ce s-a întîmplat ceva care dovedea contrariul, a fost gata să arunce la gunoi tot ce-am avut. Se uită fix în paharul cu vin, vorbind ca pentru sine. A cerut divorţul şi m-am mutat într-o săptămînă.

Miles o luă de mînă fără un cuvînt şi-i făcu semn din cap să spună mai departe.

– După asta... ei, bine, n-a fost uşor. Nu e genul de subiect pe care-l abordezi la un cocteil, ştii. Familia mea ştie, şi am vorbit şi cu Sylvia despre asta. Ea a fost terapeutul meu şi m-a ajutat foarte mult, dar ei patru sînt singurii care ştiu. Şi acum ştii şi tu...

Lăsă fraza neterminată. În lumina focului, Miles se gîndi că nu arătase niciodată mai frumoasă. Părul ei prindea raze de lumină şi le reflecta ca o aură.

– Şi de ce eu? întrebă Miles în cele din urmă.

– Nu e evident?

– Nu chiar.

– Am crezut că trebuie să ştii. Vreau să spun, înainte... Cum ţi-am spus, nu vreau să se întîmple din nou...

Îşi feri privirea.

Cu blîndeţe, Miles îi întoarse faţa spre el.

– Chiar crezi că aş face aşa ceva?

Sarah se uită la el cu tristeţe.

– Of, Miles... e uşor de zis că nu contează în clipa de faţă. Ce mă îngrijorează este ce o să simţi mai tîrziu, după ce vei avea răgazul să te gîndeşti la asta. Hai să spunem că ne vedem în continuare şi lucrurile merg tot atît de bine pe cît au mers pînă acum. Poţi să spui cinstit că pentru tine n-o să conteze? Că a putea avea copii n-o să fie important pentru tine? Că Jonah n-o să aibă niciodată un frăţior sau o surioară care să alerge prin casă? Îşi drese vocea. Ştiu că poate mă pripesc acum şi te rog să nu crezi că dacă-ţi spun toate astea înseamnă că aştept să ne căsătorim. Dar trebuia să-ţi spun adevărul, ca să ştii în ce te bagi – înainte ca lucrurile să evolueze. Eu nu pot să continuu decît dacă sînt sigură că n-o să-mi întorci şi tu spatele la fel ca Michael. Dacă lucrurile nu merg din alt motiv, foarte bine. Pot trăi cu asta. Dar n-aş putea trece din nou prin ceea ce am trecut odată.

Miles se uită spre paharul lui, văzu lumina reflectată acolo. Urmări buza paharului cu vîrful degetului.

– E ceva ce şi tu ar trebui să ştii despre mine, spuse el. Mi-a fost cu adevărat greu după ce a murit Missy. Nu era doar faptul că a murit – era şi că nu l-am găsit niciodată pe cel care a condus maşina în noaptea aia. Asta e datoria mea, atît ca soţ, cît şi ca şerif. Şi multă vreme nu m-am putut gîndi la altceva decît să-l găsesc pe cel care a fost la volan. Am făcut o anchetă proprie, am vorbit cu oamenii, dar cine a făcut-o a scăpat şi asta m-a ros cum nu-ţi închipui. Mult timp m-am simţit ca şi cum eram pe cale să înnebunesc, dar în ultima vreme... Vocea lui era duioasă cînd îi întîlni ochii. Cred că încerc să-ţi spun că nu am nevoie de timp, Sarah... Nu ştiu... Ştiu doar că lipseşte ceva în viaţa mea şi că pînă să te întîlnesc pe tine n-am ştiut ce este. Dacă vrei să-mi laşi timp să mă gîndesc la asta, o să mă gîndesc. Dar o s-o fac pentru tine, nu pentru mine. Nu mi-ai spus nimic care să schimbe ce simt pentru tine. Eu nu sînt ca Michael. N-aş putea niciodată să fiu ca el.

La bucătărie cronometrul se opri cu un clinchet şi amîndoi se întoarseră în direcţia sunetului. *Lasagna* era gata, dar nici unul nu se clinti. Dintr-o dată, Sarah se simţi ameţită, dar nu ştia dacă era din cauza vinului sau a cuvintelor lui Miles. Cu grijă, îşi puse paharul cu vin pe măsuţă şi, respirînd încet, se ridică de pe canapea.

– Mă duc să scot *lasagna* înainte să se ardă.

La bucătărie, se opri să se sprijine de bufet, în timp ce vorbele lui îi reveneau în minte.

„N-am nevoie de timp, Sarah.

Nu mi-ai spus nimic care să schimbe ce simt pentru tine."

Pentru el nu conta. Şi, lucrul cel mai bun din toate, îl credea. Lucrurile pe care le spusese, felul în care se uitase la ea... De la divorţ, aproape că ajunsese să creadă că nimeni dintre cei pe care i-ar fi putut întîlni n-ar înţelege.

Lăsă cratiţa cu *lasagna* pe plita cuptorului. Cînd se întoarse în sufragerie, Miles stătea aşezat pe canapea, privind focul. Ea se aşeză şi-şi sprijini capul de umărul lui, lăsîndu-l s-o tragă mai aproape. În timp ce priveau împreună focul, simţea cum pieptul i se ridică şi coboară încet. Mîna lui se mişca ritmic peste a ei, iar pielea o furnica oriunde o atingea el.

– Mulţumesc că ai avut încredere în mine, îi spuse el.

– N-aveam de ales.

– Întotdeauna ai de ales.

– Nu de data asta. Nu cu tine.

Atunci îşi înălţă capul şi, fără să mai spună nimic, îl sărută ea pe el, trecînd încet cu buzele peste ale lui o dată, apoi a doua oară, înainte de a se opri definitiv peste ele. Braţele lui se ridicară pe spatele ei cînd gura ei se deschise şi îi simţi limba pe a ei, iar umezeala o îmbătă. Îşi puse mîinile pe faţa lui, simţindu-i sub vîrful degetelor barba aspră care începea să crească şi pe care o urmări apoi cu buzele. Miles răspunse mutîndu-şi gura pe gîtul ei, muşcînd-o uşor şi sărutînd-o, cu răsuflarea fierbinte atingîndu-i pielea.

Făcură dragoste mult timp; focul se stinse într-un tîrziu, zugrăvind umbre mai întunecate în cameră. Toată noaptea Miles îi vorbi în şoaptă în întuneric, mîna lui se mişcă tot timpul peste ea, ca şi cum ar fi încercat să se convingă că nu e o plăsmuire. De două ori se ridică să mai pună butuci pe foc. Ea aduse o plapumă din dormitor să se învelească şi, la un moment dat, spre dimineaţă, amîndoi constatară că le era o foame de lup. Împărţiră o farfurie de lasagna în faţa focului şi, dintr-un motiv oarecare, faptul că mîncau împreună – goi sub plapumă – păru aproape la fel de senzual ca orice altceva li se întîmplase în noaptea aceea.

Exact înaintea zorilor Sarah adormi în sfîrşit şi Miles o duse în dormitor, trase draperiile şi se băgă în pat lîngă ea. Dimineaţa era închisă, ploioasă şi întunecoasă, iar ei dormiră aproape pînă la amiază, prima dată cînd li se întîmpla vreunuia din ei aşa ceva de cînd îşi aduceau aminte. Sarah se trezi prima; îl simţi pe Miles ghemuit lîngă ea, cu un braţ deasupra, şi se mişcă. Atît a fost de-ajuns să-l trezească. Îşi înălţă capul de pe pernă, iar ea se răsuci cu faţa spre el. Miles întinse mîna şi-i atinse obrazul cu degetul, încercînd să-şi stăpînească nodul care i se formase în gît.

– Te iubesc, îi spuse el, incapabil să-şi oprească cuvintele.

Ea îi luă mîna cu amîndouă mîinile ei şi i-o duse la piept.

– Oh, Miles, şopti ea. Şi eu te iubesc.

CAPITOLUL 14

În următoarele cîteva săptămîni, Sarah şi Miles îşi petrecură tot timpul liber împreună – nu doar în oraş, ci şi acasă. Jonah, în loc să încerce să afle ce însemnau toate astea, îşi lăsă pur şi simplu întrebările deoparte deocamdată. În camera lui, îi arătă lui Sarah colecţia lui de cartonaşe de base-ball, îi povesti despre pescuit şi o învăţă cum să arunce undiţa. Cîteodată o surprindea luînd-o de mînă cînd o conducea să-i arate ceva nou.

Miles îi privea de la distanţă, ştiind că Jonah avea nevoie să înţeleagă exact unde era locul lui Sarah în lumea lui şi ce simţea el în legătură cu ea. Totul era mai uşor, ştia, prin faptul că Sarah nu îi era cu desăvîrşire necunoscută. Dar nu-şi putea ascunde uşurarea cînd îi vedea că se înţeleg atît de bine.

De Halloween, s-au dus cu maşina la plajă şi şi-au petrecut după-amiaza culegînd scoici, apoi s-au dus cu „ne daţi ori nu ne daţi" prin cartier. Jonah a mers cu un grup de prieteni, iar Miles şi Sarah au mers în urma lui cu alţi părinţi.

La şcoală, bineînţeles, Brenda o bătea la cap pe Sarah cu întrebări, o dată ce se dusese vorba prin oraş. Şi Charlie aduse în discuţie noutatea asta.

– O iubesc, Charlie, îi spuse Miles simplu, iar Charlie, fiind de modă veche, se întrebă dacă nu cumva totul se petrecuse puţin prea repede, dar cu toate astea îl bătuse pe Miles pe umăr şi-i invitase pe amîndoi la cină.

Cît despre Miles şi Sarah, relaţia lor evolua cu o intensitate de vis. Cînd nu erau împreună, tînjeau să se vadă; cînd erau împreună, tînjeau să stea mai mult timp. Se întîlneau la prînz,

vorbeau la telefon, făceau dragoste ori de cîte ori aveau o clipă de răgaz împreună.

În ciuda atenţiei pe care Miles i-o acorda lui Sarah, avea grijă să-şi petreacă cît de mult timp putea şi singur cu Jonah. La rîndul ei, Sarah făcea tot ce-i stătea în putinţă ca lucrurile să fie pe cît de normal posibil pentru Jonah. Cînd stătea cu el în clasă după ore, se asigura că îl tratează la fel ca înainte, ca pe un elev care avea nevoie de ajutor. Şi dacă i se părea uneori că el se opreşte din lucru ca să se uite la ea gînditor, nu-l lua la întrebări în legătură cu asta.

Pe la jumătatea lui noiembrie, la trei săptămîni după ce făcuseră dragoste prima oară, Sarah reduse numărul zilelor cînd Jonah trebuia să rămînă după şcoală de la trei la una. În cea mai mare parte, recuperase; se descurca bine la citit şi la ortografie, şi, cu toate că mai avea încă nevoie de puţin ajutor la matematică, ea considera că o zi pe săptămînă ar fi trebuit să-i fie de ajuns. În seara aceea Miles şi Sarah l-au dus în oraş la pizza ca să sărbătorească într-un fel.

Mai tîrziu totuşi în timp ce-l învelea pe Jonah, Miles observă că fiul lui era mai tăcut decît de obicei.

– De ce eşti botos, campionule?

– Mă simt cam trist.

– De ce?

– Pentru că, spuse el simplu, nu mai trebuie să rămîn la şcoală după ore.

– Credeam că nu-ţi place să rămîi după ore.

– La început nu mi-a plăcut, dar acum parcă îmi place.

– Chiar aşa?

El încuviinţă din cap.

– Domnişoara Andrews mă face să mă simt deosebit.

– A spus el asta?

Miles dădu din cap. El şi Sarah stăteau pe treptele din faţă, uitîndu-se la Jonah şi la Mark care săreau cu bicicletele peste o trambulină de placaj de pe alee. Sarah îşi ridicase genunchii lîngă ea şi şi-i înconjurase cu braţele.

– Da, a spus-o. Jonah trecu în viteză pe lîngă ei, cu Mark chiar în urma lui, pînă pe iarba de unde aveau de gînd să facă un nou tur. Ca să fiu cinstit, chiar mă întrebam cum o să reacționeze la faptul că ne vedem, dar se pare că n-are probleme.

– Asta e bine.

– Cum se descurcă la școală în situația asta?

– N-am prea observat vreo schimbare. În primele zile cred că unii dintre copiii din clasă i-au mai pus întrebări, dar se pare că acum s-au mai potolit.

Jonah și Mark trecură iar în goană pe lîngă ei, uitînd de prezența lor.

– Vrei să-ți petreci Ziua Recunoștinței cu Jonah și cu mine? o întrebă Miles. Trebuie să lucrez în noaptea aia, dar putem cina devreme, dacă n-ai alte planuri.

– Nu pot. Vine fratele meu de la facultate și mama pregătește o masă festivă pentru noi toți. A și invitat mai multă lume – mătuși, unchi, veri și pe bunici. Nu cred că ar înțelege dacă i-aș spune că eu nu pot să vin.

– Nu. Cred că n-ar înțelege.

– Vrea să te cunoască, totuși. Mă tot bate la cap să te duc pe la ei.

– Și de ce n-o faci?

– N-am crezut că ești încă pregătit pentru asta. Îi făcu cu ochiul. N-am vrut să te sperii și să fugi.

– Nu se poate să fie atît de groaznică.

– Nu fi așa de sigur. Dar dacă ești cuminte, poți să vii la noi de Ziua Recunoștinței. În felul ăsta putem fi împreună.

– Ești sigură? Se pare că deja aveți mulți invitați.

– Glumești? Doi în plus nici nu mai contează. Și, pe lîngă asta, așa poți să faci cunoștință cu tot clanul. Doar dacă ești pregătit pentru asta, bineînțeles.

– Sînt pregătit.

– Atunci, vii?

– Poți să contezi pe asta.

– Bine. Dar ascultă, dacă mama începe să-ți pună niște întrebări ciudate, adu-ți aminte că eu semăn cu tata.

Mai tîrziu în seara aceea, Jonah fiind plecat din nou la Mark, Sarah îl urmă pe Miles în dormitor. Asta era o premieră: pînă atunci rămăseseră întotdeauna peste noapte în apartamentul lui Sarah şi faptul că se găseau împreună în patul pe care îl împărţiseră odată Missy şi Miles nu le scăpă nici unuia dintre ei. Cînd făcură dragoste, era o intensitate în asta, o pasiune aproape frenetică, ce îi lăsă pe amîndoi aproape fără suflare. Nu vorbiră mult după asta; Sarah rămase pur şi simplu întinsă lîngă Miles, cu capul pe pieptul lui, în timp ce el îşi trecea încet degetele prin părul ei.

Sarah avu senzaţia că Miles ar fi vrut să fie singur cu gîndurile lui. Cînd se uită prin dormitor, îşi dădu seama pentru prima dată că erau înconjuraţi de fotografii ale lui Missy, chiar una pe consola patului, la care putea ajunge şi ar fi putut s-o atingă.

Stînjenită brusc, observă şi plicul de manila de care-i pomenise el mai demult, cel care conţinea informaţiile pe care le culesese el după ce murise Missy. Se afla pe raft, era gros şi bine întreţinut, şi se trezi că se uită la el în timp ce capul i se ridica şi i se lăsa cu fiecare respiraţie a lui Miles. În cele din urmă, cînd tăcerea dintre ei începu să devină apăsătoare, îşi lăsă capul să alunece pe pernă, astfel încît să se poată uita la el.

– Te simţi bine? îl întrebă ea.

– Foarte bine, spuse el, fără să-i întîlnească privirea.

– Eşti cam tăcut.

– Mă gîndeam şi eu, murmură el.

– La lucruri plăcute, sper.

– Numai la cele mai plăcute. Îşi trecu degetul peste braţul ei. Te iubesc, îi şopti.

– Şi eu te iubesc.

– Rămîi cu mine toată noaptea?

– Vrei să rămîn?

– Foarte mult.

– Eşti sigur?

– Absolut.

Cu toate că încă mai era puţin tulburată, îl lăsă s-o tragă mai aproape. O sărută din nou, apoi o ţinu în braţe pînă ce ea adorm

în cele din urmă. Dimineața, cînd se trezi, dură puțin pînă să-și dea seama unde era. Miles își trecea un deget de-a lungul spatelui ei și ea-și simți trupul începînd să reacționeze.

De data asta dragostea lor fu altfel, semănă mai mult cu prima oară, blîndă și fără grabă. Nu era numai felul în care o sărută și în care-i șopti, ci, mai degrabă, felul în care arăta el cînd se mișcă deasupra ei și care-i spunea cît de serioasă devenise relația lor.

Asta, dar și faptul că la un moment dat, în timp ce ea dormea, Miles luase în tăcere fotografiile și dosarul de manila care noaptea trecută își aruncaseră umbra asupra lor.

CAPITOLUL 15

– Eu totuşi nu înţeleg de ce nu mi s-a dat încă ocazia să-l cunosc.

Maureen şi Sarah erau la băcănie, plimbîndu-se pe culoarul dintre rafturi şi umplîndu-şi căruciorul cu tot ce aveau nevoie. Sarah avea impresia că mama ei avea de gînd să hrănească cîteva zeci de oameni timp de cel puţin o săptămînă.

– O să-l cunoşti, mamă, peste cîteva zile. Cum ţi-am spus, el şi Jonah or să vină la masă.

– Dar nu s-ar simţi mai în largul lui dacă ar veni în vizită înainte de asta? Ca să ne putem cunoaşte mai bine?

– O să ai timp berechet să-l cunoşti, mamă. Doar ştii cum e de Ziua Recunoştinţei.

– Dar cu toată lumea de faţă, n-o să fie posibil să fie o vizită cum îmi place mie.

– Sînt sigură că o să înţeleagă.

– Şi n-ai zis tu că trebuie să plece devreme?

– Trebuie să se ducă la serviciu în jur de ora patru.

– Într-o zi de sărbătoare?

– Lucrează de Ziua Recunoştinţei ca să poată avea liber de Crăciun. E şerif, ştii. Nu pot toţi să aibă liber.

– Şi atunci cine o să aibă grijă de Jonah?

– Eu. Probabil că o să-l duc înapoi acasă la Miles. Doar îl ştii pe tata – probabil o să doarmă tun pe la şase, iar eu, probabil, o să-l duc acasă atunci.

– Atît de devreme?

– Nu-ţi face griji. O să fim totuşi acolo toată după-amiaza.

– Ai dreptate, spuse Maureen. Tocmai de aceea sînt puțin surescitată.

– Nu-ți face griji, mamă. O să meargă totul bine.

– Or să mai fie și alți copii acolo? îl întrebă Jonah.

– Nu știu, spuse Miles. S-ar putea.

– Băieți sau fete?

– Nu știu.

– Păi... și cîți ani au?

Miles scutură din cap.

– Așa cum ți-am spus, nu știu. Nici măcar nu sînt sigur că or să mai fie și alți copii acolo, ca să-ți spun drept. Am uitat să întreb.

Jonah se încruntă.

– Dar dacă eu sînt singurul copil, ce-o să fac?

– O să te uiți la meciul de fotbal cu mine?

– E plictisitor.

Miles întinse mîna după fiul său și-l trase peste scaunul din dreapta lui pînă ce și-l apropie.

– Ei bine, n-o să stăm acolo toată ziua, din moment ce trebuie să mă duc la lucru. Dar trebuie să rămînem măcar puțin. Vreau să spun că au fost destul de drăguți că ne-au invitat și n-ar fi politicos să plecăm imediat după ce mîncăm. Dar poate că ne putem duce la o plimbare sau așa ceva.

– Cu domnișoara Andrews?

– Dacă-ți face plăcere să vină și ea.

– Bine. Tăcu puțin, cu capul întors spre geam. Tati... crezi că o să fie curcan la masă?

– Sînt aproape sigur că da. De ce întrebi?

– O să aibă un gust ciudat? Ca anul trecut?

– Vrei să spui că nu-ți place cum gătesc eu?

– A avut un gust ciudat.

– Ba nu.

– Mie nu mi-a plăcut.

– Poate că la ei se gătește mai bine decît o fac eu.

– Sper.

– Mă iei peste picior?

Jonah zîmbi cu gura pînă la urechi.

– Cam aşa. Dar să ştii că avea un gust ciudat.

Miles şi Jonah opriră în faţa unei case de cărămidă cu două etaje şi parcară în faţa cutiei poştale. Peluza purta toate însemnele că aparţine cuiva căruia îi plăcea grădinăritul. De-a lungul aleii fuseseră plantate panseluţe, în jurul rădăcinilor pomilor fuseseră presărate ace de pin şi singurele frunze care se vedeau pe jos erau cele căzute în noaptea precedentă. Sarah dădu la o parte perdeaua şi le făcu semn cu mîna din casă. Peste un moment, deschidea uşa de la intrare.

– Oh! arăţi impresionant, spuse ea.

Mîna lui Miles se duse absent la cravată.

– Mulţumesc.

– Eu vorbeam cu Jonah, spuse ea făcînd cu ochiul, iar Jonah îi aruncă o privire tatălui său cu o expresie victorioasă.

Era îmbrăcat cu pantaloni bleumarin şi o cămaşă albă şi părea atît de curat, de parcă ar fi ieşit de-a dreptul din biserică. O îmbrăţişă pe Sarah cu toată puterea.

De la spate, Sarah scoase un set de maşinuţe de dimensiunea unor cutii de chibrituri, pe care i le dădu lui Jonah.

– Pentru ce sînt astea? întrebă el.

– Am vrut să ai cu ce să te joci cît timp eşti aici, spuse ea. Îţi plac?

El se uită fix la cutie.

– E grozav! Tati... uită-te!

Ridică cutia în aer.

– Văd. Ai spus mulţumesc?

– Mulţumesc, domnişoară Andrews.

– Cu plăcere.

De îndată ce Miles se apropie, Sarah se ridică în picioare şi-l salută cu un sărut.

– Glumeam, să ştii. Şi tu arăţi bine. Nu sînt obişnuită să te văd cu haină şi cravată în miezul zilei. Îi pipăi uşor reverul. M-aş putea obişnui cu asta.

– Mulţumesc, domnişoară Andrews, spuse el, imitîndu-şi fiul. Şi dumneavoastră arătaţi foarte bine.

Şi chiar aşa era. Dacă putea spune aşa ceva, cu cît o cunoştea mai bine, cu atît părea să devină mai drăguţă, indiferent cu ce era îmbrăcată.

– Sînteţi gata să intraţi? îi întrebă ea.

– Cînd vrei tu, îi răspunse Miles.

– Dar tu, Jonah?

– Mai sînt şi alţi copii?

– Nu. Îmi pare rău. Doar nişte adulţi. Dar să ştii că sînt foarte cumsecade şi de-abia aşteaptă să te cunoască.

El încuviinţă din cap şi ochii i se îndreptară din nou spre cutia cu maşinuţe.

– Pot s-o deschid acum?

– Dacă vrei. E a ta, aşa că poţi s-o deschizi oricînd vrei.

– Şi pot să mă joc cu ele şi pe-afară?

– Sigur, spuse Sarah. De-asta le-am cumpărat.

– Dar mai întîi, adăugă Miles, intervenind în discuţie, trebuie să intri şi să faci cunoştinţă cu toată lumea. Şi, dacă pe urmă te duci afară să te joci, nu vreau să te murdăreşti înainte de masă.

– Bine, acceptă Jonah pe loc şi, după expresia de pe chipul lui, se părea că el chiar credea că o să rămînă curat.

Cu toate acestea Miles nu îşi făcea iluzii. Un băiat de şapte ani care se joacă afară? Nici o şansă, dar era de sperat că n-o să se murdărească prea tare.

– Bine, atunci, spuse Sarah. Hai să intrăm. Vreau totuşi să vă avertizez...

– E în legătură cu mama ta?

Sarah zîmbi.

– De unde ştii?

– Nu-ţi face griji. O să mă port cît pot eu de frumos şi Jonah la fel, aşa e?

Jonah aprobă din cap fără să ridice privirea.

Sarah îl luă pe Miles de mînă şi se aplecă spre urechea lui.

– Nu din cauza voastră îmi făceam eu griji.

– Iată-vă, aşadar! strigă Maureen cînd apăru din bucătărie.

Sarah îl înghionti pe Miles. Urmărindu-i ochii, Miles fu surprins să vadă că Maureen nu semăna deloc cu fiica ei. În timp

ce Sarah era blondă, părul lui Maureen, cîndva negru, acum încărunțea; în timp ce Sarah era înaltă și suplă, mama ei avea o înfățișare de matroană. Iar în timp ce Sarah părea să plutească cînd mergea, Maureen aproape că îi răsturnă cînd se apropie de ei. Purta un șorț alb peste rochia albastră și-și întinse amîndouă mîinile, de parcă ar fi salutat niște prieteni de mult pierduți.

– Am auzit atîtea despre voi doi!

Maureen îl îmbrățișă strîns pe Miles și făcu același lucru și cu Jonah, chiar înainte ca Sarah să facă oficial prezentările.

– Mă bucur atît de mult că ați putut veni! Avem casa plină, după cum puteți vedea, dar voi doi sînteți oaspeții de onoare.

Părea pur și simplu ametită.

– Ce înseamnă asta? întrebă Jonah.

– Înseamnă că toată lumea te-a așteptat pe tine.

– Chiar așa?

– Da, conașule.

– Nici măcar nu mă cunosc, spuse Jonah cu inocență, în timp ce arunca o privire prin cameră, simțind ochii unor necunoscuți ațintiți asupra lui.

Miles îi puse mîna pe umăr ca să-l liniștească.

– Îmi pare bine de cunoștință, Maureen. Și-ți mulțumesc pentru invitație.

– Vai, a fost plăcerea mea. Chicoti. Ne bucurăm că ați putut veni. Și știu că și Sarah se bucură.

– Mamă...

– Ei, te-ai bucurat. N-ai de ce să nu recunoști.

Își îndreptă atenția spre Miles și Jonah, vorbind și chicotind în următoarele cîteva minute. Cînd în sfîrșit termină, începu să li-i prezinte pe bunici, ca și pe restul rudelor, în total cam vreo douăsprezece persoane. Miles dădu mîna, cu Jonah după el, iar Sarah se crispă din cauza felului în care Maureen îl prezenta pe Miles.

– Faceți cunoștință cu prietenul lui Sarah, spunea ea, dar tonul ei – un amestec de mîndrie și aprobare maternă – era cel care nu lăsa nici o îndoială cu privire la ce anume voia ea să spună, de fapt.

Cînd terminară, Maureen părea aproape epuizată de reprezentație. Își îndreptă din nou atenția spre Miles.

– Şi acum, ce pot să-ţi ofer de băut?

– O bere, de exemplu?

– Vine berea. Dar pentru tine, Jonah? Avem bere de ghimbir sau Seven Up.

– Bere de ghimbir.

– Vin cu tine, mamă, spuse Sarah, luînd-o pe mama-sa de braţ. Parcă aş bea şi eu ceva.

În drum spre bucătărie, mama ei radia.

– Vai, Sarah... Sînt atît de fericită pentru tine.

– Mulţumesc.

– Pare minunat. Un zîmbet atît de plăcut. Arată ca cineva în care poţi avea încredere.

– Ştiu.

– Şi băieţelul ăla e o scumpete.

– Da, mamă...

*

– Unde-i tata? întrebă Sarah peste cîteva clipe.

În cele din urmă mama ei se calmase şi se întorsese la pregătirile pentru masă.

– L-am trimis acum cîteva minute la băcănie cu Brian, răspunse Maureen. Aveam nevoie de mai multe chifle şi de încă o sticlă de vin. Nu eram sigură că avem destul.

Sarah deschise cuptorul şi se uită la curcan; mirosul se răspîndi în bucătărie.

– Aşadar Brian s-a sculat, în sfîrşit?

– Era obosit. N-a ajuns decît după miezul nopţii. A avut examen miercuri după-amiază şi n-a putut să plece mai devreme.

În clipa aceea se deschise uşa din dos şi intrară Larry şi Brian ducînd două sacoşe pe care le puseră pe bufet. Brian, care părea mai slab şi cumva mai în vîrstă decît atunci cînd plecase de acasă în august trecut, o văzu pe Sarah şi se îmbrăţişară.

– Şi cum merge cu şcoala? N-am mai vorbit, mi se pare, de-o veşnicie.

– Merge. Ştii cum e. Dar postul tău cum e?

– E bine. Îmi place. Aruncă o privire peste umărul lui Brian. Bună, tată.

– Bună, iubito, spuse Larry, miroase grozav aici.

În timp ce ei aşezau cumpărăturile, au stat de vorbă cîteva minute, pînă ce Sarah le-a spus în cele din urmă că voia să le prezinte pe cineva.

– Mda, a pomenit mama că te vezi cu cineva, zise Brian mişcîndu-şi conspirativ sprîncenele. Mă bucur. E un tip de treabă?

– Aşa cred.

– E chestie serioasă?

Sarah nu se putu împiedica să observe că mama ei se oprise din curăţatul cartofilor şi că aştepta răspunsul.

– Nu ştiu încă, spuse ea evaziv. Vrei să faci cunoştinţă cu el?

Brian ridică din umeri.

– Da, sigur.

Ea întinse mîna şi-i atinse braţul.

– Nu-ţi face griji, o să-ţi placă.

Brian încuviinţă din cap.

– Vii şi tu, tată?

– Într-un minut. Maică-ta m-a pus să caut nişte castroane. Sînt pe undeva, printr-o cutie din cămară.

Sarah şi Brian părăsiră bucătăria şi se îndreptară spre sufragerie. Nu-i zări nici pe Miles, nici pe Jonah. Bunica ei îi spuse că Miles s-a dus puţin afară; dar, cînd ieşi pe uşa din faţă, tot nu-l văzu.

– Trebuie să fie în spate...

Cînd dădură colţul casei, Sarah îi văzu, în sfîrşit, pe Miles şi pe Jonah. Jonah găsise o moviliţă de ţărînă şi împingea maşinuţele pe nişte şosele imaginare.

– Şi ce face tipul ăsta? E profesor?

– Nu, dar aşa l-am cunoscut. Fiul lui e la mine în clasă. De fapt, e ajutor de şerif. Hei, Miles! strigă ea. Jonah! Cînd ei se întoarseră, Sarah făcu semn cu capul în direcţia fratelui ei. E aici cineva cu care aş vrea să vă fac cunoştinţă.

Cînd Jonah se ridică din ţărînă, Sarah văzu că genunchii pantalonilor lui aveau cercuri maronii. El şi Miles le ieşiră în întîmpinare la jumătatea drumului.

– Vi-l prezint pe fratele meu, Brian. Şi, Brian, fă cunoştinţă cu Miles şi cu fiul lui, Jonah.

Miles îi întinse mîna.

– Mă bucur de cunoştinţă. Miles Ryan. Încîntat.

Brain întinse mîna ţeapăn.

– Şi eu mă bucur de cunoştinţă.

– Aud că eşti la facultate.

– Da, domnule.

Sarah rîse.

– Nu trebuie să te formalizezi aşa. Nu e decît cu vreo doi ani mai mare ca mine.

Brian zîmbi slab, dar nu spuse nimic, iar Jonah ridică privirea spre el. Brain făcu un mic pas în spate, ca şi cum n-ar fi ştiut cum să se adreseze unui copil mic.

– Bună, spuse Jonah .

– Bună, răspunse Brian.

– Eşti fratele domnişoarei Andrews?

Brian încuviinţă din cap.

– Ea e învăţătoarea mea.

– Ştiu. Mi-a spus.

– Aha...

Jonah păru dintr-o dată plictisit şi începu să-şi facă de lucru cu maşinuţele din mînă. O vreme nici unul nu spuse nimic.

– Nu mă ascundeam de familia ta, spunea Miles peste cîteva minute. M-a întrebat Jonah dacă poate să se joace aici. I-am spus că probabil se poate – sper că se poate.

– Nici o problemă, spuse Sarah. Cîtă vreme se distrează.

Larry venise de după colţ în timp ce ei patru stăteau de vorbă şi-l rugă pe Brian să caute în garaj castroanele de servit pe care nu reuşise să le găsească. Brain o porni în direcţia aceea, apoi dispăru din vedere.

Şi Larry era tăcut, deşi într-o manieră mai contemplativă decît Brian. Părea să se uite la Miles cu o privire cercetătoare, ca şi cum dacă-i urmărea expresia ar fi putut afla mai multe decît din vorbele pe care le rostea Miles, în timp ce vorbeau generalităţi. Sentimentul ăsta trecu repede cînd îşi descoperiră in-

terese comune, ca, de exemplu, viitorul meci între Dallas Cowboys şi Miami Dolphins. În cîteva minute, stăteau de vorbă degajaţi. În cele din urmă Larry se întoarse în casă, lăsînd-o pe Sarah singură cu Miles şi cu Jonah. Jonah se întoarse la moviliţa de ţărînă.

– Tatăl tău e o figură. Am avut sentimentul straniu, cînd am făcut cunoştinţă, că încearcă să-şi dea seama dacă am făcut dragoste.

Sarah rîse.

– Probabil că era chiar aşa. Eu sînt fetiţa lui, să ştii.

– Mda, ştiu. De cîtă vreme e căsătorit cu mama ta?

– Cam de treizeci şi cinci de ani.

– Mult timp.

– Uneori mă gîndesc că ar trebui sanctificat.

– Ei, haide... nu fi aşa de aspră cu mama ta. Mie mi-a plăcut de ea.

– Cred că a fost un sentiment reciproc. La un moment dat, acolo înăuntru, am avut impresia că o să se ofere să te înfieze.

– Cum ai spus şi tu, nu vrea decît să fii fericită.

– Spune-i asta şi cred că n-o să te mai lase să pleci vreodată. Are nevoie de cineva de care să aibă grijă, acum că Brian a plecat la facultate. El e, într-adevăr, rezervat cînd e pus în situaţia de a cunoaşte oameni noi. O dată ce ajunge să te cunoască, iese din carapace.

Miles scutură din cap, înlăturîndu-i temerile.

– S-a purtat excelent. În plus, îmi aminteşte oarecum de felul în care mă purtam şi eu la vîrsta lui. Poate că nu-ţi vine să crezi, dar sînt momente cînd nici eu nu ştiu ce să spun.

Sarah deschise larg ochii.

– Nu... serios? Şi eu care credeam că ai vorba cea mai dulce dintre toţi cei pe care-i cunosc. Păi, pe mine pur şi simplu m-ai fermecat.

– Chiar crezi că sarcasmul este potrivit într-o asemenea zi? O zi pe care ne-o petrecem cu familia şi în care aducem mulţumiri pentru toate binecuvîntările de care am avut parte în viaţă?

– Bineînţeles.

El o înconjură cu braţul.

– Ei bine, atunci, în apărarea mea, indiferent ce am spus, se pare că a avut efect, nu-i aşa?

Ea suspină.

– Aşa cred.

– Crezi?

– Şi ce ai vrea acum? O medalie?

– Pentru început. Şi un trofeu ar fi frumos, de asemenea.

Ea zîmbi.

– Şi ce crezi că ţii tu în braţe în clipa de faţă?

*

Restul după-amiezei trecu netulburat. După ce a fost strînsă masa, o parte a familiei s-a dus să vadă meciul, cealaltă s-a dus în bucătărie să rezolve problema munţilor de mîncare rămasă. Dupa-amiaza era tihnită şi, după ce se îndopă cu două bucăţi de plăcintă, pînă şi Jonah găsi atmosfera relaxantă. Larry şi Miles vorbiră despre New Bern, Larry punîndu-i întrebări lui Miles despre istoria locală. Sarah veni din bucătărie, unde mama ei tot repeta (şi repeta) că Miles părea un tînăr minunat, în sufragerie, ca să se asigure că Miles şi Jonah nu aveau cumva impresia că i-a abandonat. Brian, săritor, îşi petrecu cea mai mare parte a timpului în bucătărie, spălînd şi ştergînd vasele pe care le folosise mama lui pentru masă.

Cu o jumătate de oră înainte ca Miles să trebuiască să plece acasă ca să se schimbe pentru serviciu, Miles, Sarah şi Jonah s-au dus la o plimbare, exact cum spusese Miles. Se îndreptară spre capătul străzii şi pătrunseră în zona împădurită care mărginea cartierul cel nou. Jonah o apucă pe Sarah de mînă şi o duse prin pădure, rîzînd în timp ce făcea asta şi, pe cînd se uita la ei cum îşi croiesc drum printre copaci, Miles avu revelaţia a ceea ce însemnau toate astea. Cu toate că ştia că o iubeşte pe Sarah, fusese impresionat că ea dorise să împartă cu el bucuria de a fi cu familia ei. Îi plăcea sentimentul de apropiere, atmosfera de sărbătoare, modul firesc în care rudele ei păreau să reacţioneze faţă de el, şi fu sigur că nu voia ca asta să fie o invitaţie izolată.

Atunci se gîndi pentru prima oară să-i ceară lui Sarah să se căsătorească cu el, şi, o dată ce-i veni ideea, găsi că era imposibil s-o mai îndepărteze.

În faţa lui, Sarah şi Jonah aruncau pietricele într-un pîrîiaş, una după alta, apoi Jonah sări peste el şi Sarah îl urmă.

– Hai şi tu, strigă ea. Sîntem în expediţie.

– Da, tati, grăbeşte-te!

– Vin, nu mă aşteptaţi. Vă ajung din urmă.

Dar nu se grăbi. În loc să facă asta, rămase pierdut în gînduri, în timp ce ei continuară să se tot îndepărteze şi, în cele din urmă, dispărură în spatele unui pîlc des de pomi. Miles îşi băgă mîinile în buzunare.

Căsătorie.

Relaţia lor era încă la început, bineînţeles, şi n-avea nici o intenţie să cadă în genunchi aici şi acum şi s-o ceară în căsătorie. În acelaşi timp, ştiu dintr-o dată că o să vină un moment cînd o s-o facă. Era potrivită pentru el; de asta era sigur. Şi era minunată cu Jonah. Jonah părea s-o iubească şi asta era, de asemenea, important, pentru că, dacă Jonah n-ar fi plăcut-o, el nici măcar nu s-ar fi gîndit la un viitor alături de Sarah.

Şi astfel, ceva ţăcăni în interiorul lui, ca o cheie care se potriveşte perfect într-o broască. Cu toate că nu conştientiza încă, întrebarea „dacă" se tranformase în întrebarea „cînd".

Odată luată această hotărîre, simţi inconştient că se relaxează. Nu i-a văzut pe Sarah sau pe Jonah cînd trecu pîrîul, dar se duse în direcţia în care-i văzuse pe ei apucînd-o. Peste un minut îi zări şi, în timp ce reducea distanţa dintre ei, îşi dădu seama că nu mai fusese atît de fericit de ani de zile.

De la Ziua Recunoştinţei pînă la mijlocul lunii decembrie, Miles şi Sarah deveniră încă şi mai apropiaţi, atît ca iubiţi, cît şi ca prieteni, iar relaţia lor înflori, ducînd la ceva tot mai profund şi permanent.

Şi Miles începu să facă aluzii la posibilul lor viitor împreună. Sarah nu era oarbă în ceea ce privea înţelesul cuvintelor lui; de fapt, se trezi că adaugă şi ea unele comentarii. Lucruri mărunte – cînd stăteau în pat, el spunea că parcă ar trebui

zugrăviți din nou pereții; iar Sarah răspundea că un galben-deschis ar fi vesel și alegeau culoarea împreună. Sau Miles spunea că ar fi fost nevoie de puțină culoare în grădină, iar ea zicea că întotdeauna îi plăcuseră cameliile și că ea asta ar fi plantat dacă ar fi locuit aici. În acel sfîrșit de săptămînă Miles plantă cinci tufe de camelii de-a lungul fațadei casei.

Dosarul rămase în dulap și, pentru prima oară după multă vreme, lui Miles prezentul i se părea mai viu decît trecutul. Dar nici Sarah, nici Miles nu știau că, deși ei erau pregătiți să lase trecutul în urmă, evenimentele aveau curînd să conspire ca să facă asta imposibil.

CAPITOLUL 16

Am avut iar o noapte de insomnie și, oricît aș vrea să mă duc din nou la culcare, îmi dau seama că nu pot.

Accidentul nu se petrecuse așa cum, probabil, vi-l imaginați sau așa cum și-l imagina Miles. Nu băusem în seara aia, cum își închipuia el. Nici nu eram sub influența vreunui drog. Eram complet treaz.

Ce s-a întîmplat cu Missy în seara aceea a fost, foarte simplu, un accident.

Am retrăit totul în mintea mea de mii de ori. În cei cincisprezece ani care au trecut de-atunci, am avut un sentiment de déjà vu *în momente din cele mai stranii – cînd car̆am cutii la o furgonetă acum vreo doi ani, de exemplu – și senzația asta mă face încă să mă opresc din indiferent ce fac, chiar dacă numai pentru o clipă, și mă trezesc tras înapoi în timp, spre ziua cînd a murit Missy Ryan.*

Lucrasem de foarte devreme în dimineața aceea, descărcînd lăzi pe plăci transportoare pentru stocare la un depozit local și ar fi trebuit să termin la șase. Dar un transport întîrziat de țevi de plastic a venit exact înainte de închidere – patronul meu de-atunci era furnizor pentru majoritatea magazinelor din statele Carolina – și proprietarul m-a întrebat dacă m-ar deranja să rămîn peste program vreo oră. Nu m-a deranjat; asta însemna ore suplimentare, socotite la plată o dată și jumătate, un mod grozav de-a face rost de niște bani în plus, de care aveam mare nevoie. Ce nu luasem eu în calcul era cît de încărcat era camionul sau că pînă la urmă o să fac cam toată treaba singur.

Trebuia să fim la lucru vreo patru tipi, dar unul sunase că e bolnav în ziua aia, altul nu putuse să rămînă pentru că fiul lui avea meci de base-ball și el nu voia să lipsească. Așa că am rămas doar doi pentru treaba respectivă, ceea ce tot ar fi fost bine. Dar cu cîteva minute după ce a tras camionul la rampă, celălalt tip și-a scrîntit glezna, așa că m-am trezit imediat că sînt singur.

Era și foarte cald. Temperatura de afară era cam de treizeci și cinci de grade, iar în depozit era încă și mai cald, peste patruzeci, și umed. Muncisem deja opt ore și mai aveam încă vreo trei înaintea mea. Veniseră camioane toată ziua și, pentru că nu lucram acolo în mod regulat, cea mai mare parte a muncii mele era istovitoare. Ceilalți trei tipi făceau cu rîndul la motostivuitor, ca să-și mai poată lua cîte o pauză cînd și cînd. Nu și eu. Eu trebuia să sortez lăzile și pe urmă să le duc în spatele camionului, acolo unde se ridica ușa, și să încarc totul pe palet, astfel ca motostivuitorul să le poată duce în depozit. Dar spre sfîrșitul zilei, de vreme ce eram singur acolo, a trebuit să fac toată treaba singur. Cînd am terminat, eram stors de vlagă. De-abia îmi mai puteam mișca brațele, aveam junghiuri în spate și, pentru că nu fusesem la masă, eram și lihnit de foame.

De-asta m-am hotărît să mă duc la rotiseria lui Rhett în loc să mă îndrept direct spre casă. După o zi lungă și grea nu e nimic pe lume mai bun decît o friptură și, cînd în sfîrșit m-am tîrît pînă la mașină, mă gîndeam că în cîteva minute o să pot în sfîrșit să mă relaxez.

Mașina mea de-atunci era o adevărată rablă, hodorogită și lovită peste tot, un Pontiac Bonneville care deja se afla pe drumuri de vreo doisprezece ani. O luasem de ocazie în vara dinainte și nu plătisem pe ea decît trei sute de dolari. Dar, cu toate că arăta ca dracu', mergea bine și nu avusesem niciodată probleme cu ea. Motorul pornea la prima cheie și-i pusesem la punct frînele chiar eu cînd o cumpărasem, ceea ce era singurul lucru de care avea nevoie la vremea respectivă.

Așa că m-am urcat în mașină chiar cînd soarele scăpăta. La ora aceea din seară soarele face lucruri ciudate în timp ce coboară spre vest. Cerul își schimbă culoarea aproape în fiecare minut, umbrele se întind pe șosea ca niște degete lungi, fantomatice, și,

cum nu era nici urmă de nor pe cer, erau momente cînd strălucirea răzbătea oblic prin fereastră și trebuia să-mi mijesc ochii ca să văd încotro merg.

Exact în fața mea, alt șofer părea să aibă și mai multe probleme cu vederea decît mine. Indiferent cine era, ba accelera, ba încetinea, călcînd frînele ori de cîte ori se schimba lumina soarelui și depășea de mai multe ori linia albă pe partea cealaltă a drumului. Eu am reacționat, călcînd și eu pe frîne, dar în cele din urmă m-am săturat și m-am hotărît să las ceva distanță între mine și el. Șoseaua era prea îngustă ca să-l depășesc, așa că, în loc să fac asta, am încetinit, sperînd că individul o să se îndepărteze.

Dar, cine-o fi fost, a făcut exact contrariul. A încetinit și el și, cînd între noi distanța s-a redus iar, i-am văzut stopurile clipind intermitent ca beculețele din pomul de Crăciun, apoi rămînînd roșii. Am călcat tare frîna, mi-au scîrțîit cauciucurile cînd m-am oprit în sfîrșit. Mă îndoiesc să fi rămas între mine și mașina din fața mea mai mult de treizeci de centimetri.

Ăsta a fost momentul, cred, cînd a intervenit soarta. Uneori îmi doresc să fi lovit mașina aia, de vreme ce n-ar mai fi trebuit să mă opresc și Missy Ryan ar fi ajuns acasă. Dar pentru că n-am lovit-o – și pentru că mă săturasem de șoferul din fața mea – am luat-o pe prima la dreapta, pe Camelia Road, chiar dacă asta îmi prelungea puțin timpul de drum, timp pe care acum mi-aș dori să-l capăt înapoi. Drumul șerpuia printr-un cartier mai vechi al orașului, cu stejari deși și bogați, iar soarele coborîse destul încît să nu mai strălucească așa. Peste cîteva minute cerul începu să se întunece mai repede și mi-am aprins farurile.

Drumul șerpuia la dreapta și la stînga și curînd casele începură să se rărească. Curțile erau mai mari și se vedeau mai puțini oameni pe-afară. După cîteva minute am cotit din nou pe aleea Madame Moore. Drumul ăsta îl cunoșteam bine și mă consolam cu gîndul că mai aveam numai cîțiva kilometri și o să fiu la localul lui Rhett.

Îmi aduc aminte că am deschis radioul și m-am jucat cu scala, dar, de fapt, nu mi-am luat ochii de la drum. Apoi l-am închis. Mintea mea, vă asigur, era la condus.

Drumul era îngust și șerpuit, dar, cum am spus, știam drumul ăsta ca pe buzunarul propriu. Am pus automat frînă cînd m-am apropiat de o cotitură. Atunci am văzut-o și sînt absolut sigur că am încetinit și mai mult. Totuși, nu știu precis, de vreme ce tot ce s-a întîmplat pe urmă s-a petrecut atît de repede, încît n-aș putea să jur.

Veneam din spatele ei, distanța dintre noi se micșora. Ea era pe partea laterală, pe marginea cu iarbă. Îmi aduc aminte că era îmbrăcată cu o cămașă albă și un șort albastru și nu alerga prea repede, mai mult parca plutea într-un mod relaxat.

În cartierul acesta casele aveau cîte o jumătate de acru de curte și nu era nimeni pe-afară. Știa că vin în spatele ei – am văzut-o aruncînd iute o privire laterală, poate suficient cît să mă zărească cu colțul ochiului, și s-a mai îndepărtat cu o jumătate de pas spre marginea drumului. Mîinile mele erau amîndouă pe volan. Eram atent la tot ce trebuia să fiu și credeam că sînt prudent. Și la fel și ea.

Nici unul dintre noi totuși nu a văzut cîinele.

Aproape ca și cum ar fi stat s-o pîndească, a sărit dintr-o spărtură a gardului viu cînd ea nu era la mai mult de șase metri în fața mașinii mele. Un cîine mare și negru și, cu toate că eram în mașină, i-am auzit mîrîitul agresiv cînd s-a repezit la ea. Probabil că a luat-o pe nepregătite, pentru că ea s-a dat brusc înapoi, să se apere de cîine, și a făcut un pas în plus spre drum.

Mașina mea, cu toată greutatea ei de o tonă și jumătate, a izbit-o în clipa aceea.

CAPITOLUL 17

Sims Anderson, la patruzeci de ani, semăna întrucîtva cu un şobolan: un nas ascuţit, o frunte care se înclina spre spate şi o bărbie care părea să se fi oprit din creştere înaintea restului corpului. Îşi purta părul pieptănat lins peste cap, cu ajutorul unui pieptene cu dinţi laţi pe care-l avea întotdeauna la el.

Sims mai era şi alcoolic.

Nu era totuşi genul de alcoolic care bea în fiecare seară. Sims era genul de alcoolic ale cărui mîini tremură dimineaţa înainte să-şi ia primul păhărel al zilei, pe care el îl termina de obicei înainte ca majoritatea oamenilor să se îndrepte spre lucru. Cu toate că preferă Bourbon-ul, rareori avea destui bani pentru altceva decît pentru cel mai ieftin vin, pe care îl bea cu găleata. De unde îşi găsea banii nu-i plăcea să spună, dar, pe de altă parte, cu excepţia băuturii şi a chiriei, n-avea nevoie de mare lucru.

Dacă Sims avea vreo calitate care să-i răscumpere păcatele, aceasta era darul de a se face nevăzut şi, în consecinţă, putea afla o mulţime de lucruri despre oameni. Cînd bea, nu era nici scandalagiu, nici obraznic, dar expresia lui normală – ochii pe jumătate închişi, gura moale – îi dădeau înfăţişarea cuiva mult mai beat decît era el în realitate. Din această cauză, oamenii vorbeau în prezenţa lui.

Spuneau lucruri pe care ar fi trebuit să le ţină numai pentru ei.

Sims cîştiga puţinii bani pe care-i avea vînzînd ponturi poliţiei.

Nu pe toate însă. Numai pe acelea în care putea rămîne anonim şi-şi putea totuşi căpăta banii. Numai pe acelea în care

poliția avea să-i păstreze secretul, în care nu trebuia să depună mărturie.

Știa că infractorii aveau obiceiul de a păstra ranchiună și el nu era așa de prost ca să-și închipuie că, dacă ar fi știut cine i-a turnat, ar trece peste asta și-ar uita.

Sims făcuse închisoare: o dată, la puțin timp după ce împlinise douăzeci de ani, pentru o hoție măruntă și de două ori după treizeci, pentru deținere de marijuana. A treia ședere după gratii îl schimbase. Pe atunci era deja alcoolic în toată regula și-și petrecu prima săptămînă suferind de cea mai gravă formă de abstinență imaginabilă. Tremura, vomita și apoi, cînd închidea ochii, vedea monștri. Aproape că a și murit, dar nu din cauza sindromului de abstinență. După ce cîteva zile îl ascultase pe Sims urlînd și gemînd, celălalt bărbat din celulă l-a bătut pînă l-a lăsat inconștient, ca să poată dormi și el puțin. Sims și-a petrecut trei săptămîni la infirmerie și a fost eliberat condiționat de un comitet căruia i se făcuse milă de suferințele prin care trecuse. În loc să termine anul pe care-l mai avea încă de făcut, a fost eliberat de probă și trebuia să se prezinte unui ofițer care se ocupa de cei eliberați condiționat. A fost însă avertizat că, dacă se apuca iar de băutură sau de droguri, sentința lui urma să fie executată.

Posibilitatea de a trece prin abstinență, asociată cu bătaia, îl lăsaseră pe Sims cu o frică mortală de a se întoarce la închisoare.

Dar pentru Sims nu era posibil să facă față vieții în stare de trezie. La început a avut grijă să bea numai în intimitatea casei. Cu timpul totuși a început să fie deranjat de îngrădirea libertății. A început să se întîlnească din nou cu cîțiva prieteni pentru una mică, fără să se facă însă remarcat. Cu timpul, a început să creadă în norocul lui. A început să bea și în drum spre ei, cu sticla ascunsă în tradiționala pungă de hîrtie cafenie. Destul de repede, era beat oriunde se ducea și, cu toate că poate creierul i-o fi dat un mic semnal de avertisment, spunîndu-i să fie prudent, era prea ieșit din minți să-l asculte.

Dar chiar și așa, totul ar fi putut să fie bine, dacă n-ar fi împrumutat mașina maică-sii să iasă în oraș într-o noapte. N-avea permis de conducere, cu toate astea s-a dus cu mașina să se întîlnească cu niște amici la un bar prăpădit, aflat pe un drum

pietruit, în afara oraşului. Acolo, a băut cu prietenii şi, la un moment dat, după miezul nopţii, a ieşit bălăngănindu-se pînă la maşină. De-abia a reuşit să iasă din parcare fără să lovească alte maşini, dar, în cele din urmă, s-a îndreptat spre casă. După cîţiva kilometri, a zărit luminile roşii care semnalizau intermitent în spatele lui.

Cel care a ieşit din maşină a fost Miles Ryan.

– Tu eşti, Sims? a strigat Miles, apropiindu-se încet.

La fel ca majoritatea ajutoarelor de şerif, îl cunoştea pe Sims şi-i spunea pe nume. Cu toate acestea, îşi scosese lanterna şi cerceta cu ea interiorul maşini, căutînd rapid vreun semn de pericol.

– O, sal'tare, dom' şerif.

Cuvintele ieşeau nedesluşit.

– Ai băut? îl întrebă Miles.

– Nu... nu. Deloc. Sims îl privi tulbure. Doar am stat la taclale cu nişte prieteni.

– Eşti sigur de asta? Nici măcar o bere?

– Nu, dom'le.

– Poate un pahar de vin la masă sau aşa ceva?

– Nu, dom'le. Nu eu.

– Mergeai dintr-o parte în alta, cît e drumul de lat.

– Sînt doar obosit.

Ca pentru a dovedi asta, duse o mînă la gură şi căscă. Miles îi simţi mirosul de băutură din răsuflare.

– Ei, haide... nici măcar un păhărel? Toată noaptea?

– Nu, dom'le.

– Trebuie să-ţi văd permisul şi talonul.

– Ei... păi... Nu prea am permisul la mine. Cre' că l-am lăsat acasă.

Miles făcu un pas înapoi de lîngă maşină, cu lanterna îndreptată spre Sims.

– Vreau să cobori din maşină.

Sims părea surprins că Miles nu-l crede.

– De ce?

– Coboară, te rog.

– N-o să mă arestezi, nu-i aşa?

– Haide, nu complica lucrurile mai mult decît e nevoie.

Sims păru să chibzuiască ce e de făcut, deşi era chiar mai beat decît de obicei. În loc să se mişte, rămase privind fix prin parbriz, pînă ce Miles deschise, în cele din urmă, portiera.

– Haide!

Cu toate că Miles îi întinse o mînă, Sims scutură pur şi simplu din cap, ca şi cum ar fi vrut să-i spună lui Miles că el era bine, că se putea descurca şi singur.

Să se dea jos totuşi se dovedi mai greu decît anticipase Sims. În loc să stea faţă în faţă cu Miles Ryan, de la care ar fi putut cere îndurare, Sims căzu şi-şi pierdu cunoştinţa aproape imediat.

A doua zi dimineaţă, Sims se trezi tremurînd, fără să-şi dea seama unde se află. Tot ce ştia era că se afla după gratii şi înţelegerea acestui fapt îi făcu mintea să se învîrtească de o spaimă paralizantă. Încet, seara precedentă îi reveni în minte în fragmente. Îşi aducea aminte că se dusese la bar şi băuse cu prietenii... după asta, totul era cam înceţoşat, pînă ce văzu imaginea unor faruri semnalizatoare. Din străfundurile memoriei mai extrase şi faptul că Miles Ryan îl adusese aici.

Cu toate acestea, Sims avea în minte lucruri mult mai importante decît ce se întîmplase cu o noapte înainte şi gîndurile lui se concentrau, în primul rînd, asupra celui mai potrivit mod de a evita să ajungă din nou la închisoare. Chiar şi numai ideea îi aducea broboane de transpiraţie pe frunte şi pe buza superioară.

Nu putea să se întoarcă! Nici vorbă! O să moară acolo. Era absolut sigur de asta.

Dar se întorcea. Frica îi limpezi mintea şi mai mult şi în următoarele cîteva minute nu se putu gîndi decît la lucrurile cărora nu le putea face faţă din nou.

Închisoare.

Bătăi.

Coşmaruri.

Tremurături şi vomă.

Moarte.

Se ridică tremurînd de pe pat şi se sprijini de perete, să-şi ţină echilibrul. Se duse clătinîndu-se pînă lîngă gratii, uitîndu-se

pe coridor. Alte trei celule erau ocupate, dar nimeni nu părea să știe dacă ajutorul de șerif Ryan mai era pe-acolo. Cînd întrebă, i se spuse să tacă din gură, de două ori; a treia persoană nu-i răspunse deloc.

Asta e viața ta pentru următorii doi ani.

Nu era destul de naiv să creadă că or să-l elibereze, nici nu-și făcea vreo iluzie că avocatul numit din oficiu o să facă vreo ispravă. Eliberarea lui condiționată fusese destul de clară în privința faptului că orice încălcare avea să ducă la o reîncarcerare obligatorie și, ținînd seama de antecedentele lui, cît și de faptul că era la volan, nu exista nici o posibilitate să i se treacă cu vederea. Nici o șansă. Să implore mila n-o să meargă, să implore iertarea ar fi fost ca și cum ar fi scuipat în sus. O să putrezească în închisoare pînă avea să fie pus pe rol cazul lui și atunci, după ce pierdea, or să arunce și cheia.

Mintea lui începu să funcționeze mai rapid, cu poticneli și șonticăieli, dar oricum mai rapid. Singura lui speranță, singurul lucru care-l putea ajuta, era să dea ceasul înapoi cumva și să anuleze arestarea din noaptea precedentă.

Totuși, cum dracu' să facă asta?

Ai informații, îi răspunse o voce mică.

Miles tocmai ieșise de sub duș cînd auzi telefonul sunînd. Mai devreme îi pregătise lui Jonah micul dejun și-l trimisese la școală, dar, în loc să mai facă cîte ceva prin casă, se băgase din nou în pat, sperînd să mai prindă încă vreo două ore de somn. Cu toate că nu dormise prea mult, putuse să moțăie puțin. Avea să lucreze de la prînz pînă la opt, și de-abia aștepta o seară tihnită după aceea. Jonah pleca – se ducea la film cu Mark – iar Sarah se oferise să treacă pe la el și să petreacă puțin timp împreună.

Apelul telefonului avea să schimbe toate astea.

Miles înșfăcă un prosop și și-l înfășură în jurul taliei, răspunzînd la telefon exact înainte să-l preia robotul. La celălalt capăt era Charlie. După ce făcură schimb de amabilități, Charlie trecu la subiect.

– Ar fi bine să vii pe-aici acum, spuse el.

– De ce? Ce s-a întîmplat?

– Tu l-ai adus pe Sims Addison noaptea trecută, nu-i aşa?

– Mda, eu.

– Nu reuşesc să găsesc raportul.

– Aa... pentru asta. A venit alt apel şi a trebuit să dau iar fuga. Oricum, veneam mai devreme ca să termin treaba asta. E vreo problemă?

– Încă nu sînt sigur. Cît de curînd poţi să ajungi?

Miles nu era sigur ce să creadă despre toate astea şi nici nu prea înţelegea tonul lui Charlie.

– De-abia am ieşit de sub duş. O jumătate de oră, poate?

– Cînd ajungi, primul lucru e să vii să vorbeşti cu mine. O să te aştept.

– Nu poţi măcar să-mi spui ce-i cu toată graba asta?

La celălalt capăt se lăsă o tăcere îndelungată.

– Tu vino cît poţi de repede. Vorbim atunci.

– Aşadar, despre ce e vorba? întrebă Miles.

De îndată ce sosise, Charlie îl trăsese în birou şi închisese uşa în urma lui.

– Spune-mi cum a fost azi-noapte.

– Cu Sims Addison, vrei să spui?

– Ia-o de la început.

– Hîm... era trecut puţin de miezul nopţii şi aveam maşina parcată în capătul străzii de la Beckers – ştii, barul ăla de lîngă Vanceboro?

Charlie dădu din cap şi-şi încrucişă braţele pe piept.

– Doar aşteptam pe-acolo. Fusese linişte şi ştiam că trebuie să închidă. Puţin după două dimineaţa am văzut pe cineva părăsind barul şi am urmărit maşina aia dintr-o intuiţie, şi bine am făcut. Maşina mergea dintr-o parte în alta a drumului, aşa că l-am tras pe dreapta să-i fac un control de rutină. Atunci am descoperit că era Sims Addison. Mirosea a băutură de cum m-am apropiat de geam. Cînd l-am pus să coboare din maşină, a căzut. Şi-a pierdut cunoştinţa, aşa că l-am băgat pe bancheta din spate şi l-am adus aici. Pînă să ajungem, îşi revenise destul cît să nu mai fie nevoie să-l car în celulă, dar tot a trebuit să-l sprijin. Urma să-i fac formele, dar a venit alt apel şi a trebuit să plec

imediat. Nu m-am întors decît după ce mi se terminase tura şi, pentru că-i ţin locul lui Tommie astăzi, m-am gîndit că o să mă ocup de hîrtii înainte să intru în schimb.

Charlie nu spuse nimic, dar nu-şi dezlipi ochii de la Miles nici o clipă.

– Altceva?

– Nimic. Ce, e cumva rănit sau ce are? Cum ţi-am spus, nici nu l-am atins – a căzut el. Era criţă, Charlie. Absolut trotilat.

– Nu, nu despre asta-i vorba.

– Atunci ce e?

– Întîi vreau să-mi fie mie clar – nu ţi-a spus absolut nimic aseară?

Miles stătu să se gîndească un moment.

– Nu prea. Ştia cine sînt, mi-a zis pe nume...

Nu-şi termină fraza, încercînd să-şi amintească dacă mai era ceva.

– Se comporta ciudat?

– Nu mi s-a părut... doar luat de apă, înţelegi?

– Hîm... mormăi Charlie şi păru să cadă din nou pe gînduri.

– Haide, Charlie, spune-mi ce se petrece!

Charlie oftă.

– Spune că vrea să vorbească cu tine.

Miles aşteptă, ştiind că mai urmează ceva.

– Numai cu tine. Spune că are informaţii.

Miles ştia şi el povestea lui Sims.

– Şi?

– Nu vrea să stea de vorbă cu mine. Dar spune că e o problemă de viaţă şi de moarte.

Miles se uită fix la Sims printre gratii, gîndindu-se că omul arăta aproape în pragul morţii. Ca la alţi alcoolici cronici, pielea lui era de un galben bolnăvicios. Îi tremurau mîinile şi îi curgea transpiraţia de pe frunte. Aşezat pe pat, se scărpinase absent pe braţe ore întregi şi Miles vedea dîrele roşii, ca nişte dungi de ruj făcute de un copil.

Miles trase un scaun, se aşeză şi se aplecă în faţă, cu coatele sprijinite de genunchi.

– Ai vrut să vorbeşti cu mine?

Sims se întoarse cînd îi auzi vocea. Nu-l observase pe Miles venind şi păru să aibă nevoie de puţin timp pentru a se putea concentra. Îşi şterse buza de sus şi dădu din cap.

– Bună ziua.

Miles se aplecă înainte.

– Ce ai de spus, Sims? Ai reuşit să-l enervezi pe şeful meu, care-i sus. Zice că i-ai spus că ai informaţii pentru mine.

– De ce m-ai adus aici azi-noapte? îl întrebă Sims. N-am făcut rău nimănui.

– Erai beat, Sims. Şi erai la volan. Asta e o infracţiune.

– Atunci, de ce nu m-ai pus încă sub acuzaţie?

Miles stătu să-şi chibzuiască răspunsul, încercînd să-şi dea seama cam unde bătea Sims cu toate astea.

– N-am avut timp, răspunse el cinstit. Dar, potrivit legilor acestui stat, nu contează dacă am făcut-o aseară sau nu. Şi dacă despre asta ai vrut să vorbeşti cu mine, am altele de făcut.

Miles se ridică de pe scaun şi dădu să plece.

– Aşteaptă, spuse Sims.

Miles se opri şi se răsuci.

– Da?

– Am ceva important să-ţi spun.

– I-ai spus lui Charlie că e o problemă de viaţă şi de moarte.

Sims îşi şterse din nou buzele.

– Nu pot să mă întorc la închisoare. Dacă mă pui sub acuzaţie, acolo o să mă duc. Sînt eliberat condiţionat.

– Aşa se întîmplă. Încalci legea, te duci la închisoare. N-ai aflat asta?

– Nu pot să mă întorc acolo, repetă el.

– Ar fi trebuit să te gîndeşti la asta noaptea trecută.

Miles se întoarse din nou şi Sims se ridică de pe pat, cu o expresie de panică pe faţă.

– Nu face asta!

Miles ezită.

– Îmi pare rău, Sims. Nu pot să te ajut.

– Ai putea să-mi dai drumul. N-am făcut rău nimănui. Şi dacă mă întorc la închisoare, mor cu siguranţă. Ştiu asta tot atît de sigur cum ştiu că cerul e albastru.

– Nu pot să fac asta.

– Ba sigur că poţi. Poţi să spui că ai greşit, să spui că am adormit la volan şi că de-asta mergeam şerpuit...

Miles nu se putu împiedica să nu simtă puţină milă pentru omul ăla, dar datoria lui era clară.

– Îmi pare rău, spuse el din nou şi o porni spre coridor.

Sims se repezi spre gratii şi se apucă de ele.

– Am informaţii...

– Mi le spui mai tîrziu, după ce te duc sus să-ţi fac formele.

– Aşteaptă!

Era în tonul lui ceva care-l făcu pe Miles să se oprească încă o dată.

– Da?

Sims îşi drese glasul. Cei trei bărbaţi din celulele alăturate fuseseră duşi sus, dar el se uită în jur, să fie absolut sigur că nu mai rămăsese cineva neobservat. Îi făcu semn cu degetul lui Miles să se apropie, dar Miles rămase unde era şi-şi încrucişă braţele.

– Dacă am informaţii importante, renunţi să mă pui sub acuzare?

Miles îşi stăpîni un zîmbet. *Acum stăm de vorbă.*

– Nu depinde doar de mine, ştii asta. Trebuie să vorbesc cu procurorul districtual.

– Nu. Nu în felul ăsta. Ştii cum lucrez eu. Nu depun mărturie şi rămîn anonim.

Miles nu spuse nimic.

Sims privi în jur, asigurîndu-se că erau tot singuri.

– Nu ie nici o dovadă de ce ţi-oi spune io, da-i adevărat şi te interesează. Îşi coborî vocea, ca şi cum i-ar fi încredinţat un secret. Ştiu cine-a făcut-o în noaptea aia. *Ştiu.*

Tonul lui şi implicaţiile evidente îi făcură, brusc, lui Miles părul măciucă.

– Despre ce vorbeşti?

Sims își șterse din nou buza, știind că acum Miles avea să-i acorde toată atenția.

– Nu pot să-ți spun mai mult dacă nu-mi dai drumu'.

Miles se apropie de celulă, simțindu-se descumpănit. Se holbă la Sims pînă ce acesta se retrase de lîngă gratii.

– Să-mi spui ce?

– Mai întîi vreau un tîrg. Tre' să-mi promiți că-mi dai drumu'. Spune că pen'că nu mi-ai dat fiola să suflu nu ai dovadă că eram băut.

– Ți-am spus: nu pot să fac tîrguri.

– Nu faci tîrgu', nu afli informația. Cum ți-am spus, nu pot să mă întorc la închisoare.

Au stat așa uitîndu-se unul la altul, fără ca vreunul din ei să-și ferească privirea.

– Știi exact despre ce vorbesc, nu-i așa? zise Sims în cele din urmă. Nu vrei să știi cine a făcut-o?

Inima lui Miles începu să bată năprasnic, mîinile i se încleștară involuntar de-o parte și de alta a corpului. Gîndurile i se învîrteau în cap.

– O să-ți spun dacă-mi dai drumu', adăugă Sims.

Gura lui Miles se deschise, apoi se închise, în timp ce totul – toate amintirile – se năpusteau și se revărsau asupra lui ca apa dintr-o chiuvetă prea plină. Părea incredibil, absurd. Și totuși... dacă Sims spunea adevărul?

Dacă știa cine a omorît-o pe Missy?

– Va trebui să depui mărturie, fu tot ce se putu gîndi să spună.

Sims ridică mîinile.

– Nici vorbă. Io n-am văzut nimic, doar am auzit lumea vorbind. Și dacă află că io-s ăla care-a spus, sînt ca mort. Așa că nu pot să depun mărturie. Nu vreau. O să jur că nu-mi aduc aminte să-ți fi zis ceva. Și nici tu nu le zici lor de unde-ai aflat. Asta e doar între noi – între tine și mine. Dar...

Sims ridică din umeri și-și mîji ochii, jucîndu-l pe Miles perfect.

– De fapt, nu prea-ţi pasă de asta, nu-i aşa? Tu doar vrei să ştii cine-a făcut-o şi io pot să-ţi spun. Şi Dumnezeu să mă trăsnească dacă nu-ţi zic adevăru'.

Miles apucă gratiile, iar încheieturile degetelor i se albiră.

– Spune-mi! strigă el.

– Scoate-mă de-aici, răspunse Sims, rămînînd oarecum calm, în ciuda izbucnirii lui Miles, şi-o să-ţi spun.

Multă vreme Miles rămase doar uitîndu-se fix la el.

– Eram la Rebel, începu Sims în cele din urmă, după ce Miles fusese de acord cu cererile lui. Ştii locul ăla, nu?

Sims nu aşteptă răspunsul. Îşi netezi părul gras cu dosul mîinii.

– Asta era acu' vreo doi ani sau cam aşa ceva – nu prea mai ţin minte exact cînd s-a-ntîmplat – şi beam şi eu vreo două păhărele, ştii? În spatele meu, într-un separeu, l-am văzut pe Earl Getlin, îl ştii?

Miles dădu din cap. Altul dintr-o lungă serie de indivizi bine cunoscuţi de poliţie. Înalt şi slab, cu faţa ciupită de vărsat, tatuaje pînă sus pe ambele braţe – unul care înfăţişa un linşaj, altul un craniu străpuns de un cuţit. Fusese arestat pentru atac, intrare prin efracţie, comercializare de bunuri furate. Suspectat a fi vînzător de droguri. Acum un an şi jumătate, după ce fusese prins furînd o maşină, fusese trimis la închisoarea de stat Hailey. Nu urma să fie eliberat decît peste patru ani.

– Era cam agitat, îşi tot învîrtea băutura, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva. Atunci i-am văzut intrînd. Pe Timsoni. Au stat în uşă doar o clipă şi s-au uitat în jur pînă l-au văzut. Ăştia-s oameni cu care nu-mi place să am de-a face, aşa că nu le-am atras atenţia că-s acolo. Şi p-ormă, ce văd, stăteau aşezaţi în faţa lu' Earl. Şi vorbeau încet de tot, aproape în şoaptă, da' de unde eram io auzeam fiecare cuvînt pe care-l spuneau.

Spinarea lui Miles înţepenise la povestea lui Sims. Gura îi era uscată, ca şi cum ar fi stat afară în căldură ore întregi.

– Îl ameninţau pe Earl, da' el tot zicea că încă nu-i are. Atunci l-am auzit pe Otis zicînd ceva – pîn-atunci îi lăsase pe fraţii lui să dea din gură. I-a zis lu' Earl că dacă nu face rost de

bani pînă la sfîrşitu' săptămînii, să aibă grijă, că pe el nu-l trage nimeni în piept.

Clipi. Chipul îi era complet secătuit de sînge.

– A zis ca o să i se întîmple lu' Earl ce i s-a întîmplat şi lu' Missy Ryan. Doar că de data asta or să dea înapoi şi-or să mai treacă o dată peste el.

CAPITOLUL 18

Îmi aduc aminte că țipam chiar înainte de a opri mașina.

Îmi amintesc, bineînțeles, impactul – zvîcnetul ușor al roții și bufnitura care provoacă greața. Dar cel mai bine îmi amintesc propriile mele țipete dinăuntrul mașinii. Erau asurzitoare, răsunînd ca un ecou din ferestrele închise, și au tot continuat pînă cînd am oprit motorul și am putut, în sfîrșit, să deschid portiera. Țipetele mele s-au transformat atunci într-o rugăciune panicată. „Nu, nu, nu..." este tot ce îmi amintesc că spuneam.

De-abia mai putînd să respir, am alergat în fața mașinii. N-am văzut nici o stricăciune: cum am spus, mașina era un model mai vechi, conceput să reziste la izbituri mai puternice decît mașinile din ziua de azi. Dar n-am văzut trupul. Am avut brusca presimțire că trecusem peste ea, că o să-i găsesc trupul strivit sub mașină și, în timp ce imaginea asta oribilă îmi trecea prin fața ochilor, am simțit cum mi se contractă mușchii stomacului. Ei, acum trebuie să vă spun că nu sînt genul de om care se sperie ușor – adeseori lumea face glume în legătură cu stăpînirea mea de sine – dar mărturisesc că în acel moment mi-am pus mîinile pe genunchi și aproape că am vomitat. Cînd senzația a trecut în sfîrșit, m-am silit să mă uit sub mașină. N-am văzut nimic.

Am fugit dintr-o parte în alta, căutînd-o. N-am văzut-o, nu imediat, și am avut un sentiment straniu că poate m-am înșelat, că probabil mi-a jucat vreo festă imaginația.

Am început apoi să alerg, verificînd întîi o parte a drumului, apoi pe cealaltă, mai sperînd totuși să o fi lovit doar cumva, și ea să-și fi pierdut cunoștința. M-am uitat în spatele mașinii și tot n-am găsit-o și atunci mi-am dat seama unde trebuia să fie.

Am cercetat zona din fața mașinii în timp ce stomacul începuse din nou să-mi tremure. Aveam farurile încă aprinse. Am făcut cîțiva pași șovăielnici înainte și atunci am zărit-o în șanț, cam la douăzeci de metri distanță.

M-am gîndit dacă să fug pînă la casa cea mai apropiată și să chem o ambulanță sau dacă să mă duc la ea. În momentul respectiv, ultima alternativă mi s-a părut lucrul potrivit de făcut și, în timp ce mă apropiam, m-am trezit mișcîndu-mă din ce în ce mai lent, ca și cum, dacă încetineam, rezultatul ar fi fost mai puțin cert.

Trupul ei, am observat imediat, zăcea într-o poziție nefirească. Un picior părea cumva îndoit, oarecum încrucișat peste celălalt la coapsă, cu genunchiul răsucit într-un unghi imposibil și laba piciorului îndreptată în direcția nepotrivită. Un braț îi era prins sub torace, celălalt era deasupra capului. Zăcea pe spate.

Ochii îi erau deschiși.

Îmi aduc aminte că nu m-a izbit gîndul că e moartă, cel puțin nu în prima clipă. Dar nu mi-au trebuit mai mult de două secunde să-mi dau seama că era ceva în luciul ochilor ei care nu era normal. Nu păreau reali – erau aproape o caricatură de ochi, ca ochii unui manechin din vitrina unui magazin universal. Dar, cum stăteam și mă holbam, cred că imobilitatea lor totală a fost cea care m-a făcut, de fapt, să înțeleg. În tot timpul cît stătusem în picioare lîngă ea nu clipise deloc.

Atunci am observat sîngele care-i băltea sub cap și totul a devenit dintr-o dată clar – ochii, poziția corpului, sîngele...

Și, pentru prima oară, am știut sigur că e moartă.

Cred că atunci am leșinat. Nu-mi aduc aminte să fi luat conștient decizia de a mă apropia de ea, dar exact acolo m-am trezit peste un moment. Mi-am pus urechea pe pieptul ei, mi-am pus urechea la gura ei, i-am căutat pulsul. Am căutat orice urmă de mișcare, orice pîlpîire de viață, orice m-ar fi împins la vreo acțiune în continuare.

Nimic.

Mai tîrziu, autopsia avea să arate – și ziarele aveau să relateze – că a murit pe loc. Spun asta ca să știți că spun adevărul. Missy Ryan n-a avut nici o șansă, indiferent ce-aș fi făcut eu pe urmă.

Nu știu cît timp am stat lîngă ea, dar nu a putut să fie prea mult. Ce îmi aduc aminte este că m-am întors clătinîndu-mă la mașină și am deschis portbagajul; și îmi mai aduc aminte că am găsit pătura și i-am acoperit trupul. La vremea aceea părea lucrul cuvenit; Charlie a bănuit că încercam să spun că îmi pare rău și, privind retrospectiv, cred că asta a fost o parte a gestului meu. Dar cealaltă parte a fost că pur și simplu nu voiam s-o mai vadă cineva așa cum o văzusem eu. Așa că am acoperit-o, ca și cum mi-aș fi acoperit propriul păcat.

Ce s-a întîmplat după aceea e învăluit în ceață. Următorul lucru pe care mi-l aduc aminte este că eram în mașină, îndreptîndu-mă spre casă. Asta chiar nu pot s-o explic altfel decît prin faptul că nu gîndeam clar. Dacă mi s-ar fi întîmplat același lucru acum, dacă aș fi știut lucrurile pe care le știu acum, n-aș fi făcut asta. Aș fi fugit la cea mai apropiată casă și aș fi chemat poliția. Dintr-un motiv oarecare, în seara aceea, n-am făcut-o.

Nu cred totuși că încercam să ascund ce făcusem. Nu atunci, oricum. Privind în urmă și încercînd să înțeleg acum, cred că m-am suit în mașină și am pornit spre casă pentru că acolo simțeam nevoia să fiu. Ca o gîză atrasă de lumina aprinsă pe o verandă, nu păream să am vreo opțiune. Am reacționat, pur și simplu, la o situație.

Nici cînd am ajuns acasă nu am făcut lucrul cuvenit. Tot ce-mi amintesc este că în viața mea nu mă simțisem mai epuizat și, în loc să dau telefon, pur și simplu m-am tîrît în pat și am adormit.

Următorul lucru pe care-l știu e că era dimineață.

Se întîmplă ceva îngrozitor în momentele de după trezire, cînd subconștientul știe că s-a petrecut ceva înspăimîntător, dar asta înainte ca toate amintirile să revină, fulgerător, în întregime. Asta am trăit eu de îndată ce am deschis ochii. Era ca și cum nu puteam respira, ca și cum aerul ar fi fost cumva scos cu forța din mine, dar, de îndată ce am inspirat, toate au revenit ca un talaz.

Drumul cu mașina.

Impactul.

Felul în care arăta Missy cînd am găsit-o.

Mi-am acoperit fața cu mîinile, nevrînd să cred. Îmi aduc aminte că inima a început să-mi bată tare în piept și m-am rugat fierbinte să fi fost doar un vis. Mai avusesem astfel de vise și

înainte, unele care păreau atît de reale, încît aveam nevoie de cîteva momente de reflecție serioasă înainte să-mi dau seama de eroare. De data asta, realitatea nu a dispărut niciodată. În schimb, a devenit din ce în ce mai cumplită și am simțit că mă prăbușesc, de parcă m-aș fi înecat în propriul meu ocean.

Peste cîteva minute citeam articolul din ziar.

Și atunci s-a petrecut adevărata mea crimă.

Am văzut fotografiile, am citit ce se întîmplase. Am văzut declarațiile poliției, care promitea să-l găsească pe cel care o făcuse, indiferent cît de mult ar fi durat. Și cu asta a venit înțelegerea oribilă că ce se întîmplase – acest groaznic, groaznic accident – nu era privit ca un accident. Într-un fel sau altul era privit ca o crimă.

Fugă de la locul accidentului. Un act criminal.

Am văzut telefonul așezat pe bufet, ca și cum m-ar fi îmbiat.

Fugisem.

În mintea lor, eram vinovat, indiferent care erau circumstanțele.

O să spun din nou că, în ciuda a ceea ce făcusem cu o seară înainte, ce s-a întîmplat atunci n-a fost o crimă, indiferent ce zicea articolul. Nu luasem o decizie conștientă să fug în seara aia. Nu gîndeam destul de limpede pentru așa ceva.

Nu, crima mea nu se petrecuse în seara precedentă.

Crima mea s-a petrecut în bucătărie, cînd m-am uitat la telefon și n-am sunat.

Cu toate că articolul mă zguduise, atunci gîndeam limpede. Nu-mi caut scuze pentru asta, de vreme ce nu există nici una. Mi-am cîntărit temerile față de ceea ce știam că e drept și, în final, temerile mele au cîștigat.

Eram îngrozit de ideea de a merge la închisoare pentru ceva ce știam în inima mea că a fost un accident și am început să-mi găsesc pretexte. Cred că mi-am spus că o să dau telefon mai tîrziu; n-am dat. Mi-am spus că o să aștept vreo două zile pînă se mai liniștesc lucrurile, pe urmă o să sun; n-am sunat. Pe urmă m-am hotărît să aștept pînă după înmormîntare.

Iar atunci am știut că era prea tîrziu.

CAPITOLUL 19

În maşină, peste cîteva minute, cu sirenele urlînd şi girofarurile fulgerînd, Miles luă colţul aproape pierzînd controlul maşinii, apoi călcă din nou acceleratorul pînă la podea.

Îl tîrîse pe Sims afară din celulă şi în sus pe scări, ducîndu-l repede prin birou, fără să dea vreo explicaţie. Charlie era în birou la telefon şi văzîndu-l pe Miles – albă la faţă – închise, dar nu destul de repede pentru a-l împiedica pe acesta să ajungă la uşă cu Sims. Au ieşit în acelaşi timp şi, pînă să ajungă Charlie pe trotuar, Miles şi Sims se îndreptau în direcţii diferite. Charlie luă imediat decizia de a se duce după Miles şi îi strigă să se oprească. Miles îl ignoră şi se duse la maşina de patrulare.

Charlie iuţi pasul şi ajunse lîngă maşina lui Miles exact cînd ieşea din parcare. Bătu în geam cu toate că maşina era deja în mişcare.

– Ce se întîmplă? îl întrebă Charlie.

Miles îi făcu semn cu mînă să se dea la o parte, iar Charlie rămase încremenit, cu o expresie de confuzie şi neîncredere. În loc să coboare geamul, Miles porni sirena, apăsă pe accelerație şi ţîşni din parcare, cu cauciucurile scrîşnind cînd întoarse spre stradă.

Peste un minut, cînd Charlie îl chemă prin radio, cerîndu-i să-i spună ce se întîmplase, Miles nu se sinchisi să-i răspundă.

De la biroul şerifului, în mod normal dura mai puţin de cincisprezece minute să ajungi la complexul de locuinţe al familiei Timson. Cu sirena urlînd şi maşina de patrulare gonind, Miles făcu mai puţin de opt minute – era deja la jumătatea drumului cînd îi dăduse Charlie apelul prin radio. Pe autostradă accelera la o sută treizeci şi cinci de kilometri la oră şi pînă să

ajungă la cotitura dinspre rulota unde locuia Otis, adrenalina îi zvîcnea în trup. Ţinea volanul îndeajuns de strîns încît mîinile să-i amorţească, dar în starea lui nici măcar nu-şi dădea seama de asta. Furia i se ridica în valuri, blocînd orice altceva.

Otis Timson îl rănise pe fiul lui cu o cărămidă.

Otis Timson îi ucisese soţia.

Otis Timson aproape că scăpase.

Pe drumul de ţară, maşina lui Miles alunecă dintr-o parte în alta cînd el acceleră din nou. Copacii pe lîngă care zbura erau o pîclă; nu vedea nimic decît drumul, direct în faţa lui, şi cînd apăru o curbă la dreapta, Miles îşi ridică în sfîrşit piciorul de pe accelerator şi începu să încetinească. Aproape ajunsese.

Timp de doi ani aşteptase acest moment.

Timp de doi ani se torturase, trăise cu eşecul.

Otis.

Peste un moment, Miles făcu maşina să se oprească derapînd în centrul complexului de locuinţe şi coborî. Stînd în picioare lîngă portiera deschisă, cercetă zona, urmărind vreo mişcare, urmărind orice. Avea maxilarul încleştat pentru că încerca să-şi păstreze controlul.

Îşi deshise tocul şi căută să-şi scoată arma.

Otis Timson îi omorîse soţia.

O călcase cu maşina, cu sînge rece.

Era o linişte ameninţătoare. În afară de ticăitul motorului care se răcea, nu se auzea nici un alt sunet. Copacii erau nemişcaţi, cu ramurile absolut imobile. Nici o pasăre nu se aşeza să ciripească pe vreun par de gard. Singurele sunete pe care le auzea Miles erau ale lui: fîşîitul armei scoase din toc, ritmul aspru al propriei respiraţii.

Era frig, aerul curat, şi nu era nici un nor, un cer de primăvară într-o zi de iarnă.

Miles aşteptă. După un timp, o uşă exterioară se crăpă, scîrţîind ca o presă ruginită.

– Ce vrei? răsună o voce.

Sunetul era răguşit, ca marcat de ravagiile unor ani de fumat ţigări fără filtru. Clyde Timson.

Miles se lăsă pe vine, folosind portiera ca pe un scut, în caz că izbucneau împuşcături.

– Am venit după Otis. Scoate-l afară.

Mîna dispăru şi uşa se închise cu o pocnitură.

Miles trase siguranţa armei şi puse degetul pe trăgaci, cu inima bubuindu-i puternic. După cel mai lung minut din viaţa lui, văzu uşa crăpîndu-se din nou, împinsă de aceeaşi mînă anonimă.

– Care-i acuzaţia? întrebă vocea.

– Scoate-l aici *acum!*

– De ce?

– E arestat! Acum, scoate-l! Cu mîinile deasupra capului!

Uşa se închise din nou pocnind şi cu asta Miles îşi dădu seama deodată de natura precară a poziţiei sale. În graba lui, se expusese pericolului. Erau patru rulote – două în faţă şi cîte una pe fiecare parte – şi, cu toate că nu văzuse pe nimeni în celelalte, ştia ca sînt oameni înăuntru. Mai erau şi nenumărate maşini hodorogite, cîteva una peste alta, între rulote, şi nu se putu împiedica să se întrebe dacă nu cumva Timsonii trăgeau de timp, ca să-l înconjoare.

O parte din el ştia că ar fi trebuit să-şi aducă ajutoare; ar trebui să cheme pe cineva în ajutor acum. N-o făcu însă.

Nici vorbă. Nu acum.

După un timp, uşa se deschise din nou şi în prag apăru Clyde. Mîinile îi atîrnau lateral; într-o mînă ţinea o ceaşcă de cafea, ca şi cum lucrurile se petreceau aşa în fiecare zi. Cînd văzu arma lui Miles îndreptată spre el într-un fel sau altul făcu totuşi un pas mic în spate.

– Ce dracu' vrei, Ryan? Otis n-a făc't nemica.

– Trebuie să-l iau, Clyde.

– Încă n-ai zis pen' ce.

– O să fie pus sub acuzare cînd ajungem la secţie.

– Unde ţi-e mandatu'?

– N-am nevoie de mandat pentru asta! E arestat.

– Un om are drepturi! Nu poţi să dai buzna aici cu pretenţii. Am şi io drepturi! Şi dacă n-ai mandat, ia-o dracu' din loc! Ne-am săturat de tine şi de acuzaţiile tale!

– Vezi că nu glumesc, Clyde. Scoate-l afară sau în două minute îi aduc aici pe toți șerifii din comitat și-o să fiți arestați toți pentru că adăpostiți un criminal.

Era o cacealma, dar, într-un fel sau altul, își făcu efectul. Puțin mai tîrziu, Otis apăru din spatele ușii și-i dădu un ghiont lui taică-său. Miles mută arma, țintind acum spre Otis. La fel ca taică-său, nu părea deosebit de îngrijorat.

– Dă-te la o parte, tată, spuse Otis calm.

Cînd i-a văzut fața lui Otis, Miles a simțit că vrea să apese pe trăgaci. Înghițindu-și valul de furie care-l sufoca, se ridică, ținînd arma îndreptată spre Otis. Începu să ocolească mașina, ieșind la vedere.

– Vino aici! Și întinde-te la pămînt!

Otis se mută în fața lui taică-său, dar rămase pe verandă. Își încrucișă brațele.

– Care-i acuzația, domnule șerif Ryan?

– Știi al dracului de bine care-i acuzația! Acum, mîinile sus!

– Mi-e teamă că nu știu.

În ciuda posibilului pericol, care dintr-o dată părea să nu mai conteze deloc, Miles continuă să se apropie de casă, cu arma încă îndreptată spre Otis. Avea degetul pe trăgaci și-l simțea cum se strînge.

Fă o mișcare... Numai o mișcare...

– Coboară de pe verandă!

Otis aruncă o privire spre taică-său, care părea gata să izbucnească, dar cînd se întoarse din nou spre Miles, văzu în ochii lui o furie de necontrolat, care-l făcu să coboare repede din verandă.

– Bine, bine... vin.

– Mîinile sus! Să-ți văd mîinile în aer!

De-acum mai scoseseră vreo cîțiva capetele din rulote și se uitau la ce se întîmpla. Cu toate că rareori se aflau în bună pace cu legea, nici unul nu se gîndea să fugă după armă. Văzuseră și ei expresia de pe chipul lui Miles, cea care făcea să fie clar pentru oricine că nu caută decît un pretext să tragă.

– În genunchi! *Acum!*

Otis făcu așa cum i se spusese, dar Miles nu-și puse revolverul în toc. În loc să facă asta, îl ținu mai departe îndreptat spre

Otis. Privea dintr-o parte în alta, asigurîndu-se că n-o să-l împiedice nimeni să facă ce avea de gînd, şi parcurse distanţa dintre ei.

Otis o omorîse pe soţia lui.

Pe măsură ce se apropia, restul lumii părea să dispară. Acum nu mai erau decît ei doi. Era teamă şi încă ceva, plictiseală în ochii lui Otis, dar nu spuse nimic. Miles se opri şi se uitară fix unul la altul, apoi începu să-l ocolească încet, spre spate.

Mişcă puţin arma şi o apropie de capul lui Otis.

Ca un călău.

Simţea trăgaciul sub deget. O apăsare, o singură zvîcnire rapidă şi s-ar fi terminat.

Dumnezeule, voia să-l împuşte, voia să se sfîrşească acum. I-o datora lui Missy, i-o datora lui Jonah.

Jonah.

Imaginea neaşteptată a fiului său l-a trezit la realitate.

Nu...

Şi totuşi se mai gîndi timp de încă vreo două răsuflări, înainte de a expira, în sfîrşit, cu putere. Se întinse după cătuşe şi le scoase de la centură. Cu o mişcare exersată, trecu una din cătuşe peste încheietura ridicată a mîinii celei mai apropiate a lui Otis, apoi îşi duse propria mîna în spatele lui Otis. După ce-şi puse arma în toc, îi puse şi cealaltă cătuşă, le strînse pe amîndouă pînă ce Otis se strîmbă, apoi îl ridică.

– Ai dreptul să nu spui nimic... începu el, iar Clyde, care rămăsese încremenit, reveni brusc la viaţă, ca un muşuroi de furnici pe care a călcat cineva.

– Asta nu ie drept. Îmi chem avocatu'! N-ai dreptu' să vii aici aşa şi să ameninţi cu arma!

Continuă să ţipe multă vreme după ce Miles sfîrşise de recitat drepturile. Apoi, îl băgă în spatele maşinii şi porni cu Otis spre autostradă.

În maşină nici Miles, nici Otis nu vorbiră, pînă nu ajunseră pe autostradă. Ochii lui Miles rămaseră fixaţi pe drum. În ciuda faptului că-l avea în custodie pe Otis, nu voia nici măcar să

arunce o privire spre el în oglinda retrovizoare, de frica a ceea ce ar simți.

A vrut să-l împuște.

Cu Dumnezeu drept martor, a vrut s-o facă.

Și, la o singură mișcare greșită din partea oricui fusese de față acolo, ar fi făcut-o.

Dar ar fi fost o greșeală.

Și ai greșit și în modul cum ai abordat lucrurile acolo.

Cîte reglementări încălcase? Vreo șase? Îl eliberase pe Sims, nu obținuse mandat, îl ignorase pe Charlie, nu ceruse ajutor, își scosese arma de la început, o îndreptase spre capul lui Otis... O să vadă pe dracu' pentru asta și nu numai de la Charlie. Și de la Harvey Wellman. Liniile galbene întrerupte veneau spre el și dispăreau ritmic din vedere.

Nu-mi pasă! Otis se duce la închisoare, indiferent ce mi se întîmplă mie. Otis o să putrezească în pușcărie așa cum m-a făcut el pe mine să putrezesc timp de doi ani.

– Și de ce m-ai săltat de data asta? îl întrebă Otis, inexpresiv.

– Taci dracului din gură! îi răspunse Miles.

– Am dreptul să știu ce acuzație mi se aduce.

Miles se întoarse, stăpînindu-și furia care clocotea în el auzindu-i vocea lui Otis. Cum Miles nu-i răspunse, Otis continuă, bizar de calm:

– O să-ți spun un mic secret. Știam că n-o să tragi. Nu puteai.

Miles își mușcă buza și fața i se congestionă. *Ține-ți cumpătul*, își spuse el. *Ține-ți cumpătul...*

Otis totuși continuă:

– Spune-mi, încă te mai vezi cu fata aia cu care erai la Taverna? Mă întrebam doar, pentru că...

Miles izbi frînele cu piciorul, făcînd roțile să scîrțîie și lăsînd urme negre pe autostradă. Pentru că nu avea centura de siguranță, Otis zvîcni înainte în cabina de siguranță. Miles apăsă din nou pe accelerator pînă la podea și, ca un Hopa-Mitică, Otis pică înapoi pe banchetă.

Restul drumului Otis nu mai scoase nici un cuvînt.

CAPITOLUL 20

– Aşadar, ce dracu' se întîmplă? întrebă Charlie.

Cu cîteva minute mai devreme, Miles îşi făcuse apariţia cu Otis şi-l făcuse să meargă prin secţie pînă jos, la una din celulele de detenţie. După ce-l zăvorîse înăuntru, Otis ceruse să-şi vadă avocatul, dar Miles se îndreptase pur şi simplu pe scări spre biroul lui Charlie. Charlie închisese uşa după ei, în timp ce alţi şerifi aruncau pe furiş priviri pe fereastră, încercînd din răsputeri să-şi ascundă curiozitatea.

– Cred că pare destul de evident, nu-i aşa? îi răspunse Miles.

– Nu e nici momentul, nici locul potrivit pentru glume, Miles. Îmi trebuie nişte răspunsuri şi îmi trebuie acum, începînd cu Sims. Vreau să ştiu unde sînt formele, de ce l-ai lăsat să plece, şi ce dracu' a vrut să zică printr-o problemă de viaţă şi de moarte. Şi pe urmă vreau să-mi răspunzi de ce ai plecat de-aici ca din puşcă şi de ce e Otis închis jos.

Charlie îşi încrucişă braţele şi se sprijini de birou.

În următoarele cincisprezece minute Miles îi povesti ce se întîmplase. Charlie rămase cu gura căscată şi, pînă la sfîrşit, se plimbă în jurul biroului.

– Cînd s-au întîmplat toate astea?

– Acum vreo doi ani. Sims nu-şi mai amintea exact.

– Dar ai crezut restul?

Miles dădu din cap.

– Da, spuse el. L-am crezut. Ori mi-a spus adevărul, ori e cel mai bun actor pe care l-am văzut vreodată.

După valul de adrenalină care acum se risipea încet, Miles se simţi deodată obosit.

– Aşa că i-ai dat drumul.

O constatare, nu o întrebare.

– Trebuia.

Charlie scutură din cap şi-şi închise puţin ochii.

– Nu trebuia să te duci tu. Ar fi trebuit să vii la mine mai întîi.

– Ar fi trebuit să fii de faţă, Charlie. N-ar mai fi spus nimic dacă eu mă apucam să umblu pe-aici încercînd să cad la înţelegere cu tine şi cu Harvey. Am judecat singur. Poţi să crezi că am făcut o greşeală, dar în final am obţinut răspunsul de care aveam nevoie.

Charlie privi afară pe fereastră, gîndindu-se. Nu-i plăcea. Deloc. Şi nu doar faptul că Miles încălcase reglementările şi că aveau multe explicaţii de dat.

– Ai căpătat un răspuns, aşa e, spuse el în cele din urmă.

Miles ridică privirea.

– Ce vrea să însemne asta?

– Pur şi simplu nu pare în regulă, asta e. El ştie că se duce iar la închisoare dacă nu face un tîrg şi deodată are informaţii despre Missy? Se răsuci cu faţa spre Miles: Unde a fost în ultimii doi ani? S-a oferit o recompensă şi tu ştii cum îşi cîştigă Sims banii. De ce nu s-a prezentat pînă acum?

Nu se gîndise la asta.

– Nu ştiu. Poate că i-a fost frică.

Ochii lui Charlie aruncară fulgere spre pămînt. *Sau poate că minte acum.*

Miles păru să-i citească gîndurile lui Charlie.

– Uite, o să ne ducem să vorbim cu Earl Getlin. Dacă povestea se confirmă, am putea face un tîrg ca să depună mărturie.

Charlie nu spuse nimic. *Dumnezeule, ce rahat!*

– A călcat-o cu maşina pe soţia mea, Charlie.

– *Sims spune că Otis a spus* că a călcat-o pe soţia ta. E o diferenţă mare între astea două, Miles.

– Tu ştii istoria mea cu Otis.

Charlie se întoarse, ridicînd mîinile.

– Bineînţeles că o ştiu. Ştiu fiecare amănunt. Şi de-asta alibiul lui Otis a fost printre primele pe care le-am verificat noi sau

nu-ți mai aduci aminte? Au fost martori care au susținut că a fost acasă în noaptea accidentului.

– Erau frații lui...

Charlie scutură frustrat din cap.

– Chiar dacă nu ai luat parte la anchetă, știi cît de mult ne-am străduit să găsim răspunsuri. Nu sîntem nici noi o ceată de măscărici și nici cei de la patrula de circulație. Știm toți cum să cercetăm o crimă și am făcut tot ce trebuie, pentru că am vrut un răspuns la fel de mult ca tine. Am stat de vorbă cu cine trebuia, am trimis informațiile cuvenite la laboratoarele de stat. Dar nimic nu a făcut legătura între Otis și fapta asta – nimic.

– N-ai de unde să știi asta.

– Sînt mult mai sigur de asta decît de ce-mi spui tu, răspunse el. Trase adînc aer în piept. Știu că te-a ros de cînd s-a întîmplat și mai știi ceva? M-a ros și pe mine. Și dacă mi s-ar fi întîmplat mie, aș fi acționat la fel ca tine. Aș fi înnebunit dacă ar fi călcat-o cineva pe Brenda și ăla ar fi scăpat. Probabil că aș fi căutat singur răspunsuri, de asemenea. Dar știi ceva?

Se opri, asigurîndu-se că Miles îl ascultă.

– N-aș fi crezut prima poveste care mi-ar fi fost servită și care mi-ar fi promis un răspuns, mai ales dacă venea de la un tip ca Sims Addison. Gîndește-te despre cine vorbim. *Despre Sims Addison*. Tipul ăla ar vinde-o și pe maică-sa dacă i-ar ieși bani din asta. Cînd miza e propria lui libertate, cît de departe crezi că e dispus să meargă?

– Aici nu-i vorba despre Sims.

– Ba da, bineînțeles că este. N-a vrut să se întoarcă la închisoare și a fost gata să spună orice ca să se asigure de asta. Nu ți se pare mai logic decît ce-mi spui tu mie?

– Nu m-ar fi mințit în legătură cu asta.

Charlie îi întîlni privirea lui Miles.

– Și de ce nu? Pentru că e ceva prea personal? Pentru că înseamnă prea mult? Pentru că e prea important? Ai stat măcar o clipă să te gîndești că el știa ce anume te-ar face pe tine să-i dai drumul de-aici? Nu e prost, chiar dacă are obiceiul să tragă la măsea. Ar spune orice că să iasă din încurcătură și, după cît se pare, exact asta a făcut.

– Tu n-ai fost acolo cînd mi-a spus. Nu i-ai văzut faţa.

– Nu? Ca să-ţi spun drept, nu cred că era nevoie să fiu acolo. Îmi pot imagina exact cum a decurs totul. Dar hai să zicem că ai dreptate, da? Să zicem că Sims a spus adevărul – şi să nu ţinem deloc seama de faptul că ai greşit lăsîndu-l să plece fără să vorbeşti cu mine sau cu Harvey, da? Ei şi? A spus că a auzit nişte oameni vorbind. Nici măcar nu a fost martor.

– Nu trebuia să fie.

– Ei, haide, zău, Miles! Ştii regulamentul. La tribunal astea nu-s decît zvonuri. N-ai un cap de acuzare.

– Earl Getlin poate depune mărturie.

– Earl Getlin? Cine o să-l creadă? O singură privire la tatuajele lui şi la cazier şi s-a dus jumătate din juriu. Dă pe faţă tîrgul, pe care sînt sigur că o să-l accepte şi ai terminat şi cu jumătatea cealaltă. Făcu o pauză. Dar tu uiţi ceva important, Miles.

– Ce anume?

– Ce se întîmplă dacă Earl nu susţine asta?

– Ba o s-o facă.

– Şi dacă nu?

– Atunci o să trebuiască să-l facem pe Otis să mărturisească.

– Şi tu crezi că el ar face aşa ceva?

– O să mărturisească.

– Vrei să spui că o să îl presezi tu destul…

Miles se ridică, nevrînd să mai asculte.

– Uite ce e, Charlie, Otis a omorît-o pe Missy, e foarte simplu. Poate că tu nu vrei să crezi, dar poate că voi, băieţii, aţi trecut cu vederea ceva atunci şi al naibii să fiu dacă renunţ acum. Se întinse spre uşă: Am un deţinut de interogat.

Întorcîndu-se, Charlie prinse uşa şi-o închise.

– Nu cred, Miles. În clipa asta, cred că cel mai bine ar fi să te ţii deoparte pentru o vreme.

– Să mă ţin deoparte?

– Mda. SĂ TE ŢII DEOPARTE. E un ordin. De aici, preiau eu.

– Vorbim despre Missy, Charlie.

– Nu. Vorbim despre un ajutor de şerif care şi-a încălcat atribuţiile şi care nici măcar n-ar fi trebuit să se bage.

Se priviră în ochi o bună bucată de vreme, înainte ca Charlie să-şi scuture capul în cele din urmă.

– Uite ce e, Miles, înţeleg prin ce treci, dar din clipa asta nu te mai bagi. O să vorbesc eu cu Otis, o să-l găsesc pe Sims şi-o să vorbesc şi cu el. Şi-o să fac o excursie să-l văd şi pe Earl. Cît despre tine, cred că probabil ar trebui să te duci acasă. Ia-ţi liber restul zilei.

– De-abia am intrat în tură…

– Şi acum ai ieşit. Charlie se întinse spre clanţa uşii. Acum, du-te acasă. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, da?

Tot nu-i plăcea.

Peste douăzeci de minute, şezînd în biroul său, Charlie nu era convins.

Era şerif de aproape treizeci de ani şi învăţase să se încreadă în instinctele sale. Iar acum instinctele sale aruncau fulgere ca o orgă de lumini, avertizîndu-l să fie precaut.

Pentru moment nu ştia nici măcar de unde să înceapă. De la Otis Timson, probabil, de vreme ce era aici, jos, dar de fapt ar fi vrut să vorbească mai întîi cu Sims. Miles a zis că e sigur că Sims spusese adevărul, dar pentru Charlie asta nu era destul.

Nu acum. Nu în aceste împrejurări.

Nu cînd era vorba despre Missy.

Charlie fusese martor direct la zbuciumul prin care trecuse Miles după ce murise Missy. Doamne, cît se iubiseră! Ca doi puşti, nu-şi puteau ţine ochii şi mîinile departe unul de celălalt. Se îmbrăţişau şi se sărutau, se ţineau de mînă, îşi aruncau priviri şăgalnice – era ca şi cum nu se obosise nimeni niciodată să le spună că viaţa în cuplu e grea. Nu se schimbase nimic nici măcar după ce apăruse Jonah, pentru numele lui Dumnezeu! Brenda glumea zicînd că Miles şi Missy or să facă dragoste probabil şi la azilul de bătrîni, peste cincizeci de ani.

Şi cînd a murit ea? Dacă n-ar fi fost Jonah, Miles probabil că ar fi urmat-o. Aşa, practic el s-a sinucis oricum. Bea prea mult, fuma, nu dormea, slăbea. Multă vreme nu s-a putut gîndi la nimic altceva decît la crimă.

Crimă. Nu accident. Nu în mintea lui Miles. Întotdeauna *crimă.*

Charlie ciocăni cu un creion în birou.

Acum o luăm de la capăt.

Ştia totul despre ancheta lui Miles şi, deşi nu era de acord, se făcuse că nu vede. Harvey Wellman înjurase peste tot cînd aflase despre asta, şi ce dacă? Ştiau amîndoi că Miles nu s-ar fi oprit din cercetări, indiferent ce i-ar fi spus Charlie; dacă s-ar fi ajuns acolo, Miles şi-ar fi predat insigna şi ar fi continuat să facă investigaţii pe cont propriu.

Putuse totuşi să-l ţină departe de Otis Timson. Slavă Domnului! Era ceva între ăştia doi, ceva mai mult decît tensiunea normală între băieţii buni şi băieţii răi. Toate şicanele alea pe care i le făcuse Timson – Charlie n-avea nevoie de dovezi ca să ştie cine le facuse – erau o mare parte din asta. Dar, împreună cu tendinţa lui Miles de a-i aresta pe Timsoni mai întîi şi de a se gîndi de-abia mai tîrziu la ce s-a întîmplat, deveneau un amestec exploziv.

Se putea ca Otis s-o fi călcat pe Missy Ryan?

Charlie cîntări asta. Posibil... cu toate că Otis era cam susceptibil din fire şi cam sărea la bătaie, niciodată nu depăşise limitele. Pînă acum. Cel puţin cît erau ei în stare să dovedească. În plus, îl şi verificaseră în secret. Insistase Miles asupra acestui lucru, dar Charlie era deja cu un pas înaintea lui. Era posibil să le fi scăpat ceva?

Înşfăcă un carneţel cum îi era obiceiul, şi începu să-şi însemneze gîndurile, încercînd să le menţină coerente.

Sims Addison. Minţea?

În trecut le dăduse informaţii bune. De fapt, întotdeauna fuseseră bune. Dar asta era altceva. Acum n-o făcea pentru bani şi miza era mult mai mare. O făcea ca să se salveze. Oare asta creştea probabilitatea ca el să spună adevarul? Sau o reducea?

Charlie trebuia să stea de vorbă cu el. Astăzi, dacă se putea. Cel mai tîrziu mîine.

Înapoi la carneţel. Scrise următorul nume.

Earl Getlin. Ce o să spună?

Dacă nu colabora, povestea lua sfîrşit. Îl scoţi pe Otis de la închisoare şi-ţi petreci anul care urmează convingîndu-l pe Miles că Otis e nevinovat – cel puţin de crima asta. Dar dacă va colabora, atunci? Cu antecedentele lui, nu era chiar cel mai credibil martor din lume. Şi, fără îndoială, o să vrea ceva în schimb, ceea ce niciodată nu face o impresie bună juriului.

Oricum ar fi dat-o, Charlie tot trebuia să vorbească cu el imediat.

Charlie îl mută pe Earl în capul listei şi scrise alt nume.

Otis Timson. Vinovat sau nu?

Dacă el o omorîse pe Missy, povestea lui Sims era logică, şi atunci? Să-l ţii arestat cît timp investighezi asta pe faţă, căutînd probe în plus? Să-i dai drumul să facă acelaşi lucru? Indiferent cum, Harvey n-o să privească cu bunăvoinţă spre un caz care se bizuia numai pe Sims Addison şi pe Earl Getlin. Dar după doi ani, ce mai puteau spera să găsească?

Trebuia să examineze chestia asta, fără îndoială. Pentru Miles. Pentru el însuşi.

Charlie scutură din cap.

Bine, presupunînd că Sims spunea adevărul şi Earl îl susţinea – o presupunere hazardată, dar posibilă – de ce ar fi spus Otis acest lucru? Răspunsul evident era că l-a spus pentru că l-a făcut. Dacă era aşa, reveneau la problema construirii unui caz. Dar...

Trecu un moment pînă ce gîndul să se închege sub forma unei întrebări.

Dar dacă Sims spunea adevărul? Şi dacă Otis minţise în noaptea aia?

E posibil?

Charlie închise ochii, gîndindu-se.

Şi dacă era aşa, de ce?

Pentru reputaţia lui? *Uite ce-am făcut şi-am scăpat...*

Ca să-l sperie pe Earl şi să-i dea banii? *Asta o să ţi se întîmple şi ţie dacă nu...*

Sau dorise să spună că el pur şi simplu aranjase totul, dar nu făcuse el însuşi treaba murdară?

Gîndurile îi fugeau de la o idee la alta, în timp ce le cîntărea.

Dar de unde dracu' să fi ştiut că ea iese să alerge în seara aia?

Toată chestia era o porcărie.

Neajungînd nicăieri, puse deoparte creionul şi-şi frecă tîmplele, ştiind că sînt mai multe de luat în considerare decît situaţia ăstora trei.

Ce-o să facă în legătură cu Miles?

Prietenul lui. Ajutorul lui.

Să cadă la o înţelegere cu Sims şi să piardă actele? Să-l lăse să scape? Şi pe urmă să se năpustească să-l aducă în faţa justiţiei pe Otis ca şi cum ar fi fost în Vestul Sălbatic, fără să se mai obosească să stea de vorbă cu Earl Getlin?

Harvey nu era băiat rău, dar cu chestia asta o să aibă probleme. Probleme serioase.

Toate erau serioase.

Charlie suspină.

– Hei, Madge? strigă el.

Secretara băgă capul în birou. Durdulie şi încărunţită, era pe-acolo cam de cînd era şi el şi ştia tot ce se petrecea în secţie. El se întrebă dacă ea ascultase.

– Joe Hendricks mai e director la închisoarea Hailey?

– Cred că acum e Tom Vernon.

– Corect, spuse Charlie, dînd din cap şi amintindu-şi că citise pe undeva despre asta. Eşti drăguţă să-mi cauţi numărul lui de telefon?

– Sigur. Ţi-l aduc imediat. E în agenda electronică de pe biroul meu.

Se întoarse în mai puţin de un minut, iar cînd Charlie luă bucăţica de hîrtie, ea mai rămase un moment, pentru că nu-i plăcea expresia din ochii lui. Aşteptă să vadă dacă el vrea să vorbească despre asta.

N-a vrut.

Dură aproape zece minute ca să-l găsească pe Tom Vernon la telefon.

– Earl Getlin? Mda, e încă aici, îi răspunse Vernon.

Charlie mîzgălea pe hîrtia din faţa lui.

– Trebuie să stau de vorbă cu el.

– Treabă oficială?

– Ai putea spune şi aşa.

– Nici o problemă aici. Cînd vrei să vii?

– S-ar putea în după-amiaza asta?

– Aşa de repede, hîm? Trebuie să fie ceva serios.

– Este.

– Bine. O să le spun jos că vii. La ce ora crezi că ajungi?

Charlie se uită la ceas. Era puţin trecut de unsprezece. Dacă sărea peste prînz, putea să fie acolo pe la jumătatea după-amiezei.

– Cam pe la două, ce zici?

– S-a făcut. Presupun că o să ai nevoie de un loc unde să stai de vorbă cu el singur.

– Dacă se poate.

– Nici o problemă. Ne vedem atunci.

Charlie închise telefonul şi, în timp ce se întindea să-şi ia haina, Madge aruncă o privire înăuntru.

– Te duci acolo?

– Trebuie, spuse Charlie.

– Ascultă, cît vorbeai tu la telefon, a sunat Thruman Jones. Vrea să stea de vorbă cu tine.

Avocatul lui Otis Timson.

Charlie scutură din cap.

– Dacă mai sună, spune-i că mă întorc în jur de şase. Poate să mă găsească atunci.

Madge se legănă de pe un picior pe altul.

– A zis că e important. Că nu suportă amînare.

Avocaţii. Dacă voiau ei să stea de vorbă, era important. Dacă voia el să dea de ei, atunci era altă poveste.

– A spus despre ce e vorba?

– Mie nu mi-a spus. Dar părea furios.

Bineînţeles că era. Clientul lui era după gratii şi încă nu fusese pus sub acuzare. Nu conta – Charlie avea dreptul să-l reţină deocamdată, oricum. Totuşi, ceasul ticăia.

– N-am timp să mă tîrguiesc cu el acum. Spune-i să sune mai tîrziu.

Madge dădu din cap, cu buzele strînse. Părea să mai aibă ceva de spus.

– Mai e ceva?

– După cîteva minute a sunat şi Harvey. Şi el vrea să stea de vorbă cu tine. Spune că e urgent.

Charlie îşi puse haina, gîndindu-se: „Bineînţeles că vrea. Într-o asemenea zi, la ce altceva aş fi putut să mă aştept?"

– Dacă sună din nou, spune-i şi lui acelaşi lucru.

– Dar...

– Fă cum îţi spun, Madge! N-am timp să mă cert. Apoi, după un moment: Trimite-l pe Harris aici pentru o secundă. Am ceva să-i dau de lucru.

Expresia lui Madge îi arăta clar că ei nu-i place decizia lui, dar făcu ce i se spusese. Harris Young, unul dintre ajutoare, intră în birou.

– Vreau să mi-l găseşti pe Sims Addison. Şi vreau să-l ţii sub observaţie.

Harris arătă puţin nesigur de ceea ce i se cerea să facă.

– Vrei să-l salt?

– Nu, spuse Charlie. Doar să mi-l găseşti. Şi să faci pe dădaca. Dar ai grijă să nu-şi dea seama că eşti pe-acolo.

– Cît timp?

– Eu mă întorc pe la şase, aşa că măcar pînă atunci.

– Asta înseamnă aproape toată tura mea.

– Ştiu.

– Ce fac dacă vine vreun apel şi trebuie să mă duc?

– Nu te duci. Astăzi treaba ta e Sims. O să sun şi mai chem un ajutor astăzi să te dubleze aici.

– Toată ziua?

Charlie îi făcu cu ochiul, ştiind că Harris o să-şi iasă din minţi de plictiseală.

– Te-ai prins, dom'le ofiţer. Zi şi tu dacă munca de apărare a legii nu e măreaţă?

Miles nu se duse acasă după ce plecă din biroul lui Charlie. În loc de asta, umblă cu maşina prin oraş, alunecînd de la o curbă la alta, făcînd un tur la întîmplare prin New Bern. Nu se concentra asupra rutei, dar, împins de instinct, se trezi curînd apropiindu-se de arcada de marnă a cimitirului Crîngul de Cedri.

Parcă mașina și coborî, apoi își croi drum printre pietrele funerare spre mormîntul lui Missy. Sprijinit de micul monument comemorativ de marmură era un buchet de flori veștejite și uscate, de parcă ar fi fost puse de cîteva săptămîni. Dar erau întotdeauna flori aici, indiferent cînd venea. Niciodată nu erau însoțite de o carte de vizită, dar Miles înțelegea că o carte de vizită nu era necesară.

Chiar și moartă, Missy mai era iubită.

CAPITOLUL 21

La două săptămîni după înmormîntarea lui Missy Ryan, stăteam într-o dimineaţă întins în pat, cînd am auzit o pasăre ciripind afară, în faţa ferestrei. O lăsasem deschisă noaptea trecută, sperînd să mai scap de căldură şi de umiditate. Dormisem prost de la accident încoace; de mai multe ori mă trezisem cu trupul scăldat de transpiraţie, cu cearşafurile umede şi unsuroase, cu perna leoarcă. Dimineaţa aceea nu era diferită, şi, în timp ce ascultam pasărea, simţeam mirosul de transpiraţie, mirosul dulceag de amoniac.

Am încercat să ignor pasărea, faptul că era în copac, faptul că eu încă trăiam şi Missy Ryan, nu. Dar nu puteam. Era exact în faţa ferestrei mele, pe o ramură care dădea spre camera mea, şi cîntecul îi era ascuţit şi pătrunzător. Ştiu cine eşti, *părea să spună,* şi ştiu ce-ai făcut.

M-am întrebat cînd o să vină poliţia după mine.

Nu conta dacă fusese un accident sau nu; pasărea ştia că ei or să vină şi îmi spunea că or să fie aici curînd. Or să descopere ce marcă de maşină fusese în noaptea aia; or să descopere a cui era. O să se audă un ciocănit la uşă şi or să intre; or să audă pasărea şi or să ştie că eram vinovat. Era ridicol, ştiu, dar în starea mea – pe jumătate nebun – o credeam.

Ştiam că or să vină.

În camera mea, vîrît între paginile unei cărţi pe care o ţineam în sertar, păstram necrologul din ziar. Mai păstrasem şi articolele despre accident, care erau împăturite cu grijă lîngă el. Era periculos că le păstrasem. Oricine ar fi deschis cartea din întîmplare le-ar fi putut găsi şi ar fi ştiut ce făcusem, dar le ţineam pentru

că simțeam nevoia. Eram atras de cuvinte, nu pentru alinare, ci ca să înțeleg mai bine ce luasem. Era viață în cuvintele scrise, era viață în fotografii. În dimineața aceea, cu pasărea în fața ferestrei mele, era numai moarte.

Avusesem coșmaruri de la înmormîntare încoace. O dată visasem că am fost identificat de pastor, care știa ce făcusem. În mijlocul slujbei, am visat că s-a oprit dintr-o dată din vorbit și a privit peste bănci, apoi și-a ridicat încet degetul în direcția mea. „Acolo, a spus el, este omul care a făcut asta". Am văzut chipuri întorcîndu-se spre mine, unul după altul, ca un val pe un stadion aglomerat, fiecare din ele ațintindu-se asupra mea cu uimire și furie. Dar nici Miles, nici Jonah nu s-au întors să se uite la mine. Biserica era tăcută și ochii erau larg deschiși; am rămas fără să mă mișc, așteptînd să văd dacă Miles și Jonah or să se întoarcă în sfîrșit să vadă cine a omorît-o. Dar nu s-au întors.

În alt coșmar, am visat că Missy încă mai trăia cînd am găsit-o în șanț, că respira anevoios și gemea, dar că eu m-am întors și am plecat, lăsînd-o să moară. M-am trezit aproape în stare de hiperventilație. Am sărit din pat și am început să umblu prin cameră, vorbind singur, pînă ce m-am convins, în sfîrșit, că n-a fost decît un vis.

Missy murise în urma traumatismului cranian. Am aflat asta tot din articol. O hemoragie cerebrală. Cum am spus, nu condusesem cu viteză, dar rapoartele spuneau că ea căzuse într-un mod care o făcuse să se lovească cu capul de o piatră din șanț. Îi zicea vîrf de ancoră, un caz de unu la un milion.

Nu puteam să cred.

Mă întrebam dacă Miles m-ar suspecta dacă m-ar vedea, dacă, printr-o strălucire de inspirație divină, ar ghici că eu am fost. Mă întrebam ce i-aș spune, dacă m-ar întreba. I-ar păsa că-mi place să mă uit la meciurile de base-ball sau că albastrul e culoarea mea preferată sau că la șapte ani mă strecuram afară din casă să mă uit la stele, chiar dacă nimeni n-ar fi bănuit așa ceva despre mine? I-ar plăcea să știe că, pînă în clipa cînd am lovit-o pe Missy cu mașina, eram sigur că în cele din urmă o să ajung cineva?

Nu, nu i-ar fi păsat de toate astea. Ce voia el să știe era evident: ar fi vrut să știe că părul ucigașului era castaniu, că avea ochii verzi, că e înalt de un metru optzeci. Ar fi vrut să știe unde mă găsește. Și ar vrea să știe cum s-a întîmplat.

Ar vrea totuși să audă că a fost un accident? Că, dacă se putea pune problema așa, a fost mai mult vina ei decît a mea? Că dacă nu ar fi alergat seara pe un drum periculos, mai mult decît probabil ar fi ajuns acasă? Că mi-a sărit drept în fața mașinii?

Afară, am observat că pasărea se oprise din ciripit. Pomii erau nemișcați și auzeam duduitul slab al unei mașini care trecea. Se făcea deja din nou foarte cald. Undeva, știam că Miles Ryan era treaz și mi l-am imaginat stînd în bucătărie. Mi l-am imaginat pe Jonah lîngă el, mîncînd un castronel cu fulgi de cereale. Am încercat să-mi imaginez ce-și spuneau unul altuia. Dar singurul lucru pe care mi-l puteam imagina era respirația constantă, întreruptă de sunetul lingurilor care se loveau de castron.

Mi-am dus mîinile la tîmple, încercînd să mi le frecționez ca să-mi treacă durerea. Părea să pulseze de undeva, din străfund, de unde mă săgetă cu furie, sincronizîndu-se cu fiecare bătaie de inimă. Cu ochii minții, o vedeam pe Missy pe drum, cu ochii deschiși, uitîndu-se în sus, la mine.

Neuitîndu-se la nimic.

CAPITOLUL 22

Charlie ajunse la închisoarea de stat Hailey puțin înainte de ora două, cu stomacul chiorăind, cu ochii obosiți și simțindu-și picioarele ca și cum sîngele s-ar fi oprit din circulație cu vreo oră în urmă. Era prea bătrîn ca să mai stea așezat trei ore fără să se miște.

Ar fi trebuit să iasă la pensie anul trecut, cînd îi spusese Brenda, ca să-și petreacă timpul făcînd ceva productiv. Ca, de exemplu, să pescuiască.

Tom Vernon îl întîmpină la poartă.

Îmbrăcat în costum, arăta mai mult a bancher decît a director al uneia dintre cele mai dure închisori din stat. Părul îi era pieptănat cu o cărare perfectă într-o parte și începea să-i încărunțească. Stătea drept ca o prăjină și, cînd întinse mîna, Charlie nu se putu împiedica să nu observe că unghiile lui păreau manichiurate.

Vernon îl conduse înăuntru.

Ca toate închisorile, era mohorîtă, rece... beton și oțel pretutindeni, totul scăldat în lumină fluorescentă. Au mers pe un coridor lung, au trecut de o mică zonă de primire și au ajuns, în sfîrșit, în biroul lui Vernon.

La prima vedere, era rece și mohorît ca și restul clădirii. Totul era standardizat pentru administrație, de la birou și la lămpi și la fișetele din colț. O fereastră mică, cu gratii, dădea spre curte. Afară, Charlie vedea deținuții mișcîndu-se de colo-colo; unii ridicau greutăți, alții stăteau sau se adunau în grupuri. Părea că un om din doi fumează.

De ce dracu' să poarte Vernon costum într-un asemenea loc?

– Trebuie să completezi niște formulare, îi spuse Vernon. Știi cum e.

– Bineînțeles.

Charlie se bătu peste piept, căutînd un stilou. Îi dădu Vernon unul, înainte să găsească el.

– I-ai spus lui Earl Getlin că vin?

– Mi-am închipuit că nu voiai să fac asta.

– Poate deja să vorbească cu mine?

– Imediat ce te instalezi în cameră, ți-l aducem.

– Mulțumesc.

– Vreau totuși să vorbesc o clipă cu tine despre deținut. Ca să nu fii surprins.

– Ei?

– E ceva ce ar trebui să știi.

– Și ce anume?

– Earl s-a încăierat cu unii primăvara trecută. N-am prea reușit să-i dăm de capăt – știi cum merg lucrurile pe-aici. Nimeni nu vede nimic, nimeni nu știe nimic. Oricum...

Charlie ridică privirea cînd Vernon oftă.

– Earl Getlin și-a pierdut un ochi. I-a fost scos într-o bătaie, jos, în curte. A intentat vreo șase procese, pretinzînd că e cumva vina noastră.

Vernon făcu o pauză.

De ce îmi povestește mie toate astea? se întrebă Charlie.

– Ideea e că a spus tot timpul că în primul rînd el n-are ce căuta aici. Că i s-a înscenat totul. Vernon ridică mîna. Știu, știu – toți de-aici spun că sînt nevinovați. E o poveste veche și am auzit-o toți de un milion de ori. Dar ideea e că, dacă ai venit să obții informații de la el, eu vreau să-ți spun să nu-ți faci iluzii, decît dacă speră că l-ai putea scoate de aici. Și chiar și atunci, s-ar putea să te mintă.

Charlie îl văzu pe Vernon într-o nouă lumină. Pentru cineva îmbrăcat așa de dichisit, părea să știe al naibii de bine ce se petrece în închisoarea lui. Vernon îi dădu formularele, iar Charlie se uită la ele un moment. Aceleași dintotdeauna.

– Ai idee cine zice el că i-a făcut înscenarea? întrebă el.

– Stai puțin, zise Vernon, ridicînd un deget. Aflăm imediat.

Se duse la telefonul de pe birou, formă un număr şi aşteptă pînă ce veni cineva. Puse întrebarea, ascultă, apoi îi mulţumi persoanei.

– Din ce-am auzit noi, el spune că a fost un tip pe nume Otis Timson.

Charlie nu ştia dacă să rîdă sau să plîngă.

Bineînţeles că Earl îl învinuia pe Otis.

Asta făcea ca o parte din misiunea lui să fie mult mai uşoară.

Dar cealaltă parte devenea dintr-o dată mult mai grea.

Chiar şi dacă nu şi-ar fi pierdut un ochi, cu Earl Getlin închisoarea fusese mai puţin blîndă decît cu majoritatea oamenilor. În unele locuri părul îi părea ciopîrţit, în altele mai lung, ca şi cum şi l-ar fi tuns singur cu un foarfece ruginit, iar pielea îi căpătase o culoare pămîntie. Întotdeauna a fost mai degrabă slab, dar acum slăbise şi mai mult, iar Charlie îi putea vedea oasele pe sub pielea mîinilor.

Dar, în primul rînd, observă peticul. Negru, ca al unui pirat, ca al unui băiat rău din vechile filme de război.

Earl era încătuşat în maniera tipică, cu mîinile prinse una de alta şi legate printr-un lanţ de glezne. Intră în cameră tîrşindu-şi picioarele, se opri un moment de îndată ce-l văzu pe Charlie, apoi se apropie să-şi ia locul. Se aşeză în faţa lui; erau despărţiţi de o masă de lemn.

După ce-l verifică pe Charlie, paznicul ieşi în tăcere din cameră.

Earl rămase privindu-l fix cu singurul lui ochi bun. Părea de parcă şi-ar fi exersat privirea aceasta, ştiind că cei mai mulţi oameni şi-ar fi ferit ochii. Charlie se prefăcu a nu vedea peticul.

– De ce ai venit? mîrîi Earl.

Dacă trupul îi devenise mai slab, vocea nu-şi pierduse din tăiş. Era rănit, dar nu era gata să renunţe. Charlie trebuia să-l supravegheze, după ce avea să fie eliberat.

– Am venit să stau de vorbă cu tine, spuse Charlie.

– Despre ce?

– Despre Otis Timson.

Earl deveni rigid la auzul numelui.

– Ce-i cu Otis? întrebă el, precaut.

– Vreau să aflu ceva despre o convorbire pe care ai avut-o cu el acum vreo doi ani. Îl aşteptai la Rebel şi Otis şi fraţii lui s-au aşezat în separeul tău. Îţi aduci aminte?

Nu la asta părea să se fi aşteptat Earl. Trecură cîteva secunde pînă să prelucreze el spusele lui Charlie, apoi clipi.

– Adu-mi aminte, spuse el. A fost cu mult timp în urmă.

– Era vorba despre Missy Ryan. Asta te ajută?

Earl îşi ridică uşor bărbia, privind în lungul nasului. Se uita dintr-o parte în alta.

– Depinde.

– De ce? întrebă Charlie, nevinovat.

– De ce iese pentru mine.

– Ce vrei?

– Ei, haide, dom'le şerif, nu face pe prostu'. Ştii ce vreau.

Nu trebuia s-o spună. Era evident pentru amîndoi.

– Nu pot să-ţi fac nici o promisiune pînă nu aud ce-ai tu de spus.

Earl se lăsă pe spate în scaun, părînd detaşat.

– Atunci, cred că sîntem într-o fundătură, aşa-i?

Charlie se uită la el.

– Poate, spuse el. Dar cred c-o să-mi spui, pînă la sfîrşit.

– De ce crezi asta?

– Pentru că Otis ţi-a înscenat toată chestia, nu-i aşa? Tu-mi spui ce s-a discutat atunci şi eu o să ascult versiunea ta despre celelalte evenimente. Şi cînd mă voi întoarce în oraş, promit să mai cercetez cazul tău. Dacă Otis ţi-a înscenat ceva, o să descoperim asta. Şi, la urmă, voi doi s-ar putea să faceţi schimb de locuri.

Earl n-avea nevoie de mai mult ca să vorbească.

– Îi datoram bani, spuse Earl. Dar eram cam strîmtorat, ştii?

– Cît de strîmtorat? întrebă Charlie.

Earl pufni.

– Îmi lipseau cîteva mii.

Charlie ştia că situaţia era ilegală, probabil era vorba de bani pentru droguri. Dar dădu din cap, pur şi simplu, ca şi cum ar fi ştiut deja şi asta nu l-ar fi deranjat.

– Şi au venit Timsonii. Toţi. Şi au început să-mi spună că tre' să plătesc, că îi fac să pară fraieri, că nu poa' să mă tot acopere. Şi eu le tot zic că le dau banii imediat ce-i capăt. Între timp, cît se petrec toate astea, Otis tace mîlc, ştii, ca şi cum chiar ascultă ce am io de zis. Şi avea o figură calmă, da' era singuru' la care, de fapt, îi păsa ce ziceam. Aşa că încep să-i explic cum stă lucrurile şi el începe să dea din cap şi ăilalţi tac. Imediat după ce termin, aştept să văd ce zice iel, da' iel nu zice nimic multă vreme. P-ormă se apleacă în faţă şi zice că dacă nu plătesc, o să mi se întîmple acelaşi lucru care i s-a întîmplat lu' Missy Ryan. Doar că de data asta or să trecă şi-napoi.

Bingo!

Aşadar Sims spunea adevărul. Interesant!

Cu toate acestea, chipul lui Charlie nu trăda nimic.

Oricum, ştia că asta era partea cea mai uşoară. Ce-l îngrijora pe el nu era cum să-l facă să vorbească despre asta. Ştia că partea grea avea să vină de-acum încolo.

– Cînd a fost asta?

Earl stătu să se gîndească:

– În ianuarie, cred. Era frig afară.

– Aşa că erai acolo, stăteai în faţa lui, şi-ţi zice asta. Cum ai reacţionat cînd ţi-a spus-o?

– Nu ştiam ce să cred. Ştiu că n-am spus nimic.

– L-ai crezut?

– Bineînţeles. Dădu puternic din cap, ca şi cum ar fi vrut să accentueze ideea.

Prea puternic?

Charlie se uită spre propria mînă, examinîndu-şi unghiile.

– De ce?

Earl se aplecă în faţă, lovindu-se cu bărbia de masă..

– Altfel de ce să spună aşa ceva? În plus, ştii ce fel de om e. Ar face aşa ceva dintr-o răsuflare.

Poate că da. Poate că nu.

– Încă o dată, de ce crezi asta?

– Tu eşti şerifu' – tu să-mi spui mie.

– Nu e important ce cred eu. Contează ce crezi tu.

– Ţi-am spus ce cred.

– L-ai crezut.

– Da, spuse el.

– Şi ai crezut că o să-ţi facă şi ţie la fel?

– Doar aşa a zis, nu?

– Aşa că te-ai speriat, corect?

– Da, se răsti el.

Îşi pierde răbdarea?

– Cînd ai fost arestat? Pentru furtul maşinii, vreau să spun.

Schimbarea subiectului îl derută un moment pe Earl.

– La sfîrşitul lui iunie.

Charlie dădu din cap ca şi cum ar fi fost logic, ca şi cum ar fi verificat asta înainte.

– Ce-ţi place să bei? Cînd nu eşti în închisoare, vreau să zic.

– Ce contează?

– Bere, vin, tărie. Sînt curios, doar atît.

– Mai mult bere.

– În seara aia ai băut?

– Doar vreo două. Nu cît să fiu beat.

– Înainte să ajungi acolo? Poate că erai puţin ameţit…

Earl scutură din cap.

– Nu, le-am băut cît am stat acolo.

– Cît timp ai stat la masă cu Timsonii?

– Ce vrei să spui?

– E o întrebare uşoară. Ai stat acolo cinci minute? Zece? O jumătate de oră?

– Nu-mi aduc aminte.

– Dar destul cît să bei două beri.

– Mda.

– Cu toate că-ţi era frică.

Văzu, în sfîrşit, încotro bătea Charlie. Charlie aşteptă răbdător, cu o expresie prietenoasă pe chip.

– Mda, spuse Earl. Ei nu sînt genul de oameni de lîngă care să pleci pur şi simplu.

– Aha, spuse Charlie. Păru să accepte asta şi-şi duse degetele la bărbie. Bineee… dă-mi voie să mă asigur că am înţeles. Otis ţi-a spus – nu, a sugerat că ei o omorîseră pe Missy şi tu ai crezut

că or să-ți facă și ție la fel pentru că le datorai ceva bani. Pînă aici e corect?

Earl încuviință cu prudență. Charlie îi aducea aminte de afurisitul ăla de procuror care-l băgase la răcoare.

– Și tu știai despre ce vorbeau ei, da? Cînd au pomenit de Missy, vreau să spun. Știai că ea murise, nu?

– Toată lumea știa.

– Ai citit despre asta în ziare?

– Mda.

Charlie își desfăcu palmele.

– Atunci de ce nu ai spus poliției despre asta?

– Mda, ce să spun, mîrîi el. De parcă voi, băieți, m-ați fi crezut.

– Dar ar trebui să te credem acum.

– Așa a spus el. Am fost acolo. A spus că el a omorît-o pe Missy.

– O să depui mărturie pentru asta?

– Depinde ce capăt în schimb.

Charlie își drese vocea.

– Bine, hai să-i dăm bătaie mai departe! Ai fost prins furînd o mașină, corect?

Earl dădu din cap iarăși.

– Și Otis era răspunzător – zici tu – că ai fost prins.

– Mda. Trebuia să mă întîlnesc cu ei acolo, lîngă vechea moară Falls, da' nu s-au arătat. Așa că am intrat eu la apă.

Charlie dădu din cap. Își aducea aminte de la proces.

– Încă îi mai datorezi bani?

– Mda.

– Cît?

Earl se foi pe scaun.

– Vreo două miare.

– Nu atît îi datorai și înainte?

– Cam tot atît.

– Încă îți mai era frică să nu te omoare? Chiar și după șase luni?

– Nu puteam să mă gîndesc la altceva.

– Și n-ai fi ajuns aici dacă nu erau ei, așa-i?

– Ţi-am spus deja.

Charlie se aplecă în faţă:

– Atunci, de ce, întrebă el, n-ai încercat să foloseşti informaţia asta ca să-ţi uşurezi sentinţa? Sau ca să-l înfunzi pe Otis? Şi, de ce, în tot acest timp, cît ai stat aici şi te-ai plîns că Otis ţi-a înscenat totul, n-ai pomenit niciodată că el a omorît-o pe Missy Ryan?

Earl pufni din nou şi se uită la perete:

– Nu m-ar fi crezut nimeni, răspunse el în cele din urmă.

Mă întreb de ce.

În maşină, Charlie îşi revăzu informaţiile.

Sims spunea adevărul cînd zicea că a auzit ce a auzit. Dar Sims era un alcoolic cunoscut şi trăsese la măsea chiar în seara aia.

Auzise cuvintele, dar auzise şi tonul?

Otis glumea? Sau era serios?

Sau minţea?

Şi despre ce vorbiseră Timsonii cu Earl în următoarele treizeci de minute?

Earl nu clarificase deloc aspectele astea. Era evident că nici măcar nu-şi aducea aminte de discuţia asta pînă cînd nu abordase Charlie subiectul şi pe urmă povestea lui era cam dezlînată. Crezuse că or să-l omoare, dar mai rămăsese cît să bea vreo două beri după asta. Fusese îngrozit luni de zile, dar nu într-atît încît să facă rost de banii pe care-i datora, cu toate că fura maşini şi ar fi putut da de bani. Nu spusese nimic cînd fusese arestat. Dădea vina pe Otis că i-ar fi regizat o înscenare şi trăncănea cu ceilalţi din închisoare despre asta, dar nu pomenise de faptul că Otis i-ar fi mărturisit că omorîse pe cineva. Îşi pierduse şi un ochi şi tot nu spusese nimic. Recompensa nu însemnase nimic pentru el.

Un alcoolic beat, care dă informaţii ca să scape. Un deţinut ranchiunos, care-şi aminteşte deodată de nişte informaţii vitale, dar cu o poveste plină de lipsuri şi inadvertenţe.

Pentru orice avocat al apărării cît de cît capabil ar fi fost floare la ureche să se ocupe de Sims Addison şi Earl Getlin. Şi Thruman Jones era bun. Chiar bun.

Charlie nu-şi mai descreţise fruntea de cînd se suise în maşină.

Nu-i plăcea.

Deloc.

În afară de faptul că Otis spusese într-adevăr „o să ţi se întîmple şi ţie ce i s-a întîmplat lui Missy Ryan". Îl auziseră doi oameni, şi asta avea o oarecare importanţă. Atît cît să-l reţină, poate. Măcar deocamdată.

Dar era destul pentru a-l acuza?

Şi, ce era mai important, dovedeau toate astea, de fapt, că Otis chiar o făcuse?

CAPITOLUL 23

Nu puteam scăpa de imaginea lui Missy Ryan, cu ochii privind în gol și, din cauza asta, am devenit o persoană pe care nu o mai cunoscusem.

La șase săptămîni după moartea ei, am parcat mașina la vreo șapte sute cincizeci de metri depărtare de destinația mea finală, în parcarea unei benzinării. Am făcut restul drumului pe jos.

Era tîrziu, puțin trecut de nouă, și era într-o joi. Soarele de septembrie apusese doar de o jumătate de oră, iar eu știam destule lucruri ca să mă feresc din calea celorlalți. Mă îmbrăcasem în negru și umblam pe marginea drumului, mergînd pînă acolo încît mă tupilam după tufe cînd vedeam faruri apropiindu-se de mine.

Cu toate că purtam curea, îmi ridicam întruna pantalonii, care îmi tot alunecau pe șolduri. Începusem să fac asta atît de des, încît nici nu mai băgam de seamă, dar în seara aia, cu crengile și rămurelele care mi-i tot agățau, mi-am dat seama cît de mult slăbisem. De la accident, îmi pierdusem pofta de mîncare; pînă și ideea de a mînca îmi stîrnea greața.

Începuse să-mi cadă și părul. Nu șuvițe groase, ci fire degradîndu-se încet, dar constant, ca atunci cînd atacă termitele o casă. Găseam fire pe pernă cînd mă trezeam, iar cînd mă pieptănam trebuia să curăț dinții periei cu degetele înainte să termin, altfel treceau fără să mai prindă. Aruncam părul în toaletă și mă uitam cum se duce și, după ce dispărea, mai trăgeam o dată apa, fără nici un alt motiv în afară de a amîna confruntarea cu viața.

În seara aceea, în timp ce treceam printr-o gaură din gard, mi-am tăiat palma într-un cui rupt. Mă durea și a sîngerat, dar,

în loc să mă întorc din drum, mi-am strîns mîna pumn şi am simţit cum mi se scurge sîngele printre degete, gros şi lipicios. Nu-mi păsa de durere în noaptea aia, exact cum nu-mi pasă de cicatrice astăzi.

Trebuia să mă duc. În ultima săptămînă mă dusesem la locul accidentului lui Missy şi fusesem şi la mormîntul ei. La mormînt, îmi amintesc, fusese pusă piatra funerară şi mai erau porţiuni de pămînt proaspăt, unde mai trebuia să crească iarba, aproape ca o mică groapă. M-a deranjat dintr-un motiv pe care nu prea îl pot explica şi acolo am pus florile. Cimitirul era aproape pustiu; în depărtare, puteam zări ici-colo cîţiva oameni, văzîndu-şi de treabă. M-am întors, fără să-mi pese dacă mă văd sau nu.

În lumina lunii, mi-am desfăcut mîna. Sîngele era negru şi strălucea ca petrolul. Am închis ochii, amintindu-mi-o pe Missy, apoi am înaintat din nou. A durat o jumătate de oră să ajung acolo. În jurul feţei îmi bîzîiau ţînţari. Spre sfîrşitul drumului, a trebuit să o iau prin curţi ca să rămîn departe de şosea. Curţile erau mari, casele erau departe de şosea şi era mai uşor de mers. Ochii îmi erau fixaţi asupra destinaţiei şi, pe măsură ce mă apropiam, am încetinit, avînd grijă să nu fac nici un zgomot. Vedeam lumina revărsîndu-se prin ferestre. Vedeam o maşină parcată pe alee.

Ştiam unde locuiau; toată lumea ştia. Era un oraş mic, în fond. Le văzusem casa şi ziua; la fel ca la locul accidentului şi ca la mormîntul lui Missy, mai fusesem acolo înainte, deşi nu mă apropiasem niciodată atît de mult. Respiraţia mea încetini cînd m-am apropiat de casă. Simţeam mirosul de iarba proaspăt tunsă.

M-am oprit, cu mîna sprijinită de cărămidă. Am ascultat dacă nu se aude vreun scîrţîit de podea, vreo mişcare dinspre uşă sau umbre care să treacă pe verandă. Se părea că nu-şi dă seama nimeni că sînt acolo.

M-am apropiat încet şi cu grijă de fereastra sufrageriei, apoi m-am strecurat pe verandă, unde m-am vîrît într-un colţ ascuns după o perdea de iederă de oricine ar fi putut trece pe drum. În depărtare, auzeam cum începe să latre un cîine, apoi se opreşte,

începe să latre din nou, ca pentru a vedea dacă mișcă ceva. Curios, am aruncat o privire înăuntru.

N-am văzut nimic.

Dar nu eram în stare să plec. Așadar așa locuiau, mi-am zis. Missy și Miles stăteau pe canapea, își puneau cețile pe măsuța aia. Alea de pe perete sînt fotografiile lor. Alea sînt cărțile lor. Pe măsură ce mă uitam în jur, am observat că televizorul era aprins și se auzeau, amestecat, fragmente de conversație. Camera era ordonată, curată și, dintr-un motiv oarecare, asta m-a făcut să mă simt mai bine.

Atunci l-am văzut pe Jonah intrînd în cameră. Mi-am ținut respirația în timp ce el se apropia de televizor, de vreme ce se apropia în același timp și de mine, dar el nu s-a uitat deloc în direcția mea. În loc să facă asta, s-a așezat, și-a încrucișat picioarele și s-a uitat la program fără să se miște, ca hipnotizat.

M-am sprijinit puțin mai mult de geam, să-l văd mai bine. Crescuse în ultimele două luni, dar nu îndeajuns ca să se observe. Cu toate că era tîrziu, era încă în blugi și în cămașă, nu în pijama. L-am auzit rîzînd și aproape ca mi-a plesnit inima în piept.

Atunci a intrat Miles în cameră. M-am tras înapoi, în umbră, dar am continuat să mă uit la el. A rămas în picioare un moment, privindu-și fiul, fără să spună nimic. Expresia lui era goală, indescifrabilă... hipnotizată. Ținea în mînă un plic de manila și, peste o clipă, l-am văzut uitîndu-se la ceas. Într-o parte, părul îi era ciufulit, ca și cum ar fi trecut cu mîinile prin el.

Știam ce urma să se întîmple și am așteptat. O să înceapă să vorbească cu fiul lui. O să-l întrebe pe Jonah la ce se uită. Sau, pentru că era o seară după care urma o zi de școală, o să-i spună că trebuie să se ducă la culcare sau să-și pună pijamaua. O să-l întrebe dacă vrea o ceașcă de lapte sau ceva de mîncare.

Dar n-a făcut asta.

În schimb, Miles a trecut pur și simplu prin sufragerie și a dispărut pe un coridor întunecat, aproape ca și cum nici n-ar fi fost pe-acolo.

Peste un minut, am plecat, furișîndu-mă.

Restul nopții n-am dormit.

CAPITOLUL 24

Miles reuşi să ajungă acasă la aceeaşi oră la care Charlie oprea în faţa închisorii de stat Hailey şi primul lucru pe care-l făcu fu să se îndrepte spre dormitor.

Nu ca să doarmă. În loc de asta, din dulapul unde-l ascunsese, scoase plicul de manila cu dosarul.

Acolo îşi petrecu următoarele cîteva ore, frunzărind şi întorcînd paginile, studiind informaţiile. Nu era nimic nou, nimic pe care să-l fi trecut cu vederea în trecut şi totuşi îi era imposibil să-l lase din mînă.

Acum ştia ce să caute.

Mai tîrziu, la un moment dat, auzi telefonul sunînd; nu răspunse; sună din nou peste douăzeci de minute, cu acelaşi rezultat. La ora lui obişnuită, Jonah coborî din autobuz şi, văzînd maşina tatălui său, se duse acasă în loc să meargă la doamna Knowlson. Urcă pînă în dormitor entuziasmat, pentru că nu se aştepta să-l vadă pe tatăl său decît mai tîrziu şi se gîndea că ar putea face ceva împreună înainte să iasă cu Mark. Dar văzu dosarul şi ştiu imediat ce însemna asta. Deşi au stat de vorbă doar cîteva clipe, Jonah simţi că tatăl său avea nevoie să fie singur şi nu se mai obosi să-i ceară ceva. Se duse înapoi în sufragerie şi aprinse televizorul.

Soarele se pregătea să apună; pe înserat, beculeţele de Crăciun din tot cartierul începură să sclipească. Jonah trecu pe la tatăl lui, chiar îi vorbi din uşă, dar Miles nici măcar nu ridică privirea.

La cină, Jonah mîncă un castronel cu fulgi de cereale.

Miles scotocea dosarul. Mîzgălea întrebări şi făcea note pe margini, începînd cu Earl şi Sims şi cu necesitatea de a-i face

să depună mărturie. Apoi reveni la paginile care se ocupau de investigarea lui Otis Timson, dorindu-şi, în primul rînd, să fi fost acolo. Alte întrebări, alte notiţe. *Au verificat toate maşinile de pe terenul Timsonilor să vadă dacă nu sînt lovite, chiar şi pe cele aruncate? E posibil să fi împrumutat una şi de unde? Cineva de la un magazin de componente auto şi-ar aminti dacă Otis a cumpărat vreodată o trusă de urgenţă? Unde ar fi aruncat maşina dacă ar fi fost deteriorată? De sunat la celelalte secţii, de văzut dacă vreun magazin ilegal de piese auto a fost închis în ultimii doi ani. Discuţie, dacă se poate. Un tîrg, dacă îşi amintesc ceva.*

Puţin înainte de opt, Jonah veni din nou în dormitor, îmbrăcat şi gata să plece la film cu Mark. Miles uitase complet de ieşirea lor. Jonah îl sărută de la revedere şi ieşi; Miles se întoarse imediat la dosarul său, fără să-l întrebe cînd se întoarce.

N-o auzi pe Sarah intrînd pînă ce nu-l strigă ea din sufragerie.

– Hei?... Miles? Eşti aici?

Într-o clipă, ea apăru în uşă şi Miles îşi aminti deodată că trebuiau să se întîlnească.

– Nu m-ai auzit cînd am bătut? îl întrebă ea. Am îngheţat acolo, afară, aşteptînd să răspunzi, aşa că pînă la urmă am renunţat. Ai uitat că vin?

Cînd el îşi ridică privirea, ea îi văzu expresia preocupată, distantă, din ochi. Părul lui arăta ca şi cum îşi trecea mîna prin el de ore întregi.

– Te simţi bine? îl întrebă.

Miles se apucă să-şi strîngă hîrtiile.

– Mda... Sînt bine. Lucram... Îmi pare rău... Nu mi-am dat seama cît e ceasul.

Ea recunoscu dosarul şi se încruntă.

– Ce se întîmplă? îl întrebă.

Văzînd-o pe Sarah, îşi dădu seama cît se simţea de epuizat. Ceafa şi spinarea îi înţepeniseră şi se simţea de parcă ar fi fost acoperit de un strat de praf. Închise dosarul şi-l puse deoparte, cu gîndul tot la conţinutul lui. Îşi frecă faţa cu amîndouă mîinile, apoi se uită la ea pe deasupra degetelor.

– Otis Timson a fost arestat astăzi, îi spuse.

– Otis? Pentru ce?

Înainte de a-şi sfîrşi întrebarea, ea înţelese brusc care era răspunsul şi trase deodată aer în piept.

– Oh... Miles, spuse ea, ducîndu-se spre el, instinctiv.

Miles, pe care-l durea tot trupul, se ridică în picioare, iar ea îl strînse în braţe.

– Eşti sigur că te simţi bine? îi şopti ea, ţinîndu-l strîns.

În timp ce-o îmbrăţişa, tot ce simţise în cursul zilei îl năpădi din nou. Amestecul de neîncredere, supărare, frustrare, furie, teamă şi epuizare îi intensificau sentimentele reînnoite de pierdere şi, pentru prima dată în ziua aceea, Miles se lăsă copleşit de toate astea. În picioare în cameră, cu braţele lui Sarah în jurul lui, Miles izbucni în plîns, cu lacrimile curgîndu-i ca şi cum n-ar mai fi plîns niciodată pînă atunci.

Cînd Charlie se întoarse la secţie, Madge îl aştepta. Deşi în mod normal termina lucrul la cinci, acum stătuse în plus o oră şi jumătate, aşteptîndu-l pe el. Stătea în parcare, cu braţele încrucişate, strîngîndu-şi pe lîngă corp jacheta lungă de lînă.

Charlie coborî din maşină şi-şi scutură firimiturile de pe pantaloni. Pe drumul de întoarcere, luase la repezeală o chiftea cu cartofi prăjiţi şi le făcuse să alunece cu o ceaşcă de cafea.

– Madge? Ce faci de n-ai plecat încă?

– Te-aştept, îi răspunse ea. Te-am văzut venind şi am vrut să vorbesc cu tine undeva unde nu ne-aude nimeni.

Charlie se întinse în maşină şi-şi înşfăcă pălăria. Pe frigul ăsta, avea nevoie de ceva pe cap. Nu mai avea destul păr ca să-i ţină cald.

– Ce s-a întîmplat?

Înainte ca ea să răspundă, un ajutor veni pe uşă, iar Madge se uită peste umăr. Trăgînd de timp, ea spuse simplu:

– A sunat Brenda.

– E bine? întrebă Charlie, intrînd în joc.

– Foarte bine, după cîte îmi dau eu seama. Vrea totuşi să-i dai un telefon.

Ajutorul îl salută pe Charlie dînd din cap cînd trecu pe lîngă ei. O dată ce el ajunse lîngă maşină, Madge se apropie şi mai mult.

– Cred că este o problemă, spuse ea încet.

– Cu ce?

Ea arătă cu capul peste umăr.

– Thurman Jones te aşteaptă înăuntru. La fel şi Harvey Wellman.

Charlie se uită la ea, ştiind că mai urmează ceva.

– Amîndoi vor să stea de vorbă cu tine, spuse ea.

–Şi?

Ea mai privi o dată în jur, asigurîndu-se că sînt singuri.

– Au venit împreună, Charlie. Vor să stea de vorbă cu tine *împreună*.

Charlie rămase uitîndu-se la ea, încercînd să anticipeze ce o să-i mai spună, ştiind că n-o să-i placă. Procurorii şi avocaţii apărării ajungeau împreună doar în cele mai vitrege împrejurări.

– Este vorba de Miles, spuse ea. Cred că s-ar putea să fi făcut ceva acolo. Ceva ce n-ar fi trebuit să facă.

*

Thurman Jones avea cincizeci şi trei de ani, era de înălţime şi greutate medie, cu păr castaniu ondulat care părea întotdeauna bătut de vînt. Cînd se afla la tribunal purta costume bleumarin, cravate croşetate de culoare închisă şi pantofi negri sport, care-i dădeau o înfăţişare de ţopîrlan. În instanţă vorbea întotdeauna rar şi clar şi nu-şi pierdea niciodată calmul, iar această combinaţie, împreună cu înfăţişarea lui făcea o impresie extrem de bună unui juriu. De ce îi reprezenta pe de-alde Otis Timson şi familia lui era mai presus de înţelegerea lui Charlie, dar asta făcea şi o făcea de ani de zile.

Harvey Wellman, pe de altă parte, se îmbrăca în costume făcute la comandă şi purta pantofi marca Cole-Haan şi arăta întotdeauna de parcă s-ar fi dus la o nuntă. La treizeci de ani începuse să încărunţească pe la tîmple şi acum, la patruzeci, părul îi era

aproape alb, dîndu-i o înfăţişare distinsă. În altă viaţă, ar fi putut fi prezentator de ştiri. Sau, poate, antreprenor de pompe funebre.

Nici unul dintre ei nu părea vesel, după cum stăteau aşteptînd în faţa biroului lui Charlie.

– Voi doi aţi vrut să mă vedeţi? îi întrebă Charlie.

Se ridicară amîndoi în picioare.

– E important, Charlie, îi răspunse Harvey.

Charlie îi conduse în birou şi închise uşa. Le făcu semn spre două scaune, dar nici unul nu se aşeză. Charlie se duse în spatele biroului, lăsînd puţin spaţiu între el şi musafiri.

– Aşadar ce pot face pentru voi?

– Avem o problemă, Charlie, spuse Harvey simplu. Este vorba de arestarea de azi-dimineaţă. Am încercat să stau de vorbă cu tine mai devreme, dar erai deja plecat.

– Îmi pare rău. A trebuit să mă ocup de nişte treburi în afara oraşului. Care-i problema asta despre care vorbeşti?

Harvey Wellman se uită direct în ochii lui Charlie.

– Se pare că Miles Ryan a mers puţin prea departe.

– Zău?

– Avem martori. O mulţime de martori. Şi toţi spun acelaşi lucru.

Charlie nu spuse nimic şi Harvey îşi drese glasul înainte de a continua. Thurman Jones stătea într-o parte, cu expresia impenetrabilă. Charlie ştia că e atent la fiecare cuvînt.

– Şi-a îndreptat arma spre capul lui Otis Timson.

Mai tîrziu, în sufragerie, Miles descînta o bere şi-i jupuia absent eticheta în timp ce-i povestea lui Sarah tot ce se întîmplase. La fel cum erau şi sentimentele lui, povestea se dovedea confuză uneori. Sărea de la una la alta, pe urmă revenea, repetîndu-se de mai multe ori. Sarah nu-l întrerupse nici măcar o singură dată, nu se uitase în altă parte nici o singură dată şi, cu toate că erau momente în care povestea era neclară, nu insistase ca el să clarifice lucrurile, pentru simplul motiv că nu era sigură că el ar fi fost în stare.

Aşa cum nu făcuse cînd îi povestise lui Charlie, totuşi Miles merse mai departe.

– Ştii, în ultimii doi ani m-am întrebat ce-o să se întîmple cînd o să fiu faţă-n faţă cu tipul care a făcut-o. Şi cînd am aflat că a fost Otis... nu ştiu... Făcu o pauză. Am vrut să apăs pe trăgăci. Am vrut să-l omor.

Sarah se mişcă, neştiind ce să spună. Era de înţeles, cel puţin într-o oarecare măsură, dar... şi puţin înfricoşător.

– Dar n-ai făcut-o, spuse ea în cele din urmă.

Miles nu băgă de seamă tonul ezitant al răspunsului ei.

– Şi acum ce-o să se-ntîmple? îl întrebă ea.

El îşi duse mîna la ceafă şi şi-o apăsă. În ciuda faptului că era atît de implicat emoţional în asta, raţiunea îi spunea că au nevoie de mai mult decît aveau acum.

– Trebuie să aibă loc o anchetă – să fie interogaţi martori, să fie verificate locuri. E multă muncă şi e mai greu acum, după atîta timp. O să fiu ocupat, nu ştiu cît timp. O să lucrez multe, multe sfîrşituri de săptămînă. Ne-am întors acolo unde eram acum doi ani.

– N-a spus Charlie că se ocupă el de asta?

– Da, dar nu cum aş face-o eu.

– Ai voie să faci asta?

– N-am de ales.

Nu era momentul sau locul să discute despre rolul lui şi ea nu insistă.

– Ţi-e foame? îl întrebă în schimb. Pot să pregătesc ceva repede pentru noi, în bucătărie. Sau am putea comanda o pizza?

– Nu. Mi-e bine.

– Vrei să mergem la plimbare?

El scutură din cap.

– Nu prea am chef.

– Ce zici de-un film? Am luat o casetă în drum spre casă.

– Mda... sigur.

– Nu vrei să ştii ce e?

– De fapt, nu contează. Orice-ai ales tu, merge.

Ea se ridică de pe canapea şi căută filmul. O comedie care reuşi s-o facă pe Sarah să rîdă de cîteva ori. Îi aruncă o privire şi lui Miles să-i vadă reacţia. Nimic. După o oră Miles se scuză şi

se duse la baie. Cînd văzu că trec cîteva minute şi el nu se întoarce, Sarah se duse să vadă dacă se simte bine.

Îl găsi în dormitor, cu plicul de manila deschis lîngă el.

– Trebuia doar să verific ceva, spuse el. Nu-mi ia decît un minut.

– Bine, îi răspunse ea.

El nu s-a mai întors.

Cu mult înainte să se termine, Sarah opri filmul şi scoase caseta, apoi îşi luă haina. S-a mai dus o dată să-i arunce o privire – neştiind că Jonah făcuse la fel mai devreme – apoi ieşi în tăcere din casă. Miles nu-şi dădu seama că ea a plecat pînă nu se întoarse Jonah de la film.

*

Charlie a stat la birou pînă aproape de miezul nopţii. La fel ca Miles, se uita prin dosarul cazului şi se întreba ce-o să facă.

Fusese nevoie de puţină linguşire ca să-l calmeze pe Harvey, mai ales după ce el mai veni şi cu povestea incidentului din maşina lui Miles. Nu era de mirare că Thurman Jones rămase foarte tăcut tot timpul cît dură discuţia. Charlie bănuia că el crede că e mai bine dacă vorbea Harvey în locul lui. Totuşi, pe chip i se ivi o urmă de zîmbet cînd Harvey spuse că se gîndeşte serios să-l pună pe Miles sub acuzaţie.

Atunci le-a spus Charlie de ce fusese arestat Otis.

Se pare că Miles nu catadicsise să-i spună lui Otis care era acuzaţia. Urma ca ei doi să aibă o discuţie de la inimă la inimă a doua zi – asta doar dacă Charlie nu-i sucea gîtul mai întîi.

Dar în prezenţa lui Harvey şi a lui Thurman, Charlie se purtă ca şi cum ştiuse totul de la început.

– N-avea nici un rost să încep să arunc acuzaţii, cîtă vreme nu eram sigur măcar că sînt îndreptăţite.

După cum era de aşteptat, atît Harvey, cît şi Thurman au adus obiecţii. Au obiectat şi faţă de povestea lui Sims, pînă ce Charlie le-a spus că se întîlnise cu Earl Getlin.

– Şi el a confirmat toată chestia, fu modul lui de exprimare.

N-avea de gînd să-i spună lui Thruman despre îndoielile lui şi nici lui Harvey nu voia să i le împărtăşească încă. De îndată ce termină, Harvey îi aruncă o privire care-i spunea că trebuie să se întîlnească mai tîrziu, să vorbească între patru ochi. Charlie, ştiind că avea nevoie de mai mult timp să chibzuiască lucrurile, se prefăcu a nu observa.

Petrecură mult timp vorbind despre Miles după ce termină Charlie. El n-avea nici o îndoială că Miles făcuse exact ce spusese şi, cu toate că era... *necăjit,* ca să se exprime blînd, îl cunoştea pe Miles de destulă vreme ca să ştie că nu era depăşit într-o situaţie ca asta. Dar Charlie îşi ascunse supărarea, în timp ce continua să-l apere cît de cît pe Miles.

În final, Harvey îi recomandă ca Miles să fie suspendat deocamdată, pînă cînd ei lămureau lucrurile.

Thurman Jones ceru ca Otis să fie ori eliberat, ori pus imediat sub acuzaţie, fără nici o altă întîrziere.

Charlie le spuse că Miles plecase deja şi nu mai venea în ziua aceea, dar că o să ia o decizie în ambele privinţe mîine, la prima oră.

Într-o oarecare măsură, spera ca pînă atunci lucrurile să-i fie mai clare.

Dar n-avea să fie aşa, după cum descoperi cînd o porni spre casă, în cele din urmă.

Înainte de a pleca de la birou, îi telefonă acasă lui Harris să-l întrebe ce făcuse.

A reieşit că nu putuse să dea de Sims toată ziua.

– Cît de mult te-ai străduit? se răsti Charlie.

– L-am căutat peste tot, răspunse Harris buimac. Acasă la el, la maică-sa, pe unde-şi face el veacul. M-am dus pe la fiecare bar şi cîrciumă din comitat. A dispărut.

Brenda, cu halatul peste pijama, îl aştepta cînd a ajuns acasă. El i-a povestit în mare ce se întîmplase şi ea l-a întrebat ce-o să se întîmple dacă Otis ar ajunge efectiv la judecată.

– O să fie o apărare tipică, răspunse Charlie, epuizat. Jones o să argumenteze că Otis nici măcar n-a fost acolo în noaptea aia şi-o să găsească şi pe alţii care să confirme asta. Apoi o să argu-

menteze că, şi dacă ar fi fost acolo, n-a spus ce i se atribuie. Şi chiar dacă a spus, o să spună că a fost scos din context.

– Şi asta o să aibă efect?

Charlie sorbi din cafea, ştiind că mai avea încă mult de lucru.

– Nimeni nu poate prevedea vreodată ce-o să facă un juriu. Doar ştii.

Brenda îşi puse mîna pe braţul lui Charlie.

– Dar tu ce crezi? îl întrebă ea. Sincer.

– Sincer?

Ea dădu din cap, gîndindu-se că el arată cu doisprezece ani mai bătrîn decît dimineaţă, cînd plecase la lucru.

– Dacă nu găsim ceva, Otis scapă.

– Chiar dacă el a făcut-o?

– Mda, spuse el, cu vocea complet lipsită de vlagă, chiar dacă a făcut-o.

– Şi Miles ar accepta aşa ceva?

Charlie închise ochii.

– Nu. Nici o şansă.

– Ce-o să facă?

El îşi termină cafeaua din ceaşcă şi se întinse după dosar.

– N-am nici cea mai vagă idee.

CAPITOLUL 25

Am început să-i pîndesc cu regularitate și cu precauție, astfel încît să nu-și dea nimeni seama ce fac.

Îl așteptam pe Jonah la școală, mă duceam la Missy la mormînt, mă duceam la ei acasă seara. Minciunile mele erau convingătoare; n-a bănuit nimeni nimic.

Știam că nu e bine, dar se părea că nu-mi mai pot controla propriile acțiuni. Ca în cazul oricărei dependențe, nu mă puteam opri. Cînd făceam acele lucruri, mă întrebam dacă sînt sănătos mintal. Eram oare un masochist care voia să aline agonia pe care o provocase? Sau eram sadic, cineva care se bucura în taină de chinul lor și voia să fie martor direct la el? Eram ambele? Nu știam. Tot ce știam era că nu părea să am de ales.

Nu puteam scăpa de imaginea pe care o văzusem în prima seară, cînd Miles trecuse pe lîngă fiul lui fără să-i vorbească, ca și cum ar fi uitat de prezența lui. După tot ce se întîmplase, se presupunea că nu trebuie să fie așa. Da, știam că Missy fusese luată din viața lor..., dar oare nu se apropie oamenii și mai mult după un eveniment traumatizant? Nu caută sprijin unul în altul? Mai ales în familie?

Așa aș fi vrut să cred. Așa reușisem să trăiesc în primele șase săptămîni. Devenise mantra mea. Or să supraviețuiască. Or să se vindece. Or să se întoarcă unul spre altul și or să fie și mai apropiați. Era litania obsedantă a unui nebun torturat, doar că – în mintea mea – devenise reală.

Dar în seara aceea nu erau bine. Nu în seara aceea.

Nu sînt destul de naiv acum și nu eram nici atunci destul de naiv ca să cred că un singur instantaneu al unei familii acasă re-

velează adevărul. Mi-am spus după seara aia că interpretasem greşit ce văzusem sau, dacă interpretasem corect, nu însemna nimic. Nu se poate deduce nimic din exemple izolate. Pînă să ajung la maşină, aproape credeam acest lucru.

Dar trebuia să fiu sigur.

Există o cale pe care o apuci cînd te îndrepţi spre distrugere. Ca cineva care bea un pahar într-o vineri seara, apoi două următoarea vineri, doar pentru a-şi pierde treptat şi complet controlul, m-am trezit continuînd cu mai multă îndrăzneală. La două zile după vizita mea de seară, am simţit nevoia să ştiu ce face Jonah. Încă îmi mai aduc aminte noianul de gînduri prin care mi-am justificat acţiunea. A decurs astfel: o să mă uit la Jonah astăzi şi, dacă zîmbeşte, atunci o să ştiu că am greşit. Aşa că m-am dus la şcoală. Am stat în parcare, un străin care stă în spatele unui volan într-un loc unde nu avea nici un drept să se afle, privind fix afară prin parbriz. Prima oară cînd m-am dus de-abia dacă l-am zărit, aşa că m-am întors în ziua următoare.

Peste cîteva zile m-am dus din nou.

Şi din nou.

Am ajuns în faza în care o recunoşteam pe învăţătoarea lui, îi recunoşteam colegii de clasă şi curînd îl observam şi pe el imediat, de îndată ce ieşea din clădire. Şi mă uitam. Uneori zîmbea, alteori nu şi tot restul după-amiezei mă întrebam ce-o fi însemnînd asta. În ambele cazuri, nu eram niciodată satisfăcut.

Şi venea seara. Ca o mîncărime la care nu ajungi, dependenţa de a-i spiona mă sîcîia, devenind tot mai puternică pe măsură ce treceau orele. Mă întindeam în pat, cu ochii larg deschişi, pe urmă mă dădeam jos. Mă plimbam dintr-o parte în alta. Mă aşezam, apoi mă întindeam din nou în pat. Şi, cu toate că ştiam că nu e bine, luam hotărîrea să mă duc. Vorbeam singur, şoptindu-mi motivele pentru care ar fi trebuit să ignor sentimentul din mine, chiar în timp ce întindeam mîna după cheile de la maşină. Străbăteam porţiunea întunecată, îndemnîndu-mă să mă întorc şi să mă îndrept spre casă, chiar şi cînd parcam maşina. Îmi croiam drum prin tufişurile care le înconjurau casa, cu fiecare pas pe care-l făceam, înţelegînd tot mai puţin ce mă împinsese acolo.

Mă uitam la ei pe fereastră.

Timp de un an, am văzut viața dezvăluindu-li-se bucată cu bucată, completînd ce nu știam deja. Am aflat că Miles continua să lucreze uneori noaptea și m-am întrebat cine are grijă de Jonah. Așa că am schițat programul de lucru al lui Miles, știam cînd e plecat și într-o zi m-am ținut după autobuzul lui Jonah de la școală pînă acasă. Am aflat astfel că stătea cu o vecină. O privire la cutia de scrisori mi-a spus cine e ea.

Alteori, îi urmăream luîndu-și cina. Am aflat ce îi place lui Jonah să mănînce și am aflat la ce emisiuni se uită după aceea. Am aflat că-i place să joace fotbal european, dar că nu-i place să citească. L-am privit crescînd.

Am văzut lucruri bune și lucruri rele și întotdeauna am căutat un zîmbet. Ceva, orice, care m-ar fi putut ajuta să pun capăt acestei nebunii.

Îl urmăream și pe Miles.

Îl vedeam făcînd ordine prin casă, băgînd lucruri în sertare. L-am văzut pregătind mîncarea. L-am privit bînd bere și fumînd pe verandă, cînd își închipuia că nu e nimeni prin preajmă. Dar cel mai mult l-am văzut stînd în bucătărie.

Acolo, concentrîndu-se, trecîndu-și o mînă prin păr, se uita fix la dosar. La început mi-am închipuit că-și adusese de lucru acasă, dar treptat am ajuns la concluzia că mă înșel. Nu studia cazuri diferite, era același caz, de vreme ce se părea că dosarul nu se schimbă niciodată. Atunci, cu o tresărire bruscă de înțelegere, mi-am dat seama despre ce dosar era vorba. Am știut că mă căuta pe mine, persoana care-l urmărea pe fereastră.

Iarăși, după asta, m-am justificat în legătură cu ce făceam. Am început să vin să-l văd pe el, să-i studiez trăsăturile în timp ce se uita în dosar, să aștept un „a-ha!", urmat de un telefon înnebunit care ar fi prevestit o vizită la mine acasă. Să știu cînd o să vină sfîrșitul.

Cînd, într-un final, plecam de la fereastră și mă întorceam la mașină, mă simțeam slăbit, complet epuizat. Juram că s-a terminat, că n-o s-o mai fac niciodată. Că o să-i las să-și ducă viața fără să mă mai amestec. Imboldul de a-i urmări era satisfăcut, dar se instala vinovăția și în serile alea mă disprețuiam pentru ce

făcusem. Mă rugam pentru iertare şi erau momente cînd am vrut să mă omor.

Eu, care visam odată să fac ceva în viaţă, îl uram acum pe cel care devenisem.

Dar apoi, indiferent cît aş fi vrut să mă opresc, indiferent cît aş fi vrut să mor, imboldul revenea. Mă împotriveam pînă cînd nu mai puteam, pe urmă îmi spuneam că asta o să fie ultima dată. Chiar ultima.

Şi apoi, ca un vampir, mă strecuram afară noaptea.

CAPITOLUL 26

În noaptea aceea, în timp ce Miles studia dosarul în bucătărie, Jonah a avut primul coşmar după multe săptămîni.

Trecu puţin timp pînă ce Miles îl auzi pe băiat. Studiase dosarul pînă aproape la două noaptea; ceea ce, împreună cu schimbul de noapte de ieri şi cu tot ce se întîmplase în cursul zilei, îl secătuise de tot, şi corpul lui părea să se răzvrătească, cînd auzi plînsul lui Jonah. Ca şi cum ar fi fost silit să se mişte printr-o încăpere plină de vată udă, redeveni conştient şi, în timp ce se îndrepta spre camera fiului său, simţea că e mai mult un reflex pavlovian decît dorinţa de a-şi consola fiul.

Era dimineaţă devreme, mai erau cîteva minute pînă la revărsatul zorilor. Miles îl duse pe Jonah pe verandă; pînă să i se oprească ţipetele, în cele din urmă, soarele răsărise deja. Pentru că era sîmbătă şi nu trebuia să se ducă la şcoală, Miles îl duse pe Jonah înapoi în dormitor şi puse de cafea. Îi zvîcnea capul, aşa că luă două aspirine şi le înghiţi cu suc de portocale.

Se simţea de parcă ar fi fost mahmur.

În timp ce fierbea cafeaua, Miles scoase dosarul şi notele pe care le făcuse cu o seară înainte; ar fi vrut să mai treacă o dată peste ele înainte de a se duce la lucru. Jonah îl luase pe neaşteptate, întorcîndu-se în bucătărie înainte ca el să mai poată face asta. Intră lipăind, frecîndu-şi ochii umflaţi şi se aşeză la masă.

– De ce te-ai sculat? îl întrebă Miles. E încă devreme.

– Nu sînt obosit, răspunse Jonah.

– Pari obosit.

– Am visat urît.

Cuvintele lui Jonah l-au mirat pe Miles. Niciodată pînă atunci nu își adusese aminte.

– Da?

Jonah dădu din cap.

– Am visat că tu ai avut un accident. Ca mami.

Miles se duse lîngă Jonah.

– A fost doar un vis, spuse el. Nu s-a întîmplat nimic, da?

Jonah își șterse nasul cu dosul palmei. În pijamaua cu mașini de curse arăta mai mic decît era.

– Tată?

– Mda?

– Ești supărat pe mine?

– Nu, deloc. De ce crezi că aș fi supărat?

– N-ai vorbit deloc cu mine ieri.

– Îmi pare rău. Nu eram supărat. Încercam doar să descopăr niște lucruri.

– Despre mami?

Miles fu luat din nou pe nepregătite.

– De ce crezi că ar fi despre mami? îl întrebă.

– Pentru că te uitai iar la hîrtiile alea, zise Jonah, arătînd la dosarul de pe masă. Sînt despre mami, nu-i așa?

După un moment, Miles dădu din cap.

– Cam așa.

– Mie nu-mi plac hîrtiile alea.

– De ce?

– Pentru că, zise el, te întristează.

– Nu mă întristează.

– Ba da, spuse Jonah. Și mă întristează și pe mine.

– Pentru că îți e dor de mami?

– Nu, spuse el, scuturînd din cap, pentru că te fac să uiți de mine.

Cuvintele îl făcură pe Miles să i se pună un nod în gît.

– Nu e adevărat.

– Atunci de ce nu ai vorbit cu mine ieri?

Părea aproape gata să plîngă și Miles îl trase mai aproape.

– Îmi pare rău, Jonah. N-o să se mai întîmple.

Jonah ridică ochii la el.

– Promiți?

Miles își făcu un X peste piept și zîmbi.

– Pe cuvînt.

– Să mori tu?

Cu ochii mari al lui Jonah sfredelindu-l, era exact ce simțea Miles că ar face.

După ce luă micul dejun cu Jonah, Miles o sună pe Sarah să se scuze și față de ea. Sarah îl întrerupse înainte să apuce el să spună ceva.

– Miles, nu trebuie să te scuzi. După tot ce s-a întîmplat, era evident că simțeai nevoia să fii singur. Cum te mai simți în dimineața asta?

– Nu prea știu. La fel, cred.

– Te duci la lucru?

– Trebuie. M-a sunat Charlie. Vrea să ne întîlnim peste puțin timp.

– Mă suni mai tîrziu?

– Dacă reușesc. Probabil că o să fiu destul de prins astăzi.

– Cu ancheta, vrei să spui?

Cum Miles nu-i răspunse, Sarah își răsuci cîteva fire de păr.

– Ei bine, dacă simți nevoia să vorbești și nu dai de mine, o să fiu acasă, la mama.

– Bine.

Chiar și după ce închise telefonul, Sarah nu putu să scape de sentimentul că era pe cale să se întîmple ceva îngrozitor.

Pe la nouă dimineața Charlie era la a patra ceașcă de cafea și-i spuse lui Madge să-i mai aducă. Nu dormise decît vreo două ore și se întorsese la secție înainte să răsară soarele.

Fusese ocupat încontinuu de-atunci. Se întîlnise cu Harvey, îl interogase pe Otis în celulă și își petrecuse ceva timp cu Thurman Jones. Mai chemase și cîteva ajutoare în plus, să-l caute pe Sims Addison. Pînă acum, nimic.

Ajunsese totuși să ia niște hotărîri.

Miles sosi peste douăzeci de minute și-l găsi pe Charlie așteptîndu-l în fața biroului.

– Eşti bine? îl întrebă Charlie, gîndindu-se că Miles nu arăta mai bine decît el.

– Am avut o noapte grea.

– Şi o zi grea. Vrei cafea?

– Am băut o găleată acasă.

Îi făcu semn peste umăr.

– Atunci, hai – tre' să stăm de vorbă.

După ce intră Miles, Charlie închise uşa în urma lui, iar Miles se aşeză pe scaun. Charlie se sprijini de birou.

– Ascultă, înainte să începem, zise Miles, cred că trebuie să ştii că am lucrat la asta de ieri încoace şi cred că s-ar putea să am nişte idei.

Charlie îşi scutură capul, nelăsîndu-l să termine.

– Uite ce e, Miles, nu de asta am vrut să te văd. În clipa de faţă, vreau să asculţi, da?

Era în expresia lui ceva care îi spuse lui Miles că n-o să-i placă ce urma să audă, şi deveni rigid.

Charlie aruncă o privire spre pardoseala de gresie, apoi se uită din nou la Miles.

– N-o să mă învîrt în jurul cozii. Ne cunoaştem de prea multă vreme pentru aşa ceva.

Făcu o pauză.

– Ce este?

– O să-i dau drumul lui Otis Timson astăzi.

Miles rămase cu gura căscată, dar, înainte ca el să spună ceva, Charlie îşi ridică mîinile.

– Acum, înainte să-ţi închipui că mă pripesc să trag concluzii, ascultă-mă pînă la capăt. N-am avut de ales, pe baza informaţiilor pe care le am deocamdată. Ieri, după ce ai plecat tu, m-am dus să-l văd pe Earl Getlin.

Îi spuse lui Miles ce-a zis Getlin.

– Atunci, ai dovada de care ai nevoie, se răsti Miles.

– Stai aşa. Dă-mi voie să-ţi spun că eu cred că sînt nişte întrebări serioase în legătură cu posibila lui mărturie. Doar cu ce-am auzit eu, Thurman Jones o să-l mănînce de viu şi nu există juriu care să creadă un cuvînt spus de el.

– Atunci, lasă asta pe seama juriului, protestă Miles. Nu poţi să-i dai drumul, pur şi simplu.

– Am mîinile legate. Crede-mă, am rămas treaz toată noaptea, examinînd cazul. Aşa cum stau lucrurile, n-avem destule dovezi să-l reţinem. Mai ales acum, cînd Sims a spălat putina.

– Ce tot spui acolo?

– Sims. Am pus nişte ajutoare să-l caute ieri, astă-noapte şi în dimineaţa asta. După ce a plecat de aici, a dispărut pur şi simplu. Nimeni n-a putut să-l găsească şi Harvey nu vrea să dea curs la nimic pînă nu vorbeşte cu Sims.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Otis a recunoscut!

– N-am de ales, îi spuse Charlie.

– A omorît-o pe soţia mea.

Miles vorbea printre dinţii încleştaţi.

Lui Charlie nu-i plăcea că trebuie să facă asta.

– Nu e doar decizia mea. În clipa de faţă, fără Sims, n-avem un caz şi tu ştii asta. Harvey Wellman a spus că biroul procurorului districtual n-o să-l pună nicidecum sub acuzaţie, după cum stau lucrurile acum.

– Harvey te pune să faci asta?

– Mi-am petrecut dimineaţa cu el, îi răspunse Charlie, şi am vorbit cu el şi ieri. Crede-mă cînd îţi spun că a fost mai mult decît corect. Nu e nimic personal – îşi face pur şi simplu meseria.

– Rahat!

– Pune-te în situaţia lui, Miles.

– Nu vreau să mă pun în situaţia lui. Vreau ca Otis să fie acuzat de omor.

– Ştiu că eşti necăjit.

– Nu sînt necăjit, Charlie. Sînt revoltat cum nici nu-ţi vine să crezi.

– Ştiu că eşti, dar ăsta nu e sfîrşitul. Trebuie să înţelegi că, şi dacă-i dăm drumul lui Otis, asta nu înseamnă că n-o să fie pus sub acuzaţie în viitor. Înseamnă doar că n-avem destule probe ca să-l reţinem acum. Şi ar trebui să mai ştii că patrula de circulaţie redeschide ancheta. Nu s-a terminat încă.

Miles îl fulgeră cu privirea.

– Dar, pînă atunci, Otis e liber.

– Fără Sims? Fără alte dovezi? N-are cum să meargă. O să fie, oricum, eliberat pe cauțiune. Chiar și dacă l-am acuza de fugă de la locul accidentului, tot ar ieși. Știi asta.

– Atunci, acuză-l de omor.

Erau momente cînd Miles disprețuia sistemul penal. Ochii lui aruncau săgeți prin încăpere înainte de a se uita din nou la Charlie.

– Ai vorbit cu Otis? îl întrebă el în cele din urmă.

– Am încercat, în dimineața asta. Avocatul lui era acolo și l-a sfătuit să nu răspundă la majoritatea întrebărilor mele. N-am obținut nici o informație care să ne fie de ajutor.

– Ar ajuta dacă aș încerca eu să vorbesc cu el?

Charlie scutură din cap.

– Nici o șansă, Miles.

– De ce?

– Nu pot permite așa ceva.

– Pentru că e în legătură cu Missy?

– Nu, din cauza isprăvii pe care ai făcut-o ieri.

– Despre ce vorbești?

– Știi exact despre ce vorbesc.

Charlie se uită fix la Miles, urmărindu-i reacția. Miles nu păru să aibă vreuna, iar Charlie se ridică de la birou.

– Hai să fiu sincer, da? Chiar dacă Otis n-a răspuns la nici una din întrebările despre Missy, a oferit totuși informații despre comportamentul tău de ieri. Așa că acum o să te întreb pe tine despre asta. Făcu o pauză. Ce s-a întîmplat în mașină?

Miles se foi pe scaun.

– Am văzut un raton pe drum și a trebuit să calc frînele.

– Crezi că sînt așa de prost ca să cred una ca asta?

Miles ridică din umeri.

– Asta s-a întîmplat.

– Și dacă Otis spune că ai făcut-o doar ca să-i faci lui rău?

– Atunci minte.

Charlie se aplecă în față.

– Și minte și cînd spune că ți-ai îndreptat arma spre capul lui, cu toate că era în genunchi cu mîinile sus? Și că ai ținut-o așa?

Miles se mișcă stînjenit.

– Trebuia să țin situația sub control, spuse el evaziv.

– Și crezi că așta era modul de-a o face?

– Uite ce e, Charlie, n-a pățit nimeni nimic.

– Așa că, în mintea ta, a fost întru totul justificat?

– Da.

– Ei bine, avocatul lui Otis n-a crezut așa. Și nici Clyde. Amenință să te dea în judecată într-un proces civil.

– Un proces?

– Sigur – forță excesivă, intimidare, brutalitate a poliției, tot tacîmul. Thurman are ceva prieteni la ACLU și se gîndesc să se asocieze și ei plîngerii.

– Dar nu s-a întîmplat nimic!

– Nu contează, Miles. Au dreptul să depună orice plîngere vor. Dar trebuie să știi că i-au cerut lui Harvey să-ți deschidă dosar penal.

– Dosar penal?

– Așa au spus.

– Și, lasă-mă să ghicesc – Harvey o să fie întru totul de acord cu asta, așa-i?

Charlie își scutură capul.

– Știu că tu și Harvey nu prea vă împăcați, dar eu lucrez cu el de ani de zile și cred că e corect de cele mai multe ori. Era destul de înfuriat de toată chestia aseară, dar cînd ne-am întîlnit azi-dimineață mi-a spus că nu crede că o să dea curs la asta.

– Așadar, nu e nici o problemă, îl întrerupse Miles.

– Nu m-ai lăsat să termin, spuse Charlie. Îi întîlni privirea lui Miles. Chiar dacă s-ar putea să nu-i dea curs, nu e bătută în cuie. Știe cît ești de prins de chestia asta și, chiar dacă crede că n-aveai dreptul să-i dai drumul lui Sims sau să iei pe cont propriu arestarea lui Otis, știe că ești și tu om. Înțelege ce simți, dar asta nu schimbă faptul că te-ai purtat nepotrivit, ca să ne exprimăm blînd. Și, din cauza asta, mi-a spus că el crede că cel mai bine ar fi să fii suspendat – cu plată, bineînțeles – pînă ce se lămuresc lucrurile.

Chipul lui Miles trăda neîncrederea.

– Să mă suspende?

– E spre binele tău. După ce se potolesc spiritele, Harvey crede că-i poate face pe Clyde şi pe avocat să renunţe. Dar dacă ne purtăm – sau eu mă port – ca şi cum aş crede că n-ai făcut nimic rău, nu e sigur că îl poate convinge pe Clyde să renunţe.

– Tot ce-am făcut a fost să-l arestez pe omul care a omorît-o pe soţia mea.

– Ai făcut mult mai mult de-atît şi o ştii.

– Aşa că o să faci ce-ţi zice el?

După un moment, Charlie dădu din cap.

– Cred că îmi dă un sfat bun, Miles. Cum ţi-am spus, e spre binele tău.

– Dă-mi voie să lămuresc asta. Otis e eliberat, cu toate că a omorît-o pe soţia mea. Şi eu sînt dat afară din poliţie pentru că l-am săltat.

– Dacă aşa vrei tu să priveşti lucrurile.

– Aşa este!

Charlie îşi scutură din nou capul, păstrîndu-şi vocea fermă:

– Nu, nu-i aşa. Şi peste puţin timp, cînd n-o să mai fii aşa de afectat, o să vezi asta. Deocamdată totuşi eşti suspendat oficial.

– Haide, Charlie, nu face asta!

– E mai bine aşa. Şi, indiferent ce faci, nu amplifica lucrurile. Dacă aflu că-l hărţuieşti pe Otis sau că umbli şi-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala, o să fiu obligat să iau măsuri suplimentare şi n-o să mai am opţiunea de a fi îngăduitor.

– Asta e ridicol!

– Aşa stau lucrurile, prietene. Îmi pare rău. Charlie o porni spre scaunul din cealaltă parte. Dar, cum ţi-am spus, nu s-a terminat. Odată ce-l găsim pe Sims şi stăm de vorbă cu el, o să cercetăm povestea lui. Poate că a mai auzit şi altcineva ceva şi am putea găsi ceva care s-o confirme.

Miles îşi trînti insigna pe birou înainte să termine Charlie de vorbit. Tocul şi arma erau atîrnate de spătarul scaunului.

Trînti uşa după el.

Peste douăzeci de minute, Otis Timson era eliberat.

După ce ieşi ca o furtună din biroul lui Charlie, Miles se urcă în maşină, cu capul învîrtindu-i-se în urma evenimentelor din

ultimele douăzeci şi patru de ore. Întoarse cheia în contact, ambalînd motorul, apoi plecă de lîngă bordură, accelerînd puternic şi cotind pe alee înainte de a îndrepta maşina.

Otis era eliberat, în timp ce el era suspendat.

Nu avea nici o logică. Cumva, lumea înnebunise de tot.

Se gîndi în treacăt să se ducă acasă, dar se hotărî să n-o facă, pentru că Jonah – care era la doamna Knowlson – s-ar fi întors acasă dacă venea el şi Miles ştia că nu poate da ochii cu el chiar acum. Nu după ce-i spusese Jonah în dimineaţa asta. Avea nevoie de timp să se liniştească, să se gîndească la ce-o să-i spună mai întîi.

Trebuia să vorbească cu cineva, cineva care să-l poată ajuta să-şi lămurească toate astea.

Drumul fiind liber, Miles întoarse la mustaţă şi porni s-o caute pe Sarah.

CAPITOLUL 27

Sarah era în sufragerie cu mama ei cînd îl văzu pe Miles trăgînd maşina în faţa casei. De vreme ce nu-i povestise lui Maureen despre ultimele evenimente, mama ei sări de pe canapea şi deschise uşa, cu braţele desfăcute larg.

– Ce surpriză plăcută! strigă ea. Nu mă aşteptam să treci pe-aici.

Miles mormăi un salut, în timp ce ea îl îmbrăţişa, şi-i refuză invitaţia la o ceaşcă de cafea. Sarah propuse repede să meargă la o plimbare şi se întinse să-şi ia jacheta. Peste cîteva minute, ieşeau pe uşă. Maureen, care interpretă greşit toate astea drept „tineri îndrăgostiţi care vor să fie singuri", roşi la propriu, uitîndu-se după ei cînd plecară.

S-au dus în pădurea unde au fost cu Jonah de Ziua Recunoştinţei. Miles nu spuse nimic cît umblară. În schimb, îşi strînse pumnii, destul ca să i se albească degetele înainte să-i desfacă din nou.

Se aşezară pe un trunchi răsturnat de pin, peste care crescuse muşchiul şi iedera. Miles îşi tot desfăcea şi îşi strîngea pumnii, iar Sarah se întinse şi-l apucă de o mînă. După o clipă, el păru că se relaxează şi degetele li se împletiră.

– Zi proastă, hîm?

– Cam aşa s-ar zice.

– Otis?

Miles pufni.

– Otis. Charlie. Harvey. Sims. Toată lumea.

– Ce s-a întîmplat?

– Charlie i-a dat drumul lui Otis. Zice că n-are motive destul de puternice ca să-l reţină.

– De ce? Am crezut că sînt martori, spuse ea.

– Aşa am crezut şi eu. Dar se pare că faptele nu fac nici cît o ceapă degerată în cazul ăsta. Culese o bucăţică din coaja copacului şi o aruncă într-o parte, dezgustat. Charlie m-a suspendat din serviciu.

Ea clipi repede, ca şi cum n-ar fi fost sigură că a auzit bine.

– Poftim?

– Azi-dimineaţă. De-asta a vrut să vorbească cu mine.

– Glumeşti.

El scutură din cap.

– Nu.

– Nu înţeleg...

Îşi lăsă fraza neterminată.

Dar înţelegea. În sinea sa înţelese chiar în timp ce rostea cuvintele.

El mai aruncă o bucăţică de coajă.

– A spus că am avut un comportament nepotrivit în timpul arestării şi că sînt suspendat cît cercetează ei faptele. Dar asta nu e tot. Făcu o pauză, privind drept în faţă. A mai spus şi că avocatul lui Otis şi Clyde vor să-mi intenteze proces. Şi, peste toate astea, s-ar putea să mă pună sub acuzaţie.

Ea nu ştia cum să reacţioneze. Nimic nu părea potrivit. Miles expiră puternic şi-i dădu drumul la mînă, ca şi cum ar fi avut nevoie de spaţiu.

– Îţi vine să crezi aşa ceva? Eu îl aduc pe tipul care mi-a omorît soţia şi sînt suspendat. El e eliberat şi eu sînt cel care e pus sub acuzaţie. În cele din urmă se întoarse cu faţa spre ea: Pentru tine are vreo logică?

– Nu, nu are, răspunse ea cinstit.

Miles îşi scutură capul şi se întoarse din nou.

– Şi Charlie – bunul şi bătrînul Charlie – e de acord cu toate astea. Credeam că îmi.e prieten.

– Îţi e prieten, Miles. Doar ştii.

– Nu, nu ştiu. Nu mai ştiu.

– Vasăzică te pun sub acuzaţie?

Miles ridică din umeri:

– S-ar putea. Charlie zicea că ar fi o şansă să-i facă să se răzgîndească pe Otis şi pe avocatul lui. Ăsta e al doilea motiv pentru care m-a suspendat.

Acum era ea derutată.

– De ce nu începi cu începutul, ce zici? Ce ţi-a spus, de fapt, Charlie?

Miles îi povesti discuţia. Cînd termină, Sarah îl luă din nou de mînă.

– Nu mi se pare că Charlie e împotriva ta. Aş zice că el crede că face ce e mai bine ca să te ajute.

– Dacă voia să mă ajute, l-ar fi ţinut pe Otis la închisoare.

– Dar fără Sims, ce poate face?

– Ar fi trebuit să-l pună sub acuzaţie de omor, oricum. Earl Getlin a confirmat povestea – n-are nevoie de mai mult de-atît şi atunci nici un judecător de pe-aici nu i-ar fi dat drumul lui Otis pe cauţiune. Vreau să spun că ştie că pînă la urmă Sims o să-şi facă apariţia. Tipul nu-i chiar un vîntură-lume, trebuie să fie pe-aici, pe undeva. Probabil că o să-l găsesc în vreo două ore şi cînd îl găsesc, îl pun să semneze o depoziţie sub jurămînt despre ce s-a întîmplat. Şi crede-mă, o s-o facă, după ce stau de vorbă cu el.

– Dar nu eşti suspendat?

– Nu începe acum să-i ţii partea lui Charlie. Nu am dispoziţia pentru aşa ceva.

– Nu-i ţin partea, Miles. Doar că nu vreau să ai necazuri şi mai mari decît ai deja. Şi Charlie chiar a spus că ancheta o să fie, probabil, redeschisă.

El întoarse capul să se uite la ea.

– Aşa că tu crezi că ar trebui să las totul baltă?

– Nu spun asta...

Miles o întrerupse.

– Atunci, ce spui? Pentru că mie mi se pare că ai vrea să mă retrag pur şi simplu şi să sper că totul o să fie bine. Nu aşteptă un răspuns. Ei bine, nu pot să fac asta, Sarah. Să mă ia dracu' dacă Otis scapă fără să plătească pentru ce-a făcut.

Ea nu se putu împiedica să-şi amintească de seara trecuta în timp ce el vorbea. Se întrebă cînd şi-a dat, în sfîrşit, el seama că ea a plecat.

– Dar ce se întîmplă dacă nu apare Sims? întrebă ea în cele din urmă. Sau dacă se consideră că nu sînt suficiente probe pentru proces? Atunci ce-o să faci?

El își miji ochii.

– De ce faci asta?

Ea deveni lividă.

– Nu fac nimic...

– Ba da, faci – pui totul la îndoială.

– Pur și simplu nu vreau să faci ceva ce ai să regreți mai tîrziu.

– Și ce vrea să însemne asta?

Ea îl strînse de mînă.

– Vreau să spun că uneori lucrurile nu ies așa cum am vrea noi.

El se uită fix la ea un moment, cu o expresie severă, cu mîna inertă. *Rece.*

– Nu crezi că a făcut-o el, așa-i?

– Nu vorbesc despre Otis acum. Vorbesc despre tine.

– Iar *eu* vorbesc despre Otis. Îi dădu drumul la mînă și se ridică în picioare. Doi oameni au spus că Otis practic s-a lăudat că a omorît-o pe soția mea și în clipa de față el e, probabil, în drum spre casă. I-au dat drumul și tu vrei ca eu să stau și să nu fac nimic. L-ai cunoscut. Ai văzut ce fel de individ e, așa că vreau să știu ce crezi *tu* despre asta. Crezi că a omorît-o pe Missy sau nu?

Pusă în fața acestei alternative, ea răspunse repede:

– Nu știu ce să cred despre toate astea.

Cu toate că ea spusese adevărul, nu asta voia el să audă. Nici nu sunase prea bine. El se întoarse, nevrînd să se uite la ea.

– Ei bine, eu știu, spuse el. Știu că a el făcut-o și o să găsesc dovada, într-un fel sau altul. Și nu-mi pasă ce crezi tu despre asta. Aici e vorba despre soția mea.

Soția mea.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, el se întoarse să plece. Sarah se ridică și-o porni după el.

– Așteaptă, Miles! Nu pleca.

Fără să se oprească, el îi vorbi peste umăr:

– De ce? Ca să mai adaugi şi tu ceva la acuzaţiile care mi se aduc?

– Eu nu lucrez la ancheta asta, Miles. Încerc doar să te ajut.

El se opri şi se întoarse cu faţa la ea.

– Ei, nu mai încerca! N-am nevoie de ajutorul tău. Şi nici nu e treaba ta.

Ea clipi să-şi ascundă surpriza, rănită de cuvintele lui.

– Bineînţeles că e treaba mea. Ţin la tine.

– Atunci, data viitoare cînd vin pentru că simt nevoia să mă asculţi, nu-mi mai ţine predici. Ascultă-mă doar, bine?

Cu asta, o lăsă pe Sarah în pădure, complet amuţită.

Harvey intră în biroul lui Charlie, arătînd mult mai epuizat decît de obicei.

– Vreo veste bună despre Sims?

Charlie scutură din cap.

– Încă nu. A plecat şi s-a ascuns bine de tot.

– Crezi că o s-apară?

– Trebuie. Nu are unde să se ducă. Doar că s-a dat la fund deocamdată, dar nu poate să facă asta mult timp.

Harvey închise uşa după el cu un gest firesc.

– Tocmai am stat de vorbă cu Thurman Jones, spuse el.

– Şi?

– Încă mai insistă cu plîngerea, dar nu cred c-o face din toată inima. Cred că se ia după Clyde în privinţa asta.

– Şi ce vrea să însemne asta?

– Încă nu sînt sigur, dar am sentimentul că pînă la urmă o să dea înapoi. Ultimul lucru pe care îl vrea e să dea tuturor poliţiştilor motiv să scormonească serios în activitatea clientului lui şi el ştie că exact asta o să se întîmple dacă insistă în chestia asta. În plus, ştie că o să se ajungă la juraţi şi e mult mai probabil ca ei să ia partea unui şerif, decît a unuia cu o reputaţie ca a lui Otis. Mai ales cînd te gîndeşti că Miles n-a tras un foc în tot timpul cît a fost acolo.

Charlie fu de acord.

– Mulţumesc, Harvey.

– Nici o problemă.

– Nu m-am referit la informații.

– Știu la ce te-ai referit. Dar trebuie să te asiguri că-l ții pe Miles în frîu pînă se liniștesc apele. Dacă face vreo prostie, se anulează tot și o să fiu silit să-i intentez proces.

– Bine.

– O să vorbești cu el?

– Da. O să-i spun.

Sper că o să asculte.

Cînd Brian sosi acasă în jurul amiezii, pentru vacanța de Crăciun, Sarah scoase un suspin de ușurare. În sfîrșit, cineva cu care putea să vorbească. Evitase toată dimineața privirea curioasă a mamei ei. La sandvișuri, Brian povesti despre facultate („E bine"), cum credea că merge cu notele („Bine, cred") și cum se simțise („Bine").

Nu arăta deloc la fel de bine ca ultima oară cînd îl văzuse. Era palid, paloarea cuiva care rareori se aventura afară din bibliotecă. Cu toate că el pretindea că e epuizat de examenele de sfîrșit de semestru, Sarah se întrebă cît de bine mergeau în realitate lucrurile la facultate.

Examinîndu-l cu atenție, se gîndi că arată aproape ca un om care a început să ia droguri.

Partea tristă era că, deși îl iubea atît de mult, n-ar fi surprins-o deloc dacă el chiar s-ar fi apucat. Fusese întotdeauna sensibil și acum, că era singur și avea motive noi de stres, ar fi fost ușor să cadă victimă unui lucru de genul ăsta. I se întîmplase cuiva de la ea din cămin cînd ea era în anul întîi și fata aia îi amintea de Brian în multe privințe. Renunțase la studii înainte să înceapă al doilea semestru și Sarah nu se mai gîndise la ea de ani de zile. Dar acum, uitîndu-se atentă la Brian, nu putea să-i scape faptul că el arăta exact la fel ca fata aia.

Ce zi se dovedea și asta!

Maureen, bineînțeles, s-a neliniștit din cauza felului în care arăta el și i-a tot pus mîncare în farfurie.

– Nu mi-e foame, mamă, protestă el, împingîndu-și farfuria din care mîncase numai jumătate, iar Maureen renunță în cele

din urmă şi-i luă farfuria s-o ducă la chiuvetă, muşcîndu-şi buzele.

După prînz, Sarah îl însoţi pe Brian pînă la maşină, să-l ajute să-şi aducă lucrurile.

– Mama are dreptate, ştii... arăţi îngrozitor.

El scoase cheile din buzunar.

– *Merci*, surioară. Îmi face plăcere ce mi-ai spus.

– Un semestru greu?

Brian ridică din umeri.

– O să supravieţuiesc.

Deschise portbagajul şi scoase o geantă.

Sarah îl forţă să lase geanta jos şi-l apucă de braţ.

– Dacă simţi nevoia să vorbeşti cu mine, indiferent despre ce, ţine minte că-ţi stau la dispoziţie, da?

– Mda, ştiu.

– Vorbesc serios. Chiar dacă e ceva despre care crezi că n-ai vrea să-mi spui.

– Arăt chiar atît de rău? zise Brian ridicîndu-şi întrebător o sprînceană.

– Mama crede că te-ai apucat de droguri.

Era o minciună, dar nu era ceva pentru care el s-ar fi dus înăuntru s-o întrebe pe maică-sa.

– Ei, spune-i că nu m-am apucat. Doar că mă adaptez destul de greu la facultate. Dar o să mă descurc. Îi adresă un zîmbet strengăresc. Ăsta-i răspunsul şi pentru tine, fiindcă veni vorba.

– Pentru mine?

Brian se întinse după altă geantă.

– Mama n-ar crede că mă droghez nici dacă m-ar prinde fumînd „iarbă" în sufragerie. Ei, dacă mi-ai fi spus că e îngrijorată că mă şicanează colegii din cauză că sînt mult mai deştept decît ei, te-aş fi putut crede.

Sarah rîse.

– Poate că ai dreptate.

– O să fiu bine, zău. Tu ce mai faci?

– Destul de bine. Pentru mine şcoala se termină vinerea asta şi de-abia aştept cîteva săptămîni libere.

Brian îi dădu lui Sarah un sac marinăresc plin de rufe murdare.

– Au nevoie şi profesorii de vacanţă?

– Noi avem mai multă nevoie decît copiii, dacă vrei să ştii adevărul.

După ce închise portbagajul, Brian luă genţile. Sarah se uită peste umăr să se asigure că mama ei n-a ieşit afară.

– Ascultă, ştiu că de-abia ai venit, dar am putea sta de vorbă?

– Sigur. Astea mai pot aştepta. Puse genţile jos şi se sprijini de maşină. Ce s-a întîmplat?

– E vorba despre Miles. Ne-am cam certat astăzi şi nu e ceva despre care să vorbesc cu mama. Ştii cum e ea.

– În legătură cu ce?

– Cred că ţi-am spus cînd ai fost aici ultima dată că soţia lui a murit acum doi ani într-un accident cu părăsirea locului faptei. Nu l-au prins niciodată pe tipul care a făcut-o şi lui i-a fost greu să accepte asta. Iar acum, ieri, au apărut informaţii noi şi a arestat pe cineva. Dar lucrurile nu s-au oprit aici. Miles a mers puţin prea departe. Mi-a spus aseară că n-a fost departe de a-l omorî pe tipul ăla.

Brian păru zguduit şi Sarah scuturâ tare din cap.

– Nu s-a întîmplat nimic, pînă la urmă... adică, nu tocmai. Nimeni n-a păţit nimic, de fapt, dar... Îşi încrucişă braţele, îndepărtînd gîndul. Oricum, a fost suspendat din poliţie astăzi pentru ce-a făcut. Dar nu asta mă îngrijorează pe mine, de fapt. Ca să scurtez povestea, au fost nevoiţi să-i dea drumul tipului şi acum eu nu ştiu ce să fac. Miles nu gîndeşte prea limpede şi mi-e teamă să nu facă ceva ce-o să regrete mai tîrziu.

Se opri o clipă, apoi continuă:

– Vreau să spun că toată chestia asta e complicată de faptul că deja e o rîcă mai veche între Miles şi tipul pe care l-a arestat. Cu toate că Miles a fost suspendat, n-o să renunţe. Şi tipul ăsta... ce să zic, e genul cu care n-ar trebui să-şi facă de lucru.

– Dar n-ai spus tu adineaori că i-au dat drumul tipului?

– Da, dar Miles nu vrea să accepte asta. Ar fi trebuit să-l auzi astăzi. N-a vrut nici măcar să asculte ce-i spuneam eu. O parte din mine crede că ar trebui să-l sun pe şeful lui şi să-i spun ce-a zis Miles, dar deja e suspendat şi nu vreau să-i creez mai multe necazuri decît are şi-aşa. Dar dacă nu spun nimic... Lăsă fraza

neterminată înainte de a întîlni ochii fratelui său. Ce crezi tu că ar trebui să fac? Să aştept şi să văd ce se întîmplă? Sau să-l sun pe şeful lui? Sau să nu mă bag?

Trecu mult pînă să răspundă Brian:

– Cred că totul se reduce la ce simţi pentru el şi cît de departe crezi c-o să meargă.

Sarah îşi trecu mîna prin păr.

– Exact asta e. Îl iubesc. Ştiu că nu prea ai avut ocazia să vorbeşti cu el, dar m-a făcut cu adevărat fericită în astea două luni care au trecut. Şi acum... toată povestea asta mă sperie. Nu vreau să fie dat afară din cauza mea, dar, în acelaşi timp, sînt chiar îngrijorată de ce-o să facă.

Brian stătu mult timp nemişcat, gîndindu-se.

– Nu poţi lăsa pe cineva nevinovat să meargă la închisoare, Sarah, spuse el în cele din urmă, uitîndu-se în jos la ea.

– Nu de asta mi-e mie frică.

– Atunci ce – crezi că o să se ducă după tipul ăla?

– Ce-o să fie dacă se ajunge la asta? Îşi aduse aminte cum se uitase Miles la ea, cu ochii fulgerîndu-i de furie şi frustrare. Cred că e posibil.

– Nu poţi să-l laşi să facă asta.

– Aşadar crezi că ar trebui să sun?

Brian arăta posomorît.

– Nu cred că ai de ales.

După ce plecă de la Sarah, Miles îşi petrecu următoarele cîteva ore încercînd să-i dea de urmă lui Sims. Dar, ca şi Charlie, n-avu noroc.

Apoi se gîndi să se ducă din nou pe la complexul de locuinţe al familiei Timson, dar se abţinu. Nu pentru că n-ar mai fi avut timp, ci pentru că îşi aminti ce se întîmplase de dimineaţă în biroul lui Charlie.

Nu mai avea armă.

Era totuşi încă una acasă.

Mai tîrziu, în după-amiaza aceea, Charlie primi două telefoane. Unul era de la mama lui Sims, care-l întrebă de ce deo-

dată toată lumea era interesată de fiul ei. Cînd o întrebă ce vrea să spună, mama lui Sims îi răspunse:

– Miles Ryan a venit azi pe-aici şi a pus aceleaşi întrebări ca şi tine.

Charlie se încruntă cînd puse receptorul în furcă, supărat că Miles ignorase tot ce-i spusese el de dimineaţă.

Al doilea telefon a fost de la Sarah Andrews.

După ce ea i-a spus la revedere, Charlie îşi roti scaunul spre fereastră şi rămase privind spre parcare, răsucind în mînă un creion.

Peste un minut, cu creionul rupt în două, se întoarse spre uşă şi aruncă rămăşiţele la gunoi.

– Madge? răcni el.

Ea apăru în uşă.

–Adu-mi-l pe Harris! Acum!

Nu trebuia să i se spună de două ori. Peste un minut, Harris stătea în faţa biroului.

– Vreau să te duci acasă la Timsoni. Să nu fi văzut, dar stai cu ochii pe cine intră şi iese de-acolo. Dacă ţi se pare ceva neobişnuit – şi vreau să spun *orice* – vreau să anunţi. Şi nu doar pe mine – vreau să anunţi prin radio. Nu vreau nici un necaz acolo în seara asta. Nimic, m-ai înţeles?

Harris înghiţi în sec şi aprobă din cap. Nu era nevoie să întrebe după cine trebuia să se uite.

După ce el plecă, Charlie întinse mîna spre telefon s-o sune pe Brenda. Atunci îşi dădu seama că şi el o să rămînă pînă tîrziu.

Şi nici nu putea să scape de sentimentul că toată treaba era pe punctul de a scăpa de sub control.

CAPITOLUL 28

După un an vizitele mele nocturne la ei acasă au încetat la fel de brusc cum au început. La fel și vizitele la școală ca să-l văd pe Jonah sau cele la locul accidentului. Singurul loc unde continuam să mă duc cu regularitate era mormîntul lui Missy, care devenise o parte a programului meu săptămînal, scris în mintea mea în dreptul zilei de joi. N-am lipsit o zi. Pe ploaie sau pe vreme bună, mă duceam la cimitir și îmi făceam drum spre mormîntul ei. Nu m-am uitat niciodată să văd dacă mă vede cineva. Și întotdeauna duceam flori.

Sfîrșitul celorlalte vizite a venit ca o surpriză. Cu toate că s-ar putea crede că anul care trecuse ar fi făcut ca obsesia mea să scadă în intensitate, nu era deloc așa. Dar exact cum mă simțisem obligat să-i urmăresc un an de zile, obligația s-a inversat dintr-o dată și am știut că trebuie să-i las să trăiască în pace, fără să-i mai spionez și eu.

Ziua cînd s-a întîmplat asta e o zi pe care n-o s-o uit niciodată.

Era prima comemorare a morții lui Missy. Ajunsesem de-acum, după un an de furișare prin întuneric, să mă mișc fără să fiu văzut. Știam fiecare cotitură și întoarcere pe care trebuia s-o fac, și timpul necesar să ajung la ei acasă se înjumătățise. Devenisem un voyeur profesionist: nu numai că trăgeam cu ochiul la ei pe fereastră, dar de luni de zile îmi aduceam și binoclu. Erau momente, vedeți, cînd mai erau și alții prin preajmă, fie pe drum, fie în curțile lor, și nu puteam să mă apropii de fereastră. Alteori Miles trăgea draperiile de la sufragerie, dar, pentru că imboldul nu-mi era satisfăcut prin eșec, trebuia să fac ceva. Binoclul mi-a rezolvat problema. Mai departe pe proprietatea lor, aproape de

rîu, este un stejar bătrîn uriaș. Crengile încep de jos și sînt groase, unele sînt paralele cu pămîntul, și acolo îmi făceam uneori tabără. Am descoperit că, dacă mă cățăram destul de sus, vedeam pe fereastra de la bucătărie, fără ca ceva să-mi împiedice vederea. Mă uitam ore întregi, pînă se ducea Jonah la culcare și, după asta, mă uitam la Miles cum stătea în bucătărie.

În anul care trecuse și el, ca și mine se schimbase.

Cu toate că încă mai studia dosarul, n-o mai făcea la fel de regulat ca altădată. Pe măsură ce treceau lunile de la accident, nevoia lui de a mă găsi scădea. Nu că i-ar fi păsat mai puțin, ci avea mai mult legătură cu realitatea căreia trebuia să-i facă față. Pe atunci știam deja că ancheta ajunsese într-un punct mort; Miles, bănuiam, își dădea și el seama de asta. La comemorare, după ce Jonah se dusese la culcare, el a scos iar dosarul. Dar totuși n-a căzut pe gînduri cum făcea înainte. În schimb, a frunzărit paginile, de data asta fără creion sau pix, și n-a făcut nici o notiță, aproape ca și cum ar fi întors paginile unui album cu fotografii, retrăind amintiri. După o vreme, l-a dat deoparte, apoi a dispărut în sufragerie.

Cînd mi-am dat seama că n-o să se întoarcă, am coborît din copac și m-am strecurat ocolind veranda.

Acolo, deși trăsese jaluzelele, am văzut că fereastra fusese lăsată deschisă să prindă adierea de seară. Din poziția mea avantajoasă puteam zări doar o parte din cameră, destul pentru a-l putea vedea pe Miles șezînd pe canapea. După cutia de carton pusă lîngă el și după unghiul în care stătea, am știut că se uita la televizor. Mi-am apăsat urechea lîngă deschizătura ferestrei și am ascultat, dar nimic din ce-am auzit nu avea înțeles. Erau perioade lungi cînd se părea că nu vorbește nimeni; alte sunete păreau distorsionate, vocile amestecate. Cînd m-am uitat iar la Miles, încercînd să înțeleg la ce se uită, i-am văzut chipul și am știut. Era acolo, în ochii lui, în arcuirea gurii, în felul cum stătea.

Se uita la o casetă video de familie.

Cu asta, am înțeles și cînd am închis ochii am început să recunosc cine vorbea pe casetă. L-am auzit pe Miles, a cărui voce se ridica și cobora, am auzit strigătele ascuțite ale unui copil, slabe, dar perceptibile, am auzit altă voce. Vocea ei.

A lui Missy.

Era tulburătoare, străină și un moment am simțit că nu pot respira. În tot timpul acesta, după ce-i urmărisem pe Miles și pe Jonah un an de zile, credeam că am ajuns să-i cunosc, dar ce-am auzit în seara aceea a schimbat toate astea. Nu-l cunoșteam pe Miles, nu-l cunoșteam pe Jonah. Există observație și studiu și există cunoaștere și, cu toate că o aveam pe una, n-o aveam pe cealaltă și n-o s-o am niciodată.

Am ascultat încremenit.

Vocea ei se pierdea. Peste un moment, am auzit-o rîzînd.

Sunetul m-a făcut să tresar în interior și ochii mei au fost imediat atrași spre Miles. Voiam să-i văd reacția, cu toate că știam care o să fie. O să se uite fix, pierdut în amintiri, cu lacrimi de furie în ochi.

Dar greșeam.

Nu plîngea. În schimb, cu o privire tandră, zîmbea spre ecran.

Și cu asta, mi-am dat dintr-o dată seama că era timpul să încetez.

După vizita aceea, am crezut sincer că n-o să mă mai întorc niciodată la ei acasă să-i spionez. În anul următor am încercat să-mi continuu viața și, la suprafață, am reușit. Oamenii din jurul meu au remarcat că arătam mai bine, că păream iar cel de dinainte.

O parte din mine credea că așa este. Cu dependența dispărută, am crezut că o să las și coșmarurile în urmă. Nu ceea ce făcusem, nu faptul că o omorîsem pe Missy, ci vinovăția obsesivă cu care trăisem timp de un an.

Ce nu am înțeles atunci a fost că vinovăția și chinul n-or să mă părăsească niciodată cu adevărat. În loc de asta, pur și simplu căzuseră în letargie, ca un urs în hibernare iarna, hrănindu-se din propriile țesuturi, așteptînd anotimpul care urma să vină.

CAPITOLUL 29

Duminică dimineaţa, puţin după ora opt, Sarah auzi pe cineva bătînd la uşă. După ce ezită, se sculă în cele din urmă să deschidă. În timp ce se îndrepta spre uşă, o parte din ea spera să fie Miles.

O altă parte spera să nu fie el.

Chiar în timp ce întindea mîna spre clanţă, nu era sigură ce-o să spună. Multe depindeau de Miles. Ştia că ea îl sunase pe Charlie? Şi dacă da, era furios? Rănit? O să înţeleagă că o făcuse pentru că nu avea încotro?

Cînd deschise uşa totuşi zîmbi uşurată.

– Bună, Brian, spuse ea. Ce faci aici?

– Trebuie să vorbesc cu tine.

– Sigur... intră.

El o urmă înăuntru şi se aşeză pe canapea. Sarah se aşeză lîngă el.

– Ce s-a întîmplat?

– Pînă la urmă l-ai sunat pe şeful lui Miles, nu-i aşa?

Sarah îşi trecu mîna prin păr.

– Da. Cum ai spus şi tu, n-aveam de ales.

– Pentru că tu crezi că el o să-l vîneze pe tipul pe care l-a arestat, afirmă Brian.

– Nu ştiu ce-o să facă, dar sînt destul de speriată ca să încerc să-l împiedic.

El încuviinţă uşor din cap.

– Ştie că ai sunat?

– Miles? Nu ştiu.

– Ai vorbit cu el?

– Nu. De cînd a plecat ieri, nu. Am încercat de vreo două ori să-l sun, dar nu era acasă. Am tot dat peste robot.

El îşi duse degetele la rădăcina nasului şi strînse.

– Trebuie să ştiu ceva, spuse el.

În liniştea camerei, vocea lui părea amplificată în mod straniu.

– Ce? îl întrebă ea, nedumerită.

– Vreau să ştiu dacă tu într-adevăr crezi că Miles ar merge prea departe.

Sarah se aplecă în faţă. Încercă să-l facă să se uite la ea, dar el îşi feri privirea.

– Nu citesc gîndurile. Dar da, sînt îngrijorată, cred.

– Cred că ar trebui să-i spui lui Miles să renunţe.

– Să renunţe la ce?

– Pe tipul pe care l-a arestat... ar trebui să-l lase în pace.

Sarah se holbă la el derutată. În cele din urmă, el se întoarse spre ea, implorînd-o din ochi.

– Trebuie să-l faci să înţeleagă asta, da?

– Am încercat, doar ţi-am spus.

– Trebuie să încerci mai insistent.

Sarah se lăsă pe spate şi se încruntă.

– Ce se întîmplă?

– Te întreb doar ce crezi că o să facă Miles.

– Dar de ce? De ce are atîta importanţă pentru tine?

– Ce-o să se întîmple cu Jonah?

Ea clipi.

– Jonah?

– Miles o să se gîndească la el, nu-i aşa? Înainte să facă ceva?

Sarah scutură încet din cap.

– Vreau să spun, nu crezi că ar risca să intre la închisoare, ce zici?

Sarah se întinse spre mîinile lui şi i le luă cu forţa.

– Ei, stai puţin, da? Încetează un moment cu întrebările. Ce se întîmplă?

Ăsta a fost pentru mine, îmi aduc aminte, momentul adevărului, motivul pentru care venisem la ea acasă. Venise, în cele din urmă, vremea să mărturisesc ce făcusem.

De ce atunci n-am spus-o, pur și simplu? De ce am pus atîtea întrebări? Încercam să găsesc o cale de scăpare, încă un motiv să țin totul îngropat? Partea din mine care mințise timp de doi ani poate că asta dorea, dar eu cred sincer că partea mai bună din mine voia să-mi protejez sora.

Trebuia să mă asigur că n-aveam de ales.

Știam că vorbele mele or s-o rănească. Sora mea era îndrăgostită de Miles. Îi văzusem de Ziua Recunoștinței. Văzusem cum se uitau unul la celălalt, modul firesc în care se comportau cînd erau alături, sărutul tandru pe care i-l dăduse ea la plecare. Îl iubea pe Miles și Miles o iubea pe ea – îmi spusese și ea asta. Și Jonah îi iubea pe amîndoi.

Cu o seară înainte îmi dădusem seama că nu mai puteam păstra secretul. Dacă Sarah chiar credea că Miles o să ia problema pe cont propriu, știam că păstrînd tăcerea îmi asumam riscul să fie distruse mai multe vieți. Missy murise din cauza mea. Nu puteam să trăiesc cu altă tragedie inutilă.

Dar, ca să mă salvez pe mine, ca să salvez un om nevinovat, să-l salvez pe Miles Ryan de el însuși, mai știam și că trebuie să-mi sacrific sora.

Ea, care trecuse deja prin atîtea, trebuia să se uite în ochii lui Miles știind că propriul ei frate i-a ucis soția – și, ca rezultat, să riște să-l piardă. Cum ar mai putea el să se uite la ea în același fel?

Era drept s-o sacrific pe ea? Ea era un martor nevinovat; o dată cu vorbele mele, o să fie irevocabil prinsă în capcană între dragostea ei pentru Miles Ryan și dragostea pentru mine. Dar oricît mi-aș fi dorit ca lucrurile să stea altfel, știam că n-am de ales.

– Știu, i-am spus în cele din urmă cu glas răgușit, cine conducea mașina în seara aia.

Ea mă privi fix, aproape ca și cum nu mi-ar fi înțeles cuvintele.

– Știi? mă întrebă.

Am dat din cap.

Atunci, în tăcerea lungă care a precedat întrebarea ei, a început să înțeleagă motivul pentru care venisem. A știut ce încercam să-i spun. S-a chircit înainte, ca un balon care se dezumflă încet. Iar eu nu mi-am întors deloc privirea.

– Eu am fost, Sarah, am șoptit. Eu am fost acela.

CAPITOLUL 30

După cuvintele lui, Sarah se trase înapoi, ca şi cum l-ar fi văzut pe fratele ei pentru prima dată.

– N-am vrut să se întîmple. Îmi pare atît de rău, atît de rău...

Lăsîndu-şi vorba neterminată, incapabil să continue, Brian începu să plîngă.

Nu erau sunete tăcute, reprimate, de tristeţe, ci plînsul chinuit al unui copil. Umerii i se scuturau violent, ca într-un spasm. Pînă în clipa aceea Brian nu plînsese niciodată pentru ce făcuse şi acum, că începuse, nu era sigur că se va mai putea opri vreodată.

Văzîndu-l cum se chinuie, Sarah îl luă în braţe şi atingerea lui făcu să pară crima şi mai cumplită decît era, pentru că atunci a înţeles că sora lui îl iubea în ciuda lucrului îngrozitor pe care îl făcuse. Ea nu spuse nimic cît plînse el, dar mîna ei începu să se mişte blînd în sus şi-n jos pe spatele lui. Brian se sprijini de ea, ţinînd-o strîns, crezînd într-un fel că, dacă o să-i dea drumul, totul o să se schimbe între ei.

Dar chiar şi atunci, ştia că se schimbase.

Nu ştia precis cît a plîns, dar, cînd s-a oprit în cele din urmă, începu să-i povestească surorii lui cum se întîmplase.

N-a minţit-o.

Doar că nu i-a spus nimic despre vizite.

Pe tot parcursul confesiunii lui, Brian nu i s-a uitat în ochi. Nu voia să-i vadă mila sau groaza; nu voia să vadă cum îl vedea ea în realitate.

Dar la sfîrşitul povestirii, se îmbărbătă în cele din urmă ca să-i întîlnească privirea.

Nu văzu pe chipul ei nici dragoste, nici iertare.
Ce văzu era frică.

Brian rămase cu Sarah aproape toată dimineața. Ea îi puse multe întrebări; răspunzîndu-i, Brian îi spuse totul încă o dată. Totuși, unele întrebări – cum ar fi de ce nu se dusese la poliție – nu aveau nici un răspuns semnificativ, în afară de cel evident: că era în stare de șoc, că era înspăimîntat, că pînă la urmă trecuse prea mult timp.

La fel ca Brian, Sarah îi justifica decizia și, tot la fel ca el, o punea sub semnul întrebării. Reluară totul de la capăt, de mai multe ori, dar în final, cînd ea rămase tăcută, Brian știu că venise vremea să plece.

În drum spre ușă, se uită înapoi peste umăr.

Pe canapea, cocoșată ca cineva care ar fi avut de două ori vîrsta ei, sora lui plîngea încet, cu fața îngropată în palme.

CAPITOLUL 31

În aceeași dimineață, în timp ce Sarah stătea plîngînd pe canapea, Charlie Curtis străbătea aleea care ducea la casa lui Miles Ryan. Era îmbrăcat în uniformă; era prima duminică de ani de zile cînd el și Brenda nu se duceau la biserică, dar, așa cum îi explicase ei mai devreme, simțea că n-are de ales. Nu după cele două telefoane pe care le primise cu o zi înainte.

Nu după ce rămăsese treaz mai toată noaptea supraveghind casa lui Miles din cauza lor.

Ciocăni; Miles veni la ușă îmbrăcat în blugi, tricou și cu o șepcuță de base-ball. Dacă a fost surprins cînd îl văzu pe Charlie, nu dădu nici un semn.

– Trebuie să stăm de vorbă, îi spuse Charlie fără nici o introducere.

Miles își puse mîinile în șolduri, fără să-și ascundă supărarea pe care încă o simțea față de ce făcuse Charlie.

– Vorbește, atunci.

Charlie își împinse în sus borul pălăriei.

– Vrei să vorbim aici, pe verandă, unde ne poate auzi Jonah sau în curte? Tu alegi. Pentru mine nu contează.

Un minut mai tîrziu Charlie se sprijinea de mașina lui, cu brațele încrucișate. Miles stătea în fața lui. Soarele era încă jos pe cer și Miles trebuia să-și mijească ochii ca să-l vadă.

–Vreau să știu dacă te-ai dus să-l cauți pe Sims Addison, spuse Charlie trecînd direct la subiect.

– Mă întrebi sau știi deja?

– Te întreb, pentru că vreau să știu dacă ai de gînd să mă minți în față.

După un moment, Miles își feri privirea.

– Mda. M-am dus să-l caut.

– De ce?

– Pentru că ai spus că nu-l găsești.

– Ești suspendat, Miles. Știi ce înseamnă asta?

– N-a fost nimic oficial, Charlie.

– Nu contează. Ți-am dat un ordin direct și tu l-ai încălcat. Ai noroc că n-a aflat Harvey Wellman. Dar nu pot să te acopăr tot timpul și sînt prea bătrîn și trecut prin multe ca să accept o asemenea porcărie. Își mută greutatea de pe un picior pe altul, încercînd să și le încălzească. Vreau dosarul, Miles.

– Dosarul meu?

– Îl vreau ca să-l introduc ca probă.

– Probă? Pentru ce?

– Are legătură cu moartea lui Missy Ryan, nu-i așa? Vreau să văd notițele alea pe care le-ai mîzgălit tu.

– Charlie...

– Vorbesc serios. Ori mi-l dai tu, ori îl iau eu. E ori una, ori cealaltă, dar, în final, o să-l capăt.

– De ce faci asta?

– Sper să-ți bag mințile-n cap. Evident n-ai vrut să asculți nimic din ce ți-am spus ieri, așa că dă-mi voie să-ți spun din nou. Nu te mai băga în asta. Lasă-ne pe noi să ne ocupăm.

– Bine.

– Vreau cuvîntul tău că n-o să-l mai cauți pe Sims și că o să te ții departe de Otis Timson.

– Ăsta-i un oraș mic, Charlie. Nu am cum, dacă se întîmplă să ne întîlnim din întîmplare.

Charlie se uită la el printre pleoapele întredeschise.

– M-am săturat de joacă, Miles, așa că dă-mi voie să lămuresc lucrurile. Dacă te apropii măcar la o sută de metri de Otis sau de casa lui, sau chiar de locurile pe unde-și petrece timpul, te arunc în închisoare.

Miles se uită neîncrezător la Charlie.

– Pentru ce?

– Pentru bătaie.

– Bătaie?

– Şmecheria pe care ai făcut-o în maşină. Scutură din cap. Se pare că nu înţelegi că ai intrat în rahat. Ori te ţii deoparte, ori sfîrşeşti după gratii.

– Asta e o nebunie...

– Ţi-ai făcut-o singur. În clipa de faţă eşti atît de pornit, încît nu ştiu ce altceva să fac. Ştii unde am fost azi-noapte? Nu aşteptă nici un răspuns. Am stat în maşină în capătul străzii, să mă asigur că nu pleci. Ştii ce simt cînd mă gîndesc că nu mai pot avea încredere în tine după toate prin care am trecut împreună? E un sentiment de rahat şi nu vreau să mai fiu silit să fac asta vreodată. Aşa că, dacă nu te superi – şi nu te pot obliga să faci asta – împreună cu dosarul, ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai lăsa pe mine o vreme să-ţi ţin celelalte arme, alea pe care le ai în casă. Poţi să le iei înapoi cînd se termină totul. Dacă refuzi, o să te pun sub supraveghere şi, crede-mă, o s-o fac. N-o să poţi nici măcar să-ţi cumperi o ceaşcă de cafea fără să-ţi urmărească cineva fiecare mişcare. Şi ar mai trebui să ştii că am trimis ajutoare de şerif la locuinţa Timsonilor şi că sînt cu ochii pe tine.

Miles refuză cu încăpăţînare să-i întîlnească privirea.

– El a condus maşina, Charlie.

– Tu chiar crezi asta? Sau doar vrei un răspuns – orice răspuns?

Miles strigă:

– Nu-i cinstit!

– Nu e? Eu sînt cel care a vorbit cu Earl, nu tu. Eu sînt cel care a revăzut fiecare pas al investigaţiei patrulei de circulaţie. Îţi spun, nu există nici o dovadă palpabilă care să-l lege pe Otis de crimă.

– O să găsesc dovada.

– Nu, nici pomeneală! se răsti Charlie. Exact despre asta e vorba. N-o să găseşti nimic pentru că nu iei parte la asta!

Miles nu spuse nimic şi, după un moment, Charlie îi puse mîna pe umăr.

– Uite ce e, noi încă mai cercetăm – ai cuvîntul meu pentru asta. Scoase un oftat lung. Nu ştiu – poate că o să găsim ceva. Şi dacă găsim, eu o să fiu primul care vine şi-ţi spune că am greşit şi că Otis o s-o păţească. E bine aşa?

Maxilarul lui Miles se încleştă involuntar în timp ce Charlie aştepta un răspuns. În cele din urmă, simţind că nu urmează nici unul, Charlie continuă:

– Ştiu cît de greu îţi este…

La asta, Miles îşi scutură mîna lui Charlie de pe umăr şi îl privi fix. Ochii îi fulgerau.

– Nu, nu ştii, se răsti Miles, şi n-o să ştii niciodată, Charlie. Brenda e încă aici, mai ţii minte? Încă te trezeşti în acelaşi pat, o chemi de cîte ori vrei. Nimeni n-a trecut peste ea cu sînge rece, nimeni n-a scăpat ani de zile de pedeapsă. Şi, ţine minte ce-ţi spun, Charlie, nimeni n-o să scape nici acum.

În ciuda cuvintelor lui Miles, Charlie plecă peste zece minute cu dosarul şi cu armele. Nici unul nu mai spusese altceva.

Nu era nevoie. Charlie îşi făcea datoria.

Şi Miles urma să şi-o facă pe a lui.

Odată singură, Sarah rămase în sufragerie, indiferentă faţă de tot ce era în jurul ei. Nu se mişcase de pe canapea nici după ce se oprise din plîns, simţind oarecum că cea mai uşoară mişcare i-ar spulbera echilibrul fragil.

Nimic nu avea logică.

Nu avea energia să-şi separe emoţiile, nedesluşite. Ca printr-o supapă suprasolicitată simţea un val uriaş revărsîndu-se peste ea, lăsînd-o incapabilă de vreo acţiune…

Cum de se întîmplase aşa ceva? Nu accidentul lui Brian – asta o putea înţelege, cel puţin la suprafaţă. Era groaznic şi ce făcuse el după aia era greşit, indiferent cum priveai lucrurile. Dar fusese un accident. Ştia asta. Brian n-ar fi putut să-l evite, nu mai mult decît ar fi putut ea să-l evite.

Şi, cît ai clipi din ochi, Missy Ryan murise.

Missy Ryan.

Mama lui Jonah.

Soţia lui Miles.

Asta nu avea logică.

De ce o lovise Brian *pe ea?*

Şi de ce, dintre toţi oamenii din lume, tocmai Miles fusese cel care intrase mai tîrziu în viaţa ei? Era aproape imposibil de

crezut şi, cum stătea pe canapea, nu putea împăca tot ce aflase adineaori – groaza ei la auzul mărturisirii lui Brian şi evidenta vinovăţie de care suferea el... furia ei şi repulsia faţă de faptul că ascunsese adevărul – cu implacabila înţelegere a faptului că o să-şi iubească întotdeauna fratele...

Şi Miles...

O, Doamne... *Miles...*

Ce trebuia ea să facă acum? Să-l sune să-i spună ce-a aflat? Sau să aştepte puţin pînă se liniştea şi se gîndea exact ce să-i spună?

Cum aşteptase Brian?

O, Doamne...

Ce-o să se întîmple cu Brian?

O să se ducă la închisoare...

Se simţea bolnavă.

Da, asta merita, chiar dacă era fratele ei. Încălcase legea şi trebuia să plătească pentru crima lui.

Sau nu trebuia? Era frăţiorul ei, era doar un puşti cînd se întîmplase şi nu fusese vina lui.

Scutură din cap, dorindu-şi dintr-o dată ca Brian să nu-i fi spus.

Şi totuşi, în inima ei, ştia de ce-i spusese. Timp de doi ani Miles plătise preţul tăcerii lui.

Şi acum, o să-l plătească Otis.

Trase aer adînc în piept, ducîndu-şi degetele la tîmple.

Nu, Miles n-o să meargă atît de departe. Nu-i aşa?

Poate că nu, dar asta o să-l roadă atîta timp cît o să creadă că Otis e vinovat şi într-o zi ar putea...

Scutură din cap, nevrînd să se gîndească la asta.

Dar tot nu ştia ce să facă.

Nu găsise vreun răspuns nici peste cîteva minute, cînd Miles apăru la uşa ei.

– Bună, spuse Miles simplu.

Sarah se uita fix la el, de parcă ar fi fost în stare de şoc, incapabilă să-şi ia mîna de pe clanţa uşii. Se simţea încordată, gîndurile îi fugeau în direcţii opuse.

Spune-i acum, termină cu asta...

Aşteaptă pînă te gîndeşti mai întîi cum e mai bine să-i spui...

– Te simţi bine? o întrebă el.

– O... mda... hîm... se bîlbîi ea. Intră.

Făcu un pas în spate şi Miles închise uşa în urma lui. Ezită un moment înainte de a se îndrepta spre fereastră, unde trase perdelele şi cercetă strada; apoi făcu un tur al sufrageriei, evident cuprins de confuzie. Se opri la poliţa căminului şi aranjă absent o fotografie a lui Sarah cu familia ei, întorcînd-o în aşa fel încît să fie cu faţa spre cameră. Sarah stătea în mijlocul încăperii, fără să se mişte. Totul i se părea ireal. În timp ce se uita la el, nu se putea gîndi la nimic altceva decît că ea ştia cine i-a omorît soţia.

– A venit Charlie pe la mine în dimineaţa asta, spuse el deodată, şi vocea lui o aduse brusc înapoi. A luat dosarul pe care-l aveam despre Missy.

– Îmi pare rău.

Suna ridicol, dar era primul şi singurul lucru care-i venise în minte.

Miles nu păru să observe.

– Mi-a mai spus că o să mă aresteze şi dacă mă uit doar la Otis Timson.

De data asta Sarah nu reacţionă. El venise ca să-şi verse amarul; postura defensivă pe care el o adoptase făcea clar lucrul ăsta. Miles se întoarse spre ea.

– Îşi vine să crezi aşa ceva? N-am făcut decît să-l arestez pe tipul care mi-a omorît soţia şi uite ce se-ntîmplă.

Se stăpîni cît să-şi păstreze calmul.

– Îmi pare rău, spuse ea pentru a doua oară.

– Şi mie la fel. Scutură din cap. Nu pot să-l caut pe Sims, nu pot să caut dovezi, nu pot să fac nimic. Trebuie să stau acasă şi să aştept să se ocupe Charlie de toate.

Ea îşi drese glasul, luptîndu-se să găsească o cale de ieşire.

– Ei... nu crezi că ar putea fi o idee bună? Pentru puţin timp, vreau să spun? zise ea.

– Nu, nu cred. Hristoase, eu sînt singurul care a continuat cercetările după ce ancheta inițială s-a blocat. Știu mai mult despre cazul ăsta decît oricine altcineva.

Nu, Miles, nu știi.

– Atunci, ce ai de gînd să faci?

– Nu știu.

– O să-l asculți pe Charlie totuși, nu-i așa?

Miles privi în altă parte, refuzînd să răspundă, iar Sarah simți ceva greu în stomac.

– Ascultă, Miles, spuse ea, știu că nu vrei să auzi asta, dar eu cred că Charlie are dreptate. Lasă-i pe alții să se ocupe de Otis.

–De ce? Ca să scape și a doua oară?

– N-a scăpat.

Ochii lui scăpărară.

– Nu? Atunci cum de se mai plimbă pe-aici? De ce a depins de mine să-i găsesc pe cei care știau despre el? De ce n-au căutat mai serios probe atunci?

– Poate că nu existau probe, răspunse ea încet.

– De ce tot faci pe avocatul diavolului în chestia asta? o întrebă el. Și ieri ai făcut la fel, fir'ar să fie.

– Ba nu.

– Ba da. N-ai ascultat nimic din ce ți-am spus.

– Nu voiam să faci ceva...

El ridică mîinile.

– Mda... știu. Tu și Charlie, amîndoi. Nici unul din voi nu pare să înțeleagă ce dracu' se întîmplă aici.

– Ba, bineînțeles că da, spuse ea, încercînd să-și ascundă tensiunea din voce. Tu crezi că Otis a făcut-o și vrei răzbunare. Dar ce se întîmplă dacă afli mai tîrziu că Sims și Earl au greșit cumva?

– Au greșit?

– În legătură cu ce-au auzit, vreau să spun...

– Crezi că mint? Amîndoi?

– Nu. Spun doar că poate au auzit greșit. Poate că Otis a spus așa, dar nu vorbea serios. Poate că n-a făcut-o el.

Miles era prea uimit ca să vorbească. Sarah insistă, vorbind în ciuda nodului din gît.

– Vreau să spun, ce faci dacă descoperi că Otis e nevinovat? Ştiu că voi doi nu vă împăcaţi...

– Nu ne împăcăm? spuse el, întrerupînd-o. Se uită pătrunzător la ea înainte de a face un pas spre ea. Ce dracu' tot vorbeşti acolo, Sarah? A omorît-o pe soţia mea.

– Nu ştii asta.

– Ba da, spuse el. Se apropie şi mai mult de ea. Ce nu ştiu e de ce eşti tu atît de convinsă că e nevinovat.

Ea înghiţi în sec.

– Nu spun că e nevinovat. Spun doar că ar trebui să-l laşi pe Charlie să se ocupe de asta ca să nu faci tu ceva...

– Ca de exemplu? Să-l omor?

Sarah nu răspunse şi Miles rămase în faţa ei. Vocea îi era bizar de calmă.

– Aşa cum a omorît-o el pe soţia mea, vrei să spui?

Sarah păli.

– Nu începe să vorbeşti aşa. Îl ai pe Jonah la care trebuie să te gîndeşti.

– Nu-l băga în asta.

– Totuşi, e adevărat. Tu eşti tot ce are.

– Nu crezi că ştiu asta? Ce crezi că m-a împiedicat să apăs pe trăgaci, în primul rînd? Am avut ocazia, dar n-am făcut-o, îţi aduci aminte? Aproape dezamăgit că n-o făcuse, Miles expiră puternic, îndepărtîndu-se de ea. Mda, am vrut să-l omor. Cred c-o merita pentru ce-a făcut – ochi pentru ochi, nu? Scutură din cap şi se uită la ea. Vreau doar să plătească. Şi-o să plătească. Într-un fel sau altul.

Cu asta, Miles ieşi brusc pe uşă, trîntind-o după el.

CAPITOLUL 32

Sarah nu putu să doarmă în noaptea aceea.

O să-şi piardă fratele.

Şi o să-l piardă pe Miles Ryan.

Cum stătea în pat, îşi aminti de seara în care ea şi Miles făcuseră dragoste prima oară în camera asta. Îşi amintea tot – cum o ascultase el cînd i-a spus că nu poate avea copii, expresia lui cînd îi spusese că o iubeşte, cum vorbiseră în şoaptă ore întregi după aceea, şi pacea pe care o găsise în braţele lui.

Păruse să fie atît de bine, perfect.

Orele după plecarea lui Miles nu i-au adus nici un răspuns. Dacă putea spune ceva, era că se simţea şi mai derutată decît fusese mai devreme; acum că şocul trecuse şi putea gîndi mai clar, ştia că, indiferent ce hotărîre ar lua, nimic nu va mai fi la fel din nou.

Dacă nu-i spunea lui Miles, cum putea să mai dea ochii cu el în viitor? Nu şi-i putea imagina pe Miles şi pe Jonah în casa ei de Crăciun deschizînd cadourile, iar ea şi Brian zîmbind şi prefăcîndu-se că nu s-a întîmplat nimic. Nu-şi putea imagina că s-ar uita la fotografiile lui Missy la el acasă sau că ar putea sta cu Jonah ştiind că Brian o omorîse pe mama lui. Şi, bineînţeles, nici n-ar fi corect să facă aşa ceva. Nu cînd Miles era pornit ca mînat de diavol să se asigure că Otis plăteşte pentru crimă. Trebuia să-i spună adevărul, dacă nu pentru alt motiv, atunci măcar pentru a fi sigură că Otis Timson nu e pedepsit pentru ceva ce nu făcuse.

Mai mult decît atît, Miles avea dreptul să ştie ce se întîmplase de fapt cu soţia lui. Merita asta.

Dar dacă îi spunea, atunci ce se întîmpla? O să creadă Miles povestea lui Brian şi-o să renunţe? Nu, improbabil. Brian încălcase legea şi, o dată ce-i spunea, Brian o să fie arestat, părinţii ei or să fie distruşi, Miles n-o să mai vorbească vreodată cu ea, iar ea o să-l piardă pe bărbatul pe care-l iubea.

Sarah închise ochii. Ar fi putut trăi dacă nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Miles.

Dar să se îndrăgostească de el şi să-l piardă?

Şi ce-o să se întîmple cu Brian?

Simţea că i se face rău de la stomac.

Se sculă din pat, îşi puse o pereche de papuci şi se duse în sufragerie, dorind cu disperare să găsească ceva, orice, la care să se gîndească în loc de toate astea. Dar chiar şi acolo, îşi aducea aminte ce se întîmplase şi ştiu cu o bruscă certitudine ce avea de făcut. Oricît de dureros urma să fie, nu exista cale de mijloc.

Cînd sună telefonul a doua zi dimineaţă, Brian ştiu că la celălalt capăt e Sarah. Aşteptase apelul şi se întinse după receptor înainte să răspundă mama lui.

Sarah trecu direct la subiect; Brian o ascultă în tăcere. La sfîrşit, spuse că aşa o să facă. Peste cîteva minute, lăsînd urme de paşi în zăpada subţire, Brian se duse la maşină.

Mintea nu-i era la drum; în schimb, se gîndea la lucrurile pe care le spusese cu o zi în urmă. Ştiuse, cînd îi spusese, că Sarah n-o să poată păstra secretul. În ciuda grijilor pe care şi le făcea pentru el şi pentru viitorul ei cu Miles, ea o să vrea ca el să se autodenunţe. Asta era firea ei; mai presus de orice, sora lui ştia ce înseamnă să fii trădat şi a păstra tăcerea ar fi o trădare de cea mai joasă speţă.

Ăsta era motivul, se gîndi el, pentru care-i spusese ei.

Brian o zări exact înainte de a parca maşina, în faţa bisericii episcopale, unde odată participase la înmormîntarea lui Missy. Sarah stătea pe o bancă, una care era cu faţa spre un mic cimitir, atît de vechi, încît cele mai multe inscripţii de pe pietrele funerare se şterseseră în cursul secolelor. Părea căzută pradă nefericirii, cu adevărat pierdută, aşa cum n-o mai văzuse decît o dată pînă atunci.

Sarah îl auzi venind şi se întoarse, dar nu-i făcu semn cu mîna. Peste o clipă, Brian stătea lîngă ea.

Ştia că probabil Sarah sunase să anunţe că e bolnavă. Şcoala la care preda ea, spre deosebire de facultatea lui, mai avea o săptămînă pînă la vacanţă. În timp ce stătea acolo, nu se putu împiedica să nu se întrebe ce s-ar fi întîmplat dacă n-ar fi venit acasă de Ziua Recunoştinţei şi nu l-ar fi văzut pe Miles la ei acasă sau dacă Otis n-ar fi fost arestat.

– Nu ştiu ce să fac, şopti ea în cele din urmă.

– Îmi pare rău, spuse el încet.

– Aşa şi trebuie.

Brian îi auzi amărăciunea din voce.

– Nu vreau să mai trec o dată prin toate astea, dar vreau să ştiu dacă mi-ai spus adevărul.

Se întoarse cu faţa spre el. Avea obrajii congestionaţi de frig, de parcă ar fi ciupit-o cineva.

– Ţi l-am spus.

– Mă refer la tot, Brian. A fost, într-adevăr, un accident?

– Da, spuse el.

Ea încuviinţă dînd din cap, deşi răspunsul lui nu păru s-o consoleze.

– N-am dormit azi-noapte, spuse ea. Spre deosebire de tine, eu nu pot să ignor asta.

Brian nu răspunse. Nu era nimic de spus.

– De ce nu mi-ai spus? îl întrebă ea în cele din urmă. Cînd s-a întîmplat, vreau să spun.

– N-am putut, răspunse Brian.

Cu o zi înainte îi pusese aceeaşi întrebare şi el îi răspunsese în acelaşi fel.

Ea rămase tăcută mult timp.

– Trebuie să-i spui şi lui, zise ea, privind pierdută peste pietrele funerare.

Vocea îi suna ca o amintire a ceea ce fusese odată.

– Ştiu, şopti el.

Ea îşi lăsă capul în jos şi el îşi închipui de ce o vede cu lacrimi în ochi. Era îngrijorată pentru el, dar nu grija îi provo-

case lacrimile. Aşezat lîngă ea, Brian ştiu că ea plîngea pentru ea însăşi.

Sarah se duse cu Brian acasă la Miles. În timp ce ea conducea, Brian se uita afară, pe geam. Mişcarea maşinii părea să-l secătuiască de energie, dar în mod straniu nu-i era frică de ceea ce avea să urmeze. Frica lui, ştia, trecuse asupra surorii lui.

Traversară podul, apoi întoarseră pe aleea Madame Moore, urmînd curbele strînse, pînă ajunseră la aleea lui Miles. Sarah trase lîngă camioneta lui şi răsuci cheia, oprind zgomotul motorului.

Sarah nu coborî imediat. În schimb, rămase aşezată, ţinînd cheile în poală. Inspiră adînc, apoi se întoarse în sfîrşit spre el. Gura îi era înţepenită într-un zîmbet încordat, forţat, de încurajare, care apoi dispăru. Băgă cheile în poşetă, iar Brian deschise portiera. Porniră împreună spre casă.

Sarah ezită la trepte şi o clipă ochii lui Brian aruncară săgeţi spre colţul verandei, unde stătuse de atîtea ori. De îndată ce se uită într-acolo, ştiu că o să-i spună lui Miles despre crimă, dar, întocmai cum făcuse şi cu sora lui, o să treacă sub tăcere celelalte lucruri pe care le făcuse.

Făcîndu-şi curaj, Sarah se duse la uşă şi ciocăni. Un moment mai tîrziu, Miles deschise uşa.

– Sarah... Brian..., spuse el.

– Bună, Miles, răspunse Sarah.

Vocea ei, se gîndi Brian, era surprinzător de sigură.

La început nimeni nu se clinti. Încă supăraţi din ziua precedentă, Miles şi Sarah se uitau pur şi simplu unul la celălalt, pînă ce Miles făcu un pas mic înapoi.

– Intraţi, spuse el, conducîndu-i înăuntru. Închise uşa după ei. Pot să vă ofer ceva de băut?

– Nu, mulţumesc.

– Dar ţie, Brian?

– Nu. Nu simt nevoia.

– Atunci, ce se întîmplă?

Sarah îşi aranjă absentă bareta poşetei.

– E ceva despre care eu... vreau să spun noi trebuie să vorbim cu tine, spuse ea cu stîngăcie. Putem să ne așezăm?

– Sigur, răspunse Miles.

Le făcu un semn spre canapea.

Brian se așează lîngă Sarah, în fața lui Miles. Trase aer în piept și aproape că începu, dar Sarah îl întrerupse.

– Miles... înainte să începem, aș vrea să știi că-mi doresc să nu fi trebuit să vin. Îmi doresc asta mai mult decît orice. Încearcă să ții minte asta, da? Nu e ușor pentru nici unul dintre noi.

– Ce se întîmplă? întrebă el.

Sarah aruncă o privire spre Brian. Îl încurajă din cap și Brian simți că i se usucă brusc gîtul. Înghiți în sec:

– A fost un accident, spuse el.

După asta, cuvintele i se revărsară, așa cum și le repetase de o sută de ori în cap. Brian îi spuse totul despre seara de acum doi ani, neomițînd nimic. Doar că mintea lui nu era atentă la cuvinte.

În schimb, era atentă la reacția lui Miles. La început nu fu nici una. De îndată ce începu Brian, Miles alunecă într-o postură diferită, aceea a cuiva care vrea să asculte obiectiv, fără întrerupere, așa cum fusese instruit ca șerif. Știa că Brian făcea o mărturisire, și Miles învățase că tăcerea e cel mai bun mod de a obține o versiune necenzurată a evenimentelor. De-abia mai tîrziu, cînd a menționat rotiseria lui Rhett, a început Miles să-și dea seama, în sfîrșit, ce îi spunea Brian.

Atunci s-a produs șocul. Pe măsură ce Brian continua, Miles încremeni, culoarea i se scurse de pe chip. Mîinile i se strînseră reflex pe brațul canapelei. Cu toate acestea, Brian îi dădu înainte. În fundal, ca și cum ar fi venit de undeva, de departe, Brian o auzi pe sora lui trăgînd adînc aer în piept cînd începu el să descrie accidentul. Ignoră sunetul, continuîndu-și povestirea și nu se opri decît după ce vorbi și despre dimineața următoare în bucătărie și hotărîrea lui de a păstra tăcerea.

Miles rămase ca o statuie tot timpul, iar cînd Brian tăcu, păru să aibă nevoie de o clipă ca să înțeleagă tot ce i se spusese. Apoi, în sfîrșit, ochii lui se fixară asupra lui Brian, ca și cum l-ar fi văzut pentru prima dată.

Într-un fel, Brian știa că așa și era.

– Un câine? spuse el răguşit. Vocea îi era coborîtă şi scrîşnită, ca şi cum şi-ar fi ţinut răsuflarea pe tot parcursul mărturisirii. Vrei să spui că a sărit în faţa maşinii tale din cauza unui câine?

– Da. Brian dădu din cap. Un câine mare. Negru. N-am putut să fac nimic.

Ochii lui Miles se îngustară uşor în timp ce încerca să-şi păstreze controlul.

– Atunci, de ce-ai fugit?

– Nu ştiu, spuse el. Nu pot să explic de ce-am fugit în seara aia. Următorul lucru pe care-l ştiu este că eram în maşină.

– Pentru că nu-ţi aduci aminte.

Furia din tonul lui Miles era de neconfundat, de-abia reţinută. Ameninţătoare.

– Nu-mi aduc aminte partea asta, nu.

– Dar ţii minte restul. Îţi aduci aminte tot din seara aia.

– Da.

– Atunci spune-mi motivul real pentru care ai fugit în seara aia!

Sarah se întinse şi puse mîna pe braţul lui Miles.

– Spune adevărul, Miles. Crede-mă, n-ar minţi în legătură cu asta.

Miles se scutură de mîna ei.

– Lasă, Sarah, spuse Brian. Poate să mă întrebe orice vrea.

– Să fie al naibii dacă nu-i aşa! adăugă Miles cu vocea şi mai coborîtă.

– Nu-mi aduc aminte de ce am fugit, răspunse Brian. Cum am spus, nu-mi aduc aminte nici măcar cum am plecat de acolo. Îmi amintesc că eram în maşină, dar asta e tot.

Miles se ridică de pe scaun, fulgerîndu-l din priviri.

– Şi te aştepţi ca eu să cred asta? spuse el. Că a fost vina *lui Missy?*

– Stai o clipă! spuse Sarah, sărind în apărarea fratelui ei. Ţi-a spus cum s-a întîmplat! Spune adevărul!

Miles se răsuci cu faţa spre ea:

– De ce dracu' trebuie să-l cred?

– Pentru că e aici! Pentru că a vrut să ştii adevărul!

– După doi ani vrea să știu adevărul? De unde știi tu că e adevărul?

Așteptă un răspuns, dar, înainte ca ea să reacționeze, făcu brusc un mic pas înapoi. Se întoarse dinspre Sarah spre Brian, apoi din nou spre Sarah, în timp ce cîntărea ce însemnau răspunsurile la întrebările lui.

Sarah *știuse* exact ce urma să spună fratele ei...

Ceea ce însemna... că ea știuse că Otis e nevinovat. Încercase să-l determine să renunțe. „Lasă-l pe Charlie să se ocupe de asta, spusese ea. Dar dacă Sims și Earl au greșit cumva?"

Spusese lucrurile astea pentru că *știuse* că Brian e vinovat.

Dar asta avea logică, nu?

Nu spusese ea că e apropiată de fratele ei? Nu spusese că el este singura persoană cu care poate vorbi cu adevărat și viceversa?

Gîndurile lui Miles, alimentate de adrenalină și furie, alergau de la o concluzie la următoarea.

Știuse, dar nu-i spusese. Știuse și... și...

Miles o fixă pe Sarah în tăcere.

Nu se oferise ea să-l ajute pe Jonah, cu toate că era ieșit din comun?

Și nu se împrietenise ea cu el? Ieșise cu el? Îl ascultase, încercase să-l ajute să-și continue viața?

Pe chipul lui Miles începu să se zbată un mușchi, cu o furie de-abia stăpînită.

Ea știuse tot timpul.

Îl folosise ca să-și ușureze propria vinovăție. Tot ce fusese între ei era construit pe minciuni.

M-a trădat.

Miles rămase nemișcat, tăcut, încremenit în loc. În tăcerea care se lăsă, Brian auzi caloriferul pornind.

– Tu ai știut, spuse el răgușit, în cele din urmă. Ai știut că el a omorît-o pe Missy, nu-i așa?

Atunci, în momentul acela, înțelese Brian nu numai că totul se terminase între Sarah și Miles, dar și că, în mintea lui Miles, tot ce fusese între ei nici nu existase vreodată. Sarah totuși păru derutată, și-i răspunse lui Miles ca și cum răspunsul la întrebarea lui era evident.

– Bineînțeles. De asta l-am adus aici.

Miles ridică mîna s-o oprească, împungînd cu degetul în direcția ei la fiecare idee pe care o enunța.

– Nu, nu... ai știut că el o omorîse și nu mi-ai spus... De-asta știai că Otis e nevinovat... De-asta ai tot încercat să-mi spui să-l ascult pe Charlie...

Sarah păru să înțeleagă în sfîrșit insinuarea și deodată, înnebunită, începu să scuture din cap:

– Nu... stai... nu înțelegi...

Miles o întrerupse, nevrînd să asculte, fiecare afirmație era mai furioasă decît ultima:

– Ai știut tot timpul...

– Nu!

– Știai de cînd ne-am întîlnit!

– Nu!

– De-asta te-ai oferit să-l ajuți pe Jonah.

– Nu!

O clipă păru că Miles o s-o lovească, dar n-o făcu. În schimb, se dezlănțui în altă direcție. Lovi cu piciorul măsuța laterală, răsturnînd lampa, care se făcu zob. Sarah tresări și Brian se ridică de pe canapea să se ducă lîngă ea; Miles îl înșfăcă înainte să ajungă acolo și-l răsuci. Miles era și mai puternic și mai solid și Brian nu putu face nimic ca să-l oprească să-i sucească mîna la spate spre omoplat. Sarah se îndepărtă instinctiv de încăierare, înainte de a realiza măcar ce se întîmpla. Brian nu se împotrivi, cu toate că simți o durere vie în umăr. Tresări, închise ochii, fața i se contorsionă.

– Oprește-te! Îi faci rău! țipă Sarah.

Miles ridică o mînă în direcția ei, în semn de avertisment.

– Nu te băga!

– De ce faci asta? Nu e nevoie să-i faci rău!

– E arestat!

– A fost un accident!

Dar Miles nu mai raționa și răsuci din nou tare brațul lui Brian, îndepărtîndu-l de canapea, de Sarah, ducîndu-l spre ușa de la intrare. Brian aproape că se împiedică și Miles îl susținu, înfigîndu-i degetele în carne. Îl împinse spre perete, în timp ce se

întindea după cătușe, care atîrnau într-un cui, lîngă ușă. I le puse mai întîi pe o încheietură, apoi pe cealaltă, strîngîndu-le tare.

– Miles! Așteaptă! țipă Sarah.

Miles deschise ușa și-l împinse pe Brian afară, făcîndu-i vînt pe verandă.

– Nu înțelegi!

Miles nu o luă în seamă. Îl înșfăcă pe Brian de braț și începu să-l tîrască spre mașină. Lui Brian îi era greu să-și țină echilibrul și se împiedică. Sarah se năpusti după ei:

– Miles!

Miles se răsuci în loc:

– Vreau să ieși din viața mea! șuieră el.

Ura din vocea lui o șocă pe Sarah și o făcu să se oprească.

– M-ai trădat, spuse Miles. Te-ai folosit de mine. Nu așteptă ca Sarah să-i răspundă. Ai vrut să încerci să dregi lucrurile – nu pentru mine și Jonah, ci pentru tine și Brian. Ai crezut că dacă faci asta, o să te simți mai bine în pielea ta.

Ea păli, incapabilă să spună ceva.

– Ai știut de la început, continuă el. Și voiai să mă lași să merg mai departe fără să știu măcar adevărul pînă cînd a fost altcineva arestat pentru asta.

– Nu, nu așa s-a întîmplat!

– Nu mă mai minți! tună el. Cum dracu' poți să trăiești cu tine însăți?

Comentariul o biciui și răspunse defensiv:

– Ai interpretat totul greșit și nici măcar nu-ți pasă.

– Nu-mi pasă? Nu eu sînt cel care a făcut ceva greșit aici.

– Nici eu.

– Și te aștepți să cred?

– E adevărul!

Apoi, în ciuda furiei care o cuprinsese, Brian văzu cum încep să i se umple ochii de lacrimi.

Miles se opri pe moment, dar nu manifestă compasiune.

– Nici măcar nu știi care-i adevărul.

Cu asta, se întoarse și deschise portiera mașinii. Îl vîrî pe Brian înăuntru, apoi trînti portiera și băgă mîna în buzunar după chei. Le scoase în timp ce se urca la volan.

Sarah era prea şocată ca să mai spună ceva. Se uită cum Miles porneşte maşina, apasă pe accelerator, apoi bagă maşina în viteză. Cauciucurile scrîşniră cînd maşina porni în marşarier, îndreptîndu-se spre drum.

Miles nu se uită nici măcar o dată spre ea şi într-o clipă dispăru din vedere.

CAPITOLUL 33

Miles conduse absent, călcînd accelerația și izbind frînele, ca și cum ar fi încercat să vadă cît de mult poate forța mașina înainte ca ori una, ori cealaltă să înceteze să mai funcționeze. De mai multe ori Brian, cu mîinile încătușate la spate, se răsturnă cînd mașina lua o curbă. De unde stătea, Brian vedea mușchiul de pe maxilarul lui Miles încordîndu-se și relaxîndu-se, de parcă ar fi apăsat cineva pe un buton. Miles ținea volanul cu amîndouă mîinile și, cu toate că părea să se concentreze asupra drumului, ochii îi aruncau în permanență săgeți în oglinda retrovizoare, unde uneori prindeau privirea lui Brian.

Brian îi vedea furia din ochi. Se reflecta cît se poate de limpede în oglindă, totuși în același timp mai vedea ceva acolo, ceva la care nu se așteptase. Văzu chinul din ochii lui Miles și își aduse aminte cum arăta Miles la înmormîntarea lui Missy, încercînd și neizbutind să găsească o logică în tot ce se întîmplase. Brian nu era sigur dacă suferința pe care o simțea Miles era din cauza lui Missy sau a lui Sarah sau a amîndurora. Tot ce știa era că nu avea nici o legătură cu el.

Cu colțul ochiului, Brian privea copacii care șuierau pe lîngă geamul din partea lui. Drumul șerpuia și din nou Miles luă curba fără să încetinească. Brian își încordă picioarele; în ciuda acestui fapt, trupul i se mișcă și alunecă spre fereastră. Știa că, în cîteva minute, aveau să treacă pe lîngă locul accidentului lui Missy.

Biserica comunitară a Bunului Păstor se afla în Pollocksville, iar șoferul furgonetei bisericii, Bennie Wiggins, nu avusese nici măcar o amendă pentru depășirea vitezei în cei

cincizeci şi patru de ani de cînd conducea. Cu toate că pentru Bennie âsta era un motiv de mîndrie, pastorul l-ar fi rugat să conducă şi dacă permisul lui n-ar fi fost la fel de curat. Se găseau greu voluntari, mai ales cînd nu era vreme prea bună, dar Bennie era unul pe care se putea conta întotdeauna.

În dimineaţa aceea pastorul îl rugase pe Bennie să se ducă cu furgoneta la New Bern să aducă donaţiile de alimente şi îmbrăcăminte strînse la sfîrşitul săptămînii, iar Bennie se prezentase prompt. Se dusese acolo, băuse o ceaşcă de cafea şi mîncase două gogoşi în timp ce aştepta ca alţii să încarce maşina, apoi mulţumise tuturor pentru ajutor înainte de a se urca la volan să se îndrepte înapoi spre biserică.

Era puţin înainte de zece cînd intră pe aleea Madame Moore.

Se întinse spre radio, sperînd să găsească nişte muzică religioasă, să-i mai înveselească drumul de întoarcere. Cu toate că drumul era alunecos, el începu să răsucească butonul.

Mult în faţa lui, încă ascunsă vederii, venea spre el o altă maşină, de care n-avea cum să ştie.

– Îmi pare rău, spuse Brian în cele din urmă, n-am vrut să se întîmple nimic din toate astea.

Auzindu-i vocea, Miles aruncă din nou o privire în oglinda retrovizoare. Totuşi, în loc să răspundă, crăpă geamul.

Aerul rece se năpusti înăuntru. După un moment, Brian se chirci, în timp ce jacheta cu fermoarul deschis îi flutura în vînt.

În oglindă Miles se uita fix la Brian cu o ură nedisimulată.

*

Sarah goni aproape la fel cum făcuse şi Miles, sperînd să-i prindă maşina din urmă. El avea un avans la pornire – nu mult, poate vreo două minute, dar cît de departe însemna asta? Un kilometru şi jumătate? Mai mult? Nu era prea sigură şi cînd maşina ajunse pe o porţiune dreaptă, apăsă şi mai tare pe acceleraţie.

Trebuia să-i ajungă din urmă. Nu-l putea lăsa pe Brian în grija lui, nu după furia necontrolată pe care i-o văzuse pe chip, nu după ce fusese atît de aproape de a-l omorî pe Otis.

Voia să fie acolo cînd îl ducea Miles pe Brian, dar problema era că ea nu ştia unde era biroul şerifului. Ştia unde era secţia de poliţie, tribunalul, chiar şi primăria, de vreme ce toate se aflau în centru. Dar nu fusese niciodată la biroul şerifului. Din cîte ştia ea, se găsea undeva, la marginea comitatului.

S-ar fi putut opri să dea telefon sau să consulte o carte de telefon undeva, dar asta n-ar fi făcut decît s-o întîrzie, se gîndi ea înnebunită. O să se oprească dacă trebuia. Dacă nu-l vedea în următoarele două minute...

Reclame.

Bennie Wiggins scutură din cap. Reclame şi iar reclame. Doar atît mai dădeau la radio în ziua de azi. Dedurizatoare de apă, distribuitori de maşini, sisteme de alarmă... după fiecare cîntec auzea aceleaşi firme care îşi făceau reclamă la aceleaşi produse.

Soarele începea să se arate peste vîrfurile copacilor, iar strălucirea reflectată de zăpadă îl luă pe nepregătite pe Bennie. Miji ochii şi lăsă în jos parasolarul, exact cînd radioul tăcu o clipă.

Altă reclamă. Asta promitea să-ţi înveţe copilul să citească. Se întinse spre buton.

Nu observă, cu ochii aţintiţi spre scală, că începu să alunece spre linia de centru...

*

– Sarah n-a ştiut, spuse Brian în cele din urmă, în tăcerea aceea. Sarah n-a ştiut nimic din toate astea.

Datorită vîntului, Brian nu era sigur dacă Miles îl aude, dar trebuia să încerce. Ştia că asta e ultima ocazie pe care o are să vorbească cu Miles fără să mai fie şi alţi oameni de faţă. Indiferent ce avocat o să-i aranjeze taică-său, o să-l sfătuiască să nu mai spună nimic în plus faţă de cît spusese deja. Iar lui Miles, bănuia, o să i se dea ordin să nu se apropie de el.

Dar Miles trebuia să ştie adevărul despre Sarah. Nu atît pentru viitor – după cum vedea Brian lucrurile, nu aveau absolut nici o şansă – ci pentru că nu putea suporta gîndul ca Miles să creadă că Sarah ştiuse tot timpul. Nu voia ca Miles s-o urască. Sarah,

mai puțin decît oricine, nu merita asta. Spre deosebire de Miles sau de el însuși, Sarah nu avusese absolut nici un rol în asta.

– Nu mi-a spus niciodată cu cine se întîlnește. Am fost plecat la facultate și n-am aflat pînă de Ziua Recunoștinței că erai tu. Dar nu i-am spus despre accident pînă ieri. Ea n-a știut nimic pînă atunci. Știu că nu vrei să mă crezi...

– Tu consideri că ar trebui să te cred? îi răspunse Miles, răstit.

– Ea n-a știut nimic, repetă Brian. Nu te-aș minți în privința asta.

– În ce privință m-ai minți, atunci?

Brian își regretase cuvintele de îndată ce le rostise și simți cum îl străbate frigul cînd își imagină răspunsul. *Mersul la înmormîntare. Visele lui. Supravegherea lui Jonah la școală. Pînditul lui Miles la el acasă...*

Brian scutură ușor din cap, încercînd să-și alunge gîndurile.

– Sarah n-a făcut nimic rău, spuse el în schimb, evitînd întrebarea.

Dar Miles insistă.

– Răspunde-mi! spuse el. În legătură cu ce m-ai minți? Cu cîinele, poate?

– Nu.

– Missy nu ți-a sărit în fața mașinii.

– N-a avut intenția. N-a putut face altfel. N-a fost vina nimănui. S-a întîmplat, pur și simplu. A fost un accident.

– *Ba nu, n-a fost!* tună Miles, luînd o curbă. Cu toate că vîntul șuiera prin geamurile deschise, sunetul vocii lui păru să ricoșeze în mașină. Nu erai atent și ai călcat-o!

– Nu, insistă Brian. Îi era mai puțin teamă de Miles decît știa că ar fi trebuit să-i fie. Se simțea calm, ca un actor care-și recita versurile învățate pe dinafară. Nici o teamă. Doar o senzație de profundă epuizare. S-a întîmplat exact așa cum ți-am spus.

Miles își îndreptă degetul spre Brian, acum pe jumătate întors în scaun.

– Ai omorît-o și-ai fugit!

– Nu... m-am oprit și m-am uitat după ea. Și cînd am găsit-o... Brian nu-și termină vorba.

În mintea lui o vedea pe Missy, zăcînd în şanţ, cu trupul răsucit nefiresc. Uitîndu-se la el.

Neuitîndu-se la nimic.

– Mi s-a făcut rău, de parcă urma să mor şi eu. Brian făcu o pauză, întorcîndu-se dinspre Miles. Am învelit-o cu o pătură, şopti el. Nu voiam s-o mai vadă altcineva aşa.

Bennie Wiggins găsi în cele din urmă cîntecul pe care-l voia. Lumina era puternică şi el se aşează drept în scaun exact cînd îşi dădu seama unde se afla pe drum. Îndreptă furgoneta, ducîndu-o înapoi pe banda lui.

Maşina care venea era aproape acum.

El tot n-o văzu.

Miles tresări cînd Brian pomeni de pătură şi, pentru prima oară, Brian ştiu că îl ascultă cu adevărat, în ciuda strigătelor prin care-l contrazicea. Brian continuă să vorbească, uitînd de Miles, uitînd de frig.

Uitînd de faptul că atenţia lui Miles era în întregime concentrată asupra lui şi nu asupra drumului.

– Ar fi trebuit să sun atunci, în seara aia, după ce am ajuns acasă. Am greşit. Nu există scuză pentru asta şi-mi pare rău. Îmi pare rău pentru ce ţi-am făcut ţie şi-mi pare rău pentru ce i-am făcut lui Jonah.

Lui Brian, propria voce îi suna ca şi cum ar fi aparţinut altcuiva.

– N-am ştiut că e şi mai rău să ţin totul în mine. M-a măcinat. Ştiu că nu vrei să crezi asta, dar aşa a fost. Nu puteam să dorm. Nu puteam să mănînc…

– Nu-mi pasă!

– Nu puteam să nu mă gîndesc la asta. Şi n-am încetat niciodată să mă gîndesc la asta. Am dus chiar şi flori la mormîntul lui Missy…

Bennie Wiggins văzu în cele din urmă maşina cînd luă o curbă pe şosea.

Se întîmpla atît de repede, încît aproape că nu părea real. Maşina se îndrepta direct către el, sărind de la o mişcare lentă la toată viteza cu o inevitabilitate înspăimîntătoare. Mintea lui Bennie porni să funcţioneze în regim de urgenţă, încercînd frenetic să prelucreze informaţiile.

Nu, nu se poate... De ce să meargă pe banda mea? N-are nici o logică... Dar merge pe banda mea. Nu mă vede? Trebuie să mă vadă... O să smucească de volan şi-o să revină.

Toate se întîmplară în mai puţin de cîteva secunde, dar în decursul lor Bennie înţelese cu absolută certitudine că, indiferent cine era la volan, conducea prea repede ca să se ferească din drum la timp.

Mergeau drept unul către celălalt.

Brian observă reflectarea soarelui în parbrizul furgonetei care se apropia, exact cînd aceasta lua curba. Se opri din vorbit în mijlocul propoziţiei şi prima pornire instinctivă fu să-şi folosească mîinile ca să se sprijine şi să amortizeze impactul. Se smuci destul de tare şi cătuşele îi intrară în carne, îşi arcui spinarea şi urlă:

– Ai grijă!

Miles se întoarse brusc, apoi imediat, instinctiv, smuci tare de volan exact cînd maşinile se apropiau una de alta. Brian se răsturnă într-o parte şi, cînd se lovi cu capul de geamul lateral, fu şocat de totala absurditate a ceea ce se întîmpla.

Toate astea începuseră cu el într-o maşină pe aleea Madame Moore.

Şi aşa se vor termina.

Se ţinu bine, aşteptînd izbitura ca de tunet care urma să vină.

Doar că nu veni.

Simţi totuşi o lovitură puternică, dar era în spatele maşinii, pe partea lui. Maşina începu să alunece şi ieşi de pe şosea exact cînd Miles călcă frîna. Maşina împrăştia zăpadă, chiar pe lîngă drum, apropiindu-se de un indicator de limitare a vitezei. Miles se lupta să păstreze controlul, apoi simţi cum roţile capătă aderenţă în ultimul moment. Maşina derapă din nou şi se smuci brusc, oprindu-se în şanţ.

Brian aterizează pe podea, ameţit şi derutat, ghemuit între scaune; avu nevoie de puţin timp ca să se orienteze. Respiră cu greutate, ca şi cum ar fi revenit la suprafaţă de pe fundul unui bazin. Nu simţea tăieturile de la încheieturile mîinilor.

Nu văzu nici sîngele care mînjise geamul.

CAPITOLUL 34

– Ai păţit ceva?

Îi ţiuiau urechile şi Brian gemu. Se chinuia să se ridice de pe podeaua maşinii, cu braţele încătuşate la spate.

Miles îşi deschise portiera, apoi pe a lui Brian. Cu grijă, îl trase afară pe Brian şi-l ajută să se ridice în picioare. Capul lui Brian era acoperit de sînge într-o parte, sînge care-i şiroia şi pe obraz. Brian încercă să se ţină singur pe picioare, dar se clătină, iar Miles îl luă din nou de braţ.

– Stai aşa – îţi curge sînge din cap. Eşti sigur că n-ai păţit nimic?

Brian se clătină puţin, în timp ce totul se învîrtea în jurul lor. Trecu un moment pînă să înţeleagă întrebarea. La distanţă, Miles îl văzu pe şoferul furgonetei dîndu-se jos din vehiculul lui.

– Mda... Aşa cred. Mă doare capul...

Miles rămase cu mîna pe braţul lui Brian în timp ce-şi aruncă din nou repede privirea pe drum. Şoferul furgonetei – un om în vîrstă – traversa şoseaua acum, venind spre ei. Miles îl aplecă pe Brian în faţă şi-i examină uşor rana, apoi îl ridică din nou, părînd uşurat. În ciuda ameţelii lui, expresia de pe chipul lui Miles i se păru lui Brian ridicolă, ţinînd cont de ultima jumătate de oră.

– Nu pare adîncă. Doar o tăietură superficială, spuse Miles. Apoi, ridicînd două degete, îl întrebă: Cîte?

Brian mîji ochii, concentrîndu-se pe măsură ce imaginea se focaliza.

– Două.

Miles încercă din nou.

– Dar acum, cîte?

Acelaşi exerciţiu.

– Patru.

– Cum vezi în rest? Vezi pete? Negru pe margine?

Brian scutură din cap cu prudenţă, cu ochii pe jumătate închişi.

– Oase rupte? Braţele cum sînt? Picioarele?

Brian aşteptă un moment, examinîndu-şi membrele, încă păstrîndu-şi cu greutate echilibrul. Cînd îşi roti umerii, se strîmbă.

– Mă doare încheietura mîinii.

– Stai o secundă.

Miles trase cheile din buzunar şi-i scoase cătuşele. Brian îşi duse imediat o mînă la cap. O încheietură îl durea şi era învineţită, cealaltă era atît de înţepenită, încît n-o mai putea mişca. Cu mîna pe rană, sîngele i se scurgea printre degete.

– Poţi să te ţii pe picioare singur?

Brian ştia că încă se mai clătina puţin, dar dădu din cap şi Miles se duse din nou la portiera lui. Pe podea era un tricou pe care-l lăsase Jonah în maşină şi Miles îl înşfăcă. Îl duse înapoi şi-l apăsă peste tăietura de la capul lui Brian.

– Poţi să-l ţii?

Brian dădu din cap şi-l luă, exact cînd şoferul, palid şi speriat, se apropie suflînd din greu.

– Aţi păţit ceva, băieţi?

– Nu, sîntem bine, răspunse Miles automat.

Şoferul, încă zguduit, se întoarse de la Miles spre Brian. Văzu sîngele şiroindu-i pe obraz şi gura i se contorsionă.

– Sîngerează cam tare.

– Nu-i atît de rău pe cît pare, spuse Miles.

– Nu crezi că are nevoie de o ambulanţă? Poate că ar trebui să sun.

– Nu-i nevoie, spuse Miles, întrerupîndu-l. Eu lucrez la biroul şerifului. L-am examinat şi o să fie bine.

Brian se simţea ca un spectator, în ciuda durerii din încheieturile mîinilor şi de la cap.

– Eşti şerif? Celălalt şofer făcu un pas înapoi şi-i aruncă o privire lui Brian, căutînd sprijin. Depăşise linia. N-a fost vina mea...

Miles ridică mîinile.

– Ascultă...

Privirea şoferului rămase fixată pe cătuşele pe care Miles încă le mai avea în mînă şi făcu ochii mari.

– Am încercat să mă dau la o parte, dar eraţi pe banda mea, spuse el, dintr-o dată defensiv.

– Stai aşa – cum te cheamă? îl întrebă Miles, încercînd să controleze situaţia.

– Bennie Wiggins, răspunse el. N-aveam viteză. Voi eraţi pe banda mea.

– Stai aşa... spuse Miles din nou.

– Eraţi pe banda mea, repetă şoferul. Nu mă poţi aresta pentru asta. Eu am fost atent.

– N-o să te arestez.

– Atunci pentru cine sînt alea? zise el, arătînd spre cătuşe.

Înainte ca Miles să poată răspunde, interveni Brian.

– Erau la mîinile mele, spuse el. Mă ducea la secţie.

Şoferul se uită la ei ca şi cum n-ar fi înţeles, dar, înainte să poată spune el ceva, maşina lui Sarah se opri alunecînd lîngă ei. Se întoarseră toţi cînd ea coborî, arătînd speriată, derutată şi furioasă, toate în acelaşi timp.

– Ce s-a întîmplat? ţipă ea. Se uită cercetătoare la toţi înainte să rămînă în sfîrşit cu ochii aţintiţi spre Brian. Cînd văzu sîngele se duse la el. Te simţi bine? îl întrebă, trăgîndu-l de lîngă Miles.

Deşi încă ameţit, Brian dădu din cap:

– Mda, sînt bine...

Ea se întoarse furioasă spre Miles:

– Ce naiba i-ai făcut? L-ai bătut?

– Nu, răspunse Miles, scuturînd repede din cap. A fost un accident.

– Depăşise linia, spuse şoferul deodată, arătînd spre Miles.

– Un accident? întrebă Sarah, întorcîndu-se spre el.

– Eu mergeam liniştit, continuă el, şi, cînd am luat curba, tipul ăsta venea drept spre mine. Am tras de volan, dar n-am putut să mă dau la o parte din drum. A fost vina lui. L-am lovit, dar n-aveam cum să fac altfel.

– Puţin, îl întrerupse Miles. Mi-a şters spatele maşinii şi am ieşit de pe drum. De-abia ne-am atins.

Sarah îşi îndreptă din nou atenţia spre Brian, dintr-o dată nemaiştiind ce să creadă.

– Eşti sigur că eşti bine?

Brian încuviinţă din cap.

– Ce s-a întîmplat, de fapt? îl întrebă ea.

După un moment, Brain îşi luă mîna de la cap. Tricoul era ud şi îmbibat de sînge.

– A fost un accident, spuse el. N-a fost vina nimănui. S-a întîmplat, pur şi simplu.

Era, bineînţeles, adevărul. Miles nu văzuse furgoneta pentru că era întors pe scaun. Brian ştia că nu avusese intenţia să se întîmple aşa.

Ce nu-şi dădu seama Brian era că acestea erau aceleaşi cuvinte pe care le folosise cînd povestise accidentul cu Missy, aceleaşi cuvinte pe care i le spusese lui Miles în maşină, aceleaşi cuvinte pe care şi le repetase sieşi pînă la greaţă în ultimii doi ani.

Lui Miles totuşi nu-i scăpă asta.

Sarah se apropie din nou de Brian, cuprinzîndu-l cu un braţ. Brian închise ochii, simţindu-se brusc slăbit din nou.

– Îl duc la spital, declară Sarah. Trebuie să-l vadă un doctor.

Împingîndu-l blînd, începu să-l ducă de lîngă maşină.

Miles făcu un pas spre ei:

– Nu poţi face asta.

– Încearcă să mă opreşti, îl întrerupse ea. Să nu te mai apropii de el!

– Stai aşa, spuse Miles, iar Sarah se întoarse şi se uită la el cu dispreţ.

– Nu trebuie să-ţi faci griji. N-o să fugim.

– Ce se petrece? întrebă şoferul, cu panică în voce. De ce pleacă?

– Nu-i treaba ta, îi răspunse Miles.

Tot ce putea face era să se holbeze.

Nu-l putea duce pe Brian la secţie arătînd cum arăta, nici nu putea părăsi locul înainte ca situaţia să se clarifice. Presupunea că ar fi putut să-i oprească. Dar pe Brian trebuia să-l vadă un doctor, iar dacă el îl reţinea, ar fi trebuit să explice ce s-a petre-

cut oricui ar fi venit să facă ancheta – lucru de care nu se simțea în stare în clipa de față. Așa că, în loc să-i oprească, simțindu-se aproape neajutorat, nu făcu nimic. Cînd Brian privi înapoi totuși auzi cuvintele încă o dată.

A fost un accident. N-a fost vina nimănui.

Brian, știa Miles, greșea în privința asta. El nu se uitase la drum – la dracu', nici măcar nu era cu fața în direcția potrivită – datorită lucrurilor pe care le spunea Brian.

Despre Sarah. Despre pătură. Despre flori.

Nu vrusese să-l creadă, nu voia să-l creadă nici acum. Cu toate acestea... știa că Brian nu minte în legătură cu toate astea. Văzuse pătura, văzuse florile la mormînt de fiecare dată cînd se dusese și el...

Miles închise ochii, încercînd să îndepărteze gîndul.

Nimic din toate astea nu contează și știi asta. Bineînțeles că lui Brian îi părea rău. Omorîse pe cineva. Cui nu i-ar părea rău?

Asta îi strigase lui Brian cînd se întîmplase. Atunci cînd ar fi trebuit să fie cu ochii la drum. Dar în loc să facă asta – ignorînd orice altceva în afară de propria sa furie – se repezise aproape frontal în alt șofer.

Aproape că-i omorîse pe toți.

Dar după aceea, cu toate că fusese rănit, Brian îl acoperise. Și, în timp ce se uita după Sarah și Brian cum pleacă, știa instinctiv că Brian o să-l acopere întotdeauna.

De ce ?

Pentru că se simțea vinovat și ăsta era încă un mod de a-și cere iertare? Ca să îl aibă la mînă? Sau credea cu adevărat ce spusese?

În mintea sa, poate că așa văzuse el lucrurile. În fond, Miles nu avusese intenția să se întîmple asta, ceea ce făcea ca totul să fie un accident.

Așa cum se întîmplase și cu Missy?

Miles scutură din cap. *Nu...*

Atunci fusese altfel, își spuse el. *Și nici nu fusese vina lui Missy.*

Vîntul se înteți, învîrtejind fulgii ușori de zăpadă.

Sau fusese?

Nu contează, îşi spuse el din nou. *Nu acum. E prea tîrziu pentru asta.*

Mai sus, pe şosea, Sarah îi deschidea portiera lui Brian. Îl ajută şi aruncă o privire spre Miles, neascunzîndu-şi supărarea.

Neascunzînd cît de rănită fusese de cuvintele lui.

Sarah nu ştiuse pînă ieri, spusese Brian. *Nici măcar nu mi-a spus niciodată cine eşti tu.*

La el acasă, cu numai cîteva minute în urmă, păruse atît de evident că Sarah ştiuse tot timpul. Dar acum, după felul în care se uita la el, dintr-o dată nu mai era la fel de clar. Sarah de care se îndrăgostise el nu era capabilă de înşelăciune.

Simţi cum umerii i se înconvoaie puţin.

Nu, ştia că Brian nu minţise în privinţa asta. Nu minţise nici în legătură cu pătura sau cu florile, sau cu cît îi părea de rău. Şi dacă spusese adevărul despre toate astea...

Oare nu spunea adevărul şi despre accident?

Întrebarea îi tot revenea în minte, indiferent cît de mult o respingea.

Sarah se întoarse şi se îndreptă spre locul şoferului. Miles ştia că poate încă să-i oprească. Dacă ar fi vrut cu adevărat, ar fi putut să-i oprească.

Dar n-o făcu.

Avea nevoie de timp ca să se gîndească – la tot ce auzise astăzi, la mărturisirea lui Brian...

Şi, mai mult decît atît, hotărî el în timp ce o privea urcîndu-se la volan, avea nevoie de timp să se gîndească la Sarah.

În cîteva minute sosi o patrulă de circulaţie – un locatar al uneia dintre casele din apropiere sunase să reclame incidentul – şi începu să facă raportul. Bennie era ocupat să-şi spună versiunea, exact cînd opri lîngă ei şi Charlie. Ofiţerul îl reţinu o clipă ca să-i vorbească. Charlie încuviinţă din cap înainte să se apropie de Miles.

Se sprijinea de maşină, cu braţele încrucişate, aparent pierdut în gînduri. Charlie trecu încet cu mîna peste tabla înfundată şi peste zgîrietură.

– Pentru o lovitură atît de uşoară, arăţi ca dracu'.

Miles ridică ochii, surprins.

– Charlie? Ce cauţi aici?

– Am auzit că a fost un accident.

– Repede se mai răspîndesc veştile!

Charlie ridică din umeri:

– Ştii cum e. Îşi scutură fulgii de zăpadă de pe haină: Eşti bine?

Miles dădu din cap.

– Mda. Puţin buimac, atîta tot.

– Ce s-a întîmplat?

Miles ridică din umeri:

– Am pierdut controlul. Drumurile sînt cam alunecoase.

Charlie aşteptă să vadă dacă Miles mai adaugă ceva.

– Atîta tot?

– Cum ai spus şi tu, e doar o lovitură uşoară.

Charlie se uită la el cercetător.

– Ei bine, măcar nu eşti rănit. Şi celălalt şofer pare OK.

Miles încuviinţă din cap, iar Charlie i se alătură sprijinindu-se de maşină.

– Nu ai nimic altceva să-mi spui?

De vreme ce Miles nu-i răspunse, Charlie îşi drese glasul.

– Ofiţerul îmi spune că mai era cineva în maşină cu tine, cineva care avea cătuşe, dar a venit o doamnă şi l-a luat. A zis că l-a dus la spital. Ei bine... Făcu o pauză, strîngîndu-şi mai bine haina. Un accident este una, Miles. Dar aici sînt mai multe la mijloc. Cine a fost în maşină cu tine?

– N-a fost rănit prea tare, dacă asta te îngrijorează. L-am examinat şi o să fie bine.

– Tu răspunde-mi la întrebare. Ai deja destule necazuri. Aşadar, pe cine aduceai?

Miles se mută de pe un picior pe celălalt.

– Pe Brian Andrews, răspunse el. Fratele lui Sarah.

– Vasăzică ea e cea care l-a dus la spital?

Miles dădu din cap.

– Şi el avea cătuşe?

N-avea nici un rost să încerce să mintă în privinţa asta. Încuviinţă scurt din cap.

– Ai uitat cumva că eşti suspendat? îl întrebă Charlie. Că oficial nu ai voie să arestezi pe nimeni?

– Ştiu.

– Atunci, ce dracu' făceai? Ce naiba era atît de grav încît n-ai putut să raportezi? Făcu o pauză şi-i căută privirea lui Miles. Vreau adevărul acum – o să-l aflu pînă la urmă, dar vreau să-l aud de la tine mai întîi. Ce făcea, vindea droguri?

– Nu.

– L-ai prins furînd vreo maşină?

– Nu.

– Vreo încăierare oarecare?

– Nu.

– Atunci, ce-a fost?

Deşi o parte din Miles era tentată să-i spună lui Charlie întregul adevăr nebunesc, să-i spună că Brian o omorîse pe Missy, se părea că nu-şi poate găsi cuvintele. Oricum, nu încă. Nu pînă nu-şi punea ordine în gînduri.

– E complicat, răspunse Miles în cele din urmă.

Charlie îşi vîrî mîinile în buzunare.

– Pune-mă la încercare.

Miles îşi feri privirea.

– Am nevoie de puţin timp ca să-mi lămuresc lucrurile.

– Ce să-ţi lămureşti? E o întrebare simplă, Miles.

Nimic nu e simplu în legătură cu asta.

– N-ai încredere în mine? îl întrebă Miles deodată.

– Mda, am încredere în tine. Dar nu despre asta e vorba.

– Înainte să vorbim despre tot ce s-a întîmplat, trebuie să mă gîndesc bine la asta.

– Ei, haide...

– Te rog, Charlie. Poţi să-mi dai puţin timp? Ştiu că ai stat ca pe ace în astea două zile şi că eu m-am purtat nebuneşte, dar chiar am nevoie de răgazul ăsta de la tine. Şi n-are nici o legătură cu Otis sau cu Sims, sau ceva de genul ăsta – îţi jur că n-o să mă apropii de ei.

Ceva din seriozitatea rugăminţii lui Miles, confuzia obosită pe care o văzu în ochii lui, îi spuse şi lui Charlie cît nevoie avea Miles de răgazul ăsta din partea lui.

Nu-i plăcea absolut deloc. Se petrecea ceva aici, ceva important, şi nu-i plăcea să nu ştie ce.

Dar...

În ciuda a ceea ce-i dicta raţiunea, oftă şi se îndepărtă de maşină. Nu spuse absolut nimic, nici nu se uită înapoi cînd plecă, ştiind că, dacă o făcea, avea să se răzgîndească.

Peste un minut, aproape ca şi cum nici n-ar fi fost acolo, Charlie plecase.

După un timp ofiţerul de la patrula de circulaţie îşi termină raportul şi plecă. Bennie plecă şi el, cu maşina.

Cu toate acestea, Miles mai rămase în locul acela încă aproape o oră, mintea îi era un ghem încîlcit de gînduri contradictorii. Uitînd de frig, stătu în maşină cu geamul deschis, trecîndu-şi absent mîinile peste volan de cîteva ori.

Cînd îşi dădu seama ce trebuia să facă, închise geamul şi răsuci cheia, îndreptîndu-se din nou spre şosea. Maşina de-abia avu timp să se încălzească cînd el opri din nou şi coborî. Vremea se încălzise uşor şi zăpada începuse să se topească. De pe ramurile copacilor cădeau picături, scoţînd un *clinc* monoton, ca ticăitul unui ceas.

Nu se putu împiedica să nu observe tufele dese de pe marginea drumului. Deşi trecuse pe lîngă ele de o mie de ori, pînă în dimineaţa asta nu însemnaseră nimic pentru el.

Acum, în timp ce stătea şi le privea fix, nu se putea gîndi la altceva. Îi blocau vederea spre peluză şi o singură privire i-a fost suficientă ca să-i spună că erau destul de dese ca s-o fi împiedicat pe Missy să vadă cîinele.

Prea dese ca să se treacă prin ele?

Porni de-a lungul tufişurilor dese, încetinind cînd ajunse în zona unde se presupunea că fusese lovită Missy. Aplecîndu-se să se uite mai de-aproape, încremeni cînd o văzu. O deschidere între tufe, ca o gaură. Nu se vedeau urme, dar pe pămînt fuseseră strivite frunze negre şi de fiecare parte erau ramuri rupte.

Evident o trecere pentru ceva.

Un cîine negru?

Ascultă să audă în depărtare vreun lătrat. Scrută curțile, căutînd și într-acolo.

Nimic.

Prea frig să fie afară astăzi?

Nu căutase niciodată un cîine. Nimeni n-o făcuse.

Privi în susul drumului, stînd pe gînduri. Își băgă mîinile în buzunare. Erau înțepenite de frig, le îndoia greu și pe măsură ce se încălzeau începură să-l înjunghie. Nu-i păsa.

Neștiind ce altceva să facă, se duse cu mașina la cimitir, sperînd să-și limpezească mintea. Le văzu chiar înainte de a ajunge la mormînt. Flori proaspete, sprijinite de piatra funerară.

Mintea îi zbură spre Charlie și ceva ce spusese el odată.

Ca și cum cineva încerca să se scuze.

Miles se întoarse și plecă.

Trecură ore. Întuneric de-acum. Dincolo de fereastră cerul de iarnă era negru și amenințător.

Sarah se îndepărtă de fereastră și începu din nou să se plimbe prin apartament. Brian era acasă după ce-l dusese la spital. Tăietura nu era serioasă, doar trei puncte de sutură, și nici un os rupt. Durase mai puțin de o oră.

În ciuda faptului că, practic, îl implorase, Brian nu a vrut să rămînă la ea. Simțea nevoia să fie singur. Se dusese înapoi acasă, îmbrăcat cu o pufoaică și o flanelă de piele, ca să-și ascundă rănile de părinți.

– Nu le spune ce s-a întîmplat, Sarah. Încă nu sînt pregătit pentru asta. Vreau să fiu eu cel care le spune. O s-o fac cînd vine Miles.

Miles o să vină să-l aresteze pe Brian. Era sigură de asta.

Se întreba de ce durează atît.

În ultimele opt ore, trecuse de la furie la îngrijorare, de la frustrare la amărăciune și din nou de la una la alta. Erau prea multe emoții diferite ca ea să-și poată pune ordine în ele.

În mintea ei repeta cuvintele cu care ar fi trebuit să răspundă cînd Miles o acuzase atît de nedrept. *Deci tu crezi că ești singurul care a avut de suferit în cazul ăsta?* i-ar fi spus. *Că nimeni pe lume nu înțelege? Ai stat să te gîndești cît de greu mi-a fost mie să-l aduc pe Brian aici în dimineața asta? Să-mi predau propriul*

frate? Şi reacţia ta – o, asta a fost culmea, nu-i aşa? Te-am trădat? M-am folosit de tine?

De frustrare, luă telecomanda şi aprinse televizorul, schimbă canalele. Îl stinse.

Ia-o uşor, îşi spuse ea, încercînd să se calmeze. *De-abia a aflat cine i-a omorît soţia. Nimic nu e mai dureros de-atît, mai ales că afla din senin, cum se întîmplase. Mai ales că afla de la mine...*

Şi Brian.

Să nu uităm să-i mulţumim că a distrus vieţile tuturor.

Scutură din cap. Nici asta nu era corect. Era doar un puşti atunci. A fost un accident. Ea ştia că el ar face orice să schimbe ce s-a întîmplat atunci.

Înainte şi înapoi. Înconjură din nou sufrageria, oprindu-se la fereastră. Tot nici un semn de la el. Se duse la telefon şi ridică receptorul, verificînd dacă avea ton de apel.

Aşadar, unde era Miles şi ce făcea? Chema întăriri?

Nu ştia ce să facă. Nu putea pleca de acasă, nu putea folosi telefonul. Nu cît timp aştepta apelul.

Brian îşi petrecu restul zilei stînd ascuns în camera lui.

În pat, privea fix în tavan, cu braţele de o parte şi de alta a corpului, cu picioarele drepte, ca şi cum ar fi zăcut într-un sicriu. Ştia că mai adormise din cînd în cînd, pentru că lumina care se schimba făcea lucrurile din camera lui să arate diferit. Pe măsură ce treceau orele, pereţii trecură de la alb la gri-deschis, apoi fură acoperiţi de umbre cînd soarele străbătu încet cerul şi în cele din urmă scăpătă. Nu mîncase nici prînzul, nici cina.

La un moment dat, în timpul după-amiezei, mama lui îi ciocănise la uşă şi intrase. Brian închise ochii, prefăcîndu-se că doarme. Ştia că ea îşi închipuie că el era bolnav şi o auzi în timp ce traversa camera. Îi puse mîna pe frunte, să vadă dacă nu are febră. După un minut, ieşise încet, închizînd uşa după ea. Pe un ton şoptit, Brian o auzise vorbind cu tatăl lui.

– Probabil că nu se simte bine, spunea ea. E cu adevărat epuizat.

Cînd nu dormea, se gîndea la Miles. Se întreba unde e Miles, se întreba cînd o să vină Miles. Se gîndea şi la Jonah şi la ce o

să spună cînd tatăl lui o să-i povestească cine o omorîse pe mama lui. Se gîndea şi la Sarah şi îşi dorea ca ea să nu fi fost amestecată în toate astea.

Se întreba cum e la închisoare.

În filme, închisorile erau ca nişte lumi în sine, cu propriile lor legi, propriii lor regi şi pioni, şi bande. Îşi imagina luminile slabe, fluorescente şi permanenţa rece a gratiilor de oţel, a uşilor care se închid cu un zăngănit. În mintea lui, auzea apa trasă la toalete, oamenii vorbind şi şuşotind, şi strigînd, şi gemînd; îşi imagina un loc unde nu e niciodată linişte, nici măcar la miezul nopţii. Se văzu pe sine însuşi privind marginea de sus a unor ziduri de beton acoperite cu sîrmă ghimpată şi văzînd gardienii în turnuri, ţinîndu-şi armele îndreptate spre cer. Văzu alţi deţinuţi privindu-l cu interes, pariind cît de mult o să supravieţuiască el acolo. Nu avea nici o îndoială în privinţa asta: dacă o să ajungă acolo, o să fie un biet pion.

N-o să supravieţuiască într-un asemenea loc.

Mai tîrziu, cînd zgomotele casei începură să se potolească, Brian îi auzi pe părinţii lui ducîndu-se la culcare. Pe sub uşa lui se zărea lumină, apoi, în cele din urmă, se stinse. Adormi din nou şi, mai tîrziu, cînd se trezi brusc, îl văzu pe Miles în cameră. Miles stătea în picioare în colţ, lîngă şifonier, ţinînd în mînă un pistol. Brian clipi, îşi miji ochii, simţi cum i se strînge pieptul de frică, făcîndu-i respiraţia dificilă. Se săltă în şezut şi-şi ridică mîinile într-o postură defensivă pînă să-şi dea seama că se înşelase.

Ceea ce crezuse el că era Miles nu era decît propria lui haină pe umeraş în cuier, amestecată cu umbrele, jucîndu-i feste imaginaţiei lui.

Miles.

Îl lăsase să plece. După accident Miles îl lăsase să plece şi el nu se mai întorsese.

Brian se răsuci şi se ghemui.

Dar o să se întoarcă.

Sarah auzi ciocănitul puţin înainte de miezul nopţii şi aruncă o privire spre fereastră în drum spre uşă, ştiind cine venise. Cînd deschise, Miles nici nu zîmbi, nici nu se încruntă, nici nu se

clinti. Avea ochii roşii, umflaţi de oboseală. Stătea în uşă, arătînd de parcă nu şi-ar fi dorit să fie acolo.

– Cînd ai aflat despre Brian? o întrebă el tăios.

Ochii lui Sarah nu-i părăsiră o clipă pe ai lui.

– Ieri, îi răspunse ea. Mi-a spus ieri. Şi am fost la fel de îngrozită ca şi tine.

Buzele lui, uscate şi crăpate, se apropiară.

– Bine, spuse el.

După asta se întoarse să plece, iar Sarah se întinse să-l oprească, apucîndu-l de braţ:

– Stai... te rog.

El se întoarse.

– A fost un accident, Miles, spuse ea. Un accident îngrozitor, îngrozitor. N-ar fi trebuit să se întîmple şi n-a fost drept că i s-a întîmplat lui Missy. Ştiu asta şi-mi pare rău pentru tine...

Îşi lăsă fraza neterminată, întrebîndu-se dacă el o aude. Expresia lui era îngheţată, impenetrabilă.

– Dar? spuse el.

Nu era pic de emoţie în întrebarea lui.

– Nici un dar. Am vrut doar să ţii minte asta. Nu există scuză pentru el că a fugit, dar a fost un accident.

Aşteptă răspunsul lui. Pentru că nu veni nici unul, îi dădu drumul braţului. El nu făcu nici o mişcare să plece.

– Ce-o să faci? îl întrebă ea în cele din urmă.

Miles îşi feri privirea.

– A omorît-o pe soţia mea, Sarah. A încălcat legea.

Ea încuviinţă din cap.

– Ştiu.

El scutură din cap, fără să răspundă, apoi ieşi din hol. Peste un minut, pe fereastră, ea se uita la el cum se urcă în maşină şi pleacă.

Se duse din nou pe canapea. Telefonul era pe măsuţa laterală şi ea aşteptă, ştiind că urma să sune în curînd.

CAPITOLUL 35

Unde, se întrebă Miles, *trebuie să se ducă? Ce trebuia să facă, acum, că ştia adevărul?* Cu Otis, răspunsul fusese simplu. Nu era nimic de luat în considerare, nimic de dezbătut. Nu conta dacă toate faptele se potriveau sau dacă avea totul o explicaţie simplă. Aflase destule ca să ştie că Otis îl ura îndeajuns pe el ca s-o omoare pe Missy; asta-i era suficient lui Miles. Otis merita indiferent ce pedeapsă putea închipui legea, cu o singură excepţie.

Dar nu aşa se întîmplase.

Ancheta nu scosese la iveală nimic. Dosarul pe care-l alcătuise el cu strădanie timp de doi ani nu însemnase nimic. Sims şi Earl şi Otis nu însemnaseră nimic. Nimic nu furnizase un răspuns, dar deodată, fără nici un avertisment, acesta sosise la uşa lui, îmbrăcat în bluză de vînt şi gata să plîngă.

Asta dorise el să ştie.

Avea vreo importanţă?

Îşi petrecuse doi ani din viaţă crezînd că avea. Plînsese noaptea, stătuse treaz pînă tîrziu, se apucase de fumat şi se luptase, sigur că răspunsul avea să schimbe toate astea. Devenise mirajul de la orizont, care era întotdeauna de neatins. Şi acum, în clipa asta, îl ţinea în mînă. Cu un singur telefon, ar fi putut fi răzbunat.

Putea să facă asta. Şi dacă, la o examinare mai atentă, răspunsul n-ar fi fost ce-şi imaginase el că va fi? Dacă ucigaşul nu era un beţiv, nu era un duşman; dacă nu era un act de comportament iresponsabil? Dacă era un băiat cu coşuri şi pantaloni

largi, cu păr castaniu-închis. Dacă băiatul era speriat şi regreta ce se întîmplase şi jura că a fost un accident care n-a putut fi evitat?

Atunci mai avea importanţă?

Cum putea cineva să răspundă la asta? Trebuia să ia amintirea soţiei sale şi nefericirea ultimilor doi ani, la care apoi să adune pur şi simplu responsabilitatea sa ca soţ şi tată şi datoria sa în faţa legii ca să vină cu un răspuns măsurabil? Sau trebuia să ia acest total din care să scadă vîrsta unui băiat şi frica, şi evidenta suferinţă, împreună cu dragostea lui pentru Sarah, aducînd astfel socoteala înapoi la zero?

Nu ştia. Ce ştia era că pronunţarea cu voce tare a numelui lui Brian îi lăsa un gust amar în gură. *Da*, se gîndi el, *avea importanţă*. Ştia cu certitudine că urma să aibă importanţă întotdeauna şi trebuia să facă ceva în privinţa asta.

În mintea lui, nu avea de ales.

Doamna Knowlson lăsase becurile aprinse şi ele aruncau o lumină galbenă peste alee în timp ce Miles se apropia de uşă. Simţea în aer mirosul slab al fumului de la şemineu cînd ciocăni, înainte să bage cheia în broască şi să împingă încet uşa ca s-o deschidă.

Moţăind sub o plapumă în balansoar, toată numai păr alb şi zbîrcituri, ea arăta ca un spiriduş. Televizorul era aprins, dar sonorul era dat la minimum şi Miles se strecură înăuntru. Ea îşi înclină capul într-o parte şi deschise ochii, ochi vioi care nu păreau să se întunece vreodată.

– Îmi pare rău că am întîrziat atît, spuse el, iar doamna Knowlson dădu din cap.

– Doarme în camera din spate, spuse ea. A încercat să stea treaz ca să te aştepte.

– Mă bucur că n-a stat, spuse Miles. Înainte să-l iau, pot să vă ajut să vă duceţi în camera dumneavoastră?

– Nu, spuse ea. Nu vorbi prostii. Sînt bătrînă, dar încă pot să mă mişc bine.

– Ştiu. Vă mulţumesc că l-aţi supravegheat astăzi.

– Ai reuşit să rezolvi tot? îl întrebă ea.

Cu toate că Miles nu-i spusese ce se petrecea, ea văzuse cît de tulburat era cînd o rugase să stea cu Jonah după şcoală.

– Nu prea.

Ea zîmbi.

– Şi mîine mai e o zi.

– Mda, spuse el, ştiu. Cum a fost astăzi?

– Obosit. Şi puţin cam tăcut. N-a vrut să se ducă afară, aşa că am făcut biscuiţi.

Nu i-a spus că era foarte amărît, dar nici nu era nevoie. Miles ştia ce vrea ea să spună.

După ce-i mulţumi din nou, el se retrase în dormitor şi-l luă pe Jonah în braţe, aşezîndu-l în aşa fel încît capul băiatului să-i stea pe umăr. Nu se mişcă şi Miles înţelese că era epuizat.

La fel ca şi tatăl său.

Miles se întrebă dacă Jonah o să aibă iar coşmaruri.

Îl duse înapoi acasă, apoi îl culcă în pat. Trase plapuma peste el, aprinse lumina de veghe şi se aşeză pe pat lîngă el. În lumina palidă, arăta atît de vulnerabil! Miles se întoarse spre fereastră.

Vedea luna printre jaluzele şi se întinse să le închidă. Simţea frigul pătrunzînd prin geam. Trase plapuma mai sus şi-şi trecu mîna prin părul lui Jonah.

– Ştiu cine a făcut-o, şopti el, dar nu ştiu dacă trebuie să-ţi spun.

Jonah respira liniştit, cu pleoapele nemişcate.

– Vrei să ştii?

În întunericul camerei, Jonah nu-i răspunse.

După o vreme, Miles ieşi din cameră şi scoase o bere din frigider. Îşi atîrnă haina în şifonier. Pe podea era cutia în care-şi ţinea casetele video de familie şi după un moment se întinse spre ea. Aduse caseta în sufragerie, o puse pe măsuţa pentru cafea şi o deschise.

Alese una la întîmplare şi-o băgă în videocasetofon, apoi se aşeză pe canapea.

La început ecranul era negru, apoi nefocalizat, apoi totul deveni clar. Nişte copii erau aşezaţi în jurul mesei din bucătărie, mişcîndu-se vioi, cu braţele şi picioarele lor micuţe fluturînd ca

steagurile într-o zi vîntoasă. Alți părinți stăteau prin apropiere sau intrau și ieșeau din cadru. Recunoscu vocea de pe bandă drept a sa.

Era petrecerea de ziua de naștere a lui Jonah și aparatul de filmat se îndreptă spre el. Avea doi ani. Stînd într-un scaun susținător, ținea în mînă o lingură și bătea cu ea în masă, rîzînd la fiecare pocnitură.

Atunci apăru în imagine Missy, ducînd o tavă cu cupe de cremă de ciocolată. Una dintre ele avea două lumînări aprinse și ea o puse în fața lui Jonah. Cînta „Mulți ani trăiască" și ceilalți părinți i se alăturară. În cîteva momente, mîinile și fețele erau mînjite de ciocolată.

Aparatul de filmat îi luă un prim-plan lui Missy și Miles se auzi pe bandă strigînd-o pe nume. Ea se întoarse și zîmbi; ochii îi erau jucăuși, plini de viață. Era soție și mamă, îndrăgostită de viața pe care o ducea. Imaginea se estompă pînă la negru și în locul ei apăru altă scenă, una în care Jonah își deschidea cadourile.

După asta, banda sărea cu o lună înainte, de ziua Sfîntului Valentin. Era o masă romantică și Miles și-o aducea bine aminte. El pusese porțelanurile fine, iar pilpîirea strălucitoare a lumînărilor făcea paharele de vin să sclipească. Îi pregătise el masa: calcan umplut cu crabi și creveți cu un sos de smîntînă și lămîie, cu garnitură de orez sălbatic și salată de spanac. Missy era în camera din spate, îmbrăcîndu-se; o rugase el să rămînă acolo pînă cînd era totul gata.

O prinsese pe casetă exact cînd intrase în sufragerie și văzuse masa. În seara aceea, spre deosebire de petrecerea de aniversare, nu arăta deloc a soție și mamă; în seara aceea arăta ca și cum ar fi fost la Paris sau la New York, pregătită pentru o premieră la teatru. Era îmbrăcată cu o rochie de cocteil neagră și avea cercei mici, în formă de tortițe; își ridicase părul în coc și cîteva șuvițe cîrlionțate îi încadrau chipul.

– E frumos, spusese ea cu un oftat. Mulțumesc, iubitule.

– Tot așa ești și tu, îi răspunsese Miles.

Miles își amintea că ea îl rugase să închidă aparatul de filmat ca să se așeze la masă; își mai amintea și că după cină se duseseră în dormitor și făcuseră dragoste, pierduți între așternu-

turi ore întregi. Gîndindu-se în urmă la seara aceea, de-abia auzi vocea micuță din spatele lui:

– Mami e acolo?

Miles folosi telecomanda să oprească banda. Chiar cînd se întorse îl văzu pe Jonah la capătul coridorului. Se simțea vinovat și știa că așa și arăta, dar încercă să ascundă asta cu un zîmbet.

– Ce s-a întîmplat, campionule? îl întrebă el. Nu poți să dormi?

Jonah dădu din cap.

– Am auzit niște zgomote. Ele m-au trezit.

– Îmi pare rău. Probabil că eu eram.

– Mami era acolo? îl întrebă el din nou. Se uita drept la Miles, cu ochii ațintiți și fără să clipească. La televizor?

Miles îi auzi tristețea din voce, de parcă și-ar fi stricat din greșeală o jucărie preferată. Bătu cu palma în canapea, neștiind exact ce să-i spună.

– Vino-ncoa', spuse el. Așază-te lîngă mine.

După ce ezită puțin, Jonah își tîrî picioarele pînă la canapea. Miles își strecură un braț peste umerii lui. Jonah ridică privirea spre el, așteptînd, și se scărpină pe un obraz.

– Da, mami era acolo, spuse Miles în cele din urmă.

– De ce e la televizor?

– E o casetă. Știi, cum făceam noi cu videocamera uneori? Cînd erai tu mic?

– Aha, spuse el. Arătă spre cutie. Toate alea sînt casete?

Miles încuviință din cap.

– Și pe alea e mami?

– Pe unele.

– Pot să mă uit la ele cu tine?

Miles îl trase pe Jonah puțin mai aproape.

– E tîrziu, Jonah – eu terminasem aproape, oricum. Poate altă dată.

– Mîine?

– Poate.

Jonah păru satisfăcut de asta, cel puțin pentru moment, iar Miles se întinse în spate să stingă lampa. Se lăsă pe spătarul

canapelei şi Jonah se ghemui şi se sprijini de el. Cu luminile stinse, pleoapele lui Jonah începeau să se închidă. Miles îi simţi respiraţia devenind mai lentă. El căscă.

– Tati?

– Da.

– Te-ai uitat la casetele alea pentru că eşti iar trist?

– Nu.

Miles îşi trecu mîna prin părul lui Jonah, metodic, încet.

– De ce a trebuit să moară mami?

Miles închise ochii.

– Nu ştiu.

Pieptul lui Jonah se ridica şi cobora. În sus şi-n jos. Respiraţii adînci.

– Aş vrea să mai fie aici.

– Şi eu.

– Nu mai vine niciodată înapoi.

O afirmaţie, nu o întrebare.

– Nu.

Jonah nu mai spuse nimic, ci adormi. Miles îl luă în braţe. Îl simţea pe Jonah mic, ca pe un prunc, şi Miles simţea mirosul slab de şampon din părul lui. Îl sărută în creştet, apoi îşi sprijini obrazul de el.

– Te iubesc, Jonah.

Nici un răspuns.

Fu o luptă să se ridice de pe canapea fără să-l trezească pe Jonah, dar, pentru a doua oară în seara aceea, îşi duse fiul în camera lui şi-l băgă în pat. Cînd ieşi, închise parţial uşa după el.

„De ce a trebuit să moară mami?"

„Nu ştiu."

Miles se întoarse în sufragerie şi puse caseta la loc în cutie, dorindu-şi ca Jonah să n-o fi văzut, dorindu-şi să nu fi vorbit despre Missy.

„Nu mai vine niciodată înapoi."

„Nu."

Duse cutia înapoi în şifonierul din dormitor, dorindu-şi, cu o cumplită durere, să poată schimba şi asta.

Pe veranda din spate, în frigul întunecat al nopții, Miles trase adînc din țigară, a treia din seara aia, și privi pierdut la apa înnegrită.

Stătea afară de cînd pusese la loc casetele, încercînd să lase în urmă discuția cu Jonah. Era epuizat și supărat și nu voia să se gîndească la Jonah sau la ce trebuia să-i spună. Nu voia să se gîndească la Sarah sau la Brian, sau la Charlie, sau la Otis sau la cîinele negru care se repezise din tufișuri. Nu voia să se gîndească la pături sau la flori, sau la cotitura drumului, de unde porniseră toate.

Voia să fie amorțit. Să uite tot. Să se întoarcă în timp înainte ca toate astea să fi început.

Își voia viața înapoi.

La distanță, mai într-o parte, hrănită de luminile din casă, își văzu propria umbră urmărindu-l, ca gîndurile pe care nu le putea lăsa în urmă.

Presupunea că Brian o să fie eliberat, chiar dacă el îl aresta.

O să obțină o eliberare condiționată, poate că o să i se suspende permisul de conducere, dar n-o să sfîrșească după gratii. Fusese minor cînd se întîmplase; erau circumstanțe atenuante, judecătorul o să-i ia în considerare părerea de rău și-o să-i fie milă de el.

Și Missy nu mai venea niciodată înapoi.

Timpul trecea. Își mai aprinse o țigară și o fumă pînă la capăt. Nori negri acopereau cerul; auzea ploaia cum pătrundea în pămînt. Deasupra apei se ivi luna, ieșind dintre nori. O lumină blîndă se răspîndi în curte. Coborî de pe verandă pe dalele de ardezie pe care le înfundase în pămînt în chip de potecă. Poteca ducea la șopronul cu acoperiș de tablă unde-și ținea el uneltele, mașina de tuns iarba, ierbicidul, o canistră de benzină. Cît fuseseră căsătoriți, ăla fusese locul lui, iar Missy rareori se ducea pe acolo.

O făcuse totuși în ultima zi cînd o văzuse...

Pe dale se adunaseră băltoace mici și simțea apa pleoscăind în jurul picioarelor. Poteca ocolea casa, pe lîngă o salcie pe care o plantase pentru Missy. Ea își dorise întotdeauna o salcie în curte, gîndindu-se că arătau deopotrivă melancolice și romantice.

Trecu pe lîngă un leagăn făcut dintr-o anvelopă, apoi pe lîngă o basculantă pe care o lăsase Jonah afară şi, după cîţiva paşi, ajunse la şopron.

Era zăvorît şi Miles întinse mîna deasupra uşii şi găsi cheia. Lacătul de deschise cu un declic. Deschise uşa şi fu întîmpinat de un miros de mucegai. Era o lanternă pe poliţă şi o luă. O aprinse şi privi în jur. O pînză de păianjen care începea dintr-un colţ se întindea spre o fereastră mică.

Cu ani în urmă, cînd tatăl lui plecase, îi dăduse lui Miles să-i păstreze cîteva lucruri. El şi le depozitase într-o cutie mare de metal; nu-i dăduse cheia lui Miles. Lacătul totuşi era mic şi acum Miles luă ciocanul care atîrna pe un perete. Lovi cu ciocanul, iar lacătul sări şi se deschise. Sări capacul.

Vreo două albume, un jurnal îmbrăcat în piele, o cutie de pantofi plină cu vîrfuri de săgeţi pe care tatăl lui le găsise în apropiere de Tuscarora. Miles se uită dincolo de ele, la fund şi găsi ceea ce căuta. Da, tatăl lui păstrase cutia, şi pistolul era înăuntru. Era singura armă despre care Charlie nu ştiuse.

Miles ştia că o să aibă nevoie de ea şi în noaptea aceea unse arma, asigurîndu-se că e pregătită să tragă.

CAPITOLUL 36

Miles n-a venit după mine în seara aia.

Obosit mort, îmi aduc aminte că în dimineața următoare m-am obligat să mă dau jos din pat în zori și să fac duș. Eram țeapăn de pe urma accidentului și, cînd am răsucit robinetul, am simțit o durere săgetătoare din piept în spinare. Cînd mi-am spălat părul, mi-am simțit capul sensibil. M-au durut încheieturile mîinilor cînd am luat micul dejun, dar am terminat înainte să ajungă la masă și părinții mei, știind că, dacă m-ar vedea tresărind, mi-ar pune întrebări la care nu eram pregătit să răspund. Tata se ducea la lucru; pentru că era în preajma Crăciunului, știam că și mama o să plece cu diverse treburi.

O să le spun mai tîrziu, după ce o să vină Miles după mine.

În dimineața aia m-a sunat și Sarah, să vadă ce fac. Am întrebat-o același lucru și pe ea. Mi-a spus că Miles trecuse pe la ea cu o seară în urmă, că stătuseră un minut de vorbă, dar că nu știa ce să înțeleagă din asta.

I-am spus că nici eu nu înțelegeam.

Dar am așteptat. Sarah a așteptat. Părinții mei și-au văzut mai departe de viața lor.

După-amiază, Sarah m-a sunat din nou.

– Nu, tot n-a venit, i-am spus. Nici pe ea n-o sunase.

A trecut ziua, a venit seara. Miles tot nu s-a arătat.

Miercuri Sarah s-a dus iar la școală. I-am spus să se ducă și că o s-o caut eu la școală dacă vine Miles. Era ultima săptămînă de școală înaintea vacanței de Crăciun și avea de lucru. Eu am rămas acasă, așteptîndu-l pe Miles.

Am aşteptat în zadar.
Pe urmă s-a făcut joi şi am ştiut ce am de făcut.

În maşină, Miles aştepta în timp ce sorbea dintr-o ceaşcă de cafea pe care şi-o luase de la un magazin care vindea semipreparate. Pistolul era pe scaun, lîngă el, sub un teanc de ziare îndoite, încărcat şi gata să tragă. Geamul lateral începea să se aburească de răsuflarea lui, şi-l şterse cu mîna. Trebuia să vadă clar.

Era la locul potrivit; ştia asta. Acum, tot ce avea de făcut era să se uite atent şi, la momentul potrivit, să acţioneze.

În după-amiaza aia, cînd m-am urcat în maşină, chiar înainte de apus, cerul strălucea în nuanţe de roşu şi portocaliu deasupra orizontului. Cu toate că era încă rece, frigul pătrunzător trecuse şi temperatura revenise la normal. Ploaia care căzuse în ultimele două zile topise toată zăpada; unde văzusem înainte peluzele învelite în alb, acum vedeam cafeniul familiar al ierbii putrezite, în repaus în timpul iernii. Cununi şi funde roşii împodobeau uşile din cartierul meu, dar în maşină mă simţeam rupt de anotimp, ca şi cum aş fi dormit pe toată durata lui şi aş mai fi avut de aşteptat încă un an.

Am făcut o singură oprire pe drum, ca de obicei. Cred că omul de acolo ajunsese să mă cunoască, de vreme ce cumpăram acelaşi lucru de fiecare dată. Cînd mă vedea intrînd, mă aştepta lîngă tejghea, dădea din cap cînd îi spuneam ce vreau, apoi se întorcea peste cîteva minute. Nu stătusem niciodată la taclale de cînd veneam în magazinul lui. El nu m-a întrebat pentru ce erau; niciodată.

Îmi spunea totuşi acelaşi lucru de fiecare dată cînd mi le dădea:

– Sînt cele mai proaspete pe care le am.

Îmi lua banii şi marca vînzarea la casă. Pe drum, întorcîndu-mă la maşină le simţeam mirosul, parfumul dulce, ca de miere şi ştiam că are dreptate. Florile, din nou, erau frumoase.

Le-am pus în maşină, lîngă mine. Am mers pe drumuri care-mi erau familiare, drumuri pe care îmi doresc să nu fi mers

niciodată și am parcat în fața porții. Mi-am făcut singur curaj cînd am coborît din mașină.

N-am văzut pe nimeni în cimitir. Strîngîndu-mi haina de guler să mă înfășor mai bine în ea, am mers cu capul în jos; nu trebuia să mă uit pe unde merg. Pămîntul era ud, mi se lipea de picioare. Într-un minut eram la mormînt.

Ca întotdeauna, am fost izbit de cît era de mic.

Era ridicol să mă gîndesc la asta, dar, cum stăteam și mă uitam, nu mă puteam abține. Mormîntul, am observat, era bine îngrijit. Iarba era frumos tunsă și era o garoafă de mătase într-un mic suport în fața pietrei funerare. Era roșie, la fel cu fiecare garoafă de lîngă fiecare piatră funerară pe care o puteam vedea, și am știu că le pusese pe toate îngrijitorul.

M-am aplecat și am sprijinit florile de granit, fiind atent să nu ating piatra. N-o atinsesem niciodată. Nu era, nici nu fusese vreodată, a mea.

Pe urmă, m-au furat gîndurile. De obicei mă gîndeam la Missy și la deciziile greșite pe care le luasem; în ziua aia, am constatat că gîndurile mi se îndreptau spre Miles.

Cred că ăsta a fost motivul pentru care nu am auzit pașii care se apropiau pînă cînd n-au ajuns aproape lîngă mine.

– Flori, spuse Miles.

Brian se întoarse cînd îi auzi vocea, pe jumătate surprins, pe jumătate îngrozit.

Miles stătea lîngă un stejar ale cărui ramuri se întindeau ca un evantai deasupra pămîntului. Era îmbrăcat cu o haină neagră și lungă și cu blugi; avea mîinile înfundate în buzunare.

Brian simți cum i se scurge sîngele de pe față.

– Nu mai are nevoie de flori, spuse Miles. Poți să încetezi să le mai aduci.

Brian nu-i răspunse. Ce-ar fi fost, de fapt, de spus?

Miles îl privi fix. Cu soarele scăpătînd sub orizont, chipul lui era umbrit și întunecat, trăsăturile ascunse. Brian n-avea idee la ce se gîndea. Miles își împinse haina în exterior cu amîndouă mîinile, ca și cum ar fi ținut ceva între faldurile ei.

Ca şi cum ar fi ascuns ceva.

Miles nu făcu nici o mişcare spre Brian şi, pentru o clipită, Brian simţi impulsul să fugă. Să scape. Era mai tînăr cu cincisprezece ani, la urma urmei – un start rapid putea fi suficient ca să poată ajunge la şosea. Acolo ar fi maşini, ar fi lume peste tot prin jur.

Dar, la fel de iute cum apăruse, gîndul îl părăsi, secătuindu-l de cîtă energie mai avea. Nu-i mai rămăsese nici o rezervă. Nu mîncase de zile întregi. N-ar fi reuşit niciodată, nu dacă Miles ar fi vrut într-adevăr să-l prindă.

Şi, mai mult de-atît, Brian ştia că nu are unde să se ducă.

Aşa că Brian îi făcu faţă. Miles era la vreo şase metri şi Brian îi văzu bărbia ridicîndu-se uşor. Miles îi întîlni privirea. Brian aşteptă ca el să facă ceva, să facă un gest; poate, se gîndi el, Miles aştepta acelaşi lucru. Îl izbi pe Brian faptul că arătau probabil ca o pereche de pistolari din Vestul Sălbatic, pregătindu-se să-şi scoată arma.

Cînd tăcerea deveni prea greu de suportat, Brian se uită în altă parte, spre stradă. Observă că maşina lui Miles era parcată lîngă a lui, singurele două care se vedeau. Erau singuri aici, printre morminte.

– De unde ai ştiut că sînt aici? îl întrebă Brian în cele din urmă.

Miles lăsă să treacă o vreme pînă răspunse:

– Te-am urmărit, spuse el. Mi-am închipuit că o să pleci de-acasă la un moment dat şi am vrut să fiu singur cu tine.

Brian înghiţi în sec, întrebîndu-se cît timp îl pîndise Miles.

– Aduci flori, dar nici măcar nu ştii cum a fost ea, nu-i aşa? spuse Miles încet. Dacă ai fi cunoscut-o, i-ai fi adus lalele. Astea ar fi singurele pe care le-ar fi vrut aici. Erau preferatele ei – galbene, roşii, roz – îi plăceau toate. În fiecare primăvară planta o grădină de lalele. Ştiai asta?

Nu, se gîndi Brian, *nu ştiam*. În depărtare auzi şuieratul unui tren.

– Ştiai că Missy îşi făcea griji pentru ridurile din colţul ochilor? Sau că micul ei dejun preferat era pîinea prăjită franţuzească? Sau că şi-a dorit întotdeauna să aibă o maşină clasică

Mustang decapotabilă? Sau că, atunci cînd rîdea, de-abia mă abţineam să n-o ating cu mîna? Ştii că a fost prima femeie pe care am iubit-o?

Miles făcu o pauză, dorindu-şi ca Brian să se uite la el.

– Asta-i tot ce mi-a rămas acum. Amintirile. Şi n-o să mai fie niciodată. Mi-ai luat asta. Şi i-ai luat-o şi lui Jonah. Ştiai că Jonah are coşmaruri de cînd a murit ea? Că încă mai strigă în somn după mama lui? Trebuie să-l iau în braţe şi să-l ţin ore întregi pînă cînd, în sfîrşit, se opreşte. Ştii cum mă face să mă simt?

Ochii lui îi străpunseră pe ai lui Brian, ţintuindu-l de petecul de pămînt pe care stătea.

– Mi-am petrecut doi ani căutîndu-l pe omul care mi-a distrus viaţa. Viaţa lui Jonah. Am pierdut ăştia doi ani pentru că la altceva nu m-am putut gîndi.

Miles aruncă o privire spre pămînt şi scuturâ din cap.

– Doream să-l găsesc pe omul care a omorît-o. Voiam ca omul ăla să ştie cît de mult mi-a luat în seara aia. Şi voiam ca omul care-a omorît-o pe Missy să plătească pentru ce-a făcut. N-ai idee cît m-au consumat gîndurile astea. O parte din mine încă vrea să-l omoare. Să-i facă familiei lui acelaşi lucru pe care l-a făcut el familiei mele. Şi acum mă uit la omul care a făcut-o. Şi omul ăsta pune florile nepotrivite pe mormîntul soţiei mele.

Brian simţi cum i se strînge gîtul.

– Tu mi-ai omorît soţia, spuse el. N-o să te iert niciodată şi n-o să uit. Cînd te uiţi în oglindă, vreau să-ţi aduci aminte asta. Şi nu vreau să uiţi vreodată tot ce mi-ai luat. Mi-ai luat tot ce-am iubit mai mult pe lume, ai luat-o pe mama fiului meu şi mi-ai luat doi ani din viaţă. Înţelegi?

După o vreme, Brian dădu din cap.

– Atunci, să mai înţelegi ceva. Sarah poate să afle ce s-a întîmplat aici, dar numai ea. Să duci discuţia asta – şi toate celelalte – cu tine în mormînt. Să nu mai spui niciodată nimănui nici o parte din ea. Nici părinţilor tăi, nici soţiei tale, nici copiilor tăi, nici prietenilor tăi. Şi fă ceva din viaţa ta, ceva care să nu mă facă să regret ce fac acum. Promite-mi lucrurile astea.

Miles îl privi fix, asigurîndu-se că Brian l-a auzit, pînă ce Brian dădu din nou din cap. Atunci, Miles se întoarse să plece. Peste un minut nu mai era acolo.

De-abia atunci înțelese Brian că Miles îl lăsa liber.

Mai tîrziu în seara aceea, cînd Miles deschise ușa, Sarah rămase pur și simplu în prag, uitîndu-se la el fără o vorbă, pînă ce Miles ieși în cele din urmă afară, închizînd ușa în urma lui.

– Jonah e acasă, spuse el. O să vorbim afară.

Sarah își încrucișă brațele și privi prin curte. Miles îi urmări ochii.

– Nu sînt sigură de ce-am venit, spuse ea. Să-ți mulțumesc nu pare foarte potrivit, dar nici nu pot să ignor ce-ai făcut.

Miles dădu din cap aproape imperceptibil.

– Îmi pare rău pentru tot. Nu pot nici măcar să-mi închipui prin ce-ai trecut.

– Nu, spuse el. Nu poți.

– N-am știut despre Brian. Zău că n-am știut.

– Știu. Se uită spre ea. N-ar fi trebuit să cred altfel. Și-mi pare rău că te-am acuzat.

Sarah scutură din cap.

– Să nu-ți pară.

El își feri privirea, părînd să lupte să-și găsească cuvintele.

– Presupun că ar trebui să-ți mulțumesc pentru că mi-ai dat posibilitatea să aflu ce s-a întîmplat cu adevărat.

– Trebuia s-o fac. N-aveam de ales. Apoi, după ce el rămase tăcut din nou, Sarah își împreună mîinile. Ce face Jonah după toate astea?

– Bine. Nu știe nimic, dar cred că a simțit că se petrece ceva după cum m-am purtat eu. A avut coșmaruri de vreo două ori în ultimele cîteva zile. Cum se descurcă la școală?

– Pînă acum, foarte bine. N-am observat nimic neobișnuit în ultimele două zile.

– Asta-i bine.

Sarah își trecu o mînă prin păr.

– Pot să te întreb ceva? Nu trebuie să-mi răspunzi, dacă nu vrei.

Miles se întoarse.

– De ce l-am lăsat liber pe Brian?

Ea dădu din cap.

Trecu mult pînă să răspundă.

– Am văzut cîinele.

Ea se întoarse spre el, surprinsă.

– Un cîine mare, negru, exact cum a spus Brian. Fugea printr-o curte la vreo două case mai sus de locul unde a fost accidentul.

– Ai trecut pe-acolo cu mașina și s-a întîmplat să-l vezi?

– Nu, nu chiar. M-am dus să-l caut.

– Ca să afli dacă Brian spunea adevărul?

El scutură din cap.

– Nu, de fapt, nu. Atunci știam aproape sigur că spune adevărul. Dar aveam ideea asta nebunească în cap de care nu puteam să scap.

– Ce idee?

– Cum ți-am spus, era o nebunie.

Ea se uită la el curioasă, așteptînd.

– Cînd am ajuns acasă în ziua aia – cînd mi-a spus Brian, vreau să spun – am început să mă tot gîndesc că trebuia să fac ceva. Cineva trebuia să plătească pentru ce s-a întîmplat, dar nu știam cine, pînă nu am realizat. Așa că am luat pistolul tatei și, în seara următoare, am ieșit să caut blestematul de cîine.

– Te-ai dus să împușți cîinele?

El ridică din umeri.

– Nu eram sigur că o să am ocazia măcar, dar imediat ce am oprit mașina, a și apărut. Fugărea o veveriță prin curte.

– Și ai făcut-o?

– Nu. M-am apropiat destul ca s-o fac, dar cînd l-am prins în cătare am început să mă gîndesc ce nebunie era. Vreau să spun, ieșisem să vînez animalul îndrăgit al cuiva. Numai cineva cu mintea serios tulburată ar face așa ceva. Așa că m-am întors și m-am dus la mașină. L-am lăsat în pace.

Ea zîmbi.

– Ca pe Brian.

– Mda, spuse el. Ca pe Brian.

Ea se întinse să-l ia de mînă şi, după o ezitare, el i-o lăsă.

– Mă bucur, spuse ea.

– Eu nu. O parte din mine vrea s-o fi făcut. Cel puţin atunci aş şti că am făcut ceva.

– Chiar ai făcut ceva.

Miles o strînse de mînă înainte să-i dea drumul.

– Am făcut-o şi pentru mine. Şi pentru Jonah. Era vremea să las totul în urmă, să mă desprind. Deja am pierdut doi ani din viaţă şi nu vedeam motivul pentru care să mai prelungesc asta. O dată ce am înţeles că... nu ştiu... pur şi simplu mi s-a părut că ar fi singurul lucru pe care-l puteam face. Indiferent ce i s-ar fi întîmplat lui Brian, Missy nu se mai întorcea.

Îşi duse mîinile la faţă şi-şi frecă ochii, şi nici unul dintre ei nu spuse nimic o vreme. Deasupra lor răsăriseră stelele în toată splendoarea lor şi Miles se trezi că îi fug ochii spre Steaua Polară, Steaua Nordului.

– O să am nevoie de puţin timp, spuse el încet.

Ea dădu din cap, ştiind că el vorbea despre ei acum.

– Ştiu.

– Şi nici nu pot să-ţi spun de cît anume.

Ea îi aruncă o privire.

– Vrei să te aştept?

Lui îi luă un moment pînă să răspundă.

– Nu pot să-ţi fac nici o promisiune, Sarah. În legătură cu noi, vreau să spun. Nu că nu te-aş mai iubi, pentru că te iubesc. Mi-am petrecut ultimele două zile torturîndu-mă din cauza asta. Tu eşti ce mi s-a întîmplat mai bun de cînd a murit Missy. La naiba, tu eşti singurul lucru bun care mi s-a întîmplat. Şi lui Jonah la fel. M-a întrebat de ce n-ai mai venit pe la noi în ultima vreme şi ştiu că-i e dor de tine. Dar indiferent cît de mult aş vrea să continuu, o parte din mine nu-şi poate imagina asta. Se pare că nu pot să uit ce s-a întîmplat. Şi tu eşti sora lui.

Buzele lui Sarah se strînseră. Nu spuse nimic.

– Nu știu dacă pot trăi cu asta, chiar dacă tu nu ai avut nimic de-a face, pentru că a fi cu tine înseamnă, într-un fel, să fiu și cu el. Face parte din familia ta și... nu sînt pregătit pentru asta. N-aș fi în stare să fac față. Și nu știu dacă voi fi vreodată.

– Ne-am putea muta, sugeră ea. Am putea încerca să o luăm de la capăt.

El scutură din cap.

– Indiferent cît de departe aș pleca, asta o să mă urmărească. Tu știi asta...

Își lăsă vorba neterminată, apoi se uită la ea.

– Nu știu ce să fac.

Sarah zîmbi cu tristețe.

– Nici eu, recunoscu ea.

– Îmi pare rău.

După o clipă, Miles se apropie de ea și o luă în brațe. O sărută ușor, apoi o ținu lîngă el mult timp, îngropîndu-și fața în părul ei.

– Chiar te iubesc, Sarah, șopti el.

Ea se strădui să-și îndepărteze nodul din gît și se sprijini de el, simțindu-i trupul lipit de al ei și întrebîndu-se dacă asta o să fie ultima oară cînd o ținea așa.

– Și eu te iubesc, Miles.

După ce el îi dădu drumul, Sarah făcu un pas înapoi, încercînd să-și oprească lacrimile. Miles stătu nemișcat și Sarah bagă mîna în buzunarul hainei după chei. Auzi clinchetul lor cînd le căuta. Nu putea articula cuvintele de rămas-bun, știind că de data asta ar fi putut fi pentru totdeauna.

– Te las să te duci înapoi la Jonah, spuse ea.

În strălucirea blîndă a luminii de pe verandă, crezu că vede lacrimi și în ochii lui.

Sarah își șterse lacrimile.

– I-am cumpărat un cadou de Crăciun lui Jonah. Te deranjează dacă trec pe-aici să i-l aduc?

Miles își feri privirea.

– S-ar putea să nu fim acasă. Mă gîndeam s-o pornesc spre Nags Head săptămîna viitoare. Charlie are o casă şi mi-a spus că pot să mă duc să stau acolo. Am nevoie să plec de-aici o vreme, ştii?

Ea dădu din cap.

– O să fiu acasă dacă vrei să-mi dai telefon.

– Bine, murmură el.

Nici o promisiune, se gîndi ea.

Făcu un pas înapoi, simţindu-se pustiită, dorindu-şi să spună ceva care să schimbe tot. Cu un zîmbet silit, se întoarse şi se duse la maşină, făcînd tot ce-i stătea în puteri să-şi păstreze controlul. Mîinile îi tremurau uşor cînd deschise portiera şi se uită înapoi spre el. El nu se mişcase; gura îi era strînsă într-o linie dreaptă.

Ea se strecură la volan.

În timp ce se uita după ea, lui Miles îi veni s-o strige pe nume, s-o roage să rămînă, să-i spună că o să găsească el un mod ca lucrurile să meargă între ei doi. Că o iubea acum şi că o s-o iubească întotdeauna.

Dar n-o făcu.

Sarah răsuci cheia în contact şi motorul se trezi la viaţă. Miles se mişcă în capătul scărilor şi inima ei tresări, dar îşi dădu seama că el se ducea spre uşă. N-avea de gînd s-o oprească. Băgă maşina în marşarier şi începu să dea înapoi.

Chipul lui era în umbră acum, devenind din ce în ce mai mic pe măsură ce maşina rula în spate. Îşi simţea obrajii umezindu-i-se.

Cînd el deschise uşa, Sarah înţelese cu o strîngere de inimă că asta avea să fie ultima oară cînd îl vedea. Nu putea să rămînă în New Bern, aşa cum stăteau lucrurile. Să-l vadă pe Miles prin oraş ar fi fost prea greu; trebuia să-şi găsească alt post. Undeva unde s-o poată lua de la capăt.

Iarăşi.

Pe drum, acceleră încet în întuneric, impunîndu-şi să nu se uite înapoi.

O să-mi fie bine, își spuse ea. *Indiferent ce s-ar întîmpla, o să reușesc, exact așa cum am mai făcut-o înainte. Cu sau fără Miles, pot să fac asta.*

Ba nu, nu poți, strigă deodată o voce dinăuntrul ei.

Atunci se prăbuși, îi venea tare să plîngă, și trase pe marginea drumului. În timp ce mașina încetinea și aburul începea să încețoșeze geamurile, Sarah plînse cum n-o mai făcuse niciodată.

CAPITOLUL 37

– Unde ai fost? îl întrebă Jonah. Te-am căutat peste tot, dar nu te-am găsit.

Sarah plecase de o jumătate de oră, dar Miles rămăsese pe verandă. Intrase în casă de-abia cînd îl văzuse Jonah şi se oprise brusc. Miles făcu un semn peste umăr.

– Am fost pe verandă.

– Ce făceai acolo?

– A venit Sarah pe-aici.

Chipul lui Jonah se înveseli:

– A venit? Unde e?

– Nu, nu e aici. N-a putut să stea.

– Aa... Jonah se uită în sus, la taică-său. Bine, spuse el, neascunzîndu-şi dezamăgirea. Voiam doar să-i arăt turnul de Lego pe care l-am construit.

Miles se duse lîngă el şi se lăsă pe vine pînă ce ochii lui ajunseră la acelaşi nivel cu ai lui Jonah.

– Poţi să mi-l arăţi mie.

– Tu l-ai văzut deja.

– Ştiu. Dar poţi să mi-l mai arăţi o dată.

– Nu-i nevoie. Eu voiam să-l vadă domnişoara Andrews.

– Ei, îmi pare rău. Poate poţi să-l duci la şcoală mîine să i-l arăţi.

Jonah ridică din umeri.

– Nu-i nimic.

Miles se uită atent la el:

– Ce s-a întîmplat, campionule?

– Nimic.

– Eşti sigur?

Jonah nu răspunse imediat.

– Cred că mi-e doar dor de ea, şi-atît.

– De cine? De domnişoara Andrews?

– Mda.

– Dar o vezi la şcoală în fiecare zi.

– Ştiu. Dar nu-i acelaşi lucru.

– Ca atunci cînd vine aici, vrei să spui?

El dădu din cap, arătînd pierdut:

– Voi v-aţi certat?

– Nu.

– Dar nu mai sînteţi prieteni.

– Bineînţeles că sîntem. Încă sîntem prieteni.

– Atunci de ce nu mai vine pe-aici?

Miles îşi drese glasul.

– Ei, lucrurile sînt cam complicate în clipa de faţă. Cînd o să te faci mare, o să înţelegi.

– Aha, zise el. Păru să se gîndească la asta. Nu vreau să mă fac mare, declară în cele din urmă.

– De ce?

– Pentru că, spuse el, oamenii mari spun întotdeauna că lucrurile sînt complicate.

– Cîteodată sînt.

– Îţi mai place de domnişoara Andrews?

– Mda, îi spuse el, îmi place.

– Dar ei îi place de tine?

– Aşa cred.

– Atunci, ce e aşa de complicat?

Ochii lui implorau şi Miles ştiu cu certitudine că lui Jonah nu numai că îi era dor de Sarah, ci chiar o şi iubea.

– Vino-ncoace, spuse el, trăgîndu-l pe Jonah mai aproape, neştiind ce altceva să facă.

*

Peste două zile, Charlie opri în faţa casei lui Miles în timp ce acesta încărca nişte lucruri în maşină.

– Decolezi deja?

Miles se întoarse:

– Aa... salut, Charlie! M-am gîndit că ar fi mai bine dacă am pleca mai devreme. Nu vreau să rămîn blocat în trafic. Închise portbagajul şi rămase în picioare. Mulţumesc încă o dată că ne dai voie să stăm în casa ta de-acolo.

– Nici o problemă. Ai nevoie de o mînă de ajutor?

– Nu. Aproape am terminat.

– Cît o să staţi?

– Nu ştiu. Poate vreo două săptămîni, pînă după Anul Nou. Eşti sigur că se poate?

– Nu-ţi face griji – ai destul concediu să stai acolo şi o lună.

Miles ridică din umeri.

– Cine ştie? Poate că o să stau.

Charlie ridică dintr-o sprînceană.

– Aa, ce voiam să-ţi spun, am venit să te anunţ că Harvey n-o să te pună sub acuzaţie. Se pare că Otis i-a spus să renunţe. Aşa că, oficial, suspendarea ta s-a terminat şi o să poţi lucra din nou cînd te întorci.

– Bine.

Jonah se năpusti pe uşă afară şi amîndoi se întoarseră să vadă de unde vine zgomotul. Jonah îl salută pe Charlie, apoi se întoarse şi fugi înapoi în casă ca şi cum ar fi uitat ceva.

– Şi Sarah o să vină să stea cu voi cîteva zile acolo? E mai mult decît bine venită.

Miles se mai uita încă spre uşă şi se întoarse din nou spre Charlie.

– Nu cred. Familia ei e aici şi, cu sărbătorile şi toate cele, nu cred că reuşeşte.

– Păcat. O s-o vezi cînd te-ntorci totuşi, nu?

Miles îşi feri privirea şi Charlie ştiu ce înseamnă asta.

– Nu merge bine?

– Ştii cum e.

– Nu prea. Eu n-am mai avut întîlniri de patruzeci de ani. Dar e păcat.

– Tu nici măcar n-o cunoşti, Charlie.

– Nu e nevoie. Am vrut să spun că e păcat pentru tine. Charlie își bagă mîinile în buzunare. Ascultă, n-am venit să mă bag. E treaba ta. De fapt, mai e un motiv. Ceva în legătură cu care încă am dubii.

– Hîm?

– M-am tot întrebat în legătură cu telefonul ăla al tău – știi, cînd mi-ai spus că Otis e nevinovat și mi-ai sugerat să oprim ancheta.

Miles nu spuse nimic și Charlie se uită la el printre gene pe sub pălărie.

– Înțeleg că încă ești convins de asta.

După un moment, Miles dădu din cap.

– E nevinovat.

– În ciuda a ceea ce au spus Sims și Earl?

– Mda.

– Nu spui doar așa, ca să te ocupi pe cont propriu de asta?

– Ai cuvîntul meu de onoare, Charlie.

Charlie îi cercetă atent chipul, simțind că spune adevărul.

– Bine, spuse el. Își trecu mîinile peste haină, ca și cum și le-ar fi șters, apoi își atinse pălăria cu un deget. Ei bine, ascultă – îți doresc ședere plăcută acolo, la Nags Head. Încearcă să pescuiești și pentru mine, da?

Miles zîmbi:

– S-a făcut.

Charlie făcu vreo cîțiva pași, apoi se opri deodată și se întoarse.

– Aa... stai, mai e ceva.

– Ce?

– Brian Andrews. Încă sînt cam în ceață cu privire la motivul pentru care-l aduceai la noi în ziua aia. E ceva de care vrei să mă ocup cît ești plecat? Ceva de care ar trebui să știu?

– Nu, răspunse el.

– A fost... Ce? Niciodată n-ai spus clar.

– Un fel de greșeală, Charlie. Miles examina portbagajul mașinii. Doar o greșeală.

Charlie rîse surprins.

– Știi, asta-i nostim.

– Ce?

– Felul cum îţi alegi tu cuvintele. Brian a spus exact acelaşi lucru.

– Ai vorbit cu Brian?

– Trebuia să verific, ştii. A avut un accident în timp ce se afla în custodia unuia din ajutoarele mele. Trebuia să mă asigur că e bine.

Miles păli.

– Nu-ţi face griji, m-am asigurat că nu mai era nimeni acasă. Lăsă vorbele să-şi facă efectul, apoi, ducîndu-şi mîna la bărbie, luă înfăţişarea cuiva care se străduieşte să găsească cuvintele potrivite. Vezi, continuă el în cele din urmă, am început să mă gîndesc la astea două lucruri şi anchetatorul din mine avea sentimentul că ar putea avea cumva legătură între ele.

– Nu aveau, spuse Miles repede.

Charlie dădu din cap, cu chipul serios.

– M-am gîndit că s-ar putea să spui asta, dar, cum ţi-am spus, trebuia să fiu sigur. Vreau să fiu limpede – nu e nimic ce ar trebui să ştiu în legătură cu Brian Andrews?

Miles ar fi trebuit să-şi dea seama că lui Charlie o să-i treacă prin cap.

– Nu, spuse el simplu.

– Bine, spuse Charlie. Atunci, lasă-mă să-ţi dau un sfat.

Miles aşteptă.

– Dacă-mi spui mie că s-a terminat, atunci urmează-ţi propriul sfat, da?

Charlie se asigură că Miles i-a auzit seriozitatea din voce.

– Ce ar trebui să însemne asta? îl întrebă Miles.

– Dacă s-a terminat – dacă s-a terminat cu adevărat – nu lăsa asta să-ţi nenorocească tot restul vieţii.

– Nu te înţeleg.

Charlie scutură din cap şi oftă:

– Ba mă înţelegi, spuse el.

EPILOG

Aproape că scapătă de ziuă acum, şi povestea mea e aproape de sfîrşit. A venit vremea, cred, să vă spun şi restul.

Am acum treizeci şi unu de ani. Sînt căsătorit de trei ani cu o femeie pe nume Janice, pe care am cunoscut-o într-o brutărie. Şi ea, la fel ca Sarah, lucrează în învăţămînt, dar ea predă engleza la liceu. Trăim în California, unde eu am urmat medicina şi mi-am făcut rezidenţiatul. Sînt medic specialist în medicina de urgenţă, mi-am terminat studiile de un an şi, în ultimele trei săptămîni, cu ajutorul multor altora, am salvat viaţa a şase oameni. Nu spun asta ca să mă laud, spun asta pentru că vreau să ştiţi că am făcut tot ce-am putut să onorez cuvintele pe care mi le-a adresat Miles în cimitir.

Şi mi-am ţinut şi cuvîntul de a nu spune nimănui.

Nu pentru mine m-a făcut Miles să-i promit tăcerea, înţelegeţi. Tăcerea mea, eram eu convins la vremea respectivă, era pentru propria lui protecţie.

Fie că mă credeţi sau nu, faptul că m-a lăsat să plec în ziua aia a fost o încălcare a legii. Un şerif care ştie sigur că cineva a comis o infracţiune trebuie să raporteze despre acea persoană. Cu toate că abaterile noastre de la lege erau departe de a fi egale, legislaţia e clară în privinţa asta şi Miles a încălcat-o.

Cel puţin aşa am crezut atunci. După ani de reflecţie totuşi am ajuns să înţeleg că greşisem.

Acum ştiu că mi-a cerut asta din cauza lui Jonah.

Dacă s-ar fi ştiut prin oraş că eu conduseseşem maşina, pentru totdeauna trecutul lui Miles ar fi fost subiect de bîrfă. Ar fi

devenit o parte din portretul lui general – „I s-a întîmplat cel mai îngrozitor lucru", ar fi spus oamenii – și Jonah ar fi trebuit să crească cu vorbele astea pretutindeni în jurul lui. Cît ar fi fost de afectat un copil de un asemenea lucru? Cine știe? Eu nu știu și nici Miles nu știa. Dar nu voia să-și asume riscuri.

Nici eu nu mi-aș asuma riscuri, nici măcar acum. Cînd termin, am de gînd să ard paginile astea în șemineu. Aveam nevoie doar să le scot la iveală.

Totuși, încă e greu, pentru noi toți. Vorbesc cu sora mea rar, la telefon, de obicei la ore ciudate și rareori o vizitez. Folosesc depărtarea drept scuză – ea locuiește în cealaltă parte a țării față de mine și soția mea – dar amîndoi știm care e motivul real pentru care mă țin departe. Ea vine totuși uneori, să mă vadă. Este întotdeauna singură cînd o face.

Cît despre ce s-a întîmplat cu Miles și Sarah, sînt sigur că vă închipuiți...

S-a întîmplat în Ajunul Crăciunului, la șase zile după ce Miles și Sarah și-au luat rămas-bun pe verandă. Pînă atunci Sarah ajunsese, în cele din urmă, să se împace, împotriva inimii, cu faptul că se terminase. Nu primise nici un semn de la Miles și nici nu se aștepta la asta.

Dar în seara aceea, după ce a ajuns acasă din vizita pe care o făcuse părinților noștri, Sarah a coborît din mașină, a aruncat o privire spre apartamentul ei – și a încremenit. Nu putea crede ce vedea. Închise ochii, apoi îi deschise încet, sperînd și rugîndu-se să fie adevărat.

Era.

Sarah nu se putu împiedica să nu zîmbească.

Ca niște steluțe, la fereastra ei pîlpîiau luminări.

Iar Miles și Jonah o așteptau înăuntru.

CLUBUL CĂRȚII RAO

Și dumneavoastră puteți deveni membru al *Clubului Cărții RAO*, beneficiind de următoarele avantaje:

- Veți primi cu maximum de rapiditate cărțile comandate și veți fi informat cu regularitate despre ultimele apariții, planuri editoriale, oferte speciale;
- Pentru cărțile comandate, *editura suportă costurile de transport prin poștă*.

În plus, pentru 2 cărți se acordă o reducere de *10%*;

- de la 3 cărți în sus se acordă o reducere de *15%* și titlul de membru al *Clubului Cărții RAO*.

Despre *alte avantaje* ce decurg din calitatea de membru al *Clubului Cărții RAO* vă puteți informa din taloanele editurii noastre sau scriindu-ne pe adresa:

C.P. 2-124, București
sau
www.edituraraо.ro
www.raobooks.com
e-mail:
club@raobooks.com

În ziua cînd soția lui moare într-un tragic accident de mașină, viața lui Miles Ryan pare să ia sfîrșit. Deși are grijă în continuare de fiul său și își îndeplinește obligațiile de ajutor de șerif în New Bern, Carolina de Nord, nimic nu mai este la fel. Pînă cînd o cunoaște pe Sarah Andrews care, la rîndul ei, încearcă să-și refacă viața distrusă de o căsnicie nereușită. Încet-încet, trecutul începe să fie uitat. Dar cei doi descoperă că îi leagă ceva mai puternic decît dragostea – o taină cumplită, care-i face să pună la îndoială toate lucrurile în care crezuseră pînă atunci.

„Cel mai popular autor de romane de dragoste al Americii ne propune acum o poveste dramatică despre un cuplu care încearcă să redescopere fericirea și despre secretul care amenință să-i despartă."

Publishers Weekly

rao
rao international publishing company

ISBN 973-576-455-8

www.raobooks.com